

МАРИЯ БАРЕТ

Авторката на
„Ел“ и „Порочна мания“



Metaself
МЕГАСЕЛЪР
ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА

ИНТИМНИ ЛЪЖИ

МАРИЯ БАРЕТ

ИНТИМНИ ЛЪЖИ

Превод: Пенка Стефанова

chitanka.info

Две жени, един мъж и измама, която няма нищо общо с любовта... Джил Търнър е съкрушена, когато съпругът ѝ Алекс е обявен за изчезнал. Холи Григсън реагира на смъртта на своя съпруг по коренно различен начин — с чувство на вина и облекчение. Напълно непознати до този момент, двете жени са ужасени от новината, че са били омъжени за един и същи мъж. Но възможно ли е това?

ПЪРВА ГЛАВА

Брайтън, зимата на 1993 година.

Беше мрачно — един от онези ледени, сиви декемврийски дни с вятър и суграшица, които смразяват и душата. Морето представляваше тъмна, внушителна маса, а по вълните, които се разбиваха в каменния бряг, плуваха характерните за сезона отпадъци. В този мрачен следобед крайбрежният булевард беше пуст и миришеше на влага. Влага, студ и униение.

Девојката, която вървеше по него, беше отскоро в армията и носеше униформата си с голяма гордост. Страшно харесваше тъмносинята пола, сакото с елегантни черни копчета и кепето с кафяви ширити и бели букви на тъмночервен фон. Това я караше да се чувства важна, задето помага на хората и носи спасение.

Сега ѝ се искаше да си бе облякла пелерината. Тя потрепери от ледения вятър, който дойде от морето и заципа лицето ѝ, но продължи да крачи целенасочено и упорито. Искеше да почувства Божията сила, а мястото, където я усещаше най-добре, бе именно тук, на брега, досами водата, изложена на стихииите и Провидението. Повървя известно време по булеварда, докато големите хотели се скриха от очите ѝ, обърна се и погледна над каменистия плаж към величественото море. Засенчи очите си с ръка и се взря в далечината, след това примижа, извърна се за момент и отново се съсредоточи. Да! Боже мой, беше се оказала права! Там, на брега, приведен зад един вълнолом, стоеше мъж, който сякаш се събличаше. Тя се прехвърли през перилото, скочи на плажа и му извика:

— Извинете! Хей! Господине! — Вятърът отнесе гласа ѝ. Тя размаха отчаяно ръце и отново извика, фигурата се обърна. — Не можете да плувате днес! — изкрещя тя, като правеше знаци, че плуването е забранено. — Никакво плуване!

Мъжът се намираще на около стотина метра от нея. Очевидно усети, че е твърде далече, за да си крещят, и вдигна ръце, за да ѝ покаже, че е разбрал. След това като че ли започна да се облича. Тя го

погледа още няколко минути, а после, доволна, че я е разбрал, се обърна и продължи нагоре по брега към любимото си място.

Измина около двеста метра, когато неочаквано ѝ дойде наум, че мъжът може изобщо да не е имал намерение да плува. Тя се обърна, засенчи очи и погледна назад. Не виждаше нищо. Пристъпи, като се опитваше да съсредоточи погледа си върху мястото, което си спомняше. Внезапно видя нещо и хукна.

Малко по-късно стигна до купчината дрехи, коленичи и започна да рови диво из тях. Намери портфейл, ключове, обувки, палто, бельо — всичко, което човек оставяше, когато имаше намерение да се удави. Тя скочи и се затича към водата. Измъчваше я чувство за вина. Трябваше да изчака, да се убеди, че всичко е наред. Почти не забеляза ледената вода, която напълни обувките и намокри краката ѝ до глезените. Секунди по-късно, след като не успя да види нищо, се обърна и хукна. Трябваше да намери телефон, да се обади на полицията.

Телефонната кабина се намиралше в една тъмна уличка зад хотел „Арън“ — западнала, порутена сграда в края на Кемп Таун, разположена досами брега — но девойката бе твърде заета със самообвинения, за да забележи нещо около себе си. Тя дръпна рязко вратата и влезе вътре. Вдигна слушалката и с ръце, вледенени от студа и треперещи от паника, набра номера на спешни услуги. Секунди по-късно я свързаха с полицията и точно когато се канеше да заговори, някой изтръгна слушалката от ръката ѝ. Тя се обърна рязко, но не успя да издаде дори и стон.

Викът ѝ бе задушен, преди още да излезе от устата ѝ.

Дежурна оперативна стая, полицейско управление — Брайтън, 14,30 ч.

Операторката на централата прие обаждането. След като изчака около двадесет секунди и не чу нищо, включи линията за проследяване. Когато откри мястото, изпрати повикване по ефира и десет минути по-късно патрулната кола за района намери телефонната кабина. Полицаят вдигна слушалката, която беше оставена да виси.

— Обажда се полицай Хардхъм от Брайтънската полиция. Тук няма никого, можете да прекъснете линията.

Той изчака да чуе сигнала и постави слушалката на мястото ѝ. След това огледа набързо около кабината — нямаше нищо подозрително — и се върна в колата.

— Няма нищо, сержант, пак някой коледен майтапчия.

Сержантът кимна и съобщи по радиото:

— Браво, Чарли, край, намираме се до обществената телефонна кабина на „Тайк Стрийт“, Кемп Таун. Претърсихме района и не открихме нищо. Според нас е фалшиво обаждане. Линията е затворена.

После изключи предавателя.

— Влизай, Боб, ще умреш от студ!

Полицаят отвори вратата и се качи до него.

— Искаш ли да направя един бърз оглед на района?

Сержантът поклати глава.

— Не си прави труда. Това е третото обаждане за тази седмица. Проклети хулигани! — след това включи двигателя, погледна през рамо, докато измъкваше колата, и промърмори: — Коледа! Повече неприятности, отколкото си струва! Ако имах власт, щях да я отменя.

Ийстхам, Западен Съсекс, 15,00 ч.

Закъсняваха. Джил сложи чантата на Софи в багажника на рейндж роувъра и се наведе да вдигне кошницата с коледния пудинг, сладкото от праскови и трите бутилки вино за свекърва си. Цъкна раздражено с език, когато едно малко парченце кал от дъното на кошницата се лепна върху бледо карамеленото ѝ кашмирено палто. Бръсна го, изстърга миниатюрната следа с нокътя си и след като се увери, че нищо не личи, затръшна капака на багажника и отиде до предната врата. Качи се вътре и се огледа набързо в огледалото. Външният ѝ вид, както винаги, беше безупречен. Заслужаваше си всяко пени, което беше похарчила за него.

Макар да бе на тридесет и девет, Джил изглеждаше поне със седем-осем години по-млада. На всеки шест седмици изрусяваше косата си и я подстригваше късо в скъпа, модна прическа. Дрехите ѝ бяха от „Джейгър“, но тук-там в гардероба ѝ се срещаха и по-евтини, от не така известни дизайнери. От години насам поддържаше упорито високата си, стройна фигура с упражнения, които правеше през ден. Джил обожаваше съпруга си и през годините на брака им си беше

поставила за цел да бъде всичко онова, което би могъл да желае от една съпруга. Приемаше ролята си на сериозно и удобният ѝ, изолиран начин на живот означаваше, че му се наслаждава напълно. В никакъв случай не беше глупава, но откриваше, че с годините все по-малко желае да се опознава с нещата, които не я засягат пряко. В резултат на това бе станала доста консервативна и разглезена. Именно това вбесяваше заварената ѝ дъщеря Софи.

Софи погледна през прозореца към мащехата си, която чакаше в колата, и каза:

— Не, недей да затваряш, Поли! Моля те! Нека да побъбрим още малко!

— Не мога, Софи! Мама казва, че вече трябва да затварям. Съжалявам!

— Добре. И без това нищо не може да се направи. Днес така или иначе ще вземем джуджето от училище и ще останем довечера у баба за годишното подаряване на коледни лакомства. Трябваше да тръгнем преди десет минути.

Джуджето беше природеният брат на Софи, десетгодишният Хари. Софи провери дали по подметките на ботушите ѝ няма кал, видя, че са чисти, облегна се с гръб на стъклото и вдигна крака върху наскоро тапицираните възглавнички на прозоречния перваз. После погледна надолу към рейндж роувъра, видя, че Джил я гледа, и се обърна, за да прикрие усмивката си.

— Значи ще ходиш на купона у Питър Кичър?

— Да, ако ми разрешат.

— Добре, ще ти звънна в деня преди купона, за да ми кажеш какво ще облечеш.

— Добре. О, Софи, колко ми липсваш! В училище е доста тъпо без теб.

— Бас държа! — засмя се Софи.

Беше положила всички усилия, за да я изключат, а приятелките ѝ до една и половината шести клас получиха мъмрене. Искаше да се махне, да си бъде у дома заедно с баща си и не разбираше защо Джил трябва да получава цялото внимание. В крайна сметка успя — изритаха я с двадесет и четири часово предупреждение, задето бе приела едно от момчетата от „Сейнт Ричардс“ в стаята си. Той не беше особено готин, но си струваше заради вдигналата се патърдия.

— Тогава до другата седмица — каза тя. — Освен ако не дойдеш...

Но Поли я прекъсна:

— Няма начин! — рече безизразно тя. Бяха забранили на най-добрата ѝ приятелка да общува с нея: обажданията бяха позволени, но за гостуване не можеше да става и дума. — Ще се видим у Питър, Соф! Ако успея да го изкрънкам от нашите.

— Добре, ще се видим тогава. Чао!

Софи погледна отново навън и натисна бутона да прекъсне връзката с Поли, но поддържа слушалката още няколко минути, за да подразни мащехата си. Накрая Джил слезе от колата. Софи затвори, откряна прозореца, викна, че слиза веднага, и го затръшна. Стъклата издрънчаха. Тя видя вбесения поглед на Джил, обърна се и хукна надолу по стълбите със смесица от злорадство и презрение. В антрето включи алармата, излезе през входната врата и я затръшна силно.

— Извинявай, Джил! Беше дълъг разговор и...

— Качвай се в колата! — прекъсна я троснато Джил.

Софи отвори предната врата и понечи да се качи, но неочаквано спря.

— О, не! Забравих си чантата!

Джил стисна зъби, отиде до своята страна на колата, свали ключовете от таблото и ги подаде на заварената си дъщеря.

— Нарочно ли го правиш? — попита язвително тя.

— Не! Разбира се, че не! — извика Софи, докато тичаше обратно към къщата. Там отвори вратата, изключи алармата и си взе чантата. — До голяма степен! — промърмори тя под нос, включи алармата и излезе от къщата. — Готово!

Софи подаде ключовете на мащехата си и се качи в колата. Джил си пое дълбоко дъх, заобиколи колата и отвори рязко вратата. Усети, че ръцете ѝ треперят, и стисна волана за няколко секунди, преди да запали. Бе твърдо решена да поговори с Алекс. Той трябваше да направи нещо със Софи, просто трябваше! Всичко беше наред, докато малката ходеше на училище и с Алекс бяха заедно у дома през празниците, но сега, когато Софи си стоеше постоянно вкъщи и общуваше с всичките онези отвратителни приятели от местния колеж, и като се имаха предвид грубостта и дразнещите ѝ маниери, без да се

споменава стилът ѝ на обличане... Джил запали двигателя и даде рязко на заден.

— Надявам се да си си взела нещо прилично за обличане за довечера у баба ти — рече ядно тя. — Не бих казала, че клиновете, кларковете и раздърпаните стари пуловери са подходящи за вечеря в голф клуба.

— Не — отвърна Софи, извади дъвка и я пхна в устата си. Подъвка мълчаливо една минута, след това направи огромен балон. — Не би казала!

Балонът се sluка и покри брадичката ѝ.

Брайтън, 16,30 ч.

Вече се смрачаваше, когато празнуващите от „Алко Офис Систъмс“ се изсипаха от хотел „Метропол“ след коледния си обяд. Макар да беше едва четири и половина, и дума не можеше да става да се връщат в офиса — нямаха настроение за работа. Малката подпийнала групичка тръгна със залитане по улицата. Лицата им бяха осветени от ярката светлина на неоновите крайбрежни табели и оранжевите улични лампи. Смехът им се загуби сред шума на колите.

— Хайде, момчета! На плажа! — изрева един от младшите служители от отдел „Продажби“, излезе на шосето и се втурна през пролуките между минаващите коли. — Джеронимо! — засмя се той, докато скърцаха гуми и пищяха клаксони, и чукна бронята на една кола, която мина на сантиметри от юмука му. Накрая успя да стигне до другия тротоар и се провикна през шосето. — Пъзльовци такива! Хайде!

Трима от групата последваха примера му, като подканяха с викове и момичетата.

— Сигурно се майтапите! — изкреця през колоната коли една от секретарките. — Няма начин!

Четиримата хукнаха, залитайки по крайбрежния булевард, като пътъом се дърпаха един друг. Първият от тях се прехвърли през перилата и скочи на плажа.

— Идвате ли да поплуваме? — извика той.

Другите прескочиха след него и се спуснаха към водата, като падаха и ставаха, вдигайки се един друг на крака, и се заливаха от

смях. Когато стигнаха до вълнолома, единият спря, облегна се на мократа дървена греда, зашеметен и задъхан, наведе глава и за момент затвори очи. Когато ги отвори, видя вдясно от себе си купчина дрехи. Наведе се, огледа ги по-внимателно и неочаквано изкрещя на приятелите си да дойдат. Не знаеше какво е намерил, но само при вида на дрехите му се повдигаше. „Сигурно някой нещастник се е удавил — помисли си той. — Ама че време е избрал, точно преди Коледа!“

Двадесет минути по-късно стоеше с тримата си приятели и един полицаи на крайбрежния булевард и за последен път повтаряше подробностите. Той погледна към морето и светлините, които блещукаха на хоризонта.

Полицаят каза:

— Това трябва да е крайбрежният патрул. Търсят трупа.

Младежът потрепери и пъхна ръце дълбоко в джобовете си. Беше изтрезнял доста бързо.

— Ами ако не го намерят? — попита той.

Полицаят сви рамене.

— Малко вероятно е да го намерят. Не и тази вечер при тези условия — той прибра тефтерчето си и погледна към морето. — Горкото копеле. Ще ми се да беше помислил повечко. Адски глупаво е да се отървеш от проблемите чрез самоубийство.

След това отиде до патрулната кола и предаде подробностите по радиостанцията.

Ийстхам, Западен Съсекс, 21,00 ч.

Патрулната кола профуча по селската уличка и спря рязко пред бялата порта на „Саут Ридж Фарм“. Сержант Пиърс паркира на затревения тротоар, отвори портата и тръгна по насланата с чакъл алея на светлината на фаровете. Веднага след съобщението от брайтънския участък беше дошъл да провери на адреса и у съседите. В къщата бе тъмно, само в предната стая светеше една лампа. Вероятно тази, която се включваше автоматично на определен час. Той позвъни и за всеки случай почука с пиринченото чукче, но не получи отговор.

— Извинете? Хей?

Сержант Пиърс се обърна, слезе от верандата и видя една жена да върви по алеята право към него.

— Просто минавах, разхождам кучето. Никого ли няма?

— Не, изглежда, не.

— Колко странно! Алекс Търнър трябваше да се върне тази вечер. Беше заминал за Женева. Роди! Ела тук, момче! — жената спря и свирна на голям черен лабрадор, който ровеше из храстите. — Почакайте за момент — тя забърза след кучето, сграбчи го за нашийника и го накара да се подчини.

— Съжалявам, да, семейство Търнър. Джил Търнър замина да прекара празника у свекърва си, а Алекс трябваше да се върне днес вечерта. Винаги ми оставят ключ и ме уведомяват кога заминават и пристигат, за всеки случай, нали разбирате — жената се побори няколко секунди с кучето и отново го овладя. — Наглеждам къщата, докато ги няма. Аз съм госпожа Бърч, от Саут Ридж Котидж — тя закачи повода за нашийника на кучето и се изправи. — Нали не се е случило нищо лошо?

— Не, госпожо, нищо, с което да си заслужава да ви занимавам. Става дума за господин Алекс Търнър, нали?

— Да, точно така, Алекс — лицето на жената изразяваше открито любопитство. — И Джил.

— Точно така. Благодаря ви — значи трябваше да отложи за другата сутрин. Той тръгна надолу по алеята, отвори вратата на госпожа Бърч и каза: — Поне дъждът спря. Предполагам, че не е особено забавно да се разхожда куче в това време.

— Така е.

Тя остана до колата, докато полицаят се качи, като очевидно се надяваше да получи още малко информация. Това обаче не стана.

— Благодаря ви за помощта — рече той и затръшна вратата.

— О, да, разбира се.

Госпожа Бърч се обърна, тръгна по улицата и махна, когато полицейската кола я задмина. „Жалко, че тръгвам толкова рано — помисли си тя, като дръпна силно Роди, — иначе щях да намина във фермата на кафе.“ Обичаше да ходи на гости и да събира клюки — това бе единственото нещо, което правеше живота на село поносим.

ВТОРА ГЛАВА

Лондон, 18,00 ч.

Холи Григсън вдигна глава от работата си и погледна към улицата, когато една двойка спря и надникна през осветения прозорец на галерията. Наблюдава ги известно време, макар да беше сигурна, че нямат намерение да купуват. Видя ги да се обръщат един към друг и да се целуват бързо. Това ѝ причини болка, за част от секундата я накара да се чувства жалка и тъжна, но след това отново се върна към работата си и не им обърна повече внимание. Ако искаха нещо, щяха да влязат, а ако не, можеше да мине и без да гледа влюбени. Това само я караше да размишлява върху собственото си положение, а тя не искаше да го прави. Не и тази вечер, не и в седмицата преди Коледа.

След малко довърши работата върху каталога с картини и си погледна часовника. Стана и се протегна, после отиде до вратата и обърна табелата на „затворено“.

— Струва ми се, че бих се изпарила оттук при първа възможност — рече тя на глас и отиде до двете картини, облеgnати една до друга на стената, които беше продала същия ден. — Ако той печелеше малко по-малко пари, тогава моята част може би щеше да бъде по-голяма!

Холи погледа няколко минути картините, доволна от себе си, че ги е продала, че изобщо ги е избрала въпреки съветите на Санди. Точно тогава си спомни кавгата. Задоволството ѝ веднага отстъпи място на раздражението, раздражение, задето Санди не бе тук да види, че и тя може, и най-вече заради това, че галерията, за която се бе борила толкова дълго и упорито, не ѝ носеше нищо повече от съжаление и ядове. Съпругът ѝ печелеше по-голямата част от парите — той сключваше големите сделки, от които идваха парите за галерията — и в резултат на това той командваше парада.

— Хайде, погледни реално, Холи — каза тя, като се поддаде на навика да си говори сама, докато си събираше нещата. — Баща ти беше прав, изобщо не биваше да се отказваш от правото — тя нахлузи през главата си черното кашмирено пончо и приглади косата си с ръка,

за да премахне статичното електричество. — Трябваше да се придържаш към това, от което разбираш, моето момиче — после отиде до таблото и натисна първите два ключа. Лампите отзад изгаснаха.

Точно в този момент вратата се отвори и Холи се обърна рязко.

— О, Боже! — след това отново светна лампите и погледна токущо влезлия младеж. — Господи, направо ме накарахте да подскоча!

Младежът носеше огромна прашна папка и очевидно не беше клиент. Когато направи крачка напред, папката се изплъзна от ръцете му и падна шумно на пода. Той започна да пелтечи някакви извинения, отдръпна се назад и впери мълчаливо поглед в пода, засрамен от тромавото си влизане. Не трябваше да идва. Рискуваше да ядоса сериозно съпруга ѝ, но му беше писнало да не знае какво става. Продаваше картини на Санди Търнър и галерия „Григсън“, но не получаваше обратна връзка. Никакви рецензии, никакво внимание. Той вдигна очи и отвори уста да обясни.

— Вижте — изпревари го Холи, — наистина съжалявам, но затворих — тази вечер нямаше сили да преглежда папката на млад, надежден художник и да му говори красиви, насърчителни думи. Денят беше тежък, а краткият розов проблясък на задоволство се беше изпарил заедно с мислите за съпруга ѝ. — Пък и обикновено не приемаме работи без препоръка.

Младежът кимна, отмахна кичур коса от лицето си и отново се втрени в пода. Трябваше да ѝ даде да се разбере, но нямаше смелост. Санди Търнър го беше предупредил каква е и не можеше да си позволи да я ядоса. Последното нещо, от което се нуждаеше, бе да загуби стабилния си доход от тях.

Той се усмихна извинително.

— Ами добре, все пак си струваше да опитам — след това сви рамене и се отправи към вратата.

Холи го погледна. В него имаше нещо толкова неагресивно, толкова нежно и приятно, че се чу да казва:

— Но винаги бих могла да ви отделя пет минути, ако искате например да си побъбрим?

Съжали още в момента, в който го изрече. По дяволите, отново повтаряше същата грешка, просто никога не можеше да откаже.

Младежът се обърна към нея.

— Наистина ли?

Беше очаквала всичко друго, но не и това. Изглеждаше толкова поразен, че Холи въпреки опасенията си се засмя.

— Да, наистина — каза тя. — Все пак е Коледа! Хвърлете си нещата там, а аз ще сложа чайника. Искате ли чай?

— Да, страхотно, страшно бих искал! С мляко и три бучки захар. Сигурна ли сте?

— Разбира се! — Холи извърна поглед за момент, след това пропъди мимолетното самосъжаление. — И без това тази вечер нямам какво друго да правя.

Тя сложи чайника в малката кухничка и вече се връщаше в галерията, като пътьом измъкваше пончото през главата си, когато вратата отново се отвори.

Холи се закова на място, с наполовина свалено пончо, и се втренчи в току-що влезлия мъж.

— Здравей, Холи.

Тя остана напълно неподвижна, забравила, че е с покрита глава, за частица от секундата забравила всичко, а мъжът каза:

— Какво е това на главата ти?

Холи се изчерви до корена на косите си.

— Не е на главата ми! — каза му троснато. — Това е пончото ми и всъщност се канех да го сваля!

— Разбирам.

— Не, не разбираш! Изобщо не разбираш! Никога не си разбирал, но това си е твой проблем! — сърцето на Холи затупка лудо и ѝ се наложи да затаи дъх. Тя издърпа пончото от главата си и го хвърли на бюрото. — Между другото, какво правиш тук, Кит Томас? Трябваше да си в Ню Йорк! И как намери галерията?

— Баща ти ми даде номера и наистина през повечето време съм в Ню Йорк, но дойдох за седмица-две в командировка.

Кит откъсна очи от лицето ѝ и погледна коленичилия на пода младеж. Налагаше се. Беше толкова възбуден при вида ѝ — с пламнали бузи и напрегнато като пружина дребно, гъвкаво тяло — че ако я погледаше още малко, щеше да прекоси стаята и да я притисне до стената. Грешка, голяма грешка.

— Здравсти — поздрави той младия художник. — Кит Томас.

— Здравейте. Ейдриан Уайт.

Двамата мъже се ръкуваха и Кит изпита облекчение, че това не е съпругът на Холи, но се опита да го прикрие.

— Вижте — рече Ейдриан. — Мисля, че трябва да си вървя. Мога да дойда друг път, ако искате.

— Не! — отвърна Холи.

— Да! — каза Кит едновременно с нея. Двамата се изгледаха сърдито.

— Наистина няма нужда — рече бързо Холи. — Сигурна съм, че господин Томас се кани да си...

— Не, не се каня, но ако искаш това, Холи, тогава...

— Вижте, аз излизам — Ейдриан завърза връзките на папката си, изправи се и бръкна в джоба си. — Ето картичката с телефона ми. Може би да ви се обадя друг път? Съпругът ви...

— Какво съпругът ми? — прекъсна го Холи.

Ейдриан сви рамене. Понечи да обясни, но вече беше загубил смелост. Ужасно положение — тези двамата се бяха вторачили един в друг и не обръщаха никакво внимание на околния свят. Той протегна ръка с картичката.

Холи я взе и я пусна разсеяно в протритата тъкана торба, която носеше вместо дамска чанта.

— Съжалявам. Да, разбира се, елате друг път.

Младият художник вдигна папката и се помъчи да я пхне под мишница.

— Ще дойда. Все пак благодаря за... ъъ... — той остави изречението недовършено, защото точно в този момент Кит му отвори вратата.

— Ще се справите ли с това? — попита Кит.

— Да, благодаря — той вдигна неразумно свободната си ръка да махне и едва не изпусна товара си, но успя да се оправи, преди Кит да му помогне. — Чао тогава.

Вратата се затръшна зад гърба му и Холи си взе пончото.

— Много галантно! — каза тя. — Срамота е, че изгони така човека.

— Изгонил съм го! Просто наминах да те видя. Ти беше тази, която кипна, и... — Кит спря, въздъхна, извърна очи за момент, погледна я отново и попита: — Примирие?

Холи гледа възможно най-дълго настрани, след това се обърна към бюрото и започна да рови из някакви книжа.

— Примирие — отговори му след кратко мълчание.

— Е, как върви галерията? — попита нехайно Кит след неловка пауза. Искаше му се да прекоси стаята, за да бъде по-близо до нея, но позата ѝ го предупреждаваше да запази дистанция.

— Чудесно! — отвърна с престорен ентузиазъм Холи. Не можеше да говори с него за галерията, за онова, за което трябваше да се моли, да краде и взема назаем, онова, което желаше най-много от всичко, но ѝ носеше само разочарование. — Направо страхотно — добави тя.

— Добре.

Мълчание. „О, Боже — помисли си Холи, — защо трябваше да се връща сега?“ За последен път беше видяла Кит Томас преди осемнадесет месеца. Тогава лежеше до него гола и изпълнена с топлина и ужасна смесица от въодушевление и страх. Знаеше, че това е единственият мъж, когото някога ще обича, и се проклинаше, задето го е открила. Каза му, че го желае, но има нужда от малко свобода, малко време. Опита се да му обясни за галерията, за нуждата си да успее с нея, да я накара да работи. Всичко, което искаше, бе малко пространство, за да може да продължи както досега, но седмица по-късно той си замина. Написа ѝ три реда, само три реда:

„Холи, обичам те, но и аз си имам собствен живот. Чаках две години, но не мога да чакам вечно. Грижи се за себе си и бъди такава, каквато искаш.

Кит.“

Три нищо и никакви мизерни реда и така и не ѝ се обади повече. Копеле!

Тя вдигна поглед и каза:

— Не ми писа!

— Ти се омъжи, Холи — напомни ѝ той. — Не ми се стори особено редно.

— Не, може би не е.

Разбира се, че щеше да се омъжи! Три месеца след заминаването му беше намерила човек, който искаше галерията, колкото и тя, човек, който разбираше, който... Холи въздъхна. Човек, с когото не биваше дори да ходи на почивка, камо ли да се омъжва за него.

— Ами ти?

— Не — усмихна се той. — Не съм се оженил — как можеше да се ожени? Беше му нужна цяла година, докато успее да прекара и ден, без да мисли за нея. — Все пак имам много мила приятелка — побърза да прибави Кит. — Може и да се влюбя в нея по някое време, човек никога не знае.

Поне така си мислеше, когато тръгваше за Ню Йорк. Само че сега, докато я гледаше, се питаше отчаяно дали някога ще успее да се отърве от любовта си към Холи Григсън.

— Къде е съпругът ти? — попита бързо той, за да смени темата.

— В чужбина. Май да продава или купува, едното от двете — Холи сви рамене и направи гримаса. — Италия.

Не искаше думите ѝ да прозвучат недоволно или ядно, но просто така се получи. Многократно се беше опитвала да вземе участие в бизнес пътуванията му, но винаги без полза. Санди се държеше високомерно, почти тайнствено, и в крайна сметка тя загуби желание. А това беше нейната скъпоценна галерия.

— Разбирам.

— Да, ами... — Холи се обърна към бюрото и си взе чантата. — Виж, Кит, наистина ми е приятно, че те виждам, но...

— Не лъжи, Холи — рече уморено той.

— Добре де! — тя поклати глава. — Кит, за мен това е страхотен шок и наистина съм твърде потресена, за да продължа това изпитание. Моля те, върви си и ме остави да заключа. Приятно пътуване и предай от мен поздрав на приятелката си в Ню Йорк — след това нахлузи пончото и го оправи.

— Черното ти отива — рече Кит. — Изглеждаш добре, Холи, точно както те помня.

— Не — отговори студено тя. — Не точно. Всички се променяме, Кит.

Той въздъхна.

— Да, права си, всички се променяме — идването му тук беше грешка, но, странно, не съжаляваше за това. — Виж, Холи, ето адреса

на хотела ми, ако имаш нужда или по някаква луда, импулсивна причина ти се прииска да се свържеш с мен — Кит се усмихна и ѝ подаде картичката. — Само че недей да си я пускаш в чантата и да я губиш, сложи си я в портмонето. Ще бъда в този хотел до края на седмицата.

Холи отвърна на усмивката му. Беше забравила колко завладяваща е тя.

— Кит, някога да съм действала импулсивно? — подразни го тя.

— Да, често — отвърна той и за момент двамата млъкнаха, спомняйки си вълнуващите, умопобъркани, необикновени неща, които бяха правили заедно. Кит винаги бе предпазливият, а Холи — дивата. — Да те изчакам ли да заключиш? — попита накрая той.

— Не, благодаря. И без това най-често го правя сама.

Холи се приближи до таблото и за втори път тази вечер започна да натиска ключовете.

— Тогава те оставям — рече Кит, обърна се към вратата и я отвори, сякаш чувстваше нужда да постави известно разстояние между тях.

— Да.

Холи спря и се обърна. В полумрака, с черно-червената минипола на цветя, с черното пончо, тъмночервения клин и ниските черни обувки приличаше на девойче, седемнадесет или осемнадесетгодишно, със свежо и красиво лице. Кит се запита как жена с толкова богат опит и силни чувства може да изглежда така млада и непринудена.

— Довиждане, Холи — каза той. — Радвам се, че те видях.

— Довиждане, Кит.

Беше си все същият чудесен Кит: очарователен, уравновесен, солиден. Холи се обърна към таблото, за да не го гледа как си отива. Чу затръшването на вратата. Стъпките му прозвучаха по тротоара, заглъхнаха и настана тишина. Добре поне, че тази вечер не ѝ се налагаше да вижда съпруга си. Нямахше да е в състояние да го понесе.

Късно същата вечер Холи най-сетне изкачи стълбите до апартамента си, натоварена с три претъпкани торби. Остави ги на пода пред вратата, потърка изтръпналите си пръсти и се върна долу за

останалите четири. Замъкна ги горе, като бутилките дрънчаха, а яйцата се кандилкаха опасно в кората си. Под мишницата си беше пъхнала огромен букет, който можеше всеки момент да падне. Точно когато стигна до най-горното стъпало, се спъна и изпусна всичко. Не можа да направи нищо друго, освен да стои и да гледа безпомощно как една опаковка презряло „Бри“^[1] се търкулна надолу по няколко стъпала, преди да се отвори и протече по проядената пътека.

— По дяволите! — изруга ядно тя, но това като че ли не беше достатъчно, за да изрази чувствата ѝ. — Мамка му!

Холи изрита чантите до вратата на апартамента, вдигна разсипаните продукти и се върна да вземе останките от сиренето. После струпа всичко накуп, отвори вратата, влезе вътре и я затръшна пред ужасната бъркотия навън. Запъти се направо към хладилника, извади бутилка бяло бургундско и си наля щедро в голяма винена чаша. Накрая се свлече на пода, облегна се на бюфета и я изпи половината на един дъх.

— Гооосподи!

Отпусна главата си назад и затвори очи. Половин тон смачкани продукти бе последното нещо, от което имаше нужда.

Беше ходила на покупки. Обикновено така лекуваше депресията си — отиваше в супермаркета и се отдаваше на бясно пазаруване. Започна с три вида сладолед, четири вида скъпо сирене, филе, няколко торбички със салата, първокачествен зехтин, редките за сезона ягоди и оризов пудинг в кутия. Буташе количката надолу-нагоре между рафтовете, като оглеждаше всеки продукт, забелязваше специалните отстъпки, стискаше рулото тоалетна хартия, за да провери дали е мека, и душеше освежителите за въздух — макар че нямаше никакво намерение да купува от тях. Натрупа пакетчета царевичен чипс върху консерви с домати и три различни вида пикантна наденица. Купи си два нови крема за лице и се запаси с витамини. Щеше да ги взема една седмица, след това да ги забрави някоя сутрин по време на махмурлук и никога повече да не си направи труда да ги пие.

Само че сега, докато седеше в малката си, но удобна кухня — според описанието на брокера по недвижими имоти, не нейното — Холи разбра, че трябва да понесе последствията от настроението си: коридор, пълен с чанти, и очевиден недостиг на място. Тя прокара длани по лицето си и въздъхна уморено. Нямаше какво да се прави: не

можеше да остави покупките да гният отвън с дни, а и една от целите на посещението ѝ в супермаркета бе да приготви страхотна вечеря за Санди по случай завръщането му. Тя се изправи, събу си обувките и зашляпа тежко през апартамента да донесе продуктите. Вдигна разпилените неща, домъкна ги в кухнята, прибра ги и методично започна да се връща за всяка една чанта и да я изпразва, докато освободи коридора и напълни хладилника и повечето от шкафовете. Накрая си наля втора чаша вино, влезе в спалнята, седна на ръба на леглото и огледа стаята, която делеше със съпруга си.

— О, Боже — въздъхна тя.

Знаеше, че страхотната вечеря няма да възстанови кой знае колко отношенията им. Щяха да се нахранят и да си поприказват за галерията и за продадените по време на отсъствието му картини, а това почти със сигурност щеше да изглежда нищожно в сравнение с неговите сделки. След това щяха да си легнат и дори да правят любов, като се имаше предвид неколкодневното му отсъствие — всъщност не любов, а секс, щяха да правят секс — а Холи щеше да стене достатъчно убедително и да си мисли каквото ѝ дойде наум.

— О, Боже! — каза отново тя.

Внезапно се изправи и отиде до гардероба. Отвори го, наведе се и порови из бъркотията в задната му част, докато откри кутията от обувки. Седна на пода с подвити крака и вдигна капака на кутията. Хартиите се разпиляха по пода: снимки, писма, сметки, пощенски картички, менюта; истинска колекция от спомени. Тя вдигна една от снимките и се усмихна. Задните части на Кит, гърбът му — едно силно загоряло атлетично тяло, което бягаше, бягаше от обектива, вдигнало ръце в знак на протест. Задникът му беше бял, мускулист, изненадващо сексапилен. Снимката бе направена във Франция през лятото, а те бяха най-големите приятели — приятели, които по-късно станаха любовници в неподходящо време и на неподходящо място... Холи пусна снимката и прелисти останалите неща, като вдигна една пощенска картичка, после обвивка от бонбон — странни спомени — и се запита защо ли е запазила и половината от тях. След това си спомни: повечето от времето, прекарано с Кит, бе толкова вълшебно, че ѝ се искаше да вземе парченце от него и да го запази, малко парченце щастие, запазено завинаги в кутията.

Само че в момента, в който тази мисъл ѝ мина през главата, Холи се изправи, наведе се, прибра всичките неща обратно в кутията и отново я пъкна в гардероба. Вече беше омъжена, Кит принадлежеше на миналото и тя нямаше време за сантименталности. Щеше да пригответи страхотна вечеря за Санди, да почисти апартамента, да смени чаршафите и да подреди цветята. Баща ѝ грешеше, щеше да му докаже, че греша. Беше успяла, знаеше, че е успяла. Може би наистина се бе отказала от добра юридическа кариера след години скъпо обучение в университета, но с отварянето на галерията бе започнала нещо, което отчаяно искаше. И може би наистина беше отблъснала мъж, с когото се обичаха от години, за да създаде брак, на който Тобиас Григсън не даваше повече от три месеца. „Но я се виж сега — помисли си Холи, докато сваляше чаршафите, хвърляше завивката на пода и издърпваше калъфките от възглавниците. — По дяволите, имам галерия, която печели добре, хубав живот, щастлива съм и все още съм омъжена, нали?“ Тя се спря, поднесе калъфката до носа си и вдиша леката остатъчна миризма на собствения си парфюм. Нямаше и следа от миризмата на мъжа ѝ — всъщност, като си помислеше, нямаше дори негова снимка до леглото или в портмонето ѝ, нямаше бръснач или пяна за бръснене, защото Санди винаги ги вземаше със себе си. Имаше твърде малко неща, които да показват, че той изобщо живее тук.

— О, Боже! — извика Холи за трети път, хвърли калъфката на пода, покри лицето си с ръце и избухна в сълзи.

[1] Вид топено френско сирене. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Холи се събуди стреснато. Първото нещо, което видя, когато отвори очи, бе телевизорът — все още работеше. Тя изстена, седна и погледна останките от вечерята си върху една табла на пода, празната бутилка от вино, полупразната кутия с шоколадови бонбони и точно до вратата, цветята, все още в хартията си и вече повехнали. После се намръщи от пулсиращата болка в главата си, стана и отиде да дръпне завесите. Според часовника ѝ беше седем и половина. Едва се съмваше, а самолетът на Санди бе излетял от Рим в седем.

— О, по дяволите! — промърмори тя и забърза към спалнята.

Леглото все още беше разбъркано и неоправено, а мръсните чаршафи лежаха на пода. Не беше успяла нито да почисти, нито да подреди цветята, нито да направи някакви приготовления за вечерята.

— По дяволите! — промърмори отново тя. — По дяволите, по дяволите, по дяволите!

Втурна се към банята, пусна силно душа и се съблече. Реши да мине набързо с прахосмукачката из апартамента, да резервира маса за обяд в любимия ресторант на Санди, а за вечеря да сервира по една обикновена пържола със салата. Щеше да подбере неувехналите цветя от букета, да ги натопи в някоя ваза и да намери нещо специално за обличане.

Холи изскочи от душа, грабна една кърпа, изтри се и се уви в нея. След това се втурна към спалнята и отвори рязко вратите на гардероба. Започна да трупа дрехите на купчина върху леглото, а после да ги хвърля в друга. Санди никога не бе одобрявал стила ѝ на обличане и сега, докато търсеше, тя осъзнаваше това. Винаги купуваше дрехите си импулсивно и харесваше необичайното, като комбинираше неща, които иначе не си отиваха, но незнайно защо изглеждаха удивително. Получаваше се нещо необикновено, но изглеждаше скъпо, марково.

— По дяволите! — каза отново Холи и реши, че това е думата на деня. Не виждаше нищо, което да ѝ хване окото или да достави

удоволствие на Санди. — А, да! Това е! — рече неочаквано тя, когато зърна една дълга тясна вълнена пола с цепка отзад. — Идеално!

После грабна купчината дрехи и ги пхна обратно в гардероба. Порови из чекмеджето за пуловер, намери дълга тъмночервена блуза от вълна и коприна и измъкна дълъг плисиран шал на барокови шарки и някакви черни обувки от чортова кожа с квадратни токове. Накрая хвърли всичко на леглото и извади чорапогащник, сутиен и бикини. Бяха скъпи, френско производство, някога от бяла дантела, но сега посивели от прането, както всичкото й бельо. След това отиде до тоалетката, наведе се към огледалото и си сложи умело спирала, тъмносива очна линия и малко прозрачна пудра на бузите. Облече се набързо, извади яркочервено червило от пълното с гримове панерче, пхна го в джоба на туниката си и отиде в дневната.

За един час успя да мине навсякъде с прахосмукачката, да избърше праха и да подреди апартамента. Натопи в една ваза оцелелите на косъм цветя и пръсна щедро от освежителя за въздух във всяка стая. Миришеше на чисто, макар и да не беше. Холи грабна един банан и кофичка кисело мляко от хладилника, пусна ги в протритата си торба и си навлече палтото. Щеше да се обади в ресторанта от галерията, да резервира маса за един следобед и да положи всички усилия, за да направи днешния ден изключителен. Докато излизаше от апартамента, тя се усмихна в далеч по-добро настроение от предишната вечер. „Как смее Кит Томас да влиза с танцова стъпка в живота ми и да си въобразява, че ми пука“, помисли си, докато подскачаше надолу по стълбите. Разбира се, изобщо не й хрумваше, че причината за тези необичайни усилия, насочени към съпруга й, може да се крие в някой друг. Всичко това бе само прикритие, но Холи нямаше намерение да си го признае.

По-късно същия ден, в два без десет, ако трябва да бъдем точни, Холи седеше до прозореца в ресторанта на Луиджи и наблюдаваше минавачите отвън. Тя си погледна часовника за втори път през последните десет минути и отпи глътка вино. Започваше да се притеснява.

Тази сутрин за пръв път в живота си бе проявила достатъчно организираност, за да позвъни на летището и да научи, че самолетът от

Лондон се е приземил навреме. Когато провери това, се обади на Луиджи и обеща да бъде в ресторанта точно в един. След като Санди не се появи в галерията цял предобед и след като направи няколко неуспешни опита да се свърже с него по мобилния му телефон, тя реши да му остави бележка на вратата и да го изчака в ресторанта, не искаше да изпусне масата. Само че той закъсняваше вече с няколко часа, ресторантът се пукаше по шевовете, а Луиджи наблюдаваше всяко нейно движение. Холи започваше да си мисли, че е допуснала досадна грешка. Реши да изчака още няколко минути, след това да се извини многословно на Луиджи, да отстъпи масата на някой друг и да се измъкне на пръсти от ресторанта. Нямахме да му се размине ей така на Санди!

Десет минути по-късно вече беше на улицата. Тя вдигна яката на палтото си и побърза да се отдалечи. Ако не се смяташе разяждащата я тревога, беше абсолютно вбесена. Чувстваше се унижена и разочарована и беше напуснала ресторанта с пламнали бузи, убедена, че всички я гледат.

Когато се върна в галерията, реши да провери и другите варианти. Позвъни отново на летището и научи, че в два от Рим е излетял друг самолет, само че никой не можеше да ѝ каже дали Санди е в списъка на пътниците. Следващото ѝ обаждане беше до туристическата агенция. Те уреждаха всичко за пътуванията му, следователно трябваше да знаят какво става.

— Здравейте, тук е Холи Григсън от галерия „Григсън“. Мисля, че съпругът ми наскоро е използвал вашите услуги за пътуването си до Рим?

— А, здравейте, госпожице Григсън. Не, съжалявам, но последният път, когато уреждахме пътуване за господин Търнър, беше преди месец, май че за Иран. Почакайте за момент, ако обичате, ей сега ще...

— Сигурна ли сте? Той ми каза, че вие ще му уреждате пътуването!

— Да, напълно...

Последва тридесетсекундно мълчание, след това агентката отново се обади:

— Издирих сметката ви в компютъра си, госпожице Григсън... ааа, да, ето. Последното пътуване, което уреждахме, беше за Иран —

самолетни билети и хотели в...

— О! — Холи почувства първото бодване на паниката. — Трябва да съм сбъркала — каза тя. — Ужасно съжалявам!

— Няма проблем.

— Вижте — продължи бързо тя, — бихте ли ми направили една услуга? Имам името на хотела му в тефтерчето си, можете ли да намерите номера му и да ми се обадите?

— Ако почакате, ще го намеря веднага.

— Прекрасно, благодаря! — Холи порови из чантичката си и извади тефтерчето. — Става дума за... а, ето, това е, „Д’Ингилтера“ на Виа „Бока ди Леоне“ номер четиринадесет.

— Добре, останете на телефона и ще проверя.

Холи отдръпна слушалката от ухото си, докато звучеше стандартната мелодия. След около минута агентката отново се обади:

— Госпожице Григсън?

— Да, все още съм тук.

— Намерих ви номера.

— Страхотно! Давайте — тя надраска номера, след това го повтори, за да се увери, че го е записала правилно. Накрая поблагодари, затвори и веднага набра Италия.

Десет минути по-късно Холи седеше на бюрото в галерията и се чудеше какво да прави. Чувстваше се отчаяна. Вече беше три следобед, а не можеше да открие никаква следа за местопребиваването на Санди през последните няколко дни. Изобщо не беше резервирал стая в онзи хотел и със сигурност не бе пристигал там. Не беше правил резервацията чрез туристическата си агенция, което само по себе си бе крайно необичайно, и нямаше начин да се разбере дали изобщо е хващал самолет за Рим. Знаеше само, че миналия петък Санди бе опаковал багажа си, бе записал името на хотела и маршрута си в тефтерчето ѝ и си бе взел паспорта, защото тогава го видя да го пъха в куфарчето си.

Тя стана и закрачи напред-назад. Ами ако я беше напуснал, ако просто си бе заминал? Знаеше, че тя няма да проверява графика му, нали? Холи му имаше доверие и никога не му звънеше по време на пътуванията му в чужбина, просто не изпитваше нужда. Внезапно се

спря. Ами ако беше претърпял катастрофа? Управителят на хотела не говореше добре английски и като нищо можеше да не я е разбрал. Ами ако беше направил резервация, но не бе успял да стигне до Рим? Можеше просто да са отменили резервацията и повече да не са се сетили за нея. Ами ако беше нападат или бе претърпял автомобилна катастрофа на път за летището, или — още по-лошо — бе нападат в Рим и лежеше убит в някоя забутана уличка? В гърдите ѝ се надигна паника.

— Успокой се, Холи — промърмори тя. — Просто се успокой!

Пое си дълбоко дъх и остана неподвижна. Това беше нелепо. Държеше се като параноичка, въобразяваше си какво ли не. Може Санди просто да си е променил плановете и да е използвал друга агенция. Може при пристигането си да е видял, че резервациите се дублират, и да му се е наложило да отиде другаде. Разбира се, че нямаше да я притеснява с подробности, сигурно бе твърде зает. Така беше, не можеше да бъде иначе!

Вероятно трябваше да позвъни на някоя приятелка за морална подкрепа. Искаше ѝ се да поговори с някого за това, с някой, който да ѝ помогне да погледне разумно на положението и да престане да се тревожи. Замисли се дълбоко. Имаше много приятели, но с никого не беше толкова близка. Не, може би не. Наистина не знаеше какво да прави, изглежда, просто не можеше да мисли трезво.

Внезапно ѝ хрумна, че трябва да си отиде у дома. Не беше сигурна дали това е най-добрата идея, но бе единствената, която ѝ дойде наум. Не можеше да остане в галерията до края на следобеда, да се тревожи и да крачи напред-назад. Ако със Санди се беше случило нещо, бе по-вероятно да я потърсят у дома. Тя прехапа устни. Ами ако някой цял ден се бе опитвал да се свърже с нея?

— У дома — промърмори Холи, докато събираше припряно нещата си. — Трябва да си отида у дома!

След това тръгна към вратата, но забрави лампите и се върна да ги изгаси. Минути по-късно вече крачеше към метрото.

Джил даде мигач, зави към входа на „Саут Ридж Фарм“ и погледна през рамо сина си, който седеше на задната седалка.

— Хари, портата, моля — Алекс обикновено я оставяше отворена, когато си беше у дома, но тя не се сети за това.

Хари откопча колана си, изскочи навън и хукна към портата. Там вдигна резето, изтича до другия ѝ край, скочи на долната пръчка и се повози заедно с нея.

Джил му се усмихна и потегли към къщата. Когато мина покрай него, се показва през прозореца и извика:

— Остави я отворена, Хари! По-късно следобед ще излизам.

Хари ѝ махна, закачи кукичката на портата и се затича по алеята към къщата.

— Къде е колата на татко? — извика той, когато се качи на верандата и натисна бутона на звънеца.

— Не зная. Не прави така, Хари, ще повредиш камбанката! — Джил хвърли поглед през рамо, преди да пъхне ключа в ключалката. — Софи, може ли да внесеш и някои от другите чанти, моля, не само своите? — след това отвори вратата, отиде направо до шкафа и изключи алармата.

— Предполагам, би трябвало да знаеш кога точно си идва татко — рече Софи, като стовари една от кутиите на Хари в антрето и пое към стълбата с раницата си.

— Да, зная. Снощи — Джил отказа да се хване на въдицата. Ако Софи искаше постоянно да се заяжда, то това си беше неин проблем. — Обадох се на летището от баба ви, самолетът му се е приземил навреме.

— О, така ли? — Софи вложи в забележката си възможно най-много сарказъм и продължи нагоре по стълбите.

— Да, така — промърмори Джил на себе си.

Честно казано, чувстваше се малко виновна. Когато разбра, че самолетът на Алекс се е приземил навреме си легна, без да си прави труда пак да позвъни, а може би трябваше да се обади вкъщи, да види каква му е програмата за днес.

— Вероятно е отишъл в офиса — каза тя. Софи се беше спряла на половината стълбище и я наблюдаваше внимателно, а това я изнервяше. — Ей сега ще му звънна и ще видя къде е. Хари? — русата глава на Хари се показва на вратата. — Куфарите! — нареди Джил. — Вътре и горе. Веднага!

Отиде в кухнята, видя, че всичко е така, както го бе оставила предишния ден, и почувства леко разочарование. След командировка Алекс обикновено си взимаше почивен ден и тя очакваше с нетърпение да го види. Джил вдигна телефонната слушалка, набра номера на офиса му и зачака. Секунди по-късно чу сигнал, че не може да се свърже с този номер. След това опита пак.

— Колко странно!

— Какво има? — Софи влезе в кухнята, отиде до хладилника и извади кутия обезмаслено мляко.

— Не мога да се свържа с номера на Алекс.

— Може да има повреда в линията. Позвъни на оператора — каза Софи и си наля чаша мляко.

— Добра идея — отвърна Джил. — Сложи чайника на котлона, ако обичаш. Ще видя дали Хари иска да пие нещо — Софи въздъхна тежко и тракна чашата си на кухненския плот. — Ако не ти представлява трудност, де! — в този момент чу гласа на оператора в слушалката. — Ало, бихте ли проверили дали има повреда на този номер? Постоянно получавам сигнал, че не мога да се свържа с него — Джил продиктува телефона на Алекс. — О, добре, да, „Ийстхам“ 142. Благодаря ви — след това затвори. — Ще се обадят на техниците и пак ще ми звънат — каза тя на Софи, която не изглеждаше особено заинтересована. — Междувременно ще опитам по мобилния — тя погледна номера в тефтерчето си и го набра. — Много странно. Софи? Телефонът е изключен!

Софи се обърна, погледна я и сви рамене.

— Вероятно няма нищо. Не се паникьосвай, Джил!

— Не се паникьосвам, Софи, просто съм разтревожена, това е... — телефонът иззвъня. — Ало? На телефона. О! Разбирам. Сигурен ли сте? — Джил покри слушалката с ръка и прошепна: — Телефонът е изключен.

Софи спря да пие и погледна мащехата си.

— Разбирам — продължи Джил. — Добре. Благодаря ви — после остави слушалката. — Какво става, по дяволите?

— Откъде да знам?

На вратата се позвъни.

— Аз ще отворя! — викна Софи вече на излизане от кухнята.

Джил остана на мястото си. От коридора се чу мърморене и след малко я стресна викът на Софи:

— Джил! Можеш ли да дойдеш?

Джил забърза към вратата и пребледня, когато видя застаналия отвън полицаи. Тя потисна страха си и се опита да се усмихне.

— Здравейте. Мога ли да ви помогна?

— Да, така мисля. Казвам се сержант Пиърс от полицейско управление „Ийстхам“. Вие ли сте госпожа Търнър, госпожа Алекс Търнър?

— Да, точно така.

— Дойдох във връзка със съпруга ви, госпожо Търнър. Той вкъщи ли си е?

— Съпругът ми ли? — Джил вдигна ръка към гърлото си. — Не, не е. Какво се е случило? Трябваше да се върне снощи от командировка, но тук го няма и не мога да се свържа с него, телефонът му е изключен... — тя се спря, осъзнавайки, че пелтечи, че звучи истерично. — Извинете. Малко съм разтревожена.

— Всичко е наред. Да не би да казвате, че съпругът ви може да е изчезнал, госпожо Търнър?

Джил се покашля. С периферното си зрение виждаше лицето на Софи, пребледняло и напрегнато.

— Не зная, не точно изчезнал. Софи, може ли да се качиш горе и да видиш дали куфарът на Алекс е в спалнята?

Софи се втурна нагоре, преди полицаят да успее да я спре, появи се минута по-късно на площадката и извика през парапета:

— Не, не е!

Джил погледна втренчено сержант Пиърс.

— Има проблем с телефона му, не мога да се свържа. Наистина не зная какво се е случило с него...

Пиърс изчака малко. Мразеше тези неща. А особено неприятни бяха сега, преди Коледа.

— Госпожо Търнър, ще можете ли да дойдете с мен до полицейското управление?

— До полицейското управление! — възкликна задавено тя. — Защо? Какво се е случило? Какво става?

— Снощи на плажа в Брайтън са намерени някакви дрехи, госпожо Търнър. Смятаме, че принадлежат на съпруга ви. Страхувам

се, че може да имаме лоши новини. Искаме да идентифицирате вещите.

— Дрехи? Вещи? — Джил поклати глава. — Не, това е невъзможно. Съпругът ми излетя за Женева вчера сутринта и се е върнал снощи. Не може да е той.

— Сигурна ли сте в това, госпожо Търнър?

— Не, но... — Джил млъкна. — Какви вещи?

— Шофьорската му книжка, портфейл, ключове за кола и други неща — сержант Пиърс пристъпи напред. — Съжалявам, сигурно ви е много трудно. Да вляза ли да изчакам, докато се пригответе?

— О, Боже! — Джил вдигна ръка към главата си. — Да... ааа... извинете.

Тя направи крачка назад и отиде в кухнята, за да си донесе палтото. Движеше се като в мъгла.

— Софи, остани тук с Хари — рече със слаб глас, когато се върна в антрето. След това си облече наполовина палтото и се върна за чантата. — Ще ви позвъня от управлението. Сигурна съм, че това е някаква ужасна грешка, сигурна съм...

Софи обаче вече беше метнала раницата си през рамо.

— Не! Идвам с вас. Той е мой баща!

Джил се спря и погледна първо сержант Пиърс, след това Софи.

— Не мисля, че трябва да идваш, Софи, мисля...

— Не ми пука какво мислиш! Идвам!

Джил преглътна мъчително. Внезапно ѝ се доплака. Тя седна на стола до масичката в антрето и хвана с ръце главата си.

— Добре ли сте, госпожо Търнър? — попита загрижено сержант Пиърс.

Джил вдигна поглед.

— Да, извинете. Чувствам се малко слаба, това е всичко. Вероятно е от шока — тя поклати глава, пое си дълбоко дъх и повтори: — Извинете.

— Госпожице Търнър, може би ще е по-добре, ако майка ви дойде сама...

— Тя не ми е майка! — озъби се Софи. — Съпруга е на баща ми... — гласът ѝ потрепери и тя се извърна.

— Виж, Софи, Хари не може да остане сам. Ще ви позвъня веднага щом разбере нещо. Моля те... — Джил стана и отиде да

докосне ръката на заварената си дъщеря, но Софи се отдръпна. — Хари! — викна Джил към горния етаж. — Ще изляза за около час — главата на Хари се показва над парапета. — Софи ще остане тук — тя му изпрати въздушна целувка. — Ще се видим по-късно.

Докато излизаше, Джил погледна Софи.

— Опитай се да не се притесняваш — каза тя, но Софи не се обърна.

Джил погледа гърба ѝ няколко секунди, след това въздъхна и последва сержант Пиърс, като затвори тихо вратата след себе си.

Стаята беше сива и студена. В момента в главата на Джил се въртеше само една мисъл — че не би било зле да се минат стените с малко боя, нещо по-топло, например розово или охра. Тя седна и някой ѝ донесе чай в малка пластмасова чашка. Джил потрепери, когато отпи първата глътка — беше ужасно сладък, а тя не бе вкусвала захар от повече от двадесет години. Все пак изпи чая, докато седеше сгушена в палтото си, с отбранително скръстени на гърдите ръце и кръстосани крака.

— Госпожо Търнър?

Джил се обърна.

— Детектив сержант Люис. Донесох нещата, които са намерени на плажа, госпожо Търнър. Бихте ли ги погледнали?

Джил кимна и втренчи празен поглед в двете найлонови торби, които полицаят сложи на масата. Той извади първо дрехите и ги подреди в спретната купчинка. Джил преглътна, след това се наведе напред и вдигна ризата. Пусна я почти веднага. Повдигна ѝ се. Всичко беше на Алекс, виждаше го от пръв поглед. Видя и малката торба, в която бяха сложени личните му вещи: часовникът му, портфейлът, ключовете. Всичко пред очите ѝ заплува.

Тя вдигна ръка, покри лицето си, кимна и прошепна:

— Това са вещи на съпруга ми.

След това, изплашена, че може да се разплаче, прехапа устни и се извърна настрани.

Час по-късно Джил напусна управлението. Положението ѝ беше обяснено, но тя не разбра почти нищо. Само попълни молба за издирване, получи вещите на Алекс, изпи още една чаша чай със захар и по някакъв начин го задържа в стомаха си. Сега седеше напълно вцепенена на задната седалка на полицейската кола и гледаше как покрай нея се изнизват покрайнините на Брайтън, редица след редица къщи с веранди, шосета и хълмове.

„Защо? — продължаваше да се пита. — Защо? Такива неща не се случват на хора като мен, случват се на други, на хора, които не могат да контролират живота си, хора, объркали всичко.“ Пейзажът отново се смени: открита местност, поля, малко зеленина, разорана земя под сивото облачно небе и тъмните сенки на хълмовете. Колата сви към селцето Ийстхам и Джил видя съседката, която разхождаше кучето си. „Проклетата жена — помисли си тя, — до довечера ще узнае, всички ще узнаят.“ После опря брадичка на гърдите си и извърна лице, обхваната от внезапна мъка.

— Госпожо Търнър? — дори не беше чула хрущенето на чакъла под гумите. — Искате ли полицайката да остане с вас за известно време?

Джил поклати глава. Видя лицето на Софи на прозореца на втория етаж — малко, измъчено, бледо личице, което гледаше, чакаше. Помисли си за двете деца на Алекс, за болката и мъката им, и ѝ се стори, че няма да има сили да се справи с това.

— Благодаря ви, ще се оправя — тя посегна и отвори вратата, а полицайката слезе заедно с нея.

— Сигурна ли сте? — попита я тя.

Джил кимна, защото се страхуваше, че гласът може да ѝ изневери. Съчувствието и разбирането пречупиха силите ѝ, изкушението да избухне в сълзи едва не я надви.

— Благодаря ви — тя погледна нагоре към прозореца и видя, че лицето на Софи е изчезнало. — Трябва да кажа на децата. Налага се да останем сами.

— Разбира се — полицайката изчака Джил да пхне ключа в ключалката. — Има ли някой, на когото можете да се обадите да ви помогне тази вечер, някой съсед или приятел?

Джил отново кимна, но лъжеше. Нямаше такъв човек. Беше затворена личност, никога не споделяше проблемите си. Всъщност бе

имала твърде малко приятели. Тя се обърна.

— Бяхте много любезна.

Полицайката се усмихна съчувствено и Джил влезе вътре. Когато затвори вратата след себе си, чу как патрулната кола дава на заден и тръгва бавно нагоре по алеята. Тя вдигна поглед и видя Софи.

— Какво се е случило? — попита Софи.

Беше застанала на най-долното стъпало и се държеше за парапета. Джил забеляза, че пръстите ѝ са побелели от стискане.

— Ще доведе Хари — отговори тя. — Иди в кухнята, ще слеза след минутка.

— Разстроена си — каза обвинително Софи, докато Джил минаваше покрай нея, и я сграбчи за ръкава. — Защо? Кажи ми защо!

Джил се освободи от ръката ѝ.

— Върви в кухнята, Софи.

След това тръгна нагоре по стълбите и прекоси площадката към стаята на сина си, като през цялото време усещаше погледа на Софи. Опита се да държи главата си изправена и лицето спокойно, но въпреки усилията си изглеждаше прегърбена, смалена от мъка. Долу Софи усети такава силна паника, че ѝ се стори, че ще се задуши.

Джил се изправи и двете деца седнаха.

— Нещо се е случило с татко ви — рече тя. — Мислим, че е нещо ужасно.

Наблюдаваше лицето на Хари. Искаше да погледне и двамата, да се опита да помогне и на Софи, но не можеше. Хари беше неин син, за него се късаше сърцето ѝ. Софи извърна лице към стената.

— Някои от дрехите на татко ви са били намерени на плажа в Брайтън — продължи Джил — и ми се наложи да го регистрирам като изчезнал.

— Отишъл е да поплува?

— До известна степен да, Хари, нещо толкова — изсумтя подигравателно Софи и Джил прехапа език.

— Мислят, че се е удавил — каза тя възможно най-внимателно. — Страхувам се, че татко ви може да е...

— О, за Бога, просто го кажи! — извика неочаквано Софи. — Остави този жалък патос! Той е мъртъв, нали? Никога няма да се върне. Кажи го, за Бога! Той е мъртъв. Мъртъв!

Хари поклати глава. Лицето му беше толкова сериозно, толкова объркано.

— Не разбирам, мамо — каза той. — Какво...

Но когато Джил тръгна към сина си, Софи се втурна към вратата и блъсна мащехата си. Движението беше внезапно и яростно. Джил залитна, стовари се върху ръба на масата и почувства удар в хълбока си. Софи хукна нагоре по стълбите.

— Мамо!

— Добре съм, Хари. Всичко е наред, добре съм.

Джил стисна облегалката на един стол, за да потисне острата болка, която я проряза, и се опита да диша равномерно, за да я превъзмогне.

— Ела тук — тя протегна ръце, прегърна сина си, коленичи и лицето ѝ се изравни с неговото. — Полицайте смятат, че татко ти е мъртъв, Хари — каза тихо Джил. — Софи е права, не мисля, че някога ще се върне.

— Няма да се върне?

— Не, не мисля — опита се да го притисне до гърдите си, но телцето му беше напрегнато и не се помръдна.

Той се отдръпна назад и прошепна:

— Защо?

Джил усети мъката и страха на десетгодишния си син.

— Не зная — отвърна тя. Нямаше отговори, нямаше думи, за да опише страданието си. — Понякога хората правят неща, които не можем да обясним, понякога...

Хари поклати глава.

— Не... — макар да се мъчеше с всички сили да сдържи сълзите си, те се затъркаляха по бузите му. — Не и татко — рече той. — Татко никога не прави такива неща... — момчето се заплака. — Не и татко...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Холи седеше в тъмнината. Пред нея имаше телефон, отворено тефтерче, купчина листове и писалка, която лежеше неизползвана върху него. Повече от четири часа не правеше нищо друго, освен да стои и да чака. Гледаше втренчено стената, осветявана от фаровете на автомобилите, които завиваха по „Бишъпс Роуд“. Светлината проблясваше за миг през прозорците, очертаваше тясна светла пътека през стаята и изчезваше. Холи разбираше, че трябва да направи нещо, само че не знаеше какво.

Не за пръв път ѝ минаваше през ума, че всъщност не познава Санди. Не знаеше нищо за неговите приятели или дори дали е имал такива, преди да се оженят. Като семейство винаги се събираха с нейните приятели, никога с неговите. Беше дошъл в живота ѝ сам, без никакъв емоционален багаж, без властни родители, само със себе си, с любовта към изкуството и амбициите си за нея и галерията. Холи всеки път отхвърляше тази мисъл, защото тя повдигаше въпроси, на които нямаше отговори. Само че мисълта вече не ѝ даваше мира, докато седеше пред празния лист и чакаше имената и номерата на несъществуващите приятели, на хората, които можеха да знаят къде се намира съпругът ѝ.

Обхвана я пълно отчаяние. Съпруга ѝ го нямаше и за пръв път в живота си не знаеше какво да прави. Не знаеше на кого да се обади, къде да го търси и какво да мисли. Тя обхвана с две ръце главата си и затвори очи. Само да звъннеше телефонът, да ѝ дадеше някаква представа, някакъв намек за това какво се е случило! Не можеше да е тръгнал с втория полет от Рим — ако беше така, досега щеше да се е появил. Всъщност нищо чудно и да бе изчезнал още след излизането си от апартамента ѝ в петък, почти четири дни преди това. Може да е бил нападнат или убит, да е претърпял катастрофа, да е загубил паметта си. Всичко може да му се е случило и все пак трябваше да приеме и мрачната мисъл, че може и нищо да не му се е случило, а

просто да си е отишъл и седмица по-късно тя да намери писмо, в което да пише, че ѝ благодари и съжалява, но е срещнал друга.

Доплака ѝ се, но сълзите не идваха. Само да знаеше, само да имаше някаква представа! Само да можеше да ѝ се обади!

Внезапно телефонът иззвъня и тя подскочи.

Поседя няколко секунди, вторачена в него, без да може да се помръдне. След това протегна трепереща ръка и вдигна слушалката. Сърцето ѝ се блъскаше лудо в гърдите.

— Ало?

— Холи, тук е Кит. Съжалявам, че ти звъня толкова късно, но се чудех... Холи? Добре ли си? Холи?

Холи пусна слушалката. Гласът му ѝ дойде толкова неочаквано и изпита такова облекчение, че не бе в състояние да продума и дума. Тя покри лицето си с ръце и заплака.

— Холи? Плачеш ли? Какво е станало? Холи! — повиши се отчаяно гласът на Кит. — Виж, Холи, просто остани там, става ли? — вече си беше взел палтото и го навличаше с една ръка. — Не мърдай никъде, Холи! — извика той, като пътьом си грабна портфейла. — Веднага идвам, разбра ли?

Секунди по-късно линията прекъсна.

— Съжалявам... — изхълца Холи. — Просто не знаех какво да правя и тогава чух гласа ти, и... О, Боже!

Тя покри очите си с вече подгизналата кърпичка и Кит я хвана за ръката.

— Толкова глупаво се чувствам! — рече задавено Холи. — Просто не зная къде е. Нямам представа на кого да се обадя и дори дали е изчезнал! — тя понечи да си издуха носа, но се спря и каза: — Не трябваше ли да звъня по болниците? Не знаех какво се прави, когато някой изчезне, а и осъзнах, че изобщо не познавам Санди, и че той може да е заминал в чужбина, а аз само да си въобразявам разни неща...

Холи си издуха яростно носа и Кит стана да донесе малко тоалетна хартия. С кърпичката беше свършено и се надяваше да не му я връща обратно.

— Ами ако е претърпял катастрофа? — попита Холи, като тръгна след него към банята. — Ще ми позвънят ли? Ще дойде ли полиция?

След това пое мълчаливо тоалетната хартия и подаде кърпичката на Кит. Той я пусна в коша за пране, а Холи разви малко от рулото и отново си издуха носа. Започваше да се успокоява и Кит се запита защо ли мисълта за автомобилна катастрофа не я хвърля в нови изблици на плач.

— Холи — рече той, като отиде до мивката и я напълни със студена вода. — Защо не си измиеш лицето и очите? Ще се почувстваш много по-добре. След това можем да седнем и да обсъдим всички възможности. Трябва да направиш нещо, иначе до сутринта ще полудееш от тревога.

Тя кимна, подаде му рулото и парчето хартия, в което си беше издухала носа, съблече си туниката и се наведе над мивката само по сив дантелен сутиен. Започна да си плиска лицето и Кит се извърна. Спомни си бельото ѝ и вечната ѝ неспособност да се оправя с пералнята. Спомни си и думите ѝ, че с него това изобщо нямало значение, защото бельото ѝ падало толкова бързо, че нямало смисъл дори да го носи, камо ли да се тревожи с кой цвят дрехи трябва да го пере. Тя протегна ръка за кърпа и затърси слепешком във въздуха, докато той не ѝ подаде една. Холи избърса енергично лицето и се погледна в огледалото. Изглеждаше ужасно — зачервена, подпухнала и на петна — но не каза нищо. Само си посреса косата и се обърна.

— Наистина се чувствам по-добре. Поне мъничко.

— Добре.

Кит се опита да задържи очи на лицето ѝ, но неволно погледна надолу. Почти веднага съжали — беше си съвсем същото тяло и му въздействаше по съвсем същия начин. Той се обърна и тръгна по коридора.

— Кит?

— Ще бъда в дневната — извика през рамо, влезе в кухнята и отиде направо до хладилника.

Извади бутилка вино, наля две чаши, изпи на един дъх половината от своята, допълни я и отнесе двете в малката дневна. Там остави чашата на Холи на поличката над камината и се огледа. Апартаментът си беше съвсем същият. Съвсем. Същите разнебитени кремави канапета, гол дървен под, възглавнички от щампована

коприна, персийско килимче, изгорено на едно място с цигара, и две огромни абстрактни картини, окачени една срещу друга. Навсякъде кремаво, бяло и бежово, а малкото цвят от картините бе в ярък контраст с всичко останало. Рафтовете на едната стена бяха пълни с книги, по пода, натрупани на купчинки, имаше още — за изкуство, фотография и вътрешно обзавеждане. До тях — огромна кръгла ваза, натъпкана с розови, пурпурни и червени анемонии. Черните им тичинки ръсеха пепелоподобен пращец върху масата. Скулптура на Елизабет Фринк, кутия за принадлежности за писане от осемнадесети век, снимка на баща ѝ в индийска резбована рамка от сандалово дърво до полупразно шише парфюм, две ярки червила, три покани, една пощенска картичка от Ханой. Всичко беше, както си го спомняше — женският хаос, запазената марка особен чар на Холи. Кит усети нещо нередно. Нямаше сватбена снимка с усмихнатото лице на Санди Търнър, нямаше никакви мъжки вещи, стаята беше изцяло женска, изцяло на Холи.

— Това за мен ли е?

Кит се обърна. Потънал в мислите си, не я беше чул да влиза в стаята. Тя си взе чашата и отпи голяма глътка. Кит я погледа известно време и каза:

— Съпругът ти е много прибран човек.

Холи застана нащрек.

— Да — отвърна сковано тя. — Такъв е.

Кит кимна и продължи да оглежда стаята.

— Не всеки е като теб, Кит! — каза троснато тя. — Не всеки е в състояние да дойде за една вечер и стаята след него да изглежда така, сякаш живее в нея!

Говореше за стария навик на Кит да разхвърля нещата си навсякъде из апартамента — обувки в банята, пуловер на пода до канапетото, яке в кухнята. Винаги оставяше дребните си пари на поличката над камината, а ключовете си до вратата.

— Санди просто се пази да не разхвърля, това е всичко!

Кит я погледна.

— Пази се?

Тя се вторачи в него, докато най-сетне осъзна какво е казала, и неочаквано се отпусна на канапетото.

— О, Боже! — Холи се хвана с две ръце за главата. — Наистина ли казах „пази се“?

— Да.

Тя вдигна поглед.

— Какво да правя, Кит?

— Позвъни на полицията — отговори той. — Май нямаш друг избор.

— На полицията? — разтревожи се внезапно Холи. — Не, не мога да направя това, още не, може да се появи, може да...

— Холи, няма да навреди. Просто трябва да отидеш до управлението и да го обявиш за изчезнал. Ако той все пак се появи, никой няма да си помисли нещо лошо за теб. Не е като да преиграваш. Притеснена си, него го няма и изобщо не е бил на местата, където е казал, че ще отиде. Хайде — той вдигна слушалката и ѝ я подаде. — Искаш ли да проверя кой е номерът на районното?

Тя прехапа устни, но кимна. Минути по-късно набра номера на телефонни справки за Челси и я свързаха с местното полицейско управление.

— Искат да отида там — каза тя след разговора. — Трябва да подам молба за издирване — Кит си вдигна якето. — Какво правиш? — Холи се изправи и го погледна.

— Идвам с теб.

Тя се извърна поразена. Това сякаш не беше Кит: той винаги чакаше да го помолят, винаги се колебаеше.

— Ясно — каза напрегнато тя. Не знаеше какво да направи, как да реагира.

— Добре. Радвам се, че разбираш, защото преди рядко ти се удаваше — след това се обърна и Кит се усмихна. — В миналото.

Холи не отговори нищо, но отиде да си вземе чантата. След това си навлече палтото, закопча го и се провря покрай Кит до входната врата.

— Идваш ли? — попита троснато.

— Да — отвърна хладно Кит, излезе след нея, слязоха по стълбите и поеха към взетата му под наем кола.

Джил измъкна ръката си от пръстите на Хари, изправи се, изгаси лампата и го докосна по косата, за да провери дали е заспал. След това отиде до другия край на стаята, сгъна му дрехите, подреди ги спретнато на един стол, вдигна две книги и ги прибра на лавицата. Накрая излезе, включи нощната лампа на площадката и заслиза бавно по стълбите. Искеше да поседи и поплаче, да се освободи от товара на мъката и вината, но се чувстваше твърде изтощена и потресена за сълзи. Вместо това си направи чай и седна в тъмната кухня, вцепенена и неподвижна, като топлеше вледенените си ръце с чашата и си мислеше, че каквото и да е направила, не заслужава това.

На вратата се появи фигура и тя вдигна поглед.

— Искаш ли чай?

Софи поклати глава. Слабото ѝ лице бе придобило пепеляв цвят, под очите ѝ имаше тъмни сенки, а клепачите ѝ изглеждаха подпухнали и зачервени. Тя застана по средата на стаята и попита, като гледеше враждебно Джил:

— Какво смяташ да правиш?

Джил остави чашата на масата и си потърка очите. Нямаше представа. Какво правеха хората при такива обстоятелства? Как се справяха? Трябваше ли да приеме, че Алекс е мъртъв, да си сложи траур и да живее като вдовица? Или да продължи да чака и да се надява, докато намерят трупа, за да продължи живота си и да се опита да преодолее някак ужаса и нещастieto?

Тя вдигна поглед към момичето.

— Не зная — отвърна уморено. — Просто не зная.

Софи стисна зъби.

— Мислиш, че е мъртъв, нали?

Джил извърна поглед.

— Да, така е.

— Как можеш? — изсъска Софи. — Знаеш, че никога не би постъпил така с нас, знаеш, че не би го направил!

— Софи, в момента не зная нищо. Толкова съм объркана, ядосана и потресена, че почти не мога да мисля трезво.

— Не се е самоубил — рече Софи. Беше се приближила до Джил и лампата в антрето я осветяваше отзад. Изглеждаше едновременно страховита и уплашена, и самотна като малко дете. — Зная, че не се е самоубил, усещам го със сърцето си! — тя погледа няколко секунди

мащехата си с очи, пълни с болка. — И ти щеше да го знаеш, ако го обичаше, колкото го обичам аз... — гласът ѝ се задави и тя преглътна мъчително. — Никога не си обичала нито него, нито мен. Знам, че каквото и да се е случило, той никога не би ме оставил сама... не и така... не и с теб! Никога не би...

От гърлото ѝ се изтръгна стон, тя закри лицето си с ръце и заплака с шумни, накъсани ридания. Джил посегна да я докосне, но Софи се отдръпна с отвращение. Секунди по-късно се обърна и хукна нагоре по стълбите.

— Софи! — извика Джил, докато се мъчеше да се изправи на крака. — Софи, върни се тук!

Изтича в антрето и изкачи първите няколко стъпала, но чу вратата на Софи да се затръшва на горния етаж и спря. Нямаше смисъл да се опитва да я утешава. Джил се отпусна на едно стъпало. „Ще ѝ се наложи да се научи на малко твърдост — помисли си гневно тя. — Трябва да приеме фактите, както ги приемам аз, вече не е дете като Хари. Крайно време е да покаже малко сила, малко характер. Повече никакви истерии, никакви избухвания.“ Джил сви колене до брадичката си, хвана с две ръце главата си и се помоли на Бога, както правеше от самото начало на този кошмар, да успее да заплаче.

Когато най-сетне се качи горе, за да си легне, приближаваше полунощ. Ужасяваше се от мисълта, че трябва да запали нощните лампи, да отметне завивките, да спусне завесите — ритуала преди лягане, който беше извършвала всяка нощ през последните четиринадесет години в компанията на съпруга си. Джил седна на ръба на леглото и огледа спалнята — жълтата басма, полирания орехов скрин, тоалетната масичка, тапицираните с коприна столове от епохата на регентството. Видя идеално подредените снимки, старинните шишета за парфюм, вазата с бели и жълти фрезии, реда, елегантността и красотата в стаята и си помисли: „Не, такива неща не се случват на хора като нас. Не е възможно! Не го заслужавам. Какво сме направили, за да ни сполети такова нещо?“

Стана и отиде до огледалото. В рамката му беше пъхнала две картички, изпратени ѝ от Алекс през годините — глупави, романтични картички. Сега извади едната от тях и погледна познатия, нечетлив почерк на гърба.

— Копеле такова! — процеди неочаквано. — Как можа да постъпиш така с мен?

После скъса картичката надве и я пхна в чекмеджето. Жалко само, че не беше истински ядосана. Гневът щеше да я посъживи, да ѝ вдъхне решителност. Не, сега се чувстваше безпомощна, отчаяна. Нямаше представа дори как ще изкара тази нощ, а трябваше да се изправи и пред самотата и униженията на следващите няколко дни. „Аз, аз съм тази, която наистина страда — помисли си тя, като се погледна в огледалото, — не ти, Алекс. Каквато и да е била болката ти, мен ме остави с далеч по-голяма.“ Затвори очи, за да не вижда самотната и отчаяна жена на средна възраст, но когато отново ги отвори, видя, че тя още е там. Джил се обърна и изгаси лампата. Легна облечена, зави се и се заслуша в тишината на внезапно опустелия си живот.

В един през нощта нещо я стресна. Имаше чувството, че не е спала, а само е загубила съзнание за няколко минути. Когато чу жалния плач, веднага седна и спусна крака на пода. Излезе бързо от спалнята и тръгна към стаята на Хари, но на половината път се спря. Не Хари плачеше, а Софи. Джил остана неподвижна. Звукът ѝ причиняваше остра болка. Тя се обърна и тръгна тихо към банята. Отвори полекичка вратата и видя заварената си дъщеря, превита над тоалетната, сякаш ѝ се повдигаше, да плаче отчаяно. Дете — самотно, изплашено дете на седемнадесет.

— Софи, моля те... моля те, не плачи...

Тя направи неловко крачка напред, но Софи се обърна рязко.

— Махай се! — извика тя. — Не те искам! Не искам съжалението ти! — след това зарови лице в ръцете си, а Джил остана да я гледа безпомощно. Това, че плачеше Софи, а не Хари, я караше да се чувства непохватна, безполезна. Софи беше права — парализирана от собствената си мъка, не бе в състояние да ѝ даде нищо друго, освен съжаление. Тя отстъпи назад и внезапно усети огромно желание да се махне отук. Трябваше да остане, да прегърне Софи, да каже или направи нещо, без значение какво, но не можеше. Между тях зееше прекалено дълбока пропаст, твърде много болка и неразбиране имаше в историята на отношенията им. Затова Джил се измъкна полека от банята и затвори вратата след себе си. Върна се в стаята си и си легна в тъмното. Остана с широко отворени очи, без да вижда или чувства

каквото и да било. И лежа така, докато се появи сивата светлина на утрото.

Холи застана до прозореца на спалнята си и погледна улицата долу. Наближаваше два сутринта и високите, тесни къщи на „Бишъпс Роуд“ спяха спокойно, потънали в тъмнина и тишина. Тя захвапа нокътя на показалеца си и за стотен път съжали, че е отказала цигарите. Копнееше за някакво заучено движение, което да разсее част от напрежението. Тя извърна лице от прозореца и погледна отново празното легло, неизползваните чисти чаршафи и пухкавите възглавници със старателно изгладени калъфки. После загърна плътно робата около тялото си и тръгна към вратата. Не беше в състояние да си легне — знаеше, че няма да заспи, и не искаше да лежи в тъмното сама с лошите мисли.

Докато минаваше по коридора към кухнята, видя, че лампата в дневната още свети, и надникна вътре. Кит я беше подразнил с настояването си да преспи тук след посещението им в полицията, но сега, в нощния хлад, Холи се почувства облекчена от присъствието му.

— Кит? — той вдигна глава от книгата, която четеше. — Искаш ли чай? Не мога да заспя и смятам да си направя.

— Да, добре.

Кит седна на канапето, отметна завивката и посегна да си вземе пуловера. Нощем спираха отоплението и в апартамента бе хладно. Той се изправи, последва Холи в кухнята и седна върху плота, докато тя пълнеше чайника. Тихото ѝ примирение го озадачаваше. В тревогата ѝ нямаше страст, паника или гняв. Беше приела изчезването на Санди с крайно нехарактерно за нея спокойствие — без писъци, плач или драматизиране. Това го притесняваше.

— Добре ли си, Холи? — осмели се да попита той, като наблюдаваше всяко нейно движение. — Виждаш ми се... — и сви рамене. Не знаеше как да се изрази.

— Как ти се виждам, Кит? — попита хладно тя с лице към мивката.

Нещо в тона му я дразнеше, усещаше нотки на интимност, за каквато не виждаше никакво основание. Господи, намираще се в дома

й от пет минути и вече си въобразяваше, че положението е такова, каквото го е оставил! Холи се обърна и го погледна напрегнато.

— Не знам — отговори той. — Нещо като самовглъбена. Притеснена, разбира се, но не като обичайните ти...

— Обичайните ми истерични избухвания, нали така? — раздразнението на Холи растеше. — А откъде би могъл да знаеш какви са обичайните ми реакции напоследък?

— Не бих могъл, но просто си помислих, че ще...

— Че какво? — прекъсна го тя. — Мм? Че ще плача, ще се вайкам, ще наводня пода на кухнята?

Ноздрите й се разшириха, но тя прехапа устни, за да потисне гнева си. Кит наистина не приличаше на себе си, но все пак си беше самият той — въобразяваше си, че може просто да изникне отнякъде и да се прави, че всичко е наред, както си е било, без болката, отчаянието и грешките от миналото. Той я погледна в очите.

— Това ли искаш да правя? — попита Холи. — Да хълцам истерично, да бъда напълно безпомощна? — тя поклати глава. — Съжалявам, че те разочаровам, но още преди две години ми писна от тези неща.

Ударът попадна право в целта и Кит трепна.

— Виж, нямах предвид това! — каза троснато той. Започваше да се дразни. Холи говореше така, сякаш цялата вина бе негова. Господи, и той бе понесъл честно своя дял от болката, нали? — Просто исках да кажа...

— О, за Бога, Кит, всъщност изобщо не ми пука какво искаш да кажеш или какво си мислиш, че правиш тук! — Холи се чувстваше уморена и объркана. — Или млъквай, или се махай, разбра ли?

Кит се втренчи гневно в пода. „Разстроена е — мислеше си, — бъди търпелив, недей да разваляш нещата.“

— Съжалявам, просто разбрах погрешно реакцията ти. Помислих си, че ще искаш да поговорим.

— Да говорим! — изсумтя подигравателно Холи. Неочаквано загуби самообладание, тракна чашата си на плота и чайт се разплиска. Какъв разговор, дори не можеше да му обясни душевното си състояние! Господи, самата тя едва го проумяваше! И изобщо какво си въобразяваше Кит? Влизаше в живота й след дълго и болезнено отсъствие и очакваше от нея да го посрещне с отворени обятия, сякаш

никога не я бе напускал! — Искаш да говоря, така ли? Добре тогава! Разстроена съм, но не както ти си мислиш. Едва познавах съпруга си, дори не зная дали съм го обичала. Всъщност в момента не зная нищо, освен че съм объркана и разтревожена. Е, доволен ли си?

Кит я погледна втренчено. Първата му реакция бе да се защити, но знаеше, че Холи не е на себе си, и реши да премълчи.

— Не е въпросът да съм доволен, Холи...

— Така ли? — попита злобно тя.

— Не! — този път Кит наистина ѝ отговори троснато, но просто не можа да се сдържи. — Помислих си, че може да имаш нужда от помощ, това е всичко.

— Ако имам нужда, ще те помоля — каза ледено Холи.

Кит скочи на земята, прекоси кухнята и плисна остатък от чая си в мивката. Беше му дошло до гуша. Така доникъде нямаше да стигнат.

— Добре тогава, ще си отида. Очевидно не желаеш присъствието ми.

— Дяволски си прав, не го желая! — озъби се Холи и му обърна гръб.

— Чудесно! — каза троснато той. — Тръгвам си!

— Добре! — викна след него Холи, когато Кит влезе в дневната, за да си събере нещата. — Чудесно!

После го последва в антрето.

— Довиждане! — извика Кит, излезе от апартамента и тръгна надолу по стълбите.

Не се обърна да я погледне или да ѝ махне. Долу се спря, вдигна си яката на палтото и затвори с трясък входната врата.

— Довиждане! — кресна след него Холи, затръшна вратата на апартамента и пощенската кутия издрънча.

След това се отпусна на стола в антрето, хвана главата си с две ръце и изведнъж се почувства много глупава и нещастна.

Полицейско управление — Челси, 3,00 ч.

В дежурната оперативна стая цареше тишина, нещо обикновено за този час на нощта. Полицаят зад бюрото се прозина и се протегна. Беше късно, краят на смяната приближаваше и му се пиеше кафе.

— Искаш ли нещо за пиене, сержант?

Сержантът стана и бръкна в джобовете си за дребни. Когато постави няколко монети върху бюрото, телефонът иззвъня. Полицаят вдигна, слуша няколко минути и каза:

— Можете ли да почакате малко? — след това натисна бутона за спиране на звука. — Обаждат се от регистъра за изчезнали лица, сержант. Става дума за молба за издирване 584, подадена тази вечер. Казват, че в Брайтънското управление е подадена молба със същото съдържание.

— Добре, кажи им, че ще им се обадим по-късно.

Полицаят каза тихо нещо в слушалката и затвори.

— Звучи, сякаш някой здравата я е оплескал, нали, сержант?

— Може и така да се окаже. Хайде да извадим молбата и да я огледаме. Кой я е вписал в регистъра?

— Манингс.

— Тогава му кажи да дойде тук с молбата.

— Той е навън и патрулира, сержант.

— Тогава донеси само молбата, полицай!

Раздразнението на сержанта нарасна. Беше се надявал на сравнително спокоен завършек на нощта.

— Разбрано, сержант.

Полицаят излезе в коридора, а сержантът потри уморено лицето си с длани.

— Ето я, сержант, молба 584. Изглежда правилно попълнена.

— Да видим — сержантът провери всички данни и вдигна слушалката. — Всичко е наред, Дейв, аз ще се оправя.

След това зачака да го свържат.

— Здравейте, регистърът за изчезнали лица ли е? Тук е сержант Пийт Дейвис от полицейско управление — Челси. Относно молба 584, регистрационен номер СД2331. Според нас става дума за истинско издирване. Можете ли да ми кажете какъв е проблемът? — той помълча няколко секунди. — Да, разбира се, пред мен е, започвайте — сержантът погледна формуляра и провери всички данни, докато гласът от другия край на линията четеше информацията. — Да, разбирам — каза той няколко минути по-късно. — Тогава ще се свържем с Брайтън. Благодаря ви — и затвори. — Свържи ме с Брайтънското управление, Дейв. В тази работа има нещо много странно.

— Добре, сержант.

Полицаят отиде до телефонния указател, а сержантът се изправи, протегна се и си разтри кръста.

— Много лош момент избрахте, регистър за изчезнали лица! — каза той и вдигна слушалката, за да поговори с дежурния полицаи в Брайтън.

ПЕТА ГЛАВА

Полицейско управление — Челси, 6,00 ч.

— Какво има, Пийт? — главен началник Харт тъкмо сваляше палтото си, когато сержант Дейвис почука на вратата му. — Първият от проблемите за деня, предполагам! Хайде, давай.

Дейвис влезе в кабинета и сложи няколко защипани с кламер листа на бюрото му.

— Страхувам се, че да, сър — каза той. — Но е и много странен, радвам се, че ви го предавам!

— За какво става дума? — Харт вдигна първия лист, погледна го и го обърна от другата страна. — Молба 584, какъв е проблемът с нея?

— Брайтънското управление — отговори Дейвис. — Всичко е записано тук, има и копие от техния формуляр.

— Аха... — Харт продължи да чете. — Разбирам — след това вдигна поглед. — Според мен това е за Централния разузнавателен отдел, а ти как мислиш?

Сержантът се усмихна.

— Робърт? — извика главният началник през вратата на преградната стена. — Ела тук!

Сержант Робърт Иймс се появи почти веднага.

— Сър?

— Проблем за Централния разузнавателен отдел, Робърт, ще оставя сержант Дейвис да ти обясни. Издирване на изчезнало лице — той стана и заобиколи бюрото. — Кафе?

И двамата полицаи кимнаха.

— Добре — Харт се отправи към вратата — Ако искаш, можеш да го възложиш на някои от стажант детективите, Робърт. Нека някой друг върши черната работа!

Иймс се усмихна.

— Добра идея, сър, нека да пороботят, мързеланковците!

Холи не можа да спи цяла нощ. В осем сутринта вече седеше в леглото си с чаша чай в ръка и се чудеше дали да отваря галерията тази сутрин. Всъщност размишляваше върху това вече час, но така и не можеше да стигне до някакво решение. Тя отпи още една глътка чай, докато се двоумеше за пореден път, и се сгуши под завивките. Честно казано, искаше само да затвори очи и да спи, да се изолира от всичко — от скарването с Кит, от изчезването на Санди, от съмненията и объркването, от тревогата. Искаше ѝ се, когато се събуди, никое от събитията през последните двадесет и четири часа да не се е случвало. Тъкмо оставяше чашата на нощната масичка, когато телефонът звънна и я изтръгна от леността.

— Ало? — Холи посегна към писалката и листа, които беше сложила до леглото си предната вечер, но ръката ѝ застина във въздуха. — О, разбирам — тя си пое рязко дъх. — Да, разбира се, веднага ще дойда. Проблем ли казвате? — Холи издиша бавно. — Не, естествено, че не можете, разбирам. Ще дойда възможно най-бързо.

След това затвори, отметна юргана и се втурна към чантата си. Порови в нея, извади си портмонето и намери номера на Кит в хотела.

— О, слава Богу! — промърмори тя, изтича обратно до телефона и без да се замисли, набра номера. — Стая 114, моля — почака малко. — Кит! Слава Богу! — после продължи, без да спре да си поеме дъх. — Току-що ми се обадиха от полицията и ме помолиха да отида в управлението. Има някакво развитие, но не искаха да ми кажат как... — млъкна, когато Кит я прекъсна. — О... — отвърна с тънък глас и захапа един от ноктите си. — Разбирам. Не, естествено, че не! Извинявай, не се сетих. Среца ли? Да, очевидно. Съжалявам, аз... — гласът ѝ се стопи. Силното напрежение веднага отстъпи място на разочарование. Тя сложи ръка на слушалката и си пое дълбоко дъх, като се мъчеше да не заплаче. След това започна да навива стегнато кабела около пръста си, докато слушаше. — Не, естествено, че разбирам — промърмори тя. Беше много глупаво от нейна страна да очаква нещо друго след скарването тази нощ. — Да, разбира се, че трябва да го направиш... — Холи се отпусна на ръба на леглото, уморена и нещастна. — Ще ти се обадя да ти кажа, да, по-късно.

При мисълта, че трябва да отиде сама в управлението и да се изправи пред това, което я очакваше там, ѝ се доплака. Изобщо не

трябваше да му се обажда, разбира се, че нямаше да ѝ помогне. Просто в първия момент ѝ се бе сторило съвсем логично да му се обади.

Тя преглътна с мъка, сдържа дъха си, за да не зариде, и каза бързо:

— Наистина трябва да вървя, ще закъснея. Все пак ти благодаря. Довиждане! — и затвори. — Глупава, глупава жена! — извика и покри лицето си с ръце.

Само че празната стая не ѝ отговори и гласът ѝ се стопи в тишината.

В другия край на Лондон, в хотелската стая, Кит затвори рязко телефона и закри нервно напред-назад. След няколко минути отново вдигна слушалката и набра лондонския офис на фирмата.

— Здравейте, Люси Йейтс, моля — изчака да го свържат.

— Здравсти, Люси, тук е Кит Томас — Люси Йейтс беше адвокатката, която работеше от британска страна по сделката, заради която беше дошъл. — Готово ли е всичко за срещата тази сутрин? — той забарабани с пръсти по нощната масичка. — Добре, браво! Виж, Люси, появи се нещо — още докато го изричаше, знаеше, че звучи глупаво. Предишната вечер си беше казал да стои настрана, че тя не се е променила, че обича да получава, без да дава. Само че не бе в състояние да се спре. — Може да ми се наложи да напусна срещата с около час по-рано — продължи той. — Мислиш ли, че ще успееш да я довършиш сама? — докато слушаше отговора ѝ, се изправи. Колкото и неразумно да се бе държала Холи през нощта, съпругът ѝ беше изчезнал, нуждаеше се от него и не можеше да я остави сама в такъв момент. — Страхотно! — рече той. — Правиш ми огромна услуга, благодаря ти. Тръгвам. Ще се видим след двадесет, двадесет и пет минути, зависи от метрото — след това посегна и свали палтото си от облегалката на стола. — Точно така! До след малко.

Накрая остави слушалката, затвори куфарчето и си навлече палтото.

Макар да си беше легнал сърдит и да се бе събудил, твърдо решен да забрави цялата работа с Холи, само час по-късно вече преправяше програмата си, за да успее да се срещне с нея. Той грабна куфарчето и се отправи към вратата. „Значи нищо не се е променило“,

помисли си, докато вървеше към асансьора, но вместо да го вбеси, това му се стори странно вълнуващо. Той се усмихна и слезе във фоайето на хотела.

Холи седеше, сгушена в палтото си, и отпиваше от кафето, донесено ѝ от полицайката. В управлението не беше студено, но я тресеше. Беше стиснала здраво чашата, за да не личи, че ѝ треперят ръцете.

Вдигна поглед, когато сержант Робърт Иймс се върна в стаята, и си помисли колко малко ѝ прилича на полицай. Дребният, спретнат младеж с официални обноски и малки, кръгли очила щеше да изглежда по на място в банка.

— Съжалявам, че ви накарах да чакате, госпожице Григсън — той седна срещу Холи и извади пакет цигари. — Имате ли нещо против? — след това тръсна пакета и ѝ предложи една.

— Не, благодаря — отговори Холи и се опита да се усмихне. — Отказах ги преди година. Сега малко съжалявам.

Иймс кимна, запали и вдиша дима.

— Госпожице Григсън, Холи, съжалявам, че трябва отново да ви притеснявам, но може ли да изясним още веднъж някои неща по молбата?

Холи се поколеба. Наистина не знаеше какво става. Бяха дали съвсем кратки обяснения на всичките ѝ въпроси за проверката и чакането.

— Вижте — започна тя, — не зная защо е всичко това, но веднъж вече отговорих на въпросите ви и не виждам защо трябва да го правя повторно, без да ми се даде някакво разумно обяснение.

Иймс изтръска пепелта и Холи забеляза ръцете му — бели и пухкави.

— Разбирам ви, Холи, но всичко, което мога да кажа в момента, е, че не ви разследваме по никакъв начин, а просто се опитваме да проверим данните по този случай. Има проблем с молбата за издирване и трябва да бъде напълно сигурен в информацията, за да продължим разследването.

— Разследването? — попита Холи и застана нащрек.

— Да погледнем — Иймс извади молбата, попълнена от Холи предишната вечер. — Може ли да повторим данните, които ни предоставихте?

— Добре, хайде — въздъхна тя. Не можеше да проумее какво повече може да им каже.

— Пълното име на съпруга ви е Александър Ричард Търнър?

Холи кимна.

— Дата на раждане двадесет и първи април 1948 година, на възраст четиридесет и осем, роден в Лондон, Великобритания. Британец, бял, висок метър и осемдесет и осем?

— Да.

— А сега — петна, белези, татуировки, физически особености. Писали сте, че освен петънца по кожата, лунички и други подобни, единствената му особеност е малкият двусантиметров белег от лявата страна на шията, точно над яката, от отстраняване на бенка. Това ли е всичко?

Холи кимна.

— Напълно ли сте сигурна, че това е всичко? Няма изкуствени зъби, рождени петна, други белези?

— Не! — Холи поклати невярващо глава. — Вече ви казах. Защо все пак искате да знаете?

— Съжалявам, не исках да ви разтревожа. Налага се да питам.

Холи наведе глава и се загърна още по-плътно с палтото.

— Продължавайте — каза тихо тя.

— Ръст — среден; коса — светлокестенява, къса, леко начупена, посивяла на слепоочията; очи — зелени; без очила или контактни лещи. Тен — светъл; без мустаци или брада. А сега дрехите. Съпругът ви е носил тъмносин костюм на тънки райета, конфекция от Остин Рийд; риза — марка „М и С“, раирана, не помните подробности. Обувки — черни, кожени, марка „Чърчис“, номер — не помните, около единадесети. Тъмносино вълнено палто; часовник — „Таг Хойер“, от неръждаема стомана, мъжки, водонепропусклив. Да? Всичко ли е правилно?

Холи отново кимна.

Иймс остави формуляра в папката и погледна този под него. Освен адреса, занятието и датата, когато лицето бе видяно за последен път, данните в двете молби — в оригинала и изпратеното по факса

копие от Брайтън — бяха едни и същи. Той взе шофьорската книжка и отново я погледна. Номерът, датата на изпита и датата на раждане бяха абсолютно еднакви с тези в копието от Брайтън. Брачното свидетелство беше истинско, Холи Григсън бе точно тази, за която се представяше, и не притежаваше негова скорошна снимка — нищо странно за човек, който има какво да крие. Той затвори папката и си пое дълбоко дъх.

— Холи, един последен въпрос. Познавате ли някой от Западен Съсекс, окръг Брайтън?

— Брайтън? — повтори като ехо Холи.

— Или Западен Съсекс?

Тя помисли малко.

— Не, никой, доколкото си спомням.

— Разбирам — сержант Иймс посегна отново към цигарите си, но след това спря и помисли малко. — Холи, ще ме извините ли за малко? Искам само да проверя нещо при началника си.

Холи кимна.

— И след това ще мога да си вървя?

Иймс се спря и я погледна. Горката жена, не заслужаваше това, но пък кой ли го заслужаваше.

— Да — отвърна той. — След това ще можете да си вървите.

Иймс излезе в коридора и отиде до кабинета на главния началник.

— Сър? — каза той и почука леко на полуотворената врата.

Главният началник беше потънал в задълбочен разговор с един от началниците на Иймс, главен инспектор Хийли. Двамата вдигнаха погледи към него.

— Да, Робърт?

— Сър, Холи Григсън е в съседната стая.

За момент Харт го погледна недоумяващо.

— Дублираната молба 584? — подсказа му Иймс. — Тя е подала втората молба.

— А, да, точно така. Продължавай.

— Ами, сър, прегледахме всичко два пъти, сверихме отново данните с Брайтън и е точно така, както си мислехме. Просто исках да поговоря с вас, преди да й кажа.

— Добре. Изглежда съвсем очевидно, нали?

— Ако трябва да бъда откровен, сър, не съм напълно сигурен. Струва ми се малко странно, задето госпожица Григсън не подозира нищо. Изглежда много интелигентна жена и все пак, доколкото усещам, почти не познава съпруга си. Омъжила се е за него малко след като са се запознали, и не знае буквално нищо за миналото му. Уж няма нищо тревожно, а ми се струва, че нещо не пасва.

Главен началник Харт протегна ръка и пое папката. След това я отвори, прегледа данните и я подаде на главен инспектор Хийли.

— Би ли погледнал това, Пийт? — и посегна зад него към фуражката си. — Страхувам се, че аз нямам време. Имам среща, която трябваше да започне в... — той си погледна часовника. — ... преди пет минути — след това се изправи. — Прехвърлям случая на главен инспектор Хийли. Изповядай тревогите си пред него.

Сержант Иймс кимна и се опита да се усмихне, докато главният началник минаваше покрай него. Хийли беше известен с неприязънта си към наскоро завършилите кадри. „Полицайте джентълмени“ ги наричаше той, „момчетата, които не искат да си цапат ръчичките“.

— Дръжте ме в течение — каза Харт. След това си оправи набързо фуражката и излезе.

Главен инспектор Хийли погледна папката и почете няколко минути, като остави сержант Иймс да стои неловко до вратата. Накрая вдигна поглед.

— Всяка минута се ражда по една — каза той. — Защо го правят, сержант? Никога не е преставало да ме учудва колко глупави могат да бъдат жените.

Иймс прехапа устни, за да сдържи раздражението си.

— Само жените ли, сър?

Хийли пренебрегна забележката.

— Съпруга, която не знае абсолютно нищо за двойствения живот на съпруга си, не е нищо ново, сержант Иймс. От личен опит знам, че жените виждат само това, което искат, и затварят очи за останалото — той погледна отново папката. — Казала ли е нещо, което да те наведе на мисълта, че става дума за инсценирана смърт с цел застрахователна измама?

— Не, сър.

— Виждаш ли тук някакво друго престъпление, освен очевидното?

— Не, сър.

— Добре тогава — Хийли погледна Иймс право в очите. Беше точно от типа полицаи, които не му харесваха: хитро копеленце с диплома в задника, което се мъчеше да събира точки. Хийли му подаде папката. — Приключвай, сержант, и не губи повече време с това.

Иймс пое папката, без да отговори, за най-голямо раздражение на Хийли.

— Можеш да помолиш госпожица Григсън да идентифицира личните му вещи, ако нямаш нищо належащо — думите му бяха изпълнени със сарказъм, беше очевидно, че няма нищо належащо. — В крайна сметка имаме престъпление, с което трябва да постъпим според правилата. Нужни са ни максимален брой доказателства.

— Да, сър — лицето на сержант Иймс остана безизразно, но неприязънта им беше взаимна. — Ще организирам някоя кола да закара госпожица Григсън до Брайтън.

— Направи го — усмихна се студено Хийли. — Когато личните му вещи бъдат идентифицирани и от нея, можем спокойно да сметем, че е налице престъпление.

— Точно така, сър — Иймс пхна папката под мишница. — И кого да обвиня в това престъпление, сър?

В отговор Хийли се намръщи и Иймс напусна кабинета.

Холи отказа предложението за второ кафе и кимна с празен поглед, когато полицайката направи някакъв коментар за времето. При влизането на сержант Иймс се обърна и го погледна с надежда, която се стопи почти веднага.

— Нещо не е наред, нали? — попита тя.

Лицето на сержант Иймс не трепна.

— Холи, страхувам се, че имаме лоши новини за вас — той си пое дъх и продължи: — В централния компютър е регистрирана още една молба за издирване. Подадена е в Брайтънското полицейско управление и именно това проверяваме от снощи. Свързахме се с Брайтън и очевидно данните в техния формуляр са същите като във вашия. Господин Александър Ричард Търнър е бил обявен за изчезнал от една жена, която твърди, че е негова съпруга. Някоя си госпожа Джил Търнър.

Холи се намръщи.

— Не разбирам. Да не би да се опитвате да ми кажете, че има двама души с името Александър Търнър?

— Не, боя се, че не. Изглежда, че човекът, обявен за изчезнал в Брайтън, е същият, който снощи вие сте обявили за изчезнал.

— Същият? — едва ли се опитваше да ѝ каже, че... — Същият? — тя поклати глава.

— Имаме причини да смятаме, че вашият съпруг, Александър Търнър, Санди Търнър, е бил женен и за друга жена. Съжалявам, сигурно ви е много трудно... — сержант Иймс млъкна и зачака Холи да осъзнае думите му.

— Да не би да искате да ми кажете, че съпругът ми е женен за друга жена?

— Да, така смятаме — Иймс се покашля. — Страхувам се, че има и нещо друго, Холи — погледна я в очите, щеше да бъде по-добре да говори направо. — Дрехите на съпруга ви и личните му вещи са намерени на плажа в Брайтън. Макар трупът още да не е открит, се страхувам, че всички доказателства сочат самоубийство.

— Самоубил се е? — Холи поклати глава. Просто не можеше да повярва. — Та това е нелепо! Защо, за Бога, би се...

После спря. Санди постоянно отсъстваше, като казваше, че е в командировка в чужбина, но може да е прекарвал времето си навсякъде, с всекиго.

— Възможно е тежестта на двойствения живот да му се е сторила твърде непосилна — предположи внимателно Иймс.

— Но как? Как може човек да се ожени два пъти в тази страна? Със сигурност щяха да го разкрият. Едва ли щеше да му се размине, ей така.

— Страхувам се, че във Великобритания не е толкова трудно да се извърши двуженство — сви рамене сержант Иймс. — Точно както не е трудно човек да се снабди с фалшиви документи, шофьорска книжка, кредитни карти и паспорт — той поклати глава. — Това вероятно никога нямаше да излезе на бял свят, ако не беше самоубийството на съпруга ви... ъъ... на господин Търнър.

— Господин Търнър? — гласът на Холи се скъса. Тя се опита да преглътне, но гърлото ѝ бе пресъхнало. — Да не би да се опитвате да кажете, че той не е мой съпруг?

Детектив сержант Иймс се поколеба, след това кимна.

— Другата жена в Брайтън...

— Госпожа Търнър? — попита Холи.

— Да. Този брак, изглежда, е първият и следователно законният. Съжалявам, но проверихме в регистрите по гражданско състояние.

— Разбирам.

Само че не разбираше. Чувстваше се напълно обърквана. Всичко това бе невъзможно, нелепо, сякаш играеше в някаква абсурдна пиеса.

— Самоубийство ли? — изграчи тя.

— Искате ли вода, госпожице Григсън?

— Тъъ... — Холи хвана главата си с две ръце и промърмори: — Да, моля.

Иймс кимна на полицайката. Тя излезе мълчаливо от стаята и се върна почти веднага с чаша вода. Холи я пое с треперещи ръце, отпи и внезапно ѝ се повдигна. Тя отпусна отново глава и покри лицето си с ръце.

— Съжалявам — прошепна. — От шока е. Аз... — секунди по-късно вдигна поглед. — Сигурен ли сте? Няма грешка, нали?

Сержант Иймс поклати глава.

— Ако се чувствате достатъчно добре, бихме искали да идентифицирате дрехите и личните вещи на господин Търнър. Така няма да остане никакво съмнение.

— Да, разбира се — отвърна Холи и се изправи несигурно.

— Няма защо да бързаме, госпожице Григсън, моля, поседете още малко.

— Добре съм — каза Холи. Хвана се за облегалката на стола и пръстите ѝ побеляха от стискане. — Наистина.

Сержант Иймс и полицайката се спогледаха. Случваха се и такива неща. В усилията си да бъдат нормални някои хора потискаха шока незабавно, но това беше лош знак. Въздействието му идваше по-късно и ги удряше с удвоена сила.

Иймс се изправи.

— Сигурна ли сте, че можете да го понесете сега? Можем да ви откараме у вас и да го уредим за по-късно или дори за утре, ако предпочитате.

— Не, бих искала да отидем веднага. Да приключим с това — тя започна да рови усилено в чантичката си и най-сетне намери

портмонето. — Мога ли да се обадя по телефона, преди да тръгнем?

— Разбира се, полицай Пиърсън ще ви покаже откъде можете да звъннете — сержант Иймс тръгна към вратата. — Ще организирам кола — каза той. — Кажете на полицай Пиърсън, ако желаете още нещо.

Холи кимна, отвори портмонето, извади картичката на Кит, погледа я няколко секунди и я пусна обратно. Нямаше смисъл, Кит и без това нямаше да дойде. А и с какво можеше да ѝ помогне?

Тя последва мълчаливо полицайката по коридора към регистратурата.

Джил влезе в антрето и се облегна с гръб на вратата. Огледа познатата обстановка — нейния дом, дома на нейното семейство — и само при вида му ѝ се повдигна. Тя вдигна ръка към лицето си, свлече се на пода и затвори очи. За пръв път в живота си се чувстваше толкова безпомощна, отчаяна и самотна.

— Джил? — вдигна бавно глава и видя Софи, която стоеше неподвижно на средата на стълбището и я гледаше обвинително. — Къде беше? — попита тя.

Джил си пое дъх. Когато заговори, гласът ѝ прозвуча слабо. Знаеше, че звучи окаяно, и се мразеше за това.

— Рано тази сутрин се обадиха от полицейското управление в Брайтън. Трябваше да отида да отговоря на няколко въпроса за татко... — Джил млъкна. Думата заседна в гърлото ѝ. — За Алекс — каза тя. — Не исках да ви будя.

— Трябваше да ми кажеш! — възрази Софи. — Имам право да знам! Можех да дойда с теб...

— Не, не можеше! — внезапно се озъби Джил. Помъчи се да се изправи на крака, но усилието я изтощаваше. — Беше лично и не засягаше теб!

Тръгна към кухнята. На връщане от Брайтън беше решила да не казва никому нищо за Алекс. Трябваше първо самата тя да свикне с това, да се опита да го проумее, преди да започне да го обяснява на когото и да било. Чувстваше се потресена от предателството, от измамата му, направо ѝ се повдигаше. Тя започна механично да подрежда сервиза за чай: чаша, захарница, каничка с мляко. След това

отвъртя кранчето, взе чайника и го подложи под течащата вода. Всичките тези лъжи — командировките, късните срещи, преспиванията в Лондон, беше продължило почти две години, без тя да усети нищо. Каква глупачка беше само! Как бе могъл да го направи? Как бе могъл да се ожени отново, да живее половината си живот в Лондон и половината тук, с нея, половин живот, пълен с лъжа и измама? Просто не можеше да повярва.

— Джил! За Бога! — Софи дръпна чайника от ръцете ѝ и затвори кранчето. — Какво ти става? Господи, едва не направи наводнение!

Джил стоеше безпомощно, докато Софи издърпа тапата от мивката и хвърли кърпата за чай на пода, за да попие водата.

— Цялата си мокра.

— Да, аз...

Джил млъкна, погледна мокрия си пуловер и се стъписа от непохватността си. Нищо чудно, че Алекс си беше намерил друга, нищо чудно, че...

— О, Боже! — извика тя. — Погледни на какво приличам! — след това взе друга кърпа и започна да търка яростно мокротото петно върху пуловера си. — Господи, сега ще трябва да се преоблека! Не мога да се върна така в управлението, не мога да позволя хората да ме видят в този вид...

Софи се отдръпна изплашено. За мащехата ѝ сякаш нищо друго нямаше значение, сякаш можеше да мисли само за себе си, как изглежда и какво ще си помислят хората.

Джил спря и вдигна поглед. Беше усетила ненавистта в погледа на Софи.

— Защо трябва да се върнеш в управлението? — попита момичето с нотки на паника в гласа.

Джил пусна кърпата върху кухненския плот. Трябваше да занесе личните вещи на Алекс, за да ги идентифицира другата жена. Как можеше да обясни това?

— Нищо особено — излъга тя. — Просто някои подробности...

Софи продължи да гледа втренчено мащехата си.

— Това не е вярно! Криеш нещо!

Неочаквано Джил се извърна настрана. Не беше сигурна, че точно сега ще има сили да се изправи пред всичко това. Тя си пое дълбоко дъх и затвори очи. Искаше просто да се преструва, че всичко е

наред, че нищо не се е случило. След последния удар дори не можеше да мисли, камо ли да лъже убедително. Копнееше за времето преди два дни, за блаженото си, доволно невежество. Най-сетне се огледа.

— Софи, качи се в стаята си, моля те. Нямам време да говоря за това сега.

Но Софи остана на мястото си.

— Лъжеш — рече обвинително тя. — Криеш нещо за татко!

Джил вдигна ръце и потърка уморено слепоочията си. Разсъдъкът ѝ се държеше на тънка като косъм нишка.

— Софи, моля те — промърмори сковано тя. — Нека засега оставим това, става ли?

— Не, не става! — извика Софи и пристъпи към нея. — Знам, че лъжеш! — гласът ѝ се повиши истерично. — Недей да си мислиш, че ще ти се размине, недей да си мислиш, че...

Ръката на Джил се стрелна изневиделица и тя удари заварената си дъщеря с отворена длан. Софи залитна за момент, но след това остана слисана на място, с ръка върху пламналата си буза, и погледна гневно Джил.

— Мразя те — прошепна. — Мразя те, мразя те, мразя те! — неочаквано се изплю на пода между тях. — Свиня!

След това се обърна, пхна юмрук в устата си, за да не заплаче, и изтича нагоре по стълбите.

Джил остана неподвижна. След малко вдигна дясната си ръка и я погледна. Пръстите ѝ трепереха, а дланта беше зачервена от удара.

— О, Господи! — тя постави ръка на устата си и притисна устни до зачервеното място. След това отпусна глава и затвори очи. — Алекс, копеле такова! — промърмори. Никога през живота си не бе губила самообладание, никога. — Ето какво направи с мен... — прошепна дрезгаво тя. — Ето! — след това отпусна ръка и сви юмрук. — Ето!

Неочаквано удари бюфета с всичка сила и помете чашата, захарницата и каничката с мляко на пода. Чу се силен трясък, ръцете и краката ѝ се опръскаха с мляко, а по пода се посипаха захар и хиляди парченца стъкло и порцелан.

— Проклет да си! — изпищя тя. — Проклет да си!

Накрая се отпусна на колене, без да забелязва хаоса около себе си, и се разтресе от силни, сухи ридания.

По-късно същия следобед Джил стана и си взе палтото. През последните два часа се беше наситила на стаята за разпити в Брайтънското полицейско управление за цял живот. Нямахше търпение да си тръгне. Тя хвърли поглед към найлоновата торба с личните вещи на Алекс и извърна очи.

— Много ви благодаря, че ни отделихте от времето си, госпожо Търнър — каза сержантът. — Оценяваме, че донесохте тук нещата на съпруга си.

Тя кимна, облече си палтото и го изчака да ѝ отвори вратата.

— Достатъчно добре ли се чувствате, за да се приберете сама до Ийстхам?

— Да, благодаря.

Когато излезе в коридора, си закопча палтото, вдигна яката и извади косата си отгоре. Безупречната ѝ външност с нищо не издаваше случилото се. Тя мушна ръце в джобовете и последва полицаия по сякаш безкрайния сив коридор към заключените стъклени врати, които водеха към регистратурата. Погледна през тях, докато го чакаше да набере кода, и видя една стройна млада жена да се регистрира. Почувства напрежение.

— Госпожо Търнър? — полицаят ѝ отвори вратата. Тя излезе, спря и жената се обърна.

За момент Джил остана абсолютно неподвижна и задържа дъха си. Инстинктивно беше усетила коя е жената и я обзе паника. Погледна я втренчено и Холи ѝ отвърна със същото. Всичко това стана в рамките на няколко секунди, но ѝ се стори цяла вечност.

— Насам, госпожо Търнър, моля.

Полицаят ѝ направи знак да върви напред, Джил се сепна и извърна поглед. Когато мина покрай жената, усети парфюма ѝ — наситен, с мирис на гора, скъп, екзотичен. Повдигна ѝ се. На главния вход на управлението не можа да се сдържи и се обърна. Холи продължаваше да стои на мястото си и да я гледа втренчено с ужасяваща смесица от болка и разбиране. Точно тогава Джил забеляза колко е красива, колко е странна, млада и впечатляваща. Тя се обърна, ръкува се с полицаия и слезе по стъпалата. Ако беше в състояние да заплаче, точно в този момент щеше да го направи — да заплаче за

четиринадесетте години невинно щастие, разбити на парченца за двадесет и четири часа и от краткия поглед на друга жена.

ШЕСТА ГЛАВА

След посещението си в полицейското управление на Челси, Холи се качи на едно такси и изтощена се загледа втренчено през прозореца към осветените витрини по „Кингс Роуд“ и гъстия поток късни купувачи.

На „Бишъпс Роуд“ слезе, плати на шофьора, без да погледне брояча, и му каза да задържи рестото, макар че му даде банкнота от двадесет лири. Пред блока остана за малко на стъпалата, потрепервайки от мразовития вятър, и погледна нагоре към тъмните, празни стаи на апартамента си.

Когато чу да се отваря входната врата, Кит стана. Вече повече от два часа седеше на стълбището пред апартамента на Холи и дори беше прочел колонката за евтини акции на „Ивнинг Стандарт“. Чувстваше се отегчен, уморен, измръзнал и разтревожен. По обяд, когато отиде до полицейското управление, му казаха, че госпожица Григсън е излязла с един от полицаите. Това бе преди почти шест часа. Времето след това той прекара в мотаене по „Бишъпс Роуд“, докато най-сетне зърна една позната съседка и я убеди да го пусне в сградата. След като постигна това, зачака в коридора, сгушен до възстарилия радиатор, който го топли едва-едва един час и изстина. Като последно утешение се зачете в противопожарните указания, докато един от наемателите, който се връщаше от работа, не се смили над него и не му даде „Стандартс“. Кит го прочете от кора до кора. Разбира се, трябваше да си отиде у дома и да изчака Холи да му звънне или дори да се върне в офиса. Само че тя можеше и да не му позвъни, а Кит не искаше да рискува.

Когато чу стъпки, погледна през парапета и видя фигурата на Холи, която се изкачваше бавно по стъпалата. От начина, по който се движеше, си личеше, че е изморена, че ѝ се е случило нещо. Внезапно Кит се почувства неловко и се усъмни дали изобщо трябва да е там. Той бръкна с ръце в джобовете си и зачака.

Когато стигна на долната площадка, тя вдигна поглед и се стресна.

— Господи! Кит! — после вдигна ръка към гърдите си. — Боже, как ме изплаши!

— Извинявай, Холи, не се сетих... — той слезе по останалите три стъпала към нея. — Трябваше да се обадя или нещо подобно.

— Да, дяволски си прав, трябваше! — уплахата ѝ премина в нелеп гняв. Толкова силно се беше стреснала, че усещаше пулса си в гърлото. — Какво, за Бога, правиш тук?

Кит се поколеба. Първоначалната му реакция бе да ѝ отвърне по същия начин, но виждаше, че Холи не е на себе си, затова си пое дълбоко дъх и каза:

— Дойдох да видя дали имаш нужда от помощ.

— Помощ? — изсумтя Холи, бутна го и мина покрай него към вратата на апартамента си. — Ха, дявол да го вземе, ха!

Беше имала нужда от помощ преди дванадесет часа, но той бе толкова зает, че не можеше да се отзове! Холи се обърна и почувства как в гърдите ѝ се надига гняв.

— Нямам нужда от твоята помощ! Всъщност не искам нищо от теб. Така че, ако няма нищо друго? — и го изгледа ядосано.

Тук търпението на Кит се изчерпа.

— Да, по дяволите, има! — озъби се той и я погледна намръщено. — Веднага след като ми се обади, си отмених всичките ангажменти и чаках на студа цял следобед, за да се уверя, че си добре. Най-малкото, което би могла да направиш, е да ми кажеш какво, по дяволите, се е случило! — гласът му се повиши възмутено. — Тази сутрин имаше нужда от помощта ми, забрави ли?

— Да, но сутринта! — извика тя. — Много неща могат да се случат за дванадесет часа!

— О, така ли? Като например? Кажи ми какво се е случило — кресна ѝ в отговор Кит.

— Няма! — извика Холи. — И престани да ми крещиш! Как смееш да идваш тук, да висиш пред апартамента ми с часове и да си мислиш, че имаш някакви права над живота ми! Как смееш да изискваш обяснения! Това не те засяга, въобще не е твоя работа!

— Така ли? Добре, чудесно! — Кит се обърна да си върви. — Тогава ще те оставя сама със самотната ти, мизерна независимост. Само не ми се обаждай следващия път, когато си помислиш, че имаш нужда от нещо. Спести ми времето и енергията, разбра ли?

— Чудесно! — извика Холи.

Помъчи се да превърти ключа в ключалката и изруга, когато тя заяде. Бутна веднъж, не успя да помръдне ключа, изруга отново и гласът ѝ секна. Накрая отпусна глава и очите ѝ се напълниха със сълзи. Изведнъж се почувства абсолютно безполезна. Кит я погледна и сърцето му се сви. Защо тази жена притежаваше такава способност да променя решенията му?

— Господи, ама че си инат! — каза троснато той, изкачи няколкото стъпала, които ги разделяха, и взе ключовете от ръката ѝ. После отвори сърчно входната врата и Холи влезе вътре, като залиташе.

Кит остана на площадката.

— Холи? — беше се обърнала с гръб към него и ровеше като бясна в чекмеджето на масичката, за да намери салфетки. — Холи, виж...

— Махай се! — изграчи тя. След това, когато не намери нищо, си избърса лицето с ръкав. Веднъж започнала, вече не можеше да спре да плаче.

— Холи, моля те — Кит пристъпи към нея, но тя се отдръпна. — Холи, кажи ми! — той сложи ръка на рамото ѝ, задържа я там и прошепна: — Моля те!

Холи се обърна към него и смотолев:

— Каква бъркотия! — после вдигна поглед. Лицето ѝ беше зачервено, носът — подпухнал, а по бузите ѝ се търкаляха сълзи. За момент Кит усети такова желание, такава любов, че му спря дъхът. — Каква проклета, дяволска бъркотия — прошепна Холи. — Съжалявам, не трябваше да ти крещя, ти просто се опитваше да ми помогнеш. Наистина съжалявам...

Кит направи крачка напред, прегърна я и тя заплака с глас. Рамото на кашмиреното му палто се намокри, а той усети страхотна възбуда въпреки шестте или седемте слоя дрехи.

Двадесет минути по-късно Холи седеше на пода в дневната с чаша бренди в ръка, облежната на канапето, увита в одеяло и със свити до брадичката колене. Наблюдаваше как Кит се мъчи с газовата печка. Беше всеизвестен с неспособността си да се справя с практичните

неща. Той запали три клечки една след друга, изгори си пръстите два пъти и накрая, след петминутни усилия, седна и заяви:

— Тези печки са направо невъзможни!

Холи се усмихна. Той винаги обвиняваше уредите.

— Сигурна ли си, че е безопасна? Изглежда ми малко съмнителна.

— Напълно безопасна е, Кит — отвърна тя.

Той кимна, седна срещу нея и се загледа напрегнато в огъня. Холи беше облекчена, че е тук, това я караше да се чувства нормална. Погледите им се срещнаха точно когато той отмести очи от огъня, и известно време двамата се гледаха втренчено, със съзнанието за нещо твърде познато.

— Искаш ли да ми разкажеш за това, Холи? — попита Кит.

— За цялата проклета, ужасна бъркотия?

— Да.

Тя погледна първо огъня, после обувките му в другия край на стаята, самото му на канапето и ръцете си, обхванали чашата.

— Санди вече е бил женен. Бил е двуженец — Кит си пое дъх, но не каза нищо. — Бил е женен за друга жена, преди да срещне мен. Имал е инвестиционна фирма в Сити и къща в Западен Съсекс, в някакво село на име Ййстхам... — тя млъкна, преглътна отново сълзите си и се покашля. — Надникнах, когато полицаят излезе от стаята, всичко беше написано във формуляра, който са им изпратили по факса от Брайтън — после, без да вдига поглед от ръцете си, продължи: — Дрехите му са били намерени преди два дни на тамошния плаж. Очевидно се е самоубил — ръката ѝ трепна неволно и тъмнокехлибарената течност плисна извън ръба на чашата. — О, по дяволите!

Холи вдигна пръсти към устата си и облиза разлятото бренди, след това отпи голяма глътка от чашата. Известно време мълча и Кит не смееше да я погледне, но усещаше напрежението, недоумението и объркването в гласа ѝ.

— И това нямаше изобщо да се разбере — продължи тя, — ако не беше самоубийството. Можеше да продължи да си живее и с двете ни и никой никога, нямаше да знае, освен самия той — тя отпи още една глътка и зачака топлината да стигне до стомаха ѝ. — От гледна

точка на закона не съм омъжена — след това се усмихна иронично. — Какъв късмет, че не си смених името, нали?

Неочаквано опря глава на коленете си и стисна здраво очи. Две сълзи се процедиха през клепачите и се затъркаляха надолу по бузите ѝ. Кит се наведе напред и ги избърса нежно с върха на пръста си. Холи го погледна.

— Не плача за себе си — каза тя. — Или за него. Плача, защото... — гласът ѝ се скъса, докато преглъщаше едно ридание. — Плача, защото се чувствам страшно облекчена, и защото онази нещастна жена в Брайтън вероятно наистина го е обичала. Имат и дете, и цял създаден живот, а не само осемнадесет месеца. И защото тя трябваше да разбере това, и... — Кит подаде на Холи изпраната си кърпичка. — И защото всичко това бе една ужасна загуба на време — тя издуха носа си и си пое дълбоко дъх. Известно време мълча, като усукваше кърпичката около пръстите си. Накрая вдигна глава и впери поглед в огъня. — Шокиран си, нали?

— Шокиран?

— Че съпругът ми... — тя спря, за да се поправи. — Че моят тъй наречен съпруг се е самоубил, а аз чувствам облекчение.

Кит сви рамене. Беше слисан от цялата тази работа, но не можеше да ѝ го каже. Страхуваше се да не би Холи да се затвори в себе си.

— Нали разбираш, никога не съм го обичала — промърмори тя. — Едва го познавах. Нашето не беше брак, а съдружие — след това поклати глава. — Мислех си, че успехът на галерията е страшно важен, мислех си, че е всичко, и продължавах да се самозалъгвам, че съм щастлива... — тя млъкна и погледна Кит. — Все пак в сърцето си усещах, че нещо не е наред. Сякаш не му беше тук мястото, нали разбираш. В апартамента или живота ми. Толкова често отсъстваше...

Холи отпи още бренди, но не изказа гласно мисълта си — всъщност това, което и двамата си мислеха: че Санди сигурно е прекарвал това време със съпругата си.

— Казвах си, че съм щастлива — рече тя. — Дори си мислех, че съм постигнала най-главното, но днес следобед, след като преминаха шокът и унижението, изпитах единствено облекчение. Облекчение, че това няма нужда да продължава, че всичко е свършило — след това пресуши чашата си. — Господи, колко гадно! Срамувам се от себе си.

Кит вдигна чашата ѝ от пода и отиде до масата да я напълни. Чувстваше нужда да върши нещо, да се освободи от влиянието на казаното дотук. Той наля бренди в чашата, изпи го сам, след това я напълни пак и я отнесе до Холи.

— Мислиш ли, че не съм наред? — попита тя, докато поемаше чашата. — Трябва ли наистина да се чувствам толкова вцепенена?

Той кимна. Беше облекчен от вцепенението ѝ, щеше да я изолира за известно време от ужаса на случилото се.

— Изведнъж се почувствах ужасно изморена — промърмори тя. — И порядъчно пийнала — след това му подаде чашата.

— Изпий го, ти, изглежда, имаш по-голяма нужда от мен.

Кит не можа да не се усмихне. Винаги бе успявала да усети всеки нюанс на настроенията му. Той взе чашата и я пресуши на един дъх.

— Ама че бъркотия — каза Холи.

— Да — той остави внимателно чашата на пода. — Каква бъркотия!

Тя отпусна глава назад върху канапетото и затвори очи. Движението беше бавно и еротично. Същият образ проблесна в съзнанието на Кит — споменът за Холи, която лежеше гола под него — и едва не подскочи от силата му. Той се изправи. Холи отвори очи.

— Трябва да си вървя — рече Кит. — Да те оставя да си легнеш и да починеш малко.

Тя обърна глава надясно и го погледна. След това протегна ръка. Кит я пое с намерението само да я подържи за момент, да я стисне, да покаже съпричастността си, но се получи другояче.

— Не си отивай — прошепна Холи. — Моля те.

Той клекна пред нея и отмахна косата от лицето ѝ с другата си ръка.

— Мисля, че трябва.

Холи обаче го хвана с две ръце за китката.

— Не, недей.

Той я погледна в очите.

— Холи, аз...

Тя се наведе напред и го целуна. Очите ѝ бяха затворени и Кит наблюдаваше изражението ѝ, без да забелязва нищо около себе си. Искаше да си тръгне, да постъпи правилно, но не можеше да се

помръдне. Спомняше си това изражение. Тя пусна ръцете му и ги вдигна към косата си. Кит вплете пръсти в нея и приближи лицето си до нейното. Целуна нежно разтворените ѝ устни и проследи очертанията им с език. Тя изстена и пъкна пръсти под ризата му. Ноктите ѝ оставиха следа по кожата на врата му и го накараха да потрепери. Той се свлече на колене, пусна косата ѝ и я притегли към себе си. Вече я целуваше страстно и се притискаше до корема ѝ, за да ѝ покаже възбудата си. Тя отново изстена и Кит се помъчи да разкопчае блузата ѝ. Нямаше търпение да докосне кожата ѝ, да прокара пръсти по гръбнака и гърдите ѝ. Толкова отчаяно я желаше, че му се виеше свят. Тя отметна глава назад и Кит ухапа вдлъбнатината на шията ѝ, след това премести устни надолу, дръпна грубо блузата от гърдите ѝ, засмука зърното и чу вика ѝ.

Телефонът иззвъня.

За момент и двамата останаха като вкаменени. Стояха толкова неподвижно, че Кит усещаше пулса в гърлото ѝ и чуваше лудото биене на собственото си сърце. Слушаха мълчаливо звъненето, сигурни, че вече трябва да спре, но то продължаваше. Най-сетне Кит се размърда.

— Остави — прошепна Холи, но вече беше отворила очи и стаята сякаш се изпълни с пронизителния звън.

Кит се облегна назад, докато тя се изправяше и си оправяше блузата, и сведе очи, неочаквано неспособен да я погледне. Холи почака още минутка и излезе от дневната. Чу я как вдига слушалката в коридора. Кит си обу обувките, вдигна сакото, бръкна си в джобовете и зачака. Малко по-късно тя се върна в стаята и каза:

— Много странно.

Видя, че Кит се е приготвил да си върви, но не каза нищо.

— Кое?

— Това обаждане. Някакъв приятел на Санди. Първият, който се обажда тук.

— Наистина ли? Какво искаше?

— Да вечеряме, да пийнем — тя сви рамене, наведе се да вдигне чашата, занесе я до масата, наля си още бренди и го изпи. — Не съм чувала нищо за него, Санди никога не ми го е споменавал. Живее в Ню Йорк, но е дошъл в Лондон по работа. Казах му, че е невъзможно.

— И? — Кит видя, че обаждането я е разстроило, и приседна на облегалката на канапето. — Кое е толкова странно?

— Попита ме дали всичко е наред. Беше странно, сякаш знаеше нещо.

Тя скръсти ръце пред гърдите си и отпи още една глътка. Изведнъж се почувства измръзнала и страшно изморена.

Кит сви рамене.

— Вероятно няма нищо, Холи. Може просто да е усетил по гласа ти.

— Да, предполагам. Но също така ме попита дали галерията върви добре, така че, изглежда, знае всичко за мен, макар аз да не знам нищо за него. Не ти ли се струва странно?

Кит сложи ръце на раменете ѝ.

— Не. Санди вероятно му е разказвал за теб.

Холи трепна при споменаването на името му.

— Виж — каза той и се наведе да я целуне по бузата. — Престани да се притесняваш и се опитай да поспиш, става ли?

Тя кимна.

— Не ме изпращай. Върви да си лягаш.

Кит се усмихна и тръгна към вратата. Никой от тях не спомена случилото се. „Слава Богу, че ни прекъсна телефонът — помисли си Кит, докато излизаше от апартамента и затваряше вратата зад гърба си. — Трябваше да бъда по-внимателен.“

„Не биваше да позволявам да се случва“, мислеше си в този момент Холи, докато го гледаше през прозореца как си отива — висока, самотна фигура, която се стопи надолу по „Бишъпс Роуд“ в сенките на лампите. „Няма да се повтори“, помислиха си двамата поотделно, но едновременно. Кит бръкна с ръце в джобовете си и пресече шосето към спирката на метрото, Холи се обърна и изгаси лампата.

Легна облечена в леглото. Нямахше да се повтори. Нямахше да го допусне. В това нямахше никакво бъдеще.

СЕДМА ГЛАВА

Джил вдигна мръсната пижама на Хари от пода в стаята му, пусна я в коша за пране и извади чиста от чекмеджето. Постави я в куфара върху останалите дрехи и порови из спретнатите купчинки, за да провери дали е сложила всичко, от което може да се нуждае синът ѝ. След това затвори куфара, закопча катарамите и отиде до върха на стълбището.

— Хари! Ела да си избереш кои играчки ще вземеш у баба!

Той се появи на вратата на кухнята и сърцето ѝ се сви. Изглеждаше страшно мъничък и умърлушен. За момент Джил изпита толкова силна омраза към Алекс, че ѝ секна дъхът.

— Няма да взимам нищо — отвърна Хари, като гледеше пода и чакаше да му възрази, но Джил просто нямаше сили да го направи.

— Сигурна съм, че там ще си намериш с какво да се занимаваш — пророни тя и се извърна. После се върна в стаята му и вдигна куфара от леглото. — Закуси ли? — попита го, докато мъкнеше куфара надолу по стълбите. Хари кимна. — Добре — рече тя с престорена енергичност и остана неподвижна няколко секунди, за да си поеме дъх. Никога преди не ѝ се бе налагало да мъкне куфари, никога не ѝ се бе налагало да прави сама каквото и да било.

Хари се върна в кухнята, занесе чашата и чинията си в мивката, пусна горещата вода и ги изплакна — нещо, което винаги преди беше оставял на майка си. После си взе палтото от стола и каза:

— Тази сутрин изглеждаш чудесно, мамо.

Джил се обърна на входната врата и се усмихна.

— Благодаря!

Гласът ѝ прозвуча дрезгаво от напирещите сълзи и тя се покашля, за да го прикрие. За двадесет и четири часа синът ѝ бе поел отговорностите на баща си, без дори да го осъзнава. Джил извърна поглед и изтри очите си с носна кърпичка, като внимаваше да не си размаже спиралата. Сутринта се беше гримирала с особено старание,

бавно и внимателно, създавайки маска, без която нямаше да изкара този ден.

Пое си дълбоко дъх, излезе да отвори багажника на колата и Хари се появи няколко минути по-късно с куфара. Довлече го с мъка до нея и го пусна на сантиметри от пръстите на краката ѝ.

— Леле божке, мамо! Какво си сложила вътре? Тежи цял тон!

Неочаквано Джил се усмихна и се наведе да го прегърне.

— Това пък защо? — попита той.

Тя се отдръпна и сви рамене.

— Не си прекалено голям, за да те прегръщам, нали?

Синът ѝ подритна един камък с върха на обувката си.

— Стига да не е в училище — смотолеве той.

Джил сложи куфара в багажника.

— Качвай се — каза тя. — Да тръгваме.

Смяташе да закара Хари у свекърва си, като се надяваше по този начин да му спести истината за баща му. Не искаше той да узнае, не сега, може би никога.

Хари се качи до майка си и посегна към колана.

— Каза ли довиждане на Софи? — попита го Джил.

— Долу-горе. Тя е в кофти настроение. Не каза почти нищо, когато влязох в стаята ѝ, само гледаше през прозореца — той вдигна раницата си, отвори ѝ ципа и измъкна електронната си игра. — Защо няма да дойде при баба?

— Предполагам, че има някакви домашни — отговори Джил.

Но Софи нямаше никакви домашни и Джил го знаеше. Просто беше отказала категорично да отиде у баба си, заявявайки, че няма да напусне къщата, защото можело да пристигнат новини за Алекс. Джил хвърли поглед към прозореца на втория етаж. Софи беше застанала там и ги гледаше, а по изопнатото ѝ, пребледняло лице бе изписана мрачна болка. Понечи да ѝ махне, но размисли. Именно това изражение я вбесяваше — сякаш никой друг, освен нея нямаше право на болка и мъка, сякаш имаше монопол върху страданието!

Джил запали двигателя и даде на заден. Гумите се завъртяха върху чакъла и колата потегли. Отпътуваха, без да се обърне да погледне заварената си дъщеря.

Софи гледа рейндж роувъра от прозореца на втория етаж, докато той зави зад ъгъла и изчезна надолу по „Литъл Хил“. Искаше да я видят и Джил да ѝ махне, за да може да пренебрегне жеста, но тя не го направи. Раздразнена, Софи се отпусна върху възглавниците и затвори очи. Чувстваше се безутешна и самотна. Копнееше да отиде при баба си, да потъне в пълната с любов и топлина обстановка, но остана напук на Джил. Беше обхваната от инат и желание да наранява мащехата си, да я накара да усети поне малко от нейната болка. Знаеше, че баща ѝ няма да се върне, но нямаше намерение да го признае: признаването бе равносилно на отстъпване пред Джил, а доколкото си спомняше, никога досега не бе правила такова нещо.

Софи отвори очи и прокара ръка през косата си. Беше мръсна, но не можеше да се занимава да я мие. Всъщност това бе нещо като предизвикателство: правеше точно противоположното на Джил, която винаги трепереше над външния си вид. Дори и сега, наред така наречената си мъка, мащехата ѝ все още успяваше да се гримира и облича впечатляващо. Софи просто не можеше да разбере това. Тя самата изглеждаше така, както се чувстваше, и не виждаше причини да се преструва. Докато слизаше надолу към кухнята, мина покрай огледалото и се погледна пътъом. Изглеждаше ужасно — с дълга до глезените пола с индийски десен, груби обувки и дълъг, изпокъсан пуловер — но не ѝ пукаше, в този момент не ѝ пукаше от нищо. Постоя няколко минути пред огледалото, загледана в отражението си. Толкова много приличаше на баща си, че я болеше. Неочаквано се обърна, грабна си палтото от парапета, взе ключовете от чекмеджето, излезе и затръшна вратата. Стъклата на страничното прозорче издрънчаха.

Холи караше през малкото селце Ййстхам толкова бавно, колкото се осмеляваше. Беше се загубила и имаше нужда някой да ѝ посочи пътя, но се страхуваше да не привлече внимание. Накрая забеляза пощата, спря и забързано влезе вътре да попита. Една услужлива жена с куче се отзова с готовност и излезе, за да ѝ посочи пътя. Холи ѝ благодари и се качи обратно в колата.

Още беше рано — девет и половина — но вече закъсняваше. Искаше да отиде там точно след закуска, за да е сигурна, че ще има

някой в къщата. Тя запали двигателя и потегли. Ръцете ѝ трепереха, докато се опитваше да извие волана на стария си фолксваген, и ѝ се наложи да спре за малко, за да си поеме дъх и да се поуспокои. Почти беше стигнала, но все още не бе решила какво да каже и как да подходи. Само знаеше, че трябва да се свърже с тях.

Когато най-сетне тръгна, махна на жената с кучето и потегли.

Искрено се надяваше в момента да не допуска сериозна грешка. Беше дошла съвсем импулсивно. Същата сутрин, когато се събуди след тревожната, неспокойна нощ, това ѝ изглеждаше най-разумното решение. Не беше никакво зловещо любопитство, а най-обикновена нужда да узнае нещо повече за човека, с когото е живяла, който я е измамил така ужасно. Никой не знаеше, че е дошла, никой не бе поискал от нея да оправдае решението си или да го обмисли и, когато видя портите на „Саут Ридж Фарм“ пред себе си, стомахът ѝ се сви на топка. Може би не го беше обмислила достатъчно внимателно.

Холи зави през отворените порти и се насочи бавно по алеята към къщата. Беше хубав, семеен дом, остарял, но обичан и добре поддържан. Тя спря колата и остана загледана в него с ръце в скута.

— О, Боже — промърмори.

Обхвана я безкрайно нещастие и осъзна, че изобщо не е трябвало да идва. Трябваше да остави на мира другия живот на Санди, на милион мили от нейния собствен. Тя протегна ръка напред, запали бързо двигателя и даде на заден. Започна да завърта волана, но спря внезапно. Към нея вървеше едно младо момиче, което ѝ махаше с ръка да свали стъклото. Холи изключи двигателя и се подчини, но остана нащрек.

— Мога ли да ви помогна? — момичето беше нервно, пристъпваше от крак на крак и гледаше в една точка някъде над главата на Холи. Не беше на повече от шестнадесет или седемнадесет, но приликата със Санди бе поразителна — същата висока, гъвкава фигура, същите зелени очи и начупена, светлокестенява коса. Фактът, че Санди има дъщеря, я извади напълно от равновесие. — Търсите ли някого? — настоя момичето.

Холи се сепна.

— Да, аз... — спря се, без да знае какво да каже. — Съжалявам, търсех госпожа Търнър — завърши искрено.

— Излезе — рече нападателно момичето. — Съжалявам.

Холи сви рамене.

— Няма значение, и без това не трябваше да идвам...

Холи спря и сведе поглед към ръцете си. Беше направила огромна грешка и се чувстваше глупаво. В очите ѝ напиряха сълзи на самосъжаление. Най-сетне протегна ръка, запали отново двигателя и започна бавно да се отдалечава.

— Все пак благодаря — каза дрезгаво тя, — довиждане.

— Почакайте! — момичето размаха ръка във въздуха. — Само минутка!

Тя се затича след колата и Холи дръпна рязко ръчната спиращка.

— Защо не е трябвало да идвате? — попита момичето.

Холи подсмръкна и изтри лице с опакото на ръката си.

— Просто не трябваше — отговори тя. — Няма значение.

Момичето се вторачи в нея с ръце на хълбоците и подозрение в тъмнозелените очи, след това погледна отново към къщата и каза:

— Искате ли да влезете и да почакате? Джил няма да се бави чак толкова. Отиде до баба ми в Хенфийлд да остави брат ми.

Поканата не беше направена от любезност, просто любопитството на Софи бе взело надмощие. Жената в колата като че ли плачеше.

Холи поклати глава.

— Не, благодаря, и без това трябва да тръгвам.

Но момичето продължи да я гледа и неочаквано попита:

— Защо плачете? И какво правите тук? Това свързано ли е с баща ми?

Холи не можеше да вдигне поглед. Тя наведе глава и усети напрегнатия поглед на дъщерята на Санди. Накрая обаче вдигна очи и каза тихо:

— Плача по много причини. Съжалявам, но ми е трудно да обясня и... — след това млъкна, пое си дъх и завърши: — ... и не, не е свързано с баща ви — накрая прехапа устни и попита: — Защо трябва да е свързано?

— Ей така — отговори кисело Софи. Чувстваше се виновна, не биваше да се бърка. — Съжалявам — смотоледи тя. Холи сви рамене и се обърна на другата страна. — Вижте, наистина не биваше да си пъхам носа — каза момичето. — Беше много грубо от моя страна. Сигурна ли сте, че не искате да влезете за чаша чай? Струва ми се, че

имате нужда — Холи се поколеба за момент и момичето прибави: — Ако трябва да бъда честна, малко компания ще ми се отрази добре.

Вече нямаше начин да откаже. Холи кимна, изгаси двигателя и слезе от колата. Усмихна се нервно и момичето ѝ отвърна със същото. Двете тръгнаха заедно към къщата.

— Кафе или чай? — момичето свали якето си и го метна на парапета, но не събу калните си обувки.

— Тъъ... чай, моля.

Холи остана загледана в грозните следи от подметки върху дебелия кремава пътека, докато момичето вървеше към кухнята. В изражението му нямаше разкаяние, а по-скоро мрачно задоволство. Холи я последва.

— Между другото, аз съм Софи — каза момичето, докато пълнеше чайника.

— А аз съм Холи, Холи Григсън.

— Някъде наблизо ли живееш, Холи?

Холи стоеше неловко до вратата, без да знае какво да направи и колко да каже.

— Живея в Лондон — каза тя. — Имам картинна галерия.

— Наистина ли? — Софи се обърна. — Аз искам да стана художничка, кандидатствах в училището по изкуства в Брайтън.

Лицето ѝ внезапно се беше оживило и Холи за пръв път видя колко е хубава. Незнайно защо, това я накара да изпита безкрайна тъга. Тя наведе очи към пода. Що за човек бе Санди, да поеме риска да загуби всичко това? После отново вдигна поглед и каза:

— Е, пожелавам ти късмет. Висшето ли?

— Не, основния курс. В момента си взимам изпитите.

— Разбирам.

На Холи ѝ се прииска да я попита за възрастта ѝ, за да подреди нещата в ума си — всичките подробности, всичките факти.

— По-малка съм с една година от всички в класа и татко каза...

Софи млъкна внезапно, обърна се да вземе две чаши от бюфета и започна да търси чая и захарницата. Когато нареди всичко на подноса, отиде до хладилника за мляко и Холи зърна лицето ѝ. Беше добило пепеляв цвят и хапеше долната си устна толкова силно, че кръвта се бе отдръпнала от нея. Софи занесе млякото до бюфета, наля го в каничка

и направи чая в чайника. През цялото време не каза нищо, но на Холи ѝ се свиваше сърцето от жалост.

Накрая Софи донесе подноса до масата, издърпа един стол за гостенката си и каза:

— Баща ми искаше да си взема една година почивка преди основния курс, но аз мисля да тръгна на училище през септември, ако ме приемат.

Гласът ѝ звучеше несигурно и без да помисли, Холи посегна и я докосна по лакътя. Софи сведе поглед към ръката ѝ и за момент остана абсолютно неподвижна. След това се усмихна. Това бе първият жест на съчувствие и утешение, който получаваше, и изобщо не ѝ хрумна да се запита откъде може да знае Холи.

— Татко каза, че няма защо да бързам — продължи припряно тя. — Ако трябва да бъда откровена, той изобщо не искаше да постъпвам там, не разбираше много от изкуство, но аз обичам тези неща и не виждам защо трябва да се мотая — след това наля чая. — А ти?

— Не, наистина не — Холи си взе три бучки захар, разбърка ги в чая и усети втрещения поглед на Софи. Джил не употребяваше захар и постоянно досаждаше на Алекс, Хари и Софи, задето си слагаха по една бучка.

— Искаш ли шоколадови бисквити? — попита неочаквано тя. Тази жена ѝ харесваше, караше я да се отпуска.

— Страшно бих искала! — отвърна Холи. — Каж ми къде са и ще ги донеса.

По лицето на Софи за момент се изписа изненада, след това се усмихна широко. Джил не одобряваше шоколада точно толкова, колкото и захарта, така че печатът на приятелството им бе сложен. Софи харесваше Холи Григсън. Тя представляваше неочакван лъч светлина в тъй мрачните ѝ и нещастни последни четиридесет и осем часа.

Джил зави към алеята на „Саут Ридж Фарм“ и веднага заби спирачки, за да не удари колата, паркирана по средата на алеята. Изглеждаше, сякаш някой я е изоставил набързо. Джил постоя така, потресена от това, че едва не се е блъснала в непознатата кола, и се ядоса на безотговорността на притежателя ѝ. След това даде на заден и

паркира на шосето. Там слезе, грабна си чантата от предната седалка и се втурна към къщата. Сигурно беше някой от ужасните приятели на Софи. Проклетият глупак едва не бе станал причина за катастрофа. Джил отключи входната врата и я затръшна зад гърба си, като остави ключовете в ключалката.

— Софи? Къде си, по дяволите? — Джил влезе в кухнята. — О!

За момент замръзна, като гледаше втренчено заварената си дъщеря и жената до нея. Веднага позна Холи. Джил потърси с ръка стената и се вкопчи в нея. Неочаквано ѝ се зави свят и тя си пое дълбоко дъх. Мълчеше и на Холи ѝ се стори, че ще се задуши от мъртвешката тишина. След това Джил вдигна поглед.

— Мисля, че е по-добре да си вървите — каза тя с леден глас.

Холи кимна мълчаливо и стана.

— Какво искаш да кажеш с това, че трябва да си върви? — Софи погледна нервно първо мащехата си, след това Холи. Неочаквано се почувства в центъра на нещо ужасно и започна да изпада в паника. — Какво искаше да кажеш, Джил? — повиши глас тя. — Какво става?

— Съжалявам — смотоледи Холи, — наистина съжалявам, аз... — и тръгна към вратата, неспособна да погледне Софи.

— Холи? — Софи я сграбчи за ръката. — Холи, защо си отиваш? Какво се е случило?

Холи я погледна през рамо.

— Недей, Софи, моля те!

— Софи, иди си в стаята! — кресна внезапно Джил. — Хайде! Върви!

Софи отпусна ръка и лицето ѝ пламна. Болката и унижението, задето ѝ крещяха така пред новата ѝ приятелка, бяха толкова силни, че и самата Холи ги усети. Тя мина покрай Джил и се отправи към вратата, като пътъом си грабна палтото.

Софи забърза след нея.

— Холи, не разбирам! — рече умолително тя в коридора. Холи обаче не бе в състояние да говори. Тя задърпа отчаяно bravата на входната врата с разтуптяно сърце. — Холи? Моля те, кажи ми какво... — накрая Холи успя да отвори вратата и изхвъркна от къщата. — Холи!

Софи изтича навън и видя как Холи отваря с треперещи ръце колата си и се качва вътре. След това вратата се затръшна, автомобилът

потегли рязко напред, двигателят се задави и Холи покри лице за няколко секунди. След това като че ли се покопити и запали отново. Малкият фолксваген излезе бързо от алеята и изчезна от погледа ѝ. Объркана и засрамена, Софи се обърна, влезе в къщата, отиде в кухнята и тръгна право към мащехата си.

— Виж какво направи! — кресна ѝ. — Само погледни! Не ми се позволяват повече никакви приятели, така ли? Господи, ако татко беше тук, ако можеше да види...

Гласът ѝ се скъса. Джил се беше обърнала с гръб към нея.

— Господи, Джил! — кресна момичето. — Как може да си такава кучка!

Когато думите изсвистяха във въздуха, Джил се обърна рязко.

— А ти, ти си една малка, глупава крава! — процеди в отговор тя.

Само при вида на тази жена в нейния дом с дъщерята на Алекс се беше вбесила. Бе толкова ядосана, че трепереше.

— Знаеш коя е, нали? — изкрещя Джил неочаквано, неспособна да се овладее. — Знаеш ли коя е твоята приятелка? — изражението на Софи се промени и тя поклати объркано глава. — Е, тогава ще ти кажа! — викна Джил. — Тя е поредната от съпругите на баща ти! Третата, ако трябва да бъдем точни. Само че този път не си е направил труда да се разведе. Просто взел, че си създал живот в Лондон с нея, оженили са се и е извършил престъпление, престъпление, за което никога нямаше да отиде в затвора, ако не бе такъв проклет страхливец, че да се самоубие! — след това пристъпи към Софи. — Не знаеше, нали? — изсъска. — Малката умница не е знаела! Да, той измами и мен, и теб, и Хари. Всички ни! Присмивал ни се е зад гърба, наслаждавал се е на риска, на лъжите, на... — тя млъкна задъхана. Беше застанала толкова близо до Софи, че момичето едва дишаше. То се отдръпна назад и се блъсна в ръба на кухненската маса. — Шокирана си, нали? — рече злорадо Джил. — Разстроена?

Софи поклати невярващо глава и заобиколи пипнешком масата, за да се отдалечи от Джил. Беше изплашена.

— Не ти вярвам! — промълви тя. — Не ти...

— Какво си мислиш, че чувствам? — извика Джил. — Как, по дяволите, мислиш...

Изведнъж спря и вдигна ръка към лицето си. Остана така сякаш цяла вечност, като се мъчеше да се овладее, а Софи стоеше, замръзнала от изненада и страх. След това Джил се обърна рязко, изтича нагоре по стълбите, влезе в стаята си и затръшна силно вратата.

Краката на Софи се подгънаха. Тя се свлече на колене и зарови лице в ръцете си. Не плачеше, беше прекалено слисана и изплашена. Никога не беше виждала Джил такава. Неочаквано чу стъпките ѝ горе.

— Господи!

Тя скочи, подпря се за момент за кухненската маса и изтича към вратата. Залитайки, Джил слизаше надолу по стълбите, натоварена с дрехите на Алекс — костюми, ризи, вратовръзки, обувки. Лицето ѝ беше обляно в сълзи, макар очевидно да не забелязваше, че плаче.

— Джил? — мащехата ѝ вдигна поглед, загуби равновесие, подхлъзна се на стъпалото и стъпи накриво. — Джил! За Бога!

Софи тръгна нагоре по стълбите, но се спря. Джил се вкопчи в парапета и успя да запази равновесие, но изпусна огромния куп с дрехи и той се изтърколи чак до долу. Тя се обърна и изтича обратно в стаята си.

Софи стоеше и гледаше безпомощно вещите на баща си. Когато се наведе да вдигне една вратовръзка, мащехата ѝ се появи на най-горното стъпало с — както изглеждаше — останалата част от гардероба му.

— Джил, какво правиш? — извика Софи.

Но Джил сякаш не я чуваше. Тя помъкна товара си надолу и мина покрай нея към кухнята. След малко Софи чу задната врата да се отваря и изтича към прозореца. Джил беше излязла в градината и тичаше, залитайки, към огнището в дъното ѝ. Софи хукна след нея.

— Джил, какво правиш? — викна момичето и сграбчи ръката ѝ с намерение да я спре, но Джил се освободи яростно.

— Махай се! — изпищя тя. — Остави ме!

Софи залитна назад.

— Джил, моля те, престани! — извика тя.

Джил натрупа дрехите в огнището и се обърна. Лицето ѝ се беше отпуснало и вече плачеше открито, а тушът от миглите ѝ течеше на дебели черни струйки по бузите ѝ. Софи не можеше да направи абсолютно нищо. Тя се обгърна с ръце и остана неподвижна на ледения декемврийски вятър, а Джил изтича обратно в къщата и

донесе останалата част от нещата на Алекс. Направи го още три пъти, борейки се с купа дрехи от пода в антрето, с албумите семейни снимки, със сватбения си албум, писмата на Алекс до нея, с пощенските му картички. И през цялото време плачеше, без дори да го осъзнава.

Накрая струпа всичко в огнището — масивен куп, който представляваше съвместния им живот — и изтича до гаража за бензин. Софи я видя как залива купчината с горивото и се обърна, неспособна да гледа повече. Тръгна бавно към къщата. Последното нещо, което чу, преди да затвори вратата на кухнята, бе пращането на огъня, а последното, което подуши — ужасната воня на изгоряло.

Доста по-късно, когато денят се стопи и притъмнялото небе се освети от все още тлеещия огън, Софи се отмести сковано от прозореца, където бе стояла през целия следобед, и отиде да донесе едно одеяло от спалнята. След това направи чаша чай, наля в него щедра доза уиски, облече си палтото и излезе навън.

Докато прекосяваше студената, влажна трева, видя Джил, сгушена в най-далечния ъгъл на градината, прегърбена като старица.

Софи отиде и клекна до нея.

— Ето — каза ѝ, — изпий това.

Джил вдигна поглед. За момент погледна заварената си дъщеря така, сякаш я виждаше за пръв път, но после пое чашата. Докато топлеше пръстите си с нея, Софи уви одеялото около раменете ѝ.

— Съжалявам! — прошепна Джил.

Софи сви рамене в тъмното и известно време двете седяха мълчаливо, загледани в огъня.

Накрая Софи се изправи, протегна ръка и изпита облекчение, когато Джил я пое. Двете се изправиха една срещу друга.

— Не го е направил — каза тихо Софи. Джил дори не я погледна. — Зная, че не се е оженил за Холи, и не мисля, че е бил той на плажа — Софи си пое дълбоко дъх, окуражена от мълчанието на Джил. — Сигурна съм, че съпругът на Холи не е бил татко.

Джил се обърна към нея и за пръв път Софи видя колко е съсипана от шока и мъката.

— Той ни обичаше прекалено много — промълви момичето, — всички ни.

След това стисна ръката, която все още държеше, и поведе мащехата си обратно към къщата.

ОСМА ГЛАВА

Холи се намираше на крайбрежния булевард в Брайтън и потреперваше на мразовития вятър. Стоеше тук от два часа. Тя се уви по-здраво в палтото, вдигна шала на главата си, завърза си го под брадичката и най-сетне слезе по стъпалата към плажа. Искеше да застане там, където бе стоял Санди, за да вземе крайното решение да остави зад гърба си хаоса от болка и измама.

Морето изглеждаше сиво и заплашително, а небето бе натезало от тъмни облаци. Холи вдигна поглед и я побиха студени тръпки. Тя се сгуши в палтото, за да се постопли, отиде до самата вода, подуши мириса на студеното море и влажния вятър и усети ледени пръски по лицето си. След това се обърна и тръгна тежко нагоре по стъпалата. Когато се изкачи до булеварда, седна още веднъж на студената желязна пейка, на която бе седяла цял следобед, и затвори очи.

Чувстваше, че нещо не е наред. Докато седеше между рева на уличното движение и прибоя на морето, дълбоко в сърцето си усещаше, че нещо не е наред. Нещата някак не си пасваха. Тя пренебрегна шума и студа, доколкото можеше, и се опита да прехвърли през ума си събитията от тази сутрин. В съзнанието ѝ изплуваха откъслечни разговори, появи се образът на Софи, който после бе заместен от спомена за Джил, застанала ядосана на вратата с празен поглед.

Тя издиша шумно.

— Не трябваше да ходя там — промърмори на себе си. — Беше адски глупаво!

Посещението в Ийстхам бе предизвикало у нея смесени чувства — ужасен срам и отново онова странно съмнение. Макар още да не бе осъзнала причините, Холи имаше зловещото усещане, че нещо в цялото положение не е наред. Тя отвори очи, изправи се, обърна се с гръб към морето, бръкна в джобовете си и тръгна.

„Все пак може всичко да е плод на въображението ми“, помисли си, докато вървеше към колата. В момента не можеше да разсъждава

трезво. Беше допуснала твърде много грешки през последните двадесет и четири часа — не биваше да идва в Съсекс и не биваше да позволява на Кит... Неочаквано се спря по средата на улицата. Кит — само при мисълта за него подскачаше.

— Да върви по дяволите! — каза троснато Холи и отново тръгна, този път по-бързо, а токчетата ѝ затракаха елегантно по паважа.

„Това е плод на въображението ми — помисли си, докато се мъчеше да прогони Кит от ума си. — Виждам несъществуващи неща, сънувам ги, може би защото така искам. Онова снощи с Кит е класически пример — поддадох се на стария навик и едва не се изложих. Трябва да му кажа, че това не означава нищо — реши, когато стигна до колата си. — Довечера ще му позвъня и ще му обясня, че съм се държала така, защото съм объркана, в затруднение.“

Тя отключи фолксвагена, изчака една пролука в колоната от минаващи коли, отвори вратата и се качи. Вътре беше студено, затова наду парното и остана няколко минути с палтото, шала и ръкавиците си, за да се постопли. „Това е“, реши тя. Щеше да изтрие цялата тази работа от ума си и да я забрави, да забрави Кит. След това си съблече горните дрехи, готова да потегли за Лондон. Каква полза, че интуицията ѝ подсказваше нещо нередно? Докъде щеше да я доведе това, освен до някоя още по-голяма бъркотия? Тя си закопча колана и включи на скорост. „Ще се опитам да оставя всичко това зад гърба си“, помисли си унило Холи. След това погледна през рамо, вля се в потока от коли и започна дългото пътуване към дома.

Софи се отдръпна, седна на пети, духна пламъчето и започна да наблюдава малкия червен блясък в долната част на скарата. Огънят прихвана бързо, подпалките попушиха няколко секунди и избухнаха в пламък. Тя поддържа известно време парче вестник над камината и го махна. Огънят се беше разпалил.

— Браво — каза Джил. Седеше на пода в другия край на стаята с подвити колене, увита в одеялото. Беше престанала да трепери, но като че ли не можеше да се стопли, ръцете ѝ бяха ледени. — Не знаех, че умееш да палиш огън.

Софи отговори, без да отмества очи от скарата:

— Татко ме научи. Казваше, че трябва да умея, защото ти нямаш никаква представа от това и винаги се тревожиш да не си счупиш маникюра...

Тя спря и преглътна. Не искаше думите ѝ да прозвучат грубо, просто такава бе истината и баща ѝ го беше казал без капчица злоба или укор. Настъпи напрегнато мълчание и Софи зачака раздражението на Джил. След малко я погледна предпазливо през рамо.

Джил вдигна очи и се усмихна тъжно.

— Прав е бил — каза тя. — Мразя да паля огън, в това отношение съм абсолютно безполезна.

Софи отвърна на усмивката ѝ.

— Ела и седни тук, ще се разпали само за няколко минути — след това стана и избърса ръце в полата си. Пуловерът ѝ беше покрит с прах от въглищата и тя се опита да го изтупа, но без успех. — Мисля да отида да позвъня на Хари. Да проверя дали е добре.

Джил се опита да стане, но краката ѝ изневериха.

— Аз трябва да позвъня — каза тя. — Хари ще се чуди какво е станало с мен...

Гласът ѝ секна. Вече нямаше сили да запази фасадата и вдигна ръка към лицето си, за да скрие сълзите. Софи стоеше непохватно в другия край на стаята.

— Ще му кажа, че си отишла до магазина, защото ни се е свършило млякото — предложи тя.

Джил кимна и затърси кърпичка из джобовете си.

— Ще си помисли...

— Няма да си помисли нищо — прекъсна я Софи. — Искаш ли нещо за пиене?

Джил поклати глава.

— Не, благодаря.

Софи сви рамене и тръгна към вратата.

— Софи! — извика неочаквано Джил след нея. Момичето спря и се обърна. — Защо? — попита тихо Джил.

Момичето наведе глава и мълча сякаш цяла вечност, след това отново вдигна поглед.

— Преди никога не си имала нужда от мен. Аз бях необходимо зло.

След тези думи излезе в коридора и тръгна към кабинета, за да се обади на своя природен брат.

Джил прекоси стаята и седна пред огъня, но дори само това усилие я изтощи. Изминалите четиридесет и осем часа бе прекарала в състояние на шок, без да яде нищо, а нощем лежеше будна и се опитваше да се подготви за предстоящите болка и унижение. Сега, след това сгромолясване, не ѝ бяха останали никакви сили. Чувстваше се напълно изразходвана.

Тя сложи глава на облегалката на креслото и се замисли върху думите на Софи. Беше права, разбира се. Джил никога не бе имала нужда от нея, всъщност никога не я бе желала. Предишният ѝ живот се въртеше само около Алекс и Хари, а тя представляваше централната точка. Софи се намираше в крайчеца, резултат от второто решение на баща си и нещастното стечение на обстоятелствата.

— Хари е добре — каза Софи, когато влезе в стаята. — Изпраща ти поздрав.

Джил вдигна глава и се усмихна.

— Благодаря ти — промълви тя.

Момичето сви рамене по обичайния си, леко агресивен начин и Джил неочаквано осъзна, че през всичките тези години е тълкувала погрешно този жест. Тя се поизправи в креслото, когато заварената ѝ дъщеря приседна на ръба на канапето отсреща, и се запита тъжно дали някога някоя от тях ще успее да прескочи дългогодишната бариера от неразбирателство. След това я погледна и видя напрегнатото ѝ, затворено лице, с изражение, което приличаше на презрение, но Джил вече знаеше, че то прикрива несигурност. Зачака Софи да заговори. Очевидно искаше да ѝ каже нещо, поне толкова Джил разбираше, дотук смяташе, че са стигнали през последните няколко часа.

Софи започна да си играе с полата си, като я мачкаше на плисета между пръстите си и се чудеше как и откъде да започне. След малко пусна прилежно сгънатото парче и се зае с друго. Накрая започна:

— В градината говорех сериозно, когато казах онова нещо за Холи и татко — после преглътна и зачака Джил да я прекъсне. Когато през следващите минута и нещо това не стана, продължи: — Просто имам такова чувство, но си мисля, че трябва да се срещнеш с Холи, да поговориш с нея... — Софи млъкна. Беше загубила увереност. Мащехата ѝ мълчеше. Момичето направи опит да продължи: — Тя

някак не пасва, Джил. Просто не мога да го проумея! Аз обичах баща си, познавах го, наблюдавах го и се опитвах да бъда като него. Просто не го виждам с жена като Холи, не може да бъде, тя е... — Софи преглътна мъчително. Видя болката, изписана по лицето на Джил, и впери поглед в ръцете си. — Може би ако ѝ се обадиш, ако поговориш с нея — промърмори тя, — тогава може би ще разбереш...

Джил седеше, увита в одеялото, и наблюдаваше заварената си дъщеря. Чувстваше се едновременно трогната и ядосана от предложението ѝ, но се опита да запази спокойствие.

— Защо да не може да бъде? — попита тя. — Защо да не пасва?

Софи си пое дъх.

— Ами тя наистина е интересна и някак се набива на очи, но по начин, който татко никога не би харесал. Дрехите ѝ бяха хубави, тъмни и разкошни, и миришеше на нещо екзотично и източно, на гора, а ноктите ѝ, тя си гризеше ноктите, защото каза, че отказала цигарите преди една година и трябвало да прави нещо с ръцете си.

Лицето на Софи беше поруменяло и когато млъкна, бе леко задъхана.

Джил я почака да продължи, но момичето като че ли бе загубило смелост. Последва напрегнато мълчание, след това Джил се обади:

— Ами полицията, молбата, твърдението на Холи Григсън? Сега, когато всичко ни е известно, нещата се връзват съвсем точно. Баща ти отсъстваше много, Софи — през празниците, понякога с цели седмици, до Джърси или Гибралтар, или един Господ знае къде. Казваше ни, че е в командировка, но сега ми изглежда по-вероятно да е прекарвал времето си с онази Холи. Ами доказателствата, че е съпруга на Александър Търнър? На същия Александър Търнър, за когото бях омъжена и аз — на баща ти?

Софи сви рамене. Не можеше да обясни тези неща, само знаеше какво чувства. Съкрушена, тя понечи да се изправи.

— Не, почакай! — каза Джил. — Не искам да те накарам да млъкнеш.

— Наистина ли?

— Да.

Джил отчаяно искаше да даде възможност на Софи да се изкаже, но изобщо не разбираше логиката ѝ. Ако Алекс имаше друга жена, защо да не бе възможно да избере някоя коренно различна от нея?

Нямаше ли за него да бъде истинско вълнение да живее два живота, напълно различни и чужди един на друг?

— Защо си толкова убедена, че не е възможно татко да е пожелал коренно различна от мен жена? — попита тя.

Софи изглеждаше толкова ужасена от въпроса, че Джил едва не се усмихна.

— Защото просто не е характерно за него! — избухна момичето. — Той беше толкова привързан към навиците си, толкова категоричен в предпочитанията си. Мразеше пушенето, мразеше миризмата на мускус и сандалово дърво, забрави ли? Винаги казваше, че са прекалено силни и упойващи.

Софи стана и отиде до прозореца, просто вече не я свърташе на едно място. Погледа известно време тлеещия огън навън и купчината с вещите на баща си и продължи:

— Татко обичаше пастелни цветове и руси коси, твоите цветове, мразеше моят „етно арт етап“, както го наричаше, и не знаеше нищо за изкуството.

— Изкуство ли?

— Да! Холи има картинна галерия в Лондон. Тя не би се омъжила за човек, който не разбира от нейния бизнес. Или поне с такова чувство останах след разговора си с нея.

Джил въздъхна тежко и поклати глава.

— Май взеха да ти стават много чувствата, Софи.

— Мислиш ме за глупава, нали?

— Не! — възрази Джил. — Просто...

Всъщност не знаеше какво да мисли. Убеждението на Софи бе толкова силно и стряскащо, че усети как се огъва пред него въпреки здравия си разум. Макар да бе прочела молбата, говорила с полицията и видяла веществените доказателства, Джил слушаше думите на доведената си дъщеря и не можеше да не признае, че в част от тях има смисъл. Тя потри уморено лицето си с ръце.

— Е, и какво мислиш, че трябва да направя?

Софи стисна победоносно юмруци до тялото си.

— Би могла да й позвъниш — предложи бързо тя. — Още тази вечер, преди да си се разубедила. Записах адреса ѝ. Можеш да позвъниш на телефонни справки.

Джил поклати глава.

— Планирала си всичко, а?

— Не! Аз... — започна Софи, но млъкна, когато видя усмивката на Джил. След това се изчерви, усмихна ѝ се в отговор и смотолев: — Просто искам да помогна.

Джил кимна, стана, залитна от болезнено схванатите си крака и се хвана за ръба на креслото.

— Мисля, че първо ще взема една вана, а след това ще пийна нещо по-силно, преди да се вслушам в съвета ти — после отиде до Софи, докосна я по ръката, обърна се към вратата и каза тихо: — Благодаря ти.

Софи сви рамене по обичайния начин и за пръв път Джил разбра жеста ѝ. Тръгна мълчаливо към горния етаж. Нищо повече не беше казано, нямаше и нужда.

Най-сетне Холи намери място за паркиране на три пресечки от своята и изруга времето и усилията, които пилееше за това. След това слезе от фолксвагена, заключи го и се отправи към „Бишъпс Роуд“. Именно това мразеше на Лондон — ежедневните мъки да намери място за паркиране поне сравнително близо до апартамента си.

Вървя енергично до блока, където живееше. Когато изкачи стъпалата до апартамента си, вече се беше запъхтяла. Тя пъкна ключа в ключалката и се облегна за няколко секунди на стената да си поеме дъх. Беше адски уморена и имаше чувството, че ако затвори за момент очи, ще заспи права. Само че беше измръзнала и гладна, затова направи усилие, отвори вратата и влезе вътре. Първата ѝ работа бе да спре в антрето и да пусне телефонния секретар.

— Добро утро, Холи, тук е Гай Ферейра, говорихме снощи. Сега е девет и половина и ви звъня да видя дали сте свободна да обядваме заедно. Можете ли да ми се обадите в хотела, когато се събудите или се върнете, ако е в рамките на следващите час и половина? Благодаря.

Чу се сигнал. Холи превъртя съобщението и отново го изслуша. Човекът беше приятел на Санди и въпреки това повторното му обаждане я плашеше. Съобщението бе съвсем безобидно, но просто имаше чувството, че нещо не е наред. Тя потрепери и реши да не му обръща внимание. Интуицията ѝ май започваше да се превръща в параноя. Записът продължи, а следващото обаждане беше от Кит.

— Здравей, Холи, аз съм — последва неловка пауза, след това продължи: — Холи... тъъ... добре ли си, искам да кажа, след снощи? — Холи се изчерви. Последва още една пауза и накрая. — Позвъни ми, ако имаш нужда или просто искаш. През целия ден ще бъда в офиса и ще се върна в хотела около седем.

Чу се щракване и Холи изпита силно разочарование, че няма нищо друго.

— О, Кит! — промърмори тя и се облегна на стената.

А смяташе, че по време на пътуването си от Съсекс насам е взела решение. Тя пренави съобщението, затвори очи и се заслуша в гласа му. Може би се беше държала отвратително, може би трябваше да размисли? Въздъхна тежко с все още затворени очи, след това от секретаря прозвуча сигнал и започна следващото съобщение. Холи се върна рязко в реалността.

— Добро утро, Холи, пак е Гай Ферейра. Очевидно ви няма вкъщи, защото няма съобщение.

Холи се намръщи на странното обаждане, натисна бутона за пренавиване и отиде в дневната. Все още замислена, тя се закова на място по средата на стаята.

— О, Боже!

Погледна бюрото. Чекмеджетата бяха извадени, а съдържанието им — разсипано навсякъде по пода, лавиците бяха претърсени, а шкафът зееше отворен с извадени от пантите врати. Тя се обърна и изтича в спалнята. Там гардеробът беше отворен, но само част от дрехите бяха свалени на пода. Кутията ѝ за обувки лежеше обърната на пода и всичките писма, снимки и спомени бяха преровени. Горните две чекмеджета на чамовия скрин бяха изпразнени заедно с чекмеджетата на нощното ѝ шкафче, но още от пръв поглед Холи видя, че кутията за бижута, двата наниза перли, които висяха на огледалото, фотоапаратът и преносимото ѝ компактдисково устройство си стояха непокътнати. Тя погледа още няколко минути с разтуптяно сърце и по врата ѝ изби студена пот. След това се обърна и отиде бързо в дневната, за да огледа по-внимателно.

В стаята витаеше някакво ужасно усещане и Холи потрепери при мисълта, че някой е влизал там, пипал е нещата ѝ и е разглеждал личните ѝ писма и снимки. Разходи се сред вещите си и осъзна, че — както в спалнята — всичко е местено и пипано, но нищо не е

откраднато. Телевизорът си стоеше там, също и миниуредбата, сребърните рамки на снимките и старинният порцелан. Стомахът ѝ се сви от страх.

— О, Боже! — промърмори, когато се спря до бюрото и се втренчи в пода.

Всичко беше преровено старателно. Писмата бяха извадени от пликовете, сметките махнати от папките, снимките обърнати, картичките прочетени, но нищо — доколкото можеше да види, без да пипа — не беше взето. Тя се свлече на колене и вдигна внимателно няколко листа. Това наистина започваше да я плаши. Холи обърна един плик и видя, че парите ѝ за спешни случаи си стоят недокоснати, все още сгънати и захванати с кламер. Бяха триста и петдесет лири, всичките в използвани банкноти.

Холи се изправи и отиде в антрето, погледна входната врата и изтича в спалнята в другия край на апартамента. Веднага съгледа стъклата по килима и се изненада, че не ги е зърнала първия път. След това дръпна завесите и видя счупения прозорец и изкъртеното черчеве. Облегна се на стената, обляна в студена пот. В един момент на лудост дори си помисли, че Санди е влизал там, че е жив и се е промъквал в апартамента, за да търси нещо. Но това определено бе влизане с взлом, счупеният прозорец го потвърждаваше.

— О, Боже — промърмори тя и внезапно ѝ прилоша.

Ако не беше Санди, кой, по дяволите, можеше да направи това? И защо не бяха взели нищо? Без да се замисли, тя отиде, извади номера на Кит от чантичката си и вдигна слушалката.

— Кит? Здравсти, тук е Холи. Съжалявам, че те безпокоя, но... — гласът ѝ изневери. — Да... — успя да каже, след като чу незабавния му отговор — моля те...

След това седна на пода, хвана главата си с две ръце и не помръдна, докато двадесет минути по-късно не се позвъни на домофона. Тя стана да отключи вратата на входа.

— Не разбирам — каза Кит половин час по-късно. Беше огледал апартамента и проверил два пъти заедно с Холи дали не е взето нещо. — Наистина е странно!

Той седна на ръба на леглото, като полагаше съзнателни усилия да не гледа обърнатата кутия за обувки. Беше разпознал от пръв поглед почерка и снимките и едва не се поддаде на изкушението да попита защо е запазила всичко това.

— Изглежда така, сякаш някой е знаел какво точно търси, Холи — продължи той. — Бих казал, че е доста професионално изпълнение.

Холи стоеше, обгърнала тялото си с ръце. Тя кимна, като хапеше долната си устна.

— Имаш ли някаква представа какво може да са търсили?

— Не, аз...

Холи улови погледа на Кит към кутията за обувки, наведе се, събра писмата, снимките и спомените, натъпка ги безредно в кутията и я прибра в гардероба.

— Нямам представа, Кит. Това наистина беше последната капка! — гласът ѝ потрепери. — Като се има предвид това, което стана тази сутрин, а после обажданията на оня приятел на Санди... Започвам да си мисля дали предчувствието ми не е било вярно. По дяволите, вече просто не знам какво става!

Кит я погледна втренчено.

— Холи?

Тя се извърна настрани.

— Какво искаше да кажеш с това „предчувствие“? И какво се е случило тази сутрин? — тя продължаваше да избягва погледа му. — И какви са тези обаждания от приятеля на Санди? По-добре ми кажи какво е станало. Не си ми дала цялата информация, нали? — накрая тя вдигна поглед и поклати глава. — Добре — Кит мина покрай нея и отиде до вратата. — Хайде да влезем в кухнята, където няма боклуци, и да ми кажеш какво става.

Холи пое дълбоко дъх и последва Кит. Когато влязоха в кухнята, той седна на барплота и дръпна един стол за нея. Холи кацна върху стола, като все още се чудеше колко да му каже.

— Всичко — рече Кит, като я гледаше право в очите. — Не премълчавай нищо.

— Тази сутрин ходих до Ийстхам — започна тя. — Да се срещна със съпругата на Санди.

— Какво си направила? — Кит беше слисан. Не можеше да повярва, че е постъпила толкова глупаво. — Продължавай — рече той,

след като потисна желанието си да ѝ го каже.

— Ами запознах се с дъщерята на Санди, Софи, но след това жена му се върна у дома и ме изхвърли — Кит не каза нищо, но по лицето му личеше, че я мисли за напълно откачила. — Трябваше да го направя! — рече умолително тя. — Трябваше да видя с очите си какъв живот е водил.

— Не е ли малко егоистично от твоя страна? — попита недоверчиво Кит и продължи саркастично: — Поредното ти импулсивно решение, предполагам. Без да мислиш за никой друг, освен за себе си! — Холи впери поглед в ръцете си. — Значи, доколкото разбирам, си отишла и си си получила заслуженото. Каж ми защо се чувстваш толкова обърквана?

— Господи, сигурно си много гаден адвокат! — извика неочаквано Холи. — Все пак не съм в съдебната зала!

Кит погледа стената няколко минути, докато се успокои достатъчно, за да отговори:

— Не, не си. Съжалявам, но смятам, че си постъпила адски глупаво — той помълча. — И какво стана? Защо се разстрои толкова много? Със сигурност си очаквала, че ще те помолят да напуснеш.

— Да, но изобщо не е заради това, а заради Софи, дъщерята на Санди, заради къщата и жена му, Джил — не бяха такива, каквито очаквах. Просто не мога да го проумея!

— Наистина ли си смятала, че ще са такива, каквито очакваш?

— Да! Не! Искам да кажа, че наистина очаквах да го проумея. Мислех си, че това ще ми помогне да подредя нещата в ума си. Мислех... — Холи се разрида и избухна: — О, по дяволите! Не разбираш нищо, нали?

Кит въздъхна, не обичаше да я вижда разстроена. Той посегна, докосна я по ръката и каза:

— Ами опитай се да ми обясниш.

Холи си пое няколко пъти дълбоко дъх, за да се овладее, и направи втори опит.

— Софи, дъщерята на Санди — започна тя, — беше толкова различна от него, че умът ти не може да го побере. Приличаше на него, всъщност много, но характерът ѝ, обноските ѝ, начинът, по който говореше, о, не зная, просто всичко в нея беше различно от Санди. Не виждах нищо от него — тя се спря и видя, че е привлякла вниманието

на Кит. — И още нещо, когато ми разправяше, че ще постъпва в художествено училище, ми каза, че баща ѝ не го одобрявал, че изобщо не разбирал от изкуство. Как би могъл Санди да се преструва за това? Той живееше, ядеше и дишаше с изкуството, то бе неговият живот. Ако трябва да бъде честна, само това ни свързваше.

— Добре — рече Кит, — хайде да обсъдим двете ти твърдения, искаш ли? — той помълча малко, за да пресее мислите си. — Първо, признавам, че това за художественото училище е странно, но много актьори не биха искали децата им да се качват на сцената. Разбираш ли ме? Санди е бил в този бизнес и знае какви са клопките. Може би просто не е искал дъщеря му да се бори цял живот и все да не успява да свързва двата края.

— Да, но какво ще кажеш за това, че баща ѝ изобщо не е разбирал от изкуство? Софи каза...

— Това е било просто забележка — прекъсна я Кит. — Вероятно го е изрекла, без да мисли. Може изобщо да не е искала да го каже по този начин.

Холи въздъхна.

— Ами характерът ѝ?

— Е, тук е малко по-лесно — рече Кит. — Не виждам причини Софи задължително да прилича на баща си. Стотици родители са отчаяни от това, че децата им са коренно различни от тях. Възможно е да прилича на майка си или дори на никого от двамата, понякога генетиката играе странни номера.

— Да, но тя го цитираше, очевидно го обожаваше и почти, ами...

Холи млъкна. Отново излизаше от границите на фактите и навлизаше в царството на интуицията. Не разполагаше с конкретни доказателства, Кит нямаше да я разбере.

— Почти какво?

— Имах чувството, че му подражава, че се опитва да бъде като него. И все пак през цялото време ми се струваше, че човекът, за когото говори, е напълно различен от този, когото аз познавах.

Кит мълчеше. Замисли се върху думите ѝ и разбра защо е объркана. Поради страхотния шок ѝ бе буквално невъзможно да осъзнае случилото се. Стори му се, че Холи се опитва да си намери извинение, като си съчинява необикновени истории. Той каза нежно:

— Холи, няма двама души, които да кажат едни и същи неща за един човек.

— Да, но... — тя млъкна, тъй като ѝ се виждаше напълно безпредметно да продължи.

— Какво „но“?

— Имаше нещо повече, Кит. Зная, че ще го отхвърлиш, но чувството ми за нещо нередно беше ужасно силно.

— Било е само чувство, Холи.

— А чувствата могат да бъдат верни! — отговори остро тя.

Кит въздъхна.

— А обажданията от онзи приятел на Санди? Какъв е проблемът с тях?

— Обадил се е два пъти тази сутрин да види дали съм си у дома. Не мислиш ли, че е странно? Никога преди не съм чувала за него, а изведнъж Санди изчезва, самоубива се, каквото и там да е направил, а онзи се появява изневиделица и започва да пита за съпруга ми. След това тази сутрин звъни, проверява дали не съм си у дома и изведнъж разбиват апартамента ми.

— Не, не е задължително да е странно, може да е просто съвпадение.

Но Кит започваше да се тревожи. Обикновено се основаваше само на логиката и неоспоримите доказателства, но този път му се струваше, че Холи може да е права. Тук наистина витаеше нещо странно, цялото положение изобщо не се връзваше. Все пак не искаше да я тревожи. Той сложи нежно ръка върху нейната и каза:

— Виж, искаш ли да позвъним да сложат ново стъкло, да уведоим полицията, да отидем в хотела ми и да ти наема стая?

Холи се поколеба, след това кимна.

— Ще дойдеш ли с мен? — попита тя. — Не мисля, че бих могла да понеса сама още едно посещение в управлението.

Опита се да се усмихне, но устните ѝ трепереха.

Кит я стисна за ръката.

— Ще дойда, стига да приемеш предложението ми за стаята в хотела. Не ми харесва идеята да се връщаш тук сама.

— Става — отвърна Холи и се смъкна от стола. Точно тогава осъзна, че още е с палтото и шапката си. Засрамена, тя бръкна с ръце в джобовете си и каза: — Благодаря ти, искам да кажа, за всичко.

Кит сви рамене и стана.

— Искаш ли първо малко да подредим?

— Не, хайде направо да вървим.

Холи се обърна към антрето. За момент си помисли дали да не си вземе нещо, но отхвърли идеята, можеше да си купи четка за зъби в хотела. Отиде до входната врата, докато Кит си облече палтото, и си взе ключовете. Телефонът иззвъня.

Холи застина и го погледна втренчено, но Кит се появи в антрето, тя се почувства глупаво и вдигна нервно слушалката. Видя как Кит влиза обратно в дневната, за да я остави да говори на спокойствие.

— Да, тук е Холи Григсън — помълча малко, слисана от гласа отсреща, след това каза: — Да, разбира се, щом искате. Утре? Да, ей сега ще взема нещо за писане.

Кит стоеше в средата на дневната и чакаше Холи да свърши. Той погледна отново към бюрото и зърна на пода под някакви книжа малкия сребърен настолен часовник, който някога ѝ беше подарил. Отиде до него и се наведе да го погледне, просто от любопитство. Взе го в дланта си и видя, че циферблатът е строшен. Вероятно беше паднал при претърсването на бюрото. Той прочете посвещението на гърба, после погледна часа: беше спрял на десет сутринта.

Точно тогава Холи влезе в стаята.

— Беше Джил Търнър — рече тя. Лицето ѝ беше мъртвешки бледо, ако не се смятаха двете червени петна на бузите. Това я караше да изглежда странно, малко като луда. — Помоли ме да се срещнем утре с нея и заварената ѝ дъщеря. Очевидно искат да поговорим за Алекс, искам да кажа Санди. Чувстват, че нещо не е наред.

Кит се изправи, все още с часовника в ръка.

— И това потвърждава казаното от теб?

— Не, но го прави по-достоверно, не мислиш ли?

— Да, предполагам, че да — тази работа не му харесваше, изобщо не му харесваше. Той отиде до Холи, пусна разсеяно часовника в джоба си и попита: — Помниш ли часовника, който ти подарих някога, Холи?

— Да, още е тук някъде.

— Добре — той я последва в антрето. — Работи ли?

— Честно казано, не знам. От сто години лежи в някое от чекмеджетата — тя отвори вратата, за да минат и двамата, затръшна я и пусна ключовете в чантата си. — Мисля, че преди два месеца му смених батерията, а може би беше на светкавицата на фотоапарата? — тя сви рамене и му се усмихна. — Защо?

Кит я хвана за ръката.

— Ей така, просто любопитствам — излъга я и двамата тръгнаха заедно надолу по стълбите към студената нощ.

Беше единадесет и половина вечерта. Сержант Робърт Иймс седеше на бюрото си пред току-що приключената преписка и я гледаше втренчено. Седеше така вече двадесет минути и все още не беше сигурен как точно да постъпи.

Здравият разум, в лицето на главен инспектор Хийли, му казваше да не обръща внимание, но интуицията го подтикваше да продължи или поне да спомене за това на началника си. Ако началник му беше някой друг, а не главен инспектор Хийли, щеше да отиде при него на секундата, но при Хийли бе по-различно. Той просто се държеше заплашително, ако това изобщо можеше да се нарече просто. Кой щеше да приеме на сериозно такова твърдение? Хийли беше уважаван в полицията заради двадесетте си години безупречна служба, докато той бе новобранец, не особено харесван и само с три години служба.

Робърт запали цигара и прочете за пореден път молбата, но все още не му беше ясна правилната посока на действие. Не искаше да бъде унижаван или да му казват, че търси под вола теле, но имаше нещо, което не му даваше мира — нещо странно във влизането с взлом, в самата Холи Григсън. Струваше му се, че разполага с всички парченца, но не може да ги сглоби правилно. Той попуши още няколко минути и накрая си призна неохотно, че трябва да поговори с някого за това. Отиде до кабинета на главен инспектор Хийли, почука на открехнатата врата и влезе.

— Сър?

Главен инспектор Хийли говореше по телефона. Той направи знак на Робърт да седне и си продължи разговора, без да направи каквото и да било усилие да ускори края му. Робърт настръхна от обида.

— Не знаех, че си нощна смяна, сержант Иймс — каза саркастично Хийли, когато остави слушалката.

— Не съм, сър, просто изникна нещо и останах.

Хийли сякаш не чу отговора му.

— Мога ли да направя нещо за теб?

— Става дума за това, сър — Робърт му подаде молбата през бюрото. — Свързано е със случая на издирване отпреди две нощи. На същата жена са влезли с взлом в апартамента. Нищо не липсва, но е малко странно. Помислих си, че трябва да ви го спомена.

Главен инспектор Хийли прочете преписката. След не повече от минута я пусна на бюрото си.

— Сержант — каза той, — имам да разследвам достатъчно престъпления — сериозни престъпления, грозни, с насилие — и няма нужда да пропилявам скъпоценното си, пренатоварено време за дребни, глупави инциденти, които по-разумните полицаи знаят, че трябва да пренебрегват — после отново вдигна слушалката. — Това ли е всичко?

Робърт взе преписката, кимна и се изправи. Без да каже нито дума повече, той напусна кабинета и на излизане чу Хийли отново да говори по телефона. Ако началникът му се бе държал малко по-любезно, Робърт вероятно щеше да направи, каквото му беше казано, и да остави нещата така. Но сега нямаше такова намерение. Щеше да разтърсва тази проклетия, докато от нея паднеше нещо. „А когато това стане — помисли си той, като изгасяше лампата на бюрото си и си навличаше мушамата, — тогава дяволски добре ще се погрижа Хийли да разбере за това. Ще му го натикам в гърлото на това копеле и с малко повече късмет може и да се задави.“

ДЕВЕТА ГЛАВА

Холи си поръча кафе и препечени филийки в ресторанта на хотела. Изобщо не се чувстваше гладна, но беше спала лошо и ѝ предстоеше пълен с напрежение ден — трябваше да се нахрани. Закуската пристигна след няколко минути. Холи наля чашата си до половината с топло мляко, допълни я с кафе и прибави три бучки захар. Отпи една глътка, веднага се почувства по-добре и започна с препечените филийки.

— Добро утро!

Кит, облечен в тъмен костюм и с „Гаймс“ под мишницата, беше застанал до масата и я наблюдаваше.

Холи вдигна поглед.

— С мен ли ще закусиш?

— Не, закусих в стаята си. Трябваше да се обадя на няколко места.

— Поработали?

— Моля?

Холи преглътна хапката си.

— Извинявай, забравих, че устата ми е пълна. По работа ли?

Кит се поколеба, след това издърпа един стол и седна.

— Нещо такова. Отмених полета си в края на седмицата и се обадох на шефа си в Ню Йорк да ми даде две седмици отпуска — каза бързо той, тъй като не беше сигурен в реакцията ѝ.

Холи пусна филийката и го погледна втренчено. Самата идея Кит да се навърта наоколо я изнервяше. Последното нещо, от което имаше нужда, бе да въвлече в тази история и някой друг, а и не го искаше. Продължаваше да си повтаря, че онова миналата нощ е било грешка, че се е чувствала самотна и разстроена и то изобщо не е трябвало да се случва.

— Какво си направил? — ахна ядосано тя.

Кит посрещна спокойно погледа ѝ.

— Добре ме чу.

Холи вирна брадичка.

— Не мислиш ли, че това е малко самонадеяно?

Това си беше емоционален шантаж! Как можеше да си въобразява, че един глупав, луд момент на страст означава връщане там, откъдето са започнали?

— Сигурно не ти е хрумвало, че може и да не искам да останеш — рече ледено тя.

— Да, мина ми през ума — отговори Кит, — но реших въпреки това да го направя.

— О, така ли?

— Да, така — той потисна раздражението си, устоя на изкушението да ѝ каже, че се държи детински, и извърна поглед.

— Боже мой, Кит Томас, вбесяваш ме, направо ме вбесяваш! — избухна неочаквано Холи. Не искаше да ѝ се пречка, можеше само да обърка нещата! Дори при мисълта за това изпадаше в паника. — Защо, по дяволите, си мислиш, че имаш някакво божествено право да се месиш в живота ми? — тя впери ядосан поглед в тила му, докато той се правеше, че не е чул, а гневът ѝ нарастваше с всяка изминала секунда. — Кит! На теб говоря, за Бога!

Той се обърна към нея и повдигна едната си вежда.

— Говориш ми?

— Добре де! — отвърна троснато тя. — Креця ти! Защо трябва да ме е грижа? Писна ми да се разпореждаш и да поемаш нещата в свои ръце, сякаш съм някаква идиотка, неспособна да оцелее без теб! — тя го изгледа ядосано с пламнало лице, без да обръща внимание на погледите на останалите в ресторанта. — Е, оправях се без теб в продължение на две години, нали? И сега ще успея да се справя!

Лицето на Кит заприлича на буреносен облак, но той се съдържа и каза възможно най-спокойно:

— Аз не съм ластик, Холи, не мога да идвам и да си отивам по твое желание. В един момент ми се обаждаш и молиш за помощ, а в следващия ми казваш да се махам. Имаше нужда от подкрепа и аз взех решение да остана. Нямам нужда от позволения ти и ако си мислиш, че това има нещо общо с миналата вечер, то жестоко грешиш, защото няма абсолютно нищо общо! Това беше една глупава грешка и двамата го знаем. Така че престани да се държиш детински и приеми предложението ми, докато е в сила.

— Детински? — Холи бутна шумно стола си назад и се изправи. Кит я беше улучил по болното място. — Детински? Ха! — тя хвърли салфетката си на масата. — Какво детинско има в това, че искам да бъда независима?

— Само че това не е независимост, Холи! Ти просто искаш постоянно да имаш надмощие, да вземаш всички решения — Кит също беше повишил глас, но бе толкова ядосан, че не го забелязваше — Помогни ми, Кит, махай се, Кит! Доволна си само когато ти диктуваш условията!

Той се изправи и двамата се изгледаха вбесено, без да обръщат внимание на суматохата, която създаваха, на погледите, всеобщото смущение и застаналия наблизко келнер.

Гневът на Холи се стопи толкова неочаквано, колкото и беше избухнал.

— Кога си станал толкова агресивен? — попита тъжно тя. — Откакто си се върнал, не правим нищо друго, освен да се караме.

— Уча се от грешките си, Холи — рече Кит. — Или ти отвърщам с крясъци, или ме смачкваш. Дори в крайна сметка стана така, както ти искаше — дай ми малко пространство, Кит, обичам те по свой собствен начин, Кит...

— Не беше така! Знаеш, че не беше! Ти си този, който... — Холи млъкна и захапа кокалчетата на пръстите си, за да не заплаче.

— Който какво, Холи? Който направи това, което ти искаше, който те остави да се оправяш сама?

— Оставил си ме да се оправям сама? Ти просто си отиде! Не ме слушаше, не ме разбираше, не...

— О, слушах, и то здравата! — рече Кит. — И разбирах. Искаше да се махна от живота ти, за да потръгне галерията, за да получиш това, което искаше!

— Не, не беше така! Аз...

Холи отново млъкна и по бузите ѝ се затъркаляха сълзи. Тя подсмръкна шумно и си избърса очите и носа с опакото на ръката.

Кит я гледаше, без да знае какво да прави. Холи имаше невероятната способност да го вбесява и веднага след това да го трогва, както никой друг на света. Когато я видя, че отново се овладява, той преглътна и се обърна настрана. Нямахше намерение да

се огъва, не и този път. Преди да си тръгне, я погледна през рамо и каза:

— Имаш номера ми. Няма да ходя никъде — после, без да каже нито дума повече, се отдръпна от масата и напусна ресторанта, като пътъом кимна на келнера.

Холи се отпусна тежко на стола, бръкна в чантата си и потърси салфетка. Когато намери, издуха шумно носа си и се почувства малко по-добре. Погледна гърба на Кит, който в този момент излизаше от залата. В този нов Кит имаше нещо вбесяващо — нещо, което направо я караше да излиза от кожата си, и въпреки това бе адски привлекателно.

„Значи миналата вечер не означава нищо за него, така ли? — помисли си умърлушено тя, вдигна салфетката от масата и отново се зае със закуската. — Е, главата си залагам, че и за мен не означава нищо! Ама че копеле! Как смее дори да си помисли такова нещо?“ Изяде останалата част от препечената филийка, почти без да усети вкуса ѝ. Беше твърде разстроена, за да мисли за храна.

— Проклетият Кит! — промърмори тя. — Да пукна, ако му се обадя!

След това стана и излезе от ресторанта, като остави двамата японци от съседната маса със зяпнали уста.

Само че в два и двадесет същия следобед решителността ѝ бе значително намалела. Чувстваше се нещастна и объркана. Докато стоеше на паважа пред ресторанта и чакаше Джил и Софи да излязат, ѝ се искаше с Кит да не са се разделяли в толкова лоши отношения. За момент дори си помисли да се върне в галерията и да му звънне оттам, само че, разбира се, нямаше да го направи.

Софи излезе на стъпалата и Холи се насили да се усмихне, но се чувстваше толкова унила, че усмивката заприлича повече на гримаса.

— Здравсти — рече тя, като направи втори опит да се усмихне. — Майка ти готова ли е?

Софи кимна.

— Сега плаща сметката.

Тя застана до Холи, тропна няколко пъти, за да се стопли, и бръкна дълбоко в джобовете на дънковото си яке.

Холи я наблюдаваше. В нея имаше едновременно толкова много и толкова малко от Санди. Тя въздъхна и се обърна на другата страна.

Обядът с Джил и Софи бе преминал доста мрачно. Холи ги слуша учтиво повече от час и половина как разправят разни истории за един непознат за нея човек, човек, обичан от семейството си, щастлив и вдъхновен от живота. Беше видяла проблясъци от съпруга си в хобитата, нещата, които харесваше и не харесваше, но не ѝ се струаха познати хуморът, състраданието и добротата, които очевидно бе притежавал Алекс Търнър. Ако Джил не беше го разпознала в снимката на Холи, ако Софи не беше потвърдила, че имат същата снимка на Санди у дома си и ако не бяха сверили някои неща — бенката на шията, премахната оперативно, и любовта му към ветроходството, — то тогава Холи щеше да е абсолютно убедена, че се е омъжила за някой друг. Сега знаеше само, че се е омъжила за същия човек, но го е накарала да покаже най-лошите черти от характера си. Той бе живял с нея заради секса, може би и заради безплатното легло в Лондон, но със сигурност не за любов или дори компания, не и в смисъла, в който бе възприемал Джил.

Тя се обърна, когато Джил се показа и слезе по стъпалата.

— Още веднъж благодаря за обяда — рече Холи. — Беше много полезно за мен.

Джил кимна и закопча скъпата си чанта. За Холи може да бе от полза, но за нея беше истинско мъчение. През изминалия час и половина тя наблюдава внимателно тази жена, но не видя в нея нищо от себе си. Беше доста мила, очевидно много умна и някак земно, екзотично привлекателна, но толкова се различаваше от Алекс, че Джил не виждаше как е могло да има някаква връзка между тях. А може би не бе имало — в разказите ѝ за Санди не се усещаше никаква искра, никакви проблясъци на любов.

— Мислиш ли, че оттука ще хванем лесно такси? — попита тя.

Холи огледа шосето.

— Толкова, колкото и от всяко друго място, предполагам.

Наблюдаваше уличното движение, без да знае как да прикрие изненадата си. Осъзна, че я е извадило от равновесие не само описанието на Алекс, дадено от Джил, а и самата жена, за която се

беше оженил. Тя се обърна и погледна бледорусата ѝ коса, кремавия вълнен костюм с панталони и мекото кашмирено палто. Джил бе толкова различна от нея, че Холи потръпна и сведе очи към собствените си дрехи — черни, непрозрачни чорапи с дупка на бедрото, която, слава Богу, не се виждаше; минипола на шотландско каре и тъмночервено вълнено сако; блестящи черни лачени обувки с връзки и пончо. Не виждаше в тях нищо класическо или шикозно — сякаш или не мислеше за външността си, или не ѝ пукаше особено за нея, та я беше нахвърляла набързо, със странното си чувство за стил. Косата ѝ представляваше туфа от къси, тъмни вълни, вечно несресани, прибрани зад ушите, за да се виждат големите ѝ сребърни обици. Шикозната прическа на Джил не помръдваше и всяко едно косъмче си беше на мястото.

Напълно потисната, Холи отново впери поглед в уличното движение. Санди очевидно бе имал щастлив брак — защо, за Бога, бе изложил всичко това на риск? И защо бе избрал именно Холи, избор, който тя винаги бе считала за погрешен, макар никога да не си го бе признавала?

Най-накрая забеляза едно такси и облекчена изтича на пътя да му махне. Не искаше повече да мисли за това, беше ѝ дошло до гуша. Крайно време бе да забрави цялата тази работа. Санди го нямаше, всичко бе свършено. Трябваше да се махне — от галерията, от цялата тази ужасна бъркотия и от усложненията с Кит, — преди да допусне някоя друга ужасна грешка в живота си.

Таксито забави ход и Холи изтича да поговори с шофьора.

— Спирка Виктория, моля — после махна на Джил и Софи и им каза: — Ще ви закара там доста преди влака.

Джил се усмихна сковано. Нямаше намерение да се връща направо в Съсекс. Искаше да отиде в офиса на Алекс и да огледа малко. Софи беше права. Обедът може и да бе минал ужасно, но я беше убедил в същото — че нещо не се връзваше. Всъщност нищо не се връзваше. Тя отвори вратата, изчака Софи да влезе и се качи след нея.

— Чао — рече Холи и след това прибави не особено убедително: — Страшно се радвам, че се запознахме.

Софи се усмихна.

— И аз.

Джил само кимна.

Холи се отдръпна назад. Шофьорът включи брояча, даде мигач и се вля рязко в движението.

— Чао — каза тя само с устни, вдигна ръка да им махне и се обърна.

Когато бръкна с ръце в пончото, усети, че това е било една огромна загуба на време, и тръгна умърлушено към спирката на метрото.

Денят вече гаснеше, когато Холи най-сетне успя да прекоси Лондон и да стигне до галерията. Витрините на магазините вече светеха. Тя махна на един-двама собственици, когато наближи галерия „Григсън“, и надникна в магазинчето на семейство Пател, на три врати от нейната, за да поздрави госпожа Пател.

— О, Холи! Слава Богу, че се върна! — госпожа Пател се измъкна забързано иззад тезгяха, облечена в сари на цветя. — Имаше проблем с магазина ти, Холи, скъпа. Не успяха да влязат, слава Богу, но снощи полицаите бяха тук и не успяха да те намерят!

Холи замръзна за момент, след това се обърна и тръгна към вратата.

— Мустии! Ела тук! — извика госпожа Пател на съпруга си. — Трябва да отида с Холи до магазина й.

Господин Пател се показва иззад мънистената завеса.

— Ако можем да направим нещо за теб, само ни кажи, Холи! — извика той, докато заемаше мястото си на столчето зад тезгяха.

Но Холи не го чу. Преди господин Пател да довърши изречението си, вече беше излязла на улицата и тичаше към галерията. На петдесет метра по-надолу се закова на място и впери поглед в закованата с дъски врата.

— О, Боже! — имаше късмет: прозорците от огледално стъкло си стояха непокътнати, само вратата беше разбита. — Полицията ли направи това, госпожо Пател? — попита тя и посочи дъските и хартиената лента.

— Да. Холи, скъпа, искаш ли да дойдеш при нас и да поседнеш? Можеш да позвъниш на полицията от нашия телефон.

Холи се приближи, притисна нос до огледалното стъкло и погледна в тъмната вътрешност на галерията. „Май всичко си е на мястото“, помисли си тя, докато броеше наум картините.

— Какво се е случило? Имате ли някаква представа?

— О, да! Бяхме си легнали, беше около единадесет вечерта. Алармата се включи и Мусти стана и слезе по халат. Полицията дойде много бързо, Холи, скъпа. Струва ми се, че всичко стана за няколко минути.

Холи се отдръпна назад.

— Не бях вкъщи — промърмори тя.

Госпожа Пател сви рамене.

— Мисля, че който и да е бил, е избягал отзад, когато е видял полицейската кола. Тук нямаше никого и полицаят каза, че не виждал нищо да е пипано. Може да са били деца, Холи, скъпа, само бели правят.

Холи кимна. Лицето ѝ беше преbledняло и ѝ се виеше свят.

Госпожа Пател я хвана за ръката.

— Ела при нас да изпиеш чаша чай — рече любезно тя. — Ще се почувстваш много по-добре, ако глътнеш нещо топло.

Холи кимна и се остави да бъде отведена.

— Трябва да отида до полицията — рече неубедително тя.

Госпожа Пател цъкна неодобрително.

— Мусти ще те закара, когато се почувстваш по-добре, Холи, скъпа.

Стигнаха до магазинчето. Господин Пател излезе, за да помогне, и въведоха Холи нежно и внимателно, сякаш беше ранена. Тя се усмихна на суетенето им. След малко вече седеше и пиеше мълчаливо чая си, но през цялото време стомахът ѝ бе свит на топка.

Когато видя лицето ѝ, господин Пател каза:

— Холи май вече иска да иде в полицията. Остави чая, Холи, скъпа. Веднага ще те закарам. Само да си взема ключовете.

Холи се изправи с облекчение.

— Благодаря ви, бяхте толкова мили.

След това остави чашата на тезгяха. Нямаше търпение да отиде в полицията, да разбере фактите и да си изясни нещата. Тя последва господин Пател навън до колата.

— Ще се обадя да ви кажа какво е станало — рече тя на госпожа Пател, докато се качваше в колата. — Още веднъж ви благодаря.

— Лоша работа, Холи, скъпа — рече господин Пател, докато потегляше. — Но съм сигурен, че няма за какво да се притесняваш.

Не особено убедена, Холи кимна, опита се да се усмихне и двамата продължиха пътуването в мълчание.

Един час по-късно Холи отново се намираще в галерията. Беше повикала хора от денонощната служба за поставяне на стъкла да оправят вратата. Реши, че има нужда от почивка и трябва да затвори галерията до настъпването на новата година.

Полицаяте смятаха случилото се за най-обикновено престъпление. Не бяха успели да намерят нищо, което да показва, че някой е преместил или откраднал нещо, а и самата Холи виждаше, че нищо не липсва. Казаха ѝ, че такива неща се случват често, и че нямало защо да се притеснява. Имала късмет, че ѝ се е случвало само веднъж.

Но Холи не можеше да потисне тревогата си. В стомаха ѝ се бе образувал малък, стегнат възел, който не ѝ даваше мира, караше я да се чувства напрегната и ѝ нашепваше, че става нещо зловещо. Положението излизаше от релси и просто трябваше да си вземе почивка.

Тя седна на бюрото с тефтерчето за ангажименти, отвори го на тази седмица и посегна към папката с адресите. Имаше да свърши няколко неща, първото, от които да отмени двете срещи на Санди за следващите дни. Тя погледна първия адрес в папката и набра номера. Линията беше изключена.

— Странно — промърмори тя и веднага позвъни на службата за телефонни справки. Даде им името и адреса на клиента, които Санди беше записал, и зачака.

— Да? Няма такова име на този адрес? Сигурна ли сте? Можете ли да опитате със същото име на „Гросвенър Стрийт“, а не „Роуд“ или „Авеню“? Да, ще изчакам.

Докато чакаше, прелисти папката, за да провери още веднъж дали Санди не е записал този клиент и на друго място. Момичето от другия край на линията отново се обади.

— О, изобщо нищо? Добре. Благодаря ви.

Холи затвори. Това все трябваше да има някакво разумно обяснение. Може би го беше записал погрешно. Тя провери втората среща, записа си адреса и телефона на втория клиент и набра номера.

— Ало, здравейте, мога ли да говоря с господин Джордж Уайт, моля? — след това каза притеснено: — Няма ли? Сигурен ли сте? О, да, разбирам. Благодаря ви. Извинявайте за безпокойството.

Остави слушалката и остана загледана втренчено в тефтера. На първия номер нямаше никакъв Джордж Уайт, нито пък Пери Лукас на втория. Тя прехвърли картичките в папката за адреси, като се чудеше дали да не опита с всичките, но след това отхвърли тази идея. Сигурно бе станала грешка. Трябва да бе набрала погрешно номера. Тя опита още веднъж, чу същия сигнал и веднага затвори. Значи сигурно бе записан погрешно — и тези неща се случваха, хората постоянно бъркаха телефонни номера. Холи си погледна часовника и реши да се обади на „Сотби“, преди да са затворили. Санди имаше с тях уговорена среща, за да вземе някои картини, оставени за оценка, и тя трябваше да я отмени.

Обади се на отдел „Съвременно изкуство“, даде името, което Санди беше записал, и веднага я свързаха.

— Мартин Хотън.

— Здравейте, господин Хотън, името ми е Холи Григсън от галерия „Григсън“. Мисля, че имате уговорен час със съпруга ми, Санди Търнър.

— Така ли?

Това свари Холи неподготвена. Тя се поколеба малко и каза:

— Аз... въъ... имам записан час в тефтера си. Съпругът ми е трябвало да вземе от вас някакви картини, които са ви били дадени за оценка. Картини от Маркъс.

— Съжалявам, госпожо Григсън, но не зная нищо за това. Сигурна ли сте, че става дума за мен, а не за някой друг оценител?

Холи беше слисана. Това не беше възможно, сигурно полудяваше!

— Госпожо Григсън?

— О... въъ... да. Помислих, че става дума за вас, но сигурно съм се объркала.

— Можете ли да почакате за минутка? Ще проверя при колегите си, за да видя дали някой от тях не знае нещо. Как беше името на художника?

Главата на Холи бучеше и тя отговори с усилие:

— Благодаря ви, но няма нужда да си правите труда, наистина. Познавате ли съпруга ми, господин Хотън?

— Не съм сигурен, но мисля, че не. Господин Търнър ли казахте?

— Да — думата излезе от устата ѝ шепнешком. Тя се покашля.

— Ами Маркърс? Оценявали ли сте преди негови картини?

— Не, съжалявам, но мисля, че не. Откъде е той?

— О, няма значение — неочаквано Холи усети, че се изчервява. Трябваше да затвори телефона. — Съжалявам, че ви изгубих времето, господин Хотън — промълви тя. — Благодаря ви за помощта.

След това, без да дочака отговор, затвори, хвана главата си с две ръце и изстена:

— О, Боже! Какво става, по дяволите?

Усети напиралите сълзи и прехапа устни, за да ги спре. Ръката ѝ се насочи сама към телефона, за да набере номера на Кит, но Холи успя да се сдържи и стана. Последното нещо, от което се нуждаеше, бе да се набърка и Кит, и без това се чувстваше достатъчно смутена. Тя закрачи напред-назад из галерията. Монотонността на движението я успокояваше. Накрая се върна на бюрото. Възнамеряваше да позвъни на останалите номера в папката и да открие кои от тях са фалшиви, ако не всичките. Нищо чудно това да имаше някакво логично обяснение, просто трябваше да го открие.

Тя седна, отвори на „А“, сложи пръст под първия номер и посегна към слушалката. „Държиш се смешно — каза си решително. — Трябва да се овладееш!“ Неочаквано, точно когато ръката ѝ докосна слушалката, телефонът звънна.

— По дяволите! — Холи подскочи от уплаха. Минаха няколко секунди, докато се овладее и вдигне слушалката. — Ало? — гласът ѝ излезе като едва доловим шепот. — Софи! — възкликна тя. — Да, добре съм... Не, не бях тук. Нещо се случи с галерията и трябваше да отида до полицията... Така ли? Какво, от три часа насам? О, Боже, съжалявам, откакто влязох тук, не съм пускала телефона — тя млъкна и се заслуша. Софи се беше опитвала да се свърже с нея целия

следобед. Звучеше ужасно изплашена и говореше несвързано. — Виж, Софи, успокой се и ми кажи какво се е случило.

Докато слушаше отговора, вдигна ръка към гърдите си и усети пулса в гърлото си.

— Офисът му? Обърнат с краката нагоре? Какво, папки, компютри, всичко? — тя кимна, като слушаше напрегнато. — Ужасно! — побиха я студени тръпки. — Да, разбира се, че мога. Къде е офисът? Да, знам го — и записа адреса на тефтера пред себе си. — Обадохте ли се на полицията?

Тя се изправи и посегна към пончото, докато продължаваше да слуша почти истеричния глас на Софи от другия край на линията. Какво изобщо правеха двете в Сити? Джил ѝ беше казала, че си тръгват направо за Съсекс.

— Добре, стойте там, ще дойда възможно най-бързо.

Секунди по-късно затвори и без да се замисля повече, набра номера, който вече знаеше наизуст.

— Стая 114, моля — каза тя на операторката и зачака нервно. — Здравсти, Кит, аз съм — Холи млъкна. Изведнъж не знаеше как да продължи. Последва кратко мълчание, след това рече: — Съжалявам, беше прав — досега рядко се бе извинявала за нещо. — Днес следобед открих в галерията някои наистина странни неща, а сега ми се обади Софи, дъщерята на Санди — после прехапа устни и каза тихо: — Имам нужда от помощта ти, Кит, моля те!

Отново настъпи мълчание и тя притаи дъх, докато чакаше отговора. Секунди по-късно примигна, за да спре напирещите сълзи на облекчение, издиша и му даде адреса на инвестиционната фирма на Александър Търнър в Сити.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Холи скочи от таксито на ъгъла на „Броуд Стрийт“ и видя Кит малко по-нагоре. Извика го, махна му, когато се обърна към нея, и плати бързо на шофьора, без да чака за рестото. Накрая се затича и се спря точно пред него, пребледняла и задъхана.

— О, Боже, Кит! Цялата тази работа наистина е много странна! — после спря за малко, за да си поеме дъх. — По дяволите, вече не зная какво става!

— Ще почакаме и ще видим — отвърна той. — Хайде. Номер петдесет и четири ли каза?

— Да.

Холи тръгна в крак с него, но ѝ бе трудно да поддържа темпото. Той бе метър и осемдесет и пет и крачката му беше два пъти колкото нейната.

— Тук е — Кит погледна патрулната кола. — Значи полицаите са пристигнали — след това позвъни на домофона и зачака.

— Ало?

— Здравей, Софи. Холи е.

— На втория етаж — отвърна Софи.

Чу се бръмчене, Кит отвори вратата и влезе пръв. Сградата беше викторианска, но със сменен по модата от деветдесетте интериор — с ниски кожени канапета и стъклени масички. Прекосиха фойето до асансьорите и отидоха на втория етаж.

Когато слязоха, Софи ги чакаше в коридора.

— Здравсти. Насам.

В края на коридора лампите светеха и Холи видя през матовото стъкло силуетите на двама униформени полицаи. Сцената я накара да се почувства някак неловко.

Малко по-късно застана заедно със Софи на входа на офиса, а Кит вървеше на няколко крачки зад тях.

— Джил?

Джил се обърна и се усмихна едва-едва. После разпери ръце, посочи бъркотията наоколо и Холи се огледа. Намираха се в една приемна, от която стъклени врати водеха към главната стая — голямо, обширно пространство с прегради за двама съдружници и секретарка. Вътре цареше хаос. На пода лежаха компютри с разбити екрани и натрошени клавиатури. Папките бяха накъсани, а книжата от тях — извадени. Една пишеща машина беше хвърлена през стъклената врата. Растенията бяха изкоренени, столовете сякаш бяха мятани из стаята, а съдържанието на кафе машината беше размазано по бюрата.

Холи остана като ударена от гръм.

— Кога се е...

— Не знаем — прекъсна я Софи. — Когато преди два дни татко не се появи, Джил се опита да се обади в офиса, но телефоните бяха изключени. Може да се е случило тогава или дори още по-рано.

— Нямало ли е други служители? Някой, който е можел да дойде, да види това и да ви се обади?

— Не, Алекс работеше сам — каза Джил, като се приближи до тях. — Наистина преди няколко години имаше съдружник, но се разделиха и оттогава работеше сам, като само от време на време наемаше секретарки.

— Как тогава разбрахте за всичко това?

Джил като че ли се засрами за момент.

— Имам ключ за офиса. След като обядвахме, реших да намина тук, вместо да ходим веднага на гарата. Помислих си, че това може да ни помогне да проумеем нещичко.

— Извинете ме, тези двама души имат ли някакво отношение, госпожо Търнър? — попита полицаят, ядосан от прекъсването. Губеха време.

— Съжалявам... ааа... — Джил млъкна, без да знае какво да каже.

Софи се обади вместо нея:

— Това е близка семейна приятелка, Холи Григсън — рече тя. — И...

— Кит Томас — каза бързо Холи. — Той е...

— Близък семеен приятел — рече Кит и жените се усмихнаха.

Полицаят пренебрегна остроумието.

— Е, в момента не можем да направим почти нищо, госпожо Търнър — каза той. — Утре ще изпратим оперативната група за отпечатъци и други такива, но няма защо да се бърза, ако сте сигурна, че не липсва нищо.

— Не... въъ... — Джил се поколеба. Наистина не знаеше дали липсва нещо. — Не мисля.

— Добре — той се обърна и погледна колегата си. — Едно последно нещо — онзи съдружник, когото споменахте преди малко. Той участва ли още във фирмата по някакъв начин?

— Не, мисля, че не.

— Добре, чудесно. Ако няма нищо друго, госпожо Търнър...

— О, не, разбира се, че не... въъ... благодаря ви.

Джил се отдръпна, за да направи път на полицаите. Беше пребледняла още повече, сякаш през последните няколко часа бе изгубила всякакъв цвят.

— Тогава ще ви оставя да заключите — рече полицаят. — Ако желаете — тя кимна и му се усмихна учтиво. — Утре сутринта ще ви се обади дежурният офицер да ви каже в колко часа ще дойде групата.

— Благодаря ви — каза тя.

Холи и Кит се отместиха, за да минат мъжете, и останаха в разрушения офис заедно с Джил. Изчакаха да се затворят вратите на асансьора и когато останаха сами, Софи каза:

— Мислите ли, че ще проследят работата до Брайтън и ще открият за... — тя млъкна и погледна първо Джил, после Холи. — Не им споменахме нищо за... въъ... положението. Джил само каза, че татко наскоро се е самоубил.

Последва болезнено мълчание. Холи гледаше упорито в земята.

Кит попита Джил:

— Добре ли си?

Тя кимна и отговори:

— Всъщност не съм сигурна.

След това наведе глава и си пое няколко пъти дълбоко дъх, а Кит придърпа един стол и ѝ помогна да седне. Потупа я нежно по рамото. Изпитваше огромно съжаление към нея. Беше съсипана, личеше ѝ от пръв поглед. Холи вдигна поглед, улови изражението на Кит и отново се вторачи сърдито в пода. Не ревнуваше, но не виждаше защо, по

дяволите, Джил да има нужда от съчувствие. Поне беше живяла щастливо, нали?

Джил стисна силно с два пръста основата на носа си, за да спре пулсиращата болка в главата си.

— Всичко това е толкова невероятно — промърмори тя. — Имам чувството, че не се случва на мен — след това вдигна поглед. — Не може да бъде. Преди три дни бях щастливо омъжена за човек, когото обичах и на когото имах доверие. Животът ми беше щастлив, вървеше по определени релси. Знаех точно какво става. Сега дори не зная коя дата сме — тя се огледа наоколо. — Защо това? Защо сега?

Кит не знаеше какво да отговори и как да я утеши. Той погледна към Холи за подкрепа, но тя се направи, че не го вижда. Мислеше за себе си, не за Джил, но мислите ѝ бяха същите: защо аз, защо сега?

В стаята се възцари напрегнато, неловко мълчание и Кит не знаеше как да го наруши. Беше адвокат по фирмени дела и не бе свикнал да оправя бъркотии от емоционално естество. Неочаквано Холи вдигна поглед.

— Снощи в галерията е влизано с взлом — каза тя. — Научих го днес следобед.

Не бе имала намерение да го казва, но сега изпита огромно облекчение. Някой в стаята си пое рязко дъх и Кит каза:

— Господи, Холи! Защо, по дяволите, не ми се обади?

Тя сви рамене. Искаше ѝ се да му каже: „Сдържах се, докато можах, не разбираш ли? Не исках да те забърквам, исках да се оправя сама, само че не мога!“ Но само си пое дъх и каза:

— Има и нещо друго — тя впери поглед в ръцете си и започна да си играе с венчалната халка. — Открих там странни неща и не зная какво да си мисля. Неща, които включват и Санди.

— Какви неща?

Кит тръгна към нея, но тя вдигна един паднал стол, обърна го в друга посока и седна, скръстила отбранително ръце пред гърдите си.

— Днес следобед реших да забравя всичко това и да се махна за известно време — рече тя. Стомахът на Кит се сви. Той се втренчи в една точка над главата на Холи и лицето му не трепна, докато тя продължаваше: — Само че трябваше да свърша някои неща в галерията, преди да я затворя. Точно тогава открих какво става...

И без да мисли дали е правилно или не, тя им разказа всичко за фалшивите клиенти на Санди.

Когато свърши, зачака някой да каже нещо. Отново настъпи тишина, само че този път бе наситена с напрежение. Човекът, когото Джил смяташе, че е познавала, вече не съществуваше. Дори малките парченца разбиране, които ѝ бяха останали, бяха разбити от разкритията на Холи. Холи я погледна. Лицето ѝ бе придобило пепеляв цвят, а безупречните прическа и грим не можеха да направят нищо, за да прикрият абсолютното отчаяние, изписано по лицето ѝ. Джил улови погледа на Холи и най-сетне успя да проговори:

— Холи, да не би да се опитваш да кажеш, че съпругът ми е замесен в някакви измами? — Холи задъвка долната си устна. — Така ли е? — попита Джил.

— Не зная, нямам никакви доказателства, не може да бъде...

— Но така мислиш, нали?

Няколко секунди Холи не отговори нищо, но след това кимна неохотно.

Джил наведе глава.

— Тогавя трябва да отидем в полицията — каза тихо тя. — Трябва да им кажем всичко.

— Не! — отговори бързо Холи. — Съжалявам, но не можем да го направим.

Джил вдигна рязко глава.

— Защо?

— Защото не става дума само за моя или твоя съпруг, а и за нас, което означава, че можем да загазим здравата — Холи я погледна втренчено. — Разбираш, нали?

Джил се изчерви.

— Да, разбирам.

— Съжалявам — рече Холи. — Ужасно ми се иска да беше по-различно.

Софи се обади колебливо:

— Джил, аз... Не зная дали би трябвало да го казвам, но... — тя се спря, несигурна в себе си.

Джил кимна.

— Продължавай.

— Ами работата е там, че... искам да кажа... — тя хвърли кос поглед към Холи и събра кураж. — Работата е там, че не ми се вярва. Не вярвам в нищо от това — че татко би могъл да извърши нещо незаконно, или пък...

Холи я прекъсна с леден глас:

— Да не би да ме наричаш лъжкиня?

— Не! Аз...

Заплахата от сблъсък накара Джил да излезе от вцепенението:

— Продължавай, Софи. Кажу, каквото имаш да кажеш.

Софи кимна едва забележимо.

— Знаете ли, от самото начало имам онова странно чувство, е, поне откакто дойде полицията. Нали разбирате, наистина не мога да повярвам. Зная, че хората казват така, когато се случи нещо лошо — това е естествена реакция — но не това имам предвид. Не че не мога да повярвам, че се е случило — мога, всичко е толкова реално, че ми се повдига. Но има и нещо друго. Изобщо, ама изобщо не си представям татко да посегне на живота си — тя замълча и преглътна мъчително, за да сдържи сълзите си. След това се овладя и продължи: — Не мисля, че случилото се — имам предвид това, както и апартамента и галерията на Холи — е съвпадение, но и не мисля, че може да го е направил татко. Просто не мога да повярвам, че е той! Нали разбирате, никога не съм го чула да ме лъже, никога. Дори и когато двамата с мама се разделиха и той срещна Джил, а след това мама умря, винаги ми казваше истината, колкото и тежка да беше...

Гласът ѝ заглъхна и този път очите ѝ се наляха със сълзи. Кит бръкна в джоба си за кърпичката, без да я поглежда. Започваха да му свършват чистите, щеше да създаде доста работа на хотелската пералня.

— Значи смяташ, че съм си съчинила всичко това?

Холи усети жал, когато видя сълзите ѝ, но самата тя се чувстваше толкова измъчена, че не можеше да реагира адекватно.

— Не, не мисля, че си си го съчинила, просто...

— Просто какво? Ако не съм си го съчинила, тогава какъв е другият вариант? — попита Холи, доста по-рязко, отколкото възнамеряваше.

— Престани, Холи! — рече Кит.

— С кое да престана? — скастриянето я вбеси. Знаеше кога греши, нямаше нужда той да ѝ казва.

Но Кит пренебрегна въпроса ѝ и отново се обърна към Софи.

— Добре ли си? — попита внимателно той. Тя кимна и му върна кърпичката. — Задръж я — рече той. — Моля те.

Джил реши да се обади. Не беше съгласна със Софи, но разбираше какво иска да каже.

— Знаеш ли, Софи, снощи, когато ми каза това за пръв път, бях твърде потресена, за да го възприема. Половината от мен искаше да ти повярва, а другата половина току-що бе минала през истински ад в полицията. Все още не зная какво да мисля, но за едно нещо си права. Не мога да си спомня Алекс някога да ме е лъгал... — тя млькна и лицето ѝ пламна силно. — Искам да кажа, освен за онова — заекна тя. — Ако е вярно...

— Вярно е! — избухна Холи. — Да не би сега да се съмнявате, че съм била омъжена за Санди?

— Не! Аз... — Джил си пое въздух. — Не зная какво да мисля — рече откровено тя. — Ужасно съм объркана.

— Но разбираш за какво говоря, нали? — рече Софи и погледна втренчено мащехата си, сякаш я предизвикваше да отговори.

Джил погледна Холи и кимна.

— И какво беше то? — попита ледено Холи.

— Че ти...

— Всичко е наред, Софи — прекъсна я Джил. — Аз ще обясня — усещаше агресивността на Холи и не искаше Софи да бъде наранена. — Нито Софи, нито аз сме сигурни, че Алекс би могъл... — тя се спря, събра малко кураж и продължи: — ... че би могъл да бъде привлечен от теб, от своята... тъъ...

Джил съжали още в момента, когато започна. Нямаше представа как да се изрази и знаеше, че се е справила ужасно.

— От моята какво?

— Според мен Джил се опитваше да каже...

— Млькни, Кит! Остави я да го каже сама!

— От твоя тип жени, Холи — завърши Джил. — Не искам по никакъв начин да те обидя, но...

— Но не съм достатъчно добра за съпруга ти, а? — изсумтя Холи подигравателно. — Е, бях достатъчно добра в нощите, които

прекарваше в моето легло, а не в твоето! — извика тя. — Бях достатъчно добра да...

Преди Холи да усети какво става, Кит прекоси стаята и се озова пред нея. Той скри от погледа ѝ останалите две и сложи ръце на раменете ѝ.

— Успокой се! — изсъска ѝ. — Престани! — видя как лицето ѝ се разкривява, приклекна и я притегли към себе си. — Не е искала да се изрази по този начин — каза нежно той. — Джил просто се опитваше да каже това, което и ти самата си мислеше.

Холи се отдръпна от него.

— И какво е то?

— Че двете сте толкова различни, и че Санди е бил различен човек с всяка от вас — прав ли съм?

Последва мълчание, след това Холи кимна и избърса нос с опакото на ръката си.

— Че ги е обичал, а мен не ме е обичал — каза тя през сълзи. — Че никой не може да проумее защо се е оженил за мен! — зад тях Джил трепна болезнено. — И къде ни отвежда това? — попита нещастно Холи.

— Довежда ни до единствения отговор, с който всички сме съгласни — рече Кит. — Че става нещо много странно. Това не е просто самоубийство или просто двуженство.

— Може ли двуженството да е нещо просто? — попита Холи.

Кит се изчерви.

— Съжалявам — рече той. След това погледна Джил. — Не исках да ви обидя.

Джил сви рамене. Не беше се обидила. Чувстваше се отнесена и слушаше с половин ухо.

— Знаете ли, хрумна ми нещо странно — рече тя. — Нещо, за което може би трябваше да се сетя по-рано, но... — тя млъкна и отново се запита дали то има връзка с положението.

— Продължавай — рече Кит.

— Ами случи се преди три месеца. Алекс се държеше много странно. Беше разтревожен за нещо, само че не искаше да каже за какво. Беше рязък с мен, раздразнителен. Беше съвсем необичайно и разбрах, че нещо го потиска. Чудя се дали няма нещо общо със сегашното положение.

— А аз си помислих, че е заради мен — каза Софи с тъничък глас.

Джил и Кит се обърнаха и я погледнаха.

— И ти ли си го забелязала?

Софи кимна и Джил отново усети пропастта от неразбиране, която зееше между тях.

— Постоянно седеше на телефона в кабинета си — продължи Софи. — Всеки път, когато влезех, той затваряше или прекъсваше набързо разговора си. Известно време беше много вгълбен, напрегнат. Помислих, че си го накарала да ме запише в друго училище, за да се отървеш от мен.

Джил се изчерви и погледна засрамено ръцете си в скута. Софи беше права: именно това беше искала, не тогава, но малко по-късно. Алекс ѝ беше отказал категорично.

— Това има ли някакво значение? — прекъсна ги Холи. Не искаше да им казва, че Санди винаги се бе държал рязко и често е бил в лошо настроение, и не искаше да слуша повече за него от Джил и Софи.

Кит сви рамене и се изправи.

— Може би няма. Това са просто предположения, докато не се сдобием с повече факти. Това, от което се нуждаем сега, е да разберем какво всъщност е ставало в галерията. Ако ключовете са у теб, може би е хубаво да отидем там и да вземем книгите и папките, както и всичко останало, което мислиш, че би могло да има връзка — той се обърна към Джил. — Изглеждаш уморена. Може би трябва да отведеш Софи в Съсекс?

Джил кимна.

— Ще ви се обадя, ако изникне нещо важно.

— Почакай малко! — прекъсна го Холи, внезапно ядосана, задето Кит отново се опитваше да поеме нещата в свои ръце. А и никак не ѝ беше приятен тонът му към Джил. Защо тя не получаваше същото разбиране? Беше и уморена, направо изтощена. — Аз ще отида в галерията, благодаря, Кит, и, Джил, мога аз да ти се обадя, ако изникне нещо важно.

Джил погледна първо Холи, после Кит. Беше станала наполовина от стола, но се почувства сред кръстосан огън и отново седна.

— Холи, не се дръж като дете — рече Кит. — Късно е и е далеч по-добре да отида аз, прав ли съм?

Последва мълчание, в което Кит и Холи се гледаха свирепо. Джил отново понечи да стане.

— Не, не си! — отвърна ледено Холи. Джил седна за втори път. — Това е моята галерия и моя отговорност. Аз ще отида.

Кит поклати глава и въздъхна. Не искаше да я оставя да ходи сама — беше загрижен да не би този, който е разбил галерията миналата вечер, да се върне — но знаеше, че е безсмислено да спори. Холи беше разстроена и в най-добрия случай щеше да прояви магарешки инат. Затова остави нещата така.

Най-сетне Джил се изправи. Не беше експерт по емоционалните въпроси, но виждаше, че при тези двамата нещо не е наред. Бяха превърнали любовта си в бойно поле.

Тя се загърна в палтото си и погледна заварената си дъщеря.

— Да вървим тогава — Софи се изправи. — Всички да излязат, трябва да заключа.

Кит вдигна пончото на Холи от бюрото, отиде до нея и ѝ го подаде.

— Ето. Хайде, можем да ползваме едно такси.

Холи кимна и навлече пончото през главата си. Нямахше намерение да ползва едно такси с него, но можеше да му го каже навън.

— Благодаря ти за помощта, Кит — рече Джил. — О! Ще ти трябва номера ни в Съсекс — тя извади визитна картичка от чантата си и му я подаде. — Ще се върнем късно, около десет.

Кит пхна картичката в джоба си и сравни мислено вечния хаос в чантата на Холи със спретнатата, скъпа чантичка на Джил. Холи имаше навика да записва номера си върху ръцете на хората, никога нямаше свободни листчета и със сигурност никога не бе имала картички, поне доколкото той си спомняше.

— Холи или аз ще ви звъннем късно довечера или утре рано сутринта — каза той.

Джил кимна.

Междувременно Холи беше отишла до вратата. Чувстваше, че ѝ е дошло до гуша. Безкрайната учтивост на Джил я вбесяваше и тя нямаше търпение да се махне.

Джил я погледна.

— Довиждане, Холи — усещаше, че я е обидила, и не знаеше какво да ѝ каже, искаше ѝ се да се бе справила по-добре.

Холи успя да изфабрикува учтива полуусмивка.

— Приятна вечер. И леко пътуване до Съсекс — отговори тя, като безуспешно имитираше Джил. — Приятна вечер, Софи.

— Чао! — Софи вдигна ръка да ѝ махне, но Холи вече беше излязла.

Кит погледна след нея и сви извинително рамене, след това я последва навън до асансьора. Беше адски труден характер, понякога се държеше направо невъзможно, но той ѝ прощаваше, защото също толкова лесно се превръщаше в най-милата, най-забавната и най-вълнуващата жена, която някога бе срещал. Той се качи с нея в асансьора, защото знаеше, че няма да го изчака, и секунди по-късно бяха напуснали сградата и вървяха към главната улица.

— Е — рече Холи, — ако нямаш нищо против, ще ти дам ключовете и ще хванеш първото такси за Нотинг Хил. Отиди в апартамента и ще се срещнем там.

Кит въздъхна. Нямаше представа какво е направил, за да я ядоса толкова, и със сигурност не възнамеряваше да пита. Именно това му бе грешката в миналото.

— Чудесно — отговори той. Забеляза знака „свободно“ на една такси и му свирна с два пръста. Шофьорът го видя, даде мигач и сви към тях.

Холи бръкна в чантата си, докато Кит даваше на шофьора адреса на галерията, и накрая измъкна ключовете от апартамента си заедно с изпокъсана ролка бонбони. Даде ключовете на Кит и му предложи един бонбон.

— Не, благодаря — отказа той видимо мръсния бонбон.

Холи сви рамене и пхна два в устата си. След това се качи в таксито, без да каже нито дума повече, и шофьорът се вля в движението. Видя, че Кит извиква нещо, което тя не чу, но и не я бе грижа. Не че му се сърдеше, задето е такъв, просто беше сърдита и точка — на Санди, на събитията и на целия си живот въобще.

Сержант Иймс беше сложил на бюрото си молба 584, преписката за влизане с взлом в галерията на Холи Григсън и разтворения указател „Жълти страници“. Точно когато ограда малкото каре на галерия „Григсън“ с черно мастило, главен инспектор Хийли влезе в кабинета.

— А, сержант Иймс — тонът му бе далеч от приятелски. — Доколкото виждам, оправяш сам проблемите с престъпността в Южен Лондон — усмихна се сам на шегата си и се спря пред бюрото на Иймс, на път да говори с друг полицаи. — Тази вечер не си дежурен, нали?

Иймс вдигна поглед.

— Само мисля върху някои неща тук, сър.

Главен инспектор Хийли зърна молба 584 и веселото изражение изчезна от лицето му.

— Е, адски се надявам да вършиш това за сметка на почивката си, сержант, защото няма да ти подпиша и една минута извънредно работно време! — след това вдигна преписката. — Ясно ли е?

Сержант Иймс отговори, без да го погледне:

— Напълно ясно, сър.

Хийли пусна преписката на бюрото.

— Добре, защото когато помоля полицаите си да си вървят, очаквам от тях да направят именно това. Разбрано?

Иймс продължаваше да държи погледа си извърнат.

— Да, сър.

Главен инспектор Хийли погледа известно време в една точка над главата му, без да е сигурен, че е установил надмощие, и каза с глас, натежал от сарказъм:

— Иди да пийнеш нещо с някого, сержант, намери си приятелка — след това прелисти книжата върху бюрото му. — Създай си собствен живот, ако обичаш — и си отиде.

Иймс потърка уморено лицето си с длани. Може би Хийли беше прав. Какво, по дяволите, се опитваше да докаже? Пресяваше случая Григсън през ситното сито, а все още не беше получил нищичко. Никъде из досиетата нямаше нещо, с което да направи връзка. Може би беше сбъркал. Той пхна молбата обратно в папката и я затвори. Реши, че е време да се предаде. Само че точно когато се изправи, телефонът иззвъня.

— Сержант Иймс — каза той и си погледна часовника.

— Роб, тук е Тони. Страхувам се, че ще трябва да отменим уговорката за тази вечер. Имам работа.

Иймс седна обратно на мястото си.

— Няма проблем, колега — по дяволите, ужасно му се искаше да пийнат нещо. — Направо съм скапан и още не съм хапвал нищо — той запали цигара. — Да, естествено, че разбирам. Какво ще кажеш за четвъртък другата седмица? — той си извади тейфтерчето от вътрешния джоб на якето и си записа часа. — Наистина ли? Какво, в Сити? Необичайно, нали? Едва ли там имате истински престъпления.

— Какво, за Челси ли говориш? Хайде, стига, Иймс! — засмя се Тони. — Все пак е малко странно. Някаква фирма на име „Алекс Търнър Инвестмънтс“ — офисът бе изпотрошен, но нищо не е взето. По мое мнение нещо като вендета. Може да са се забъркали в нещо съмнително. Съвсем скоро ще открием.

Ръката с цигарата на Иймс се спря на половината път към устата му.

— „Алекс Търнър Инвестмънтс“?

— Аха, само не ми казвай, че си чувал за нея. Какво, да не би да си надушил нещо, Иймзи?

— Не, почакай малко, Тони. Кой го е докладвал?

Последва пауза, докато Тони поглеждаше формуляра.

— Госпожа Търнър. Защо? Какво ще извадиш този път от ръкава си, Роб?

Сержант Иймс помълча няколко секунди. Направо не можеше да повярва. Безброй пъти беше преглеждал досиетата, а пукнатината се появяваше по една чиста случайност. Господи! Това наистина беше странно. Не можеше да каже, че вярва в съдбата, но от случилото се току-що го побиха тръпки.

— Слушай, Тони, можеш ли да ми изпратиш по факса копие от тази преписка?

— Какво, сега ли?

Иймс се усмихна. Всякакви мисли за дома и вечерята се бяха разпръснали.

— Да, сега, ако можеш.

— Няма проблем, колега. Някакъв намек защо?

— Още не, Тони, но когато има, ти ще разбереш пръв — рече Иймс. — Благодаря, колега, оценявам услугата ти. Ще се видим в

четвъртък.

Все още усмихнат, той затвори и си записа бързо адреса от карето, което беше оградил. След това си изгаси цигарата, запали веднага следващата и се отправи към дежурната оперативна стая. Беше само предчувствие, но какво от това, някои неща просто не можеха да бъдат обяснени.

Имаше късмет: беше дежурна една от цивилните операторки, която като че ли го харесваше.

— Али, би ли проверила този адрес в Нотинг Хил? Искам да знам към кое управление се водят.

Той ѝ подаде парчето хартия и застана зад нея да гледа екрана, докато тя набираше информацията. Адресът на районното управление се показва след секунди. Иймс си го записа и потупа жената по рамото.

— Благодаря ти, Али, задължен съм ти.

Когато се върна на бюрото си, набра управлението в Нотинг Хил, поговори с дежурния полицаи и му казаха, че ще му се обадят след около половин час с отговор. След това слезе до столовата, взе си чаша кафе и клисава поничка, уби още двадесет минути с „Ивнинг Стандарт“ и се върна в кабинета си. След още половин час му се обадиха. Дежурният полицаи му прочете списъка на престъпленията и Иймс го помоли да му изпрати копие по факса. Беше се оказал прав, насочваше се във вярна посока — още едно влизане с взлом, свързано със случая Търнър. Той слезе бързо до факса, взе копието, изпратено му от Тони, и зачака да пристигне следващият документ. Когато и той се показа, прибави копие от списъка с престъпленията и преписката за влизане с взлом в галерия „Григсън“ в папката си.

„Главен инспектор Хийли може да се пукне — помисли си той, докато пъхаше папката в куфарчето си. — Високомерно копеле! Това е нещо повече от съвпадение — три влизания с взлом, всичките в различни райони, но свързани с едно и също лице или лица. Очевидно там става нещо и е дяволски сигурно, че аз го забелязах пръв.“

След това се отправи към кабинета на Хийли, предвкусвайки една изключително удовлетворяваща среща, но Хийли беше излязъл. Разочарован, Иймс остави бележка на бюрото му, като не забрави да отбележи най-отгоре часа. Беше осем и половина и искаше да бъде напълно сигурен, че Хийли ще разбере, че е останал доста след края на работното си време.

Холи пристигна на „Ледбъри Роуд“ в девет. Първо се обади, на семейство Пател, за да им каже, че е дошла, след това отиде в галерията и запали всички лампи. Заклучи входната врата, провери дали отзад няма някой и отвори сейфа. Нуждаеше се от два часа спокойствие, за да може да прегледа всички книжа, фактури, ордери и папки, преди да докладва на Кит.

Тя запали лампата на бюрото, стовари купчината книжа пред себе си и придърпа стола. Отвори първата папка с фактури, порови наоколо за чисти листове, но след това размисли, свали връхната си дреха и издърпа ръкава на пуловера нагоре. Повечето неща щеше да запомни, но възнамеряваше да запише всички съществени цифри и бележки на ръката си, а след това в апартамента да ги препише. Изнервяше я мисълта да разнася наоколо листове с важни доказателства — всъщност цялата тази проклетата работа я изнервяше, а нямаше намерение да рискува повече, отколкото се налагаше.

Кит си наля голямо уиски, отпусна се на канапето на Холи и вдигна крака на масичката за кафе. Беше уморен, но адреналинът през последните няколко часа пулсираше във вените му и не му позволяваше да се отпусне. Той отпи, впери поглед в абстрактната картина на отсрещната стена и остави съзнанието си да се порее из събитията от последните четиридесет и осем часа. За него това бе най-добрият начин за решаване на проблеми: малцово уиски, тишина, спокойствие и нещо, в което да гледа втренчено.

Час и половина по-късно телефонът иззвъня. Мислите му литнаха към Холи и неочаквано се разтревожи. Погледна си часовника и осъзна, че е загубил представа за времето. Беше почти единадесет, а още нямаше никаква вест от нея. Той скочи, отиде бързо в антрето и вдигна слушалката.

— Ало? Холи?

Обаждаше се Джил и беше страшно разстроена.

— Кит? Холи с теб ли е?

— Не, още е в галерията — още докато го изричаше, усети как в гърдите му се надига паника. — Защо?

— Току-що се върнахме. И в къщата е влизано с взлом. Мислиш ли, че Холи е добре?

— Не знам. Виж, сега ще ѝ позвъня и пак ще ти се обадя.

— Не, не си прави труда. Мислиш ли, че трябва да прескочиш дотам?

— Да, може би — Кит си погледна часовника още веднъж. Джил наистина не му звучеше добре. — Джил, добре ли си?

Тя се поколеба, след това отвърна:

— Да, малко съм потресена, но иначе съм добре.

Той взе бързо решение.

— Добре. Виж, позвъни сега на полицията, а аз ще взема Холи и ще я докарам направо в Съсекс.

— Нямах нищо против? — Джил се опита в гласа ѝ да не прозвучи прекалено голямо облекчение, но Кит не можеше да бъде заблуден.

— Разбира се. Просто се свържи, с полицията, става ли? Аз ще позвъня на Холи и ще ѝ кажа да се приготви. Ще се видим по-късно.

След това прекъсна разговора и веднага набра номера на галерията.

Холи събра прегледания материал в една купчинка и изгаси лампата на бюрото си. Беше извадила всичко, от което имаше нужда. Тя свали надолу ръкава на пуловера си, изправи се и тръгна към сейфа. На половината път чу шум пред вратата. Тя спря и погледна нервно зад гърба си, после надникна през витрината, но на улицата нямаше никакви признаци на живот.

— Хваща те параноята, Холи, скъпа моя — каза си гласно, за да се окуражи. Беше открила много повече от очакваното и започваше да осъзнава колко е уязвима. — Мисля, че ще е добре да проверя още веднъж, за да бъде сигурна — промърмори тя и отиде до вратата.

Гледа няколко минути тихата улица, като се взираше напрегнато. Определено нямаше никой. Само че, когато се обърна, зърна нещо с крайчеца на окото си: сянка върху тротоара или може би фигура — всичко стана толкова бързо, че не беше сигурна. Тя се взря отново в улицата, а след това направи нещо, което по-късно щеше да определи като невероятно глупаво: отключи вратата, отвори я, излезе навън и

огледа улицата в двете посоки. По-късно щеше да каже на Кит, че не е можела да разсъждава трезво, че просто е била уплашена и е трябвало да излезе оттам. Не видя нищо подозрително и след като реши, че това е просто плод на въображението ѝ, се обърна, без да заключи вратата, и се отправи към сейфа. Там клекна, наведе се напред и пъкна бързо папките вътре.

Секунди по-късно лампите изгаснаха. Тя изпищя, обхвана я ужасен страх и усети страхотен удар в тила. Падна напред, удари си главата в сейфа и усети пронизваща болка в черепа. После всичко потъна в мрак.

Кит стоеше в антрето на апартамента ѝ със слушалка в ръка, слушаше постоянния сигнал „свободно“ и се чудеше какво да направи. От обаждането на Джил насам се опитваше да се свърже с галерията, но все без успех. Продължаваше да си повтаря, че Холи сигурно е излязла, но не можеше да се успокои. Ако не беше тръгнала към дома си, то тогава сигурно още се намираще в галерията, но беше в беда, не можеше да се добере до телефона или дори бе лошо ранена. Кит се стегна и си пое дълбоко дъх. Изпадаше в паника — нещо, което рядко му се случваше. Той дръпна чекмеджето на масичката в антрето и порови под хартийките и най-различните джунджурии за ключовете от колата на Холи. Накарал ги намери, почака още малко на телефона, след това затвори, грабна си палтото, излезе от апартамента и затръшна вратата зад гърба си.

Беше убеден, че Холи е в беда. Не вярваше много в тия работи за интуицията, но имаше силното усещане, че нещо не е наред — усещаше го с всяка частица на тялото си.

Кит паркира фолксвагена на паважа пред галерия „Григсън“ и изскочи навън. Когато изтича до вратата и откри, че е заключена, надникна в тъмнината вътре, почука по стъклото и извика. На стъклото висеше табелка „затворено“, всичко вътре бе подредено и нямаше никой. Бе твърде вероятно Холи да си е отишла. Все пак той сложи шепи от двете страни на лицето си, за да изолира очите си от блясъка на уличните лампи и да види по-добре. Като че ли всичко си бе на мястото. Холи сигурно бе приключила и тръгнала преди не повече от час и вече си беше у дома. Кит понечи да се обърне към колата, но

нещо го спря. Той погледна още веднъж, като притисна лице до стъклото, и зърна палтото ѝ, което все още висеше зад бюрото. Без да губи повече време, се затича надолу по улицата и влезе в първия му попаднал отворен магазин.

— Имате ли телефон? — изкрещя той към задното помещение.
— Спешно е!

Господин Пател изникна незабавно, усети паниката на Кит и извади бързо телефонния апарат изпод тезгяха.

— Има ли нещо, което мога да направя за вас?

Кит вдигна слушалката.

— Става дума за галерията, на три врати по-надолу — рече бързо той. — Мисля, че се е случило нещо със собственичката.

— Холи! Боже мой! — господин Пател се обърна и изкрещя няколко думи на бенгалски на жена си отзад. Тя изскочи в предното помещение с връзка ключове в ръка.

— Мустии! Ето!

— Това са нейните ключове — каза господин Пател. — Бързо, да отидем! Елате!

Кит, който още не беше набрал, стоеше и държеше слушалката, без да знае какво да направи.

— Хайде! — изкрещя господин Пател. — Бързо! Жена ми ще се обади на полицията!

Кит хвърли слушалката и хукна след него.

Когато стигнаха галерията, господин Пател надникна през стъклото, намери нужния ключ от връзката и отключи вратата. Бутна я и двамата влязоха тичешком вътре.

— Лампите! — извика Кит, докато прекосяваше галерията към задната ѝ част. — Знаете ли къде е таблото?

В помещението беше полутъмно, тъй като уличните лампи осигуряваха известна светлина. Двамата започнаха да търсят таблото в задната стаичка на галерията.

— Мисля, че са на някакво табло зад бюрото — извика отново Кит. — Спомням си, че Холи... — изведнъж млъкна. — Господи! — изкрещя неочаквано той. — Насам! Бързо!

Точно тогава господин Пател намери таблото и галерията се обля в светлина.

— О, Боже! Холи!

Кит я извлече за краката и започна да дърпа торбата, завързана на главата ѝ. Тя се съпротивляваше и издаваше несвързани звуци. Очевидно устата ѝ беше натъпкана с нещо. Кит ѝ говореше, опитваше се да я успокои, но през цялото време ръцете му трепереха и сърцето му биеше панически.

Най-накрая развърза торбата и я свали от главата ѝ. Господин Пател клекна от другата ѝ страна и я прихвана за главата и раменете, докато Кит се опитваше внимателно да отлепи лепенката от устата ѝ. Тя трепваше болезнено при всяко негово движение.

— Стой спокойно, Холи, моля те. Постави още малко, докато... — усети я как трепва от болка, когато лепенката се отдели от кожата ѝ. — За последно, просто се опитай да стоиш спокойно...

— Да стоя спокойно ли? — извика неочаквано Холи, когато устата ѝ беше освободена. — Да стоя спокойно? — гласът ѝ секна. — Слава Богу, че не си лекар, Кит Томас!

После седна, покри лицето си с ръце и избухна в сълзи.

Малко по-късно, докато седеше в магазина на семейство Пател пред чаша подсладен чай, Холи обсъждаше събитията от изминалите няколко часа заедно с Кит. По тяхна молба семейство Пател ги бяха оставили насаме и само от време на време надникваха, за да проверят дали е добре, докато тя се мъчеше да убеди Кит, че въпреки случилото се има правото да накара госпожа Пател да отмени обаждането до полицията. Нямаше намерение да го докладва. Също така нямаше намерение да отиде в най-близката болница, за да я прегледат, и го заяви най-категорично на Кит, когато той ѝ го предложи.

Кит стоеше прав срещу нея, твърде развълнуван, за да седне, и се мъчеше да я разбере. Когато я откри в галерията, почувства отчаяние, страхотна паника, че може да я е загубил, и още не можеше да го превъзмогне. Сега, въпреки това, което му казваше, или начина, по който му говореше, същата мисъл продължаваше да не му дава мира.

— А щом нямаш намерение да отидеш в полицията, тогава какво смяташ да правиш, Холи? — попита накрая той.

Тя сви рамене.

— Това ли е всичко? Просто свиваш рамене и забравяш? — Кит поклати глава. — Някой влиза в галерията ти, грабва парите от касата

и междуременно те халосва по главата, а ти не искаш да отидеш в полицията! — той изскърца със зъби. — Не мога да го проумея, наистина не мога! Ами ако е свързано с цялата тази работа, ами ако...

— Ами ако, ами ако... — прекъсна го Холи, остави чашата си и слезе от столчето.

Опитваше се да си дава вид, че нищо не се е случило, но в действителност беше изплашена и все още ѝ се виеше свят от шока. Само че със сигурност знаеше, че не иска да ходи в полицията. Сега трябваше да убеди и Кит. Не му беше казала какво е намерила из папките или това, че сега те липсваха. Имаше нужда от малко време, за да го обмисли, без Кит да избухва като бомба. Беше затънала до шията в това, каквото и да бе то, и нямаше намерение да се предава на отдел „Измами“, докато не придобиеше някаква представа в какво се е забъркала. Тя отиде до него и го докосна по ръката.

— Виж, Кит, знам какво правя, разбра ли? Аз съм голямо момиче и мога сама да се грижа за себе си.

— Очевидно! — отвърна троснато Кит. — Както току-що показа! Холи прибра ръката си и се отдръпна.

— Добре — каза тя, като се опитваше да запази спокойствие. — Щом трябва да ти го кажа по друг начин, тогава заповядай — тя вирна брадичка и го погледна предизвикателно. — Нямам намерение да го докладвам в полицията и можеш да беснееш, колкото си искаш, но това е последната ми дума. А сега можеш или да продължиш при моите условия, или да се върнеш в Щатите. Казах, че имам нужда от помощта ти. Не съм казвала, че имам нужда да ми казваш какво да правя, как и кога!

След това го погледа още няколко секунди, обърна се и се наведе да си вземе чантата.

Кит гледаше втренчено в пода. Проклетата Холи, проклетата, проклетата, проклетата Холи! Как, по дяволите, можеше да се върне в Ню Йорк сега, когато ставаха всичките тези неща? Тя знаеше, че няма да го направи, и използваше този факт, за да наложи отново мнението си.

— Добре — каза ѝ. — Да бъде твоята, но само за момента — той стисна зъби. — Но ти казвам веднъж завинаги, Холи! Ако нещо се обърка, ако положението стане по-опасно отсега, отивам в полицията, със или без съгласието ти. Ясно?

Холи го погледна. Беше намръщен и в очите му проблясваха стоманени искрици. Тя кимна.

— Добре, тогава да вървим! — рече Кит. — Предстои ни дълъг път.

Холи застана нащрек.

— Моля? Дълъг път? Какво си...

— Джил, къщата в Съсекс? — подсказа ѝ Кит. — Казах ти преди малко, ти... — после спря, очевидно изобщо не го бе чула. — В къщата на Джил е влизано с взлом. Доколкото може да каже, нищо не липсва, но е адски изнервена и аз ѝ казах, че ще отидем направо при нея.

— Кога е станало това? — попита Холи.

— Днес, предполагам. Не знам, не ми каза.

— И нищо не е откраднато?

— Очевидно не.

Холи си взе палтото и се обърна с гръб към Кит, за да скрие лицето си. Не се чувстваше особено изненадана — можеше да се предположи, че и къщата на Джил ще бъде претърсена — но това бе поредното тревожно събитие и тя се молеше с всички сили да запази самообладание.

„Господи, надявам се да знам какво правя — помисли си, докато Кит се обаждаше на семейство Пател, че излизат. — Защото ако не зная, оттук нататък ще настъпи бъркотия не само в моя живот.“

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кит даде мигач и сви от шосе А3 към главния път за Петуърт. Останалата част от пътуването щеше да бъде през открита местност и той погледна бензиномера, преди да напусне предградията на Гуилдфорд, това беше последната му възможност да спре за гориво. Имаше четвърт резервоар — достатъчно, за да им стигне до Ййстхам, и не му се искаше да спират повече. Холи не бе казала нито дума от напускането им на Лондон и Кит предполагаше, че реалността на случилото се я е връхлетяла неочаквано. За момент се изкуши да я докосне по ръката, но бързо размисли и вместо това попита:

— Добре ли си?

— Да — промърмори Холи.

— Сигурна ли си, че не искаш да спрем за по едно питие или нещо подобно? Сега е последната ти възможност.

— Не, благодаря.

Холи посегна за чантата си. Кит беше усетил правилно — повдигаше ѝ се и ръцете ѝ трепереха, независимо че ги стискаше здраво в скута си. По същото време миналата година щеше да запали цигара, но сега порови безуспешно из менажерията в огромната си тъкана чанта за пакета бонбони и извади две паднали на дъното бонбончета. Избърса ги в шалчето си и предложи едното на Кит. Той отказа и Холи ги пхна и двете в устата си.

— Още колко става?

— Моля?

Тя поклати глава, посмука още малко, извади едното от бонбончетата и попита:

— Още колко остава?

Кит се усмихна. Това бе едно от нещата, които страшно харесваше у нея — нейната индивидуалност, незачитането ѝ на добрите обноски и общоприетите норми. Само Холи можеше да извади от устата си полуизсмукан бонбон, без това да изглежда отблъскващо.

— Ти би трябвало да ми кажеш — отвърна Кит. — Ти си идвала тук преди.

Холи поклати глава.

— Преди два дни всичко ми беше в такава мъгла, че не мога да си спомня да съм минавала оттук — тя вдигна бонбончето и го огледа. — А и имам страшно главоболие.

Кит отново я погледна.

— В комплект с доста тлъста синина, както виждам.

Холи изстена и потърка главата си точно над дясното око, където се беше ударила на сейфа, и пак лапна бонбона.

— Значи нямаш представа накъде вървим? — попита той.

Холи сви рамене.

— Тц!

— Разбирам.

Кит се опита да прикрие изненадата си, но не каза нищо. По негови изчисления бяха изминали тридесет мили, но разчиташе Холи да му показва пътя, след като излязат от магистралата. Ама че идиот беше! Трябваше да му дойде наум, че е карала в шок и че никога няма да може да си спомни пътя. Защо не бе позвънил на Джил за повече указания!

— По дяволите! — изруга тихо той, погледна отново бензиномера и включи на дълги светлини. Вече бяха излезли напълно от града. Шосето бе катраненочерно, а над дърветата в мразовитата нощ се носеше миризмата на дървен пушек. Мисълта, че няма ясна представа за маршрута го изнервяше.

— Холи, нямаш карта в жабката, нали?

— Не, обикновено разчитам на пътните знаци, на добротата на минаващите пешеходци и на молитви — след това го погледна, видя го как ѝ се усмихва със стиснати зъби и попита: — Защо?

— Просто исках да проверя още веднъж дали се движим в правилна посока — отвърна той някак прекалено бързо.

Холи присви очи, помълча няколко секунди, като наблюдаваше лицето му, и каза:

— Не знаеш накъде се движим, нали?

Кит се засмя.

— Разбира се, че...

Колата забави ход и той натисна по-силно педала на газта.

— Разбира се, че... — отново се случи същото. — Не ставай глупава, Холи! Разбира се, че знам какво правя! — настоя той, докато фолксвагенът набираше инерция надолу по хълма.

Кит се обърна за момент и ѝ се усмихна. Двадесет секунди по-късно натисна силно педала, но продължиха да забавят ход и усмивката му изчезна.

— Майка му стара! — промърмори той. — Нещо не е наред с...

Холи се наведе напред и погледна таблото.

— Свършили сме бензина — съобщи тя.

— Бензинът! — възкликна троснато Кит. — Не може да сме свършили бензина! Проклетият резервоар е пълен една четвърт, дори не сме стигнали до резервата... — той млъкна, погледна я и каза: — Бензиномерът не работи.

Холи кимна. Той даде мигач, отби в тревата отстрани и изгаси двигателя. След това изключи фаровете, хвана се за главата и остана така няколко секунди.

— Защо, по дяволите, не ми каза? — рече накрая.

— Не се сетих! Откъде можех да знам, че ще свършим бензина?

Кит седеше мълчаливо, загледан в тъмнината навън.

— Не можеше — отвърна неохотно накрая след дълга пауза.

— Не, не можех! — отвърна категорично Холи. — И сега какво?

— Предполагам, че трябва да слеза и да вървя пеш. Освен ако не си си взела мобилния телефон. У теб ли е?

— Не, страхувам се, че не.

Кит въздъхна раздразнено и погледна назад. Минаваше полунощ и надеждата оттук да мине кола беше минимална. „А дори някой да мине, шансовете да спре са едно на хиляда“, помисли си той, докато разкопчаваше предпазния колан.

— Къде отиваш? — попита Холи.

— Да намеря телефонна кабина или бензиностанция, което дойде първо.

Тя разкопча колана си и посегна към бравата.

— Сам — рече Кит и я хвана за ръката. — Ти оставаш тук, заключена в колата.

— Няма начин! — възрази Холи.

— Холи! Напълно безопасно е. Колата ще бъде заключена, а ти ще бъдеш далеч по-добре...

— Само през трупа ми! Няма да ме оставяш тук и това е последната ми дума! — Холи отвори вратата и слезе, а той последва примера ѝ. Тя застана изправена като струна и го погледна втренчено над капака. — Съжалявам, Кит, но няма да остана сама в колата посред тази пустош!

Кит я изгледа. След случилото се днес бе абсолютно разбираемо да се чувства разтревожена, но умът ѝ не работеше както трябва. Наистина за нея бе по-безопасно в колата.

— Виж, Холи — рече той, като се опитваше да бъде търпелив. Беше късно и се чувстваше изтощен. И двамата бяха изтощени и нямаше нужда да се карат. — Наистина ми се иска да не идваш с мен. Мисли си, каквото щеш, но наистина е далеч по-безопасно и удобно да си останеш в колата, отколкото да вървиш по тъмния път в този страхотен студ и да нямаш ей толкова представа накъде отиваш!

Но Холи поклати глава. Знаеше, че не е честно, задето не му казва цялата истина, но нямаше намерение да го прави и със сигурност не смяташе да остане в тъмното покрай пътя, беззащитна и сама. Тя затръшна вратата и продължи да държи на своето:

— Толкова по-жалко, защото идвам!

— Няма! — заяви Кит, чието търпение вече се изчерпваше.

— Идвам пък! — озъби се Холи.

— Господи! — Кит затръшна вратата си и се наведе да я заключи. Защо винаги трябваше да спори с него? — Ти си най-невъзможната жена, която някога съм срещал! — след това вдигна яката на палтото си и мушна ръце в джобовете. — Добре, да бъде твоята, но да не вземеш да се размрънкаш, когато извървим четири или пет мили, за да намерим поне телефонна будка.

— Четири или пет мили? — повтори невярващо тя.

Кит тръгна надолу по шосето. Не му беше останала достатъчно енергия, за да ѝ съчувства.

— Поне! — кресна той през рамо.

Холи се затича, за да го стигне.

— Четири или пет мили? — повтори тя, вече задъхана от усилието.

Кит спря и се обърна към нея.

— Да! — каза ѝ троснато той. Въпреки предишното решение търпението му се беше изпарило. — А сега да продължиш ли искаш,

или ще се върнеш в колата?

Холи се извърна за момент и споменът за случилото се в галерията я накара да потрепери.

— Ще продължа — рече тихо тя.

Кит видя лицето ѝ и се изруга вътрешно, задето бе толкова безчувствен. Разбира се, че щеше да бъде изплашена, кой на нейно място нямаше да се чувства така?

Той ѝ протегна ръка и каза:

— Хайде тогава. Да вървим.

Холи я пое. Кит стисна силно пръстите ѝ и я поведе по неравния, неосветен път.

След три мили стигнаха до телефонна будка. Намираше се до една автобусна спирка — единствения признак за човешко присъствие през целия път насам.

— Слава Богу! — възкликна Холи, когато я приближиха.

— Запази си благодарностите към Бога, докато проверим дали работи — отговори Кит, отиде и отвори тежката остъклена врата.

Беше старомодна кабина, червена, с плътно затваряща се врата. Кит погледна телефона — съвсем непокътнат, — а след това към пода — чист. Това сигурно бе една от малкото телефонни кабинки във Великобритания, в които още никой не беше уринирал. Той извика на Холи:

— Приема монети от десет, двадесет, петдесет и една лира.

— Носиш ли номера на Джил?

Той поклати глава.

— Понякога се тревожа за теб, Холи, наистина се тревожа. Разбира се, че нося номера на Джил! — той си извади портфейла и бръкна в него за визитката. — Дори имам необходимите монети — и раздрънка джоба си. — Ти остани тук, няма да се бавя много.

Холи кимна и огледа пустото шосе наоколо. Беше нервна, нещастна, измръзнала и уморена. Тя потропа с крака, за да се постопли, извади ръце от джобовете си и ги разтърка яростно. След това погледна нагоре към черното, покрито с облаци небе, потрепери и внезапно на лицето ѝ капна ледена капка вода. Започваше да вали.

Тя отиде бързо до кабината, почука на стъклото, отвори и изсъска на Кит:

— Навън е страшно студено. Мога ли да вляза?

Кит цъкна с език, спря да набира номера и се отмести, за да може Холи да влезе. Вътре беше тясно и тя едва се вмъкна.

— Когато се нагласиш — рече уморено той, — ще опитам пак.

— Съжалявам — промърмори раздразнено Холи, — но няма нужда да бъдеш толкова заядлив! Навън е минус три градуса, ако искаш да знаеш!

Кит не можа да се сдържи. Намираха се в ледена телефонна кабина наред Съсекс в един сутринта, а Холи дори не можеше да се държи учтиво.

— Ами ако искаше да ти е топло, щеше да си останеш в колата, нали?

Холи го изгледа вбесено.

— Ако ще се държиш толкова грубо, тогава можеш да излезеш навън и да ме оставиш аз да се обадя.

— Мога, така ли?

— Да!

Двамата се изгледаха свирепо.

— Чудесно! — изръмжа накрая Кит, притисна се до дясната стена, за да се провере покрай нея, и събори монетите от рафтчето. Холи се наведе да ги вдигне точно когато той тръгна да се измъква, и двамата се сблъскаха.

— Ау!

— По дяволите!

Бяха се заклезили здраво: Холи бе притисната до стената на кабината, а Кит — в Холи.

— Холи, изправи се, за Бога!

— Не мога!

Кит се проверя още малко напред.

— Ау, не мърдай!

Холи стоеше превита надве. Задникът ѝ беше притиснат до едната стена на кабината, а главата — до другата. Кит беше заклещен в ъгълчето до телефона.

Той се помъчи да сгъне колене и успя с големи усилия да се смъкне до нейното ниво.

— Ето, хвани ме за ръцете.

Тя вдигна очи и видя, че са лице срещу лице. Коленете му бяха прибрани от двете страни на брадичката, а тялото му бе свито по

невероятен начин в тясното пространство. Видя измъченото му изражение, сгънатите дълги крака, извития напред гръб и искрения яд на лицето му. Холи не можа да се сдържи и се разсмя.

— Господи, Холи! Не виждам кое е толкова смешно, по дяволите! — възкликна Кит, докато я гледаше как хълца безпомощно пред очите му.

Глупавото положение и неочакваната нужда да изпусне парата ѝ дойдоха като истинско облекчение. Усети как ръцете ѝ омекват и краката ѝ започват да се подгъват, докато се заливаше в необуздан смях. Опита се да вдигне ръка, за да си избърше очите, но загуби равновесие и падна болезнено напред върху Кит, без да престава да се смее. Усети как той я вдига в изправено положение, но тялото ѝ все още беше заклещено с неговото.

Тя изхълца, направи опит да се овладее и се вгледа в лицето му.

— Съжалявам — промърмори, като се мъчеше да запази сериозно изражение. — Просто... изглеждаше толкова... — усети как смехът отново забълбуква в гърлото ѝ и прехапа устни, за да го спре. — Просто изглеждаше толкова смешен...

Секунди по-късно получи една целувка, която ѝ дойде толкова неочаквано, че веднага забрави смеха и отдръпна глава назад.

— Кит! — погледна го слисано тя. — Защо беше това...

Без да отговори, той обхвана с две ръце лицето ѝ, затвори клепачите ѝ с пръсти и внимателно я притегли към себе си. Целуна очертанятията на устните ѝ, усети я как потръпва и ги разтвори с език. Холи му отвърна, без да може да се спре.

Опита се да раздвижи ръце, за да възрази по някакъв начин, но не можеше, не искаше.

Кит плъзна ръце по лицето, гръбнака, чак до подгъва на полата ѝ и я повдигна. Холи ахна и се отдръпна от него.

— Кит? Какво...

Той запуши устата ѝ с целувка и плъзна пръсти под тънкото дантелено бельо, като проследи нежната извивка. Докосваше я там, откъдето нямаше връщане назад, не можеше да се спре, дори и да искаше. Той плъзна внимателно тялото ѝ назад, докато накрая се озова притисната здраво до вратата на кабината. Леденото влажно стъкло допря голата ѝ кожа. Не можеше да направи нищо. Нямаше място, а и нямаше желание. Кит я повдигна съвсем леко, така че краката ѝ да се

откъснат от земята, и ги уви около кръста си. След това си разкопча панталоните, хвана я здраво за хълбоците и я придвижи нагоре и назад. Внезапно Холи нададе вик и дъхът ѝ спря. Тя стисна тялото му с бедра, отметна глава назад, изви гръб и Кит започна бавно да се движи в нея.

— Кит, не можеш... — прошепна тя със слаб глас, като отчаяно искаше това да не спира. — Ти...

Хвана го за кръста, заби нокти в мускулестия му задник и загуби представа за време и пространство. Кит я усети как се движи заедно с него, чу стенанията ѝ, докато притискаше гръб в студената врата, за да го поеме. Холи вече не осъзнаваше звуците, които издаваше. Те идваха дълбоко от нея — почти забравени викове на удоволствие. Тя затвори очи, клепачите ѝ запърхаха с нарастване на темпото и устните ѝ се разтвориха. Кит я хвана здраво за бедрата, без да откъсва очи от лицето ѝ, като се наслаждаваше на върховното ѝ удоволствие. Усети я как потреперва и цялото ѝ тяло се напруга. Накрая и той се остави да потъне в забрава. Затвори очи и видя лицето ѝ, което го обичаше и желаше, нуждаеше се от него. Този образ го бе преследвал през цялото време на отсъствието му.

Когато всичко свърши, двамата останаха притиснати един в друг, задъхани и потни в мразовитата нощ. Кит опря глава на рамото ѝ, а тя плъзна ръка нагоре и го погали по врата, където косата му се къдреше до яката. Не казаха нищо.

Накрая Кит се размърда и остави краката ѝ да се спуснат на земята. Тя залитна за момент с омекнали колене и му се усмихна.

— Променил си се — каза му тихо, докато си оправяше дрехите в трите инча свободно пространство между тях.

Кит посегна и отмахна косата от лицето ѝ.

— Наистина ли?

Усмивката на Холи стана още по-широка.

— В телефонна кабина, Кит Томас, край пътя... — след това започна да се смее. — Ако не бях тук, нямаше да го повярвам!

Кит се усмихна, повдигна яката до ушите ѝ и я хвана за реверите.

— Ако не беше тук, аз никога нямаше да го направя — след това се наведе, целуна я по устните и се обърна към телефона. — А сега, Джил. Трябва да действаме.

После вдигна с мъка монетите от пода, набра номера, погледна през рамо Холи и попита бързо:

— Мина ли ти главата?

Тя се усмихна и кимна. Секунди по-късно се чу сигнал и той пусна монетите в процепа.

Един час по-късно Холи седеше мълчаливо на задната седалка на рейндж роувъра и гледаше втренчено през прозореца. Чуваше тихия разговор между Джил и Кит, но не разбираше нищо от него. В момента се опитваше да реши какво точно се бе случило в телефонната кабина и какво да прави сега.

„Страхотна, страхотна глупачка съм — помисли си, като си гризеше нокътя на палеца. — Държах се безразсъдно, импулсивно и адски, адски глупаво! Разбира се, същото ми каза и татко, когато се отказах от правото — че никога за нищо не се замислям както трябва. И се оказа прав. Намирам се в достатъчно голяма бъркотия, а сега и това — започвам нещо, за което нямам представа как ще свърши. Защо го направих? Какво, за Бога, ме прихвана? Само да се бях сдържала, да се бях спряла! А Кит, какво ли означава това за него? Господи, нямам представа! Не каза нищо, дори «как беше?» Просто малко бам-бам в проклетия студ и след това е време да се обадя“. Картината на току-що случилото се проблесна в съзнанието ѝ и Холи загриза още по-яростно нокътя си. Обля я горещина и тя се наведе напред, за да свали стъклото на прозореца.

— По дяволите! — промърмори нещастно под нос. Нямаше начин да се сдържи, знаеше това, дори само като погледнеше гърба му.

— Добре ли си, Холи? — Кит ѝ хвърли един поглед през рамо и Холи можеше да се закълне, че е видяла весели искрици в очите му.

Тя кимна и извърна очи. Може би за него това бе просто едно забавление, пътешествие из спомените. Може просто да е видял възможност, да е усетил уязвимостта ѝ и да се е възползвал от нея. Тя се отказа от единия нокът и се прехвърли на другия. Каква патка беше! Не ѝ стигаше този хаос, ами трябваше да прибави и нещичко от специалната си марка.

Колата забави ход, Джил даде мигач и Холи се сепна. Каза си, че последното нещо, от което има нужда, е да си занимава ума с тези работи. И без това имаше достатъчно неща, за които да мисли.

Чакълът по алеята на „Саут Ридж Фарм“ захрущя под гумите на рейндж роувъра и Холи зърна Софи, застанала на верандата. За кой ли път ѝ направи впечатление поразителната прилика със Санди — толкова много и в същото време толкова малко приличаше на него, че я изпълваше с недоумение. Тя си наложи да се усмихне, махна за поздрав и отвори вратата. Когато слезе, видя изтощението по лицето на Софи. Беше късно, минаваше два сутринта, но Холи беше загубила представа за времето. Денят се сливаше в съзнанието ѝ в един дълъг, ужасен, застинал момент.

— Здравсти. Значи ги намери? — попита Софи. Джил слезе и затръшна вратата на колата.

— Тук всичко ли е наред?

Софи сви рамене. Държеше се смело, макар че умираше от страх да стои сама в къщата. Джил я хвана за ръката, прегърна я бързо и двете влязоха вътре.

Кит изчака Холи на входната врата.

— Добре ли си? — попита я, когато тя стигна до него. Понечи да я хване за пръстите, но жестът му остана пренебрегнат и той отпусна ръка. — Холи, аз...

Тя вдигна поглед към него. Лицето ѝ беше затворено и той внезапно загуби смелост. Имаше да ѝ казва страшно много неща, но се въздържа.

— Искаш ли да кажеш на Джил какво стана в галерията?

Холи поклати глава.

— Няма смисъл да влошаваме положението.

Кит кимна и я погледа няколко секунди. Чакаше я да каже нещо, каквото и да е, за случилото се между тях, но тя не го направи.

— Да влезем — предложи той, отдръпна се, за да ѝ направи път, и я последва.

— Нещо за пиене?

Джил си беше свалила палтото и Кит забеляза, че се е преоблякла — сменила бе кремавия официален костюм от вълна и коприна със светли дънки и кремав памучен пуловер. В тях изглеждаше също толкова стилна и елегантна и сърцето му се сви за Холи, която сигурно бе осъзнала същото, защото задържа пончото върху вече омачканите си дрехи.

— Уиски, джин, вино? — Джил зададе по навик въпроса като на коктейл и Холи трепна.

— Скоч, моля — отвърна Кит, като видя това. — Холи?

— О... ъъ... същото. Чисто.

Джил кимна.

— Искате ли да отидем в кухнята? Там е доста по-топло.

Тръгнаха към кухнята и Холи се запита защо не бе забелязала преди подробности от къщата. Беше красива, удобна, топла и добре поддържана. Това ужасно я натъжаваше. Кит дръпна един стол за нея и двамата седнаха мълчаливо край излъсканата дъбова маса.

— Уискито — съобщи Джил, сложи бутилката на масата и им донесе по една чаша. След това отиде до хладилника, наля си вино и се обърна, когато доведената ѝ дъщеря влезе в стаята. — Искаш ли чай или нещо друго?

Софи поклати глава.

— Какво ще правим? — беше нервна и разстроена, искаше някой да я успокои, искаше отговори, а не да губят време.

Кит отвори бутилката с уискито, наля щедро в чашата на Холи и напълни своята.

— Ще поговорим върху това, което са казали полицаите, ще преразгледаме внимателно случилото се днес и оттам ще започнем. Как ви звучи това?

Софи погледна Джил и Кит улови погледа ѝ.

— Джил? Нещо не е наред ли?

Джил отпи глътка вино, без да се помръдва от мястото си.

— Не съм се обаждала на полицията — отвърна тя. — Съжалявам, Кит, но ако Алекс е замесен в това, тогава бих могла да загубя всичко. Не мога да си позволя да рискувам, имам да отглеждам две деца и... — тя млъкна, отпи още веднъж и довърши: — Помислих си, че така ще е най-добре.

Кит сви рамене, макар и доста неправилно според него, решението си беше нейно.

— Има ли нещо повредено, счупено? Разбъркано? Нещо, което да ни даде отправна точка?

— Не, нищо — отвърна Джил. — Задната врата е разбита и има разместени неща, особено в кабинета на Алекс, но нищо друго. Аз...

ъбъ... — тя се поколеба, за момент смутена. — Предполагам, че грешката е моя, тази сутрин забравих да включа алармата.

Кит погледна отново Софи, която продължаваше да стои на вратата с хванати отпред ръце, чиито пръсти бяха побелели от стискане.

— Добре тогава, Софи — каза той. — Мисля, че трябва да започнем с кабинета на Алекс, за да видим дали ще намерим онова, което онзи човек може да е търсил.

Тя кимна и Кит се изправи.

— Искаш ли да ми покажеш къде е?

— Добре.

— Ще дойда с вас — рече Холи, която явно не искаше да остане насаме с Джил.

— Не е необходимо... — започна Кит, но млъкна, когато зърна лицето ѝ. — Чудесно. Колкото повече помощници, толкова по-добре.

Тя се изправи. Джил, застанала в другия край на стаята, забеляза безмълвното им общуване. Завиждаше им.

Софи погледна мащехата си.

— Джил?

— О, не мисля, че бих могла да бъда от полза — побърза да отговори тя. — Не зная почти нищо за бизнеса на Алекс, рядко проявявах интерес.

Всъщност я изнервяше мисълта да се ровят и изваждат на показ разни неща. Страхуваше се от това, което можеха да открият, и не беше сигурна дали би могла да понесе нещо повече.

— Все пак знаеш кое къде си държеше.

Джил изпи виното си на един дъх, погледна Софи и остави чашата върху кухненския плот.

— Да, вярно е — призна тя, но след това си погледна часовника. — Обаче е късно. Почти три — Софи продължи да я гледа настоятелно. — О, добре! И без това не съм уморена — тя прекоси стаята и излезе в коридора. — Вероятно са търсили първо в кабинета на Алекс, а след това в дневната и спалнята.

Джил отвори тежката дъбова врата и ги въведе в малка стая с висок таван и седалка под перваза на прозореца, със стени, опасани в рафтове, и голямо, старо чамово бюро. Вътре цареше бъркотия. По целия под бяха разпръснати хартии, книгите бяха свалени от

рафтовете, а столът — обърнат. Очевидно някой беше претърсвал основно.

Джил отиде до мястото за сядане под прозореца и хвърли възглавничките на пода. Отдолу се показва дървена седалка. Тя я вдигна и разкри пет спретнати редици с прилежно надписани папки и книжа.

— Нищо тайно — рече през рамо, когато Кит пристъпи напред. — Просто е практично. Изхвърлих онези ужасни кантонерки, защото си помислих, че така е по-приятно за окото — след това се обърна и сви рамене. — Който и да е бил, не го е намерил!

— Нямах представа! — възкликна Софи, докато прекосяваше стаята. — Адски хитро е!

Джил отново сви рамене, отдръпна се и се зае да прибира книжата, разпилени по пода. За момент вдигна поглед към Холи, но веднага след това го насочи обратно към работата си. Лицето на Холи бе застинало в изражение на мрачна търпимост, което не представляваше добро прикритие.

— Е, оттук ли да започнем, Софи? — попита Кит.

— Да, добре.

Момичето погледна мащехата си за разрешение и Джил каза:

— Ти се занимай с това, Софи, а аз ще събера нещата от пода и ще видя дали в тях няма нещо интересно.

Холи остана като излишна до вратата.

— Холи?

Кит се обърна и видя, че е намръщена и още не си е свалила пончото.

— Аз ще прегледам рафтовете — каза тя.

Предложението не беше добро, но Кит не възрази, защото в момента си блъскаше главата над случилото се между тях. Нямахше представа как да разбира поведението ѝ — защо не му обръщаше внимание, защо пренебрегваше факта, че току-що бяха правили удивителен, еуфоричен, невероятен секс. Не можеше да проумее дали тя изпитваше съжаление, неудобство или, подобно на него, облекчение, че много малко се е променило, и че все още има способността да го вълнува така, както никой друг на света. Той я наблюдава няколко секунди как оглежда заглавията, за да схване системата им на подреждане, и започва да вдига книгите и да ги слага по местата им. Даже и в три сутринта бе в състояние да го изненада с

остротата на ума си. Той се обърна и се зае със задачата си. Софи беше започнала с папки „А“, затова той седна по турски до нея на пода и започна с „Б“, като се мъчеше да изтика усложненията с Холи възможно най-назад в ума си.

Главен инспектор Хийли влезе в кабинета си и захвърли мушамата на облегалката на стола. Беше мокър до кости и адски вбесен. Бе прекарал отвратителна нощ, през повечето време навън под проливния дъжд, а целият район бе отцепен и чакаха оперативната група и проклетия патолог. Господи, дори не беше пил кафе! Хийли погледна към бюрото и посегна към телефона да позвъни на жена си. Тя се тревожеше, когато съпругът ѝ бе навън, затова смяташе да ѝ се обади и да остави телефонът да звънне три пъти, за да я извести, че се е върнал. Глупав стар навик! Само че, когато вдигна слушалката, видя бележката на сержант Иймс и кръвното му скочи до небесата. Той стовари слушалката върху телефона, забрави за момент жена си и отиде с тежки стъпки до преддверието на кабинета.

— Някой да знае домашния телефон на сержант Иймс?

Един от полицаите вдигна поглед.

— Четири и половина е, шефе!

— Не съм те питал колко е часът, Добо. Имаш ли телефона му?

Полицай Добсън намери джобното си тефтерче и прочете на глас телефонния номер на Иймс. Хийли си го записа и се втурна обратно към кабинета си. Двамата полицаи се спогледаха и веднага щом видяха гърба на шефа, Добо направи с пръст черта по шията си.

— Той си го търсеше, Добо — отговори колегата му.

Полицай Добсън кимна.

— Нека и той веднъж даде малко извънредни дежурства.

Когато стигна в кабинета си, Хийли набра номера на сержант Иймс, почака известно време и се усмихна с извратено задоволство, когато чу приглушения му, сънлив глас.

— Тук е главен инспектор Хийли — каза той. — Искал си да говориш с мен, сержант.

Иймс най-сетне успя да различи цифрите на часовника и прокара уморено ръце по лицето си. Копеле — беше четири и половина!

— Да, сър — отговори той. — Чаках ви да звъннете — нямаше никакво намерение да позволи на Хийли да бъде отгоре.

— Нещо спешно ли е? — попита злорадо главният инспектор.

— Да, може и така да се окаже, сър — изстреля в отговор Иймс. — Поработих малко върху случая Търнър, молба 584.

Хийли изруга под нос. Това бе името, което не искаше да чува, поне докато хората от лабораторията не си свършеха работата.

— Продължавай.

Иймс усети промяната в гласа на Хийли и разбра, че е привлякъл вниманието му.

— Има три влизания с взлом, свързани с този случай, сър — едното в апартамента, в който Търнър е живял с госпожица Григсън, второто в галерията, която са въртели заедно, и третото в офиса на фирмата му в града, инвестиционна фирма.

— И какво е откраднато?

— Именно това е странното, сър. Нищо. Е, поне не в първите два случая. За инвестиционната фирма не съм сигурен, беше открито едва вчера и още не знам подробностите.

— Работил си много усърдно, сержант Иймс.

Опитваше се да го скастри, но Иймс не му обърна внимание.

— Благодаря ви, сър. По мое мнение всичко показва, че някой търси нещо.

— А не просто внимание? — Хийли не вярваше в това нито за момент, но искаше да напомни на сержант Иймс защо е шеф. — Кой е докладвал за инцидентите? Случайно да е била госпожица Григсън?

— Да, сър, поне за апартамента и галерията.

— И си абсолютно сигурен, че не се опитва по този начин да задържи вниманието ни върху случая? Че не си измисля нещата, които докладва?

— Ами да! Искам да кажа... — Иймс млъкна. Не беше поглеждал положението от този ъгъл. — Не мисля, че е така, сър.

— Е, не би било нещо ново, сержант.

— Не, сър — Иймс усети хватката. — Хийли му беше показал, че стои по-високо, и то не само по ранг.

— Това ли е всичко, сержант Иймс?

— Да, сър.

Хийли потърка лицето си с ръце и погледна надолу към улицата, която едва започваше да се събужда от ранното утринно движение. Победата му бе твърде незадоволителна. Беше говорил доста рязко и не се чувстваше удовлетворен от себе си.

— Утре рано ли си на работа?

— Да, сър.

— Добре, погрижи се да оставиш на котката си достатъчно храна, защото имаме убийство и отгук нататък ще работиш извънредно.

— Ясно, сър. Какъв е случаят?

— Мъж, застрелян в тила. Намерен е преди около пет часа — Хийли почти чу мозъкът на сержант Иймс да работи по същия начин като неговия, затова прекрати разговора, преди събеседникът му да е успял да попита нещо. — Ще се видим след около час.

— Да, сър — отвърна Иймс. — Мислите ли...

Само че вече говореше на празната линия, главен инспектор Хийли беше затворил.

Кит затвори папката и я сложи обратно на мястото ѝ. След това стана, протегна се и отиде до прозореца. Мразеше зимните утрини. Минаваше пет, вече беше сутрин, а на небето нямаше и следа от зазоряване, само катранена тъмнина, която го караше да се чувства изтощен. Той се обърна и видя, че Джил го наблюдава.

— Нищо — каза ѝ.

Тя разпери ръце.

— И аз нищо.

Софи вдигна поглед от папката, която държеше. Изопнатото ѝ лице беше бледо, с тъмни кръгове под очите. Тя отмахна един кичур коса, паднал върху челото ѝ, затвори папката и каза:

— Всичко изглежда съвсем нормално. Инвестиционни досиета със стандартни акции, чуждестранни инвестиции, ценни книжа и богата кореспонденция:

„Скъпи Майкъл, пиша ти, за да те уведомя, че «Ай Си Ай» предлагат пускане на привилегирована емисия...“

Тра-ла-ла... — след това въздъхна тежко и потърка уморено лицето си с ръце. — Един Господ знае какво е търсил онзи човек!

Холи се отдръпна от рафта.

— Може да е било това — рече тя.

В ръката си държеше „Кратък Оксфордски речник“. Всички се обърнаха към нея. Тя отиде до бюрото, остави речника върху него и вдигна два листа.

— Когато го вдигнах от пода, това изпадна измежду страниците му — тя разгъна първия лист, фотокопие от страница реклами от „Жълтите страници“. — Падна от раздел „И“, вероятно „И“ като информация. Рекламите са за финансови услуги, ипотечни консултации, инвестиции и други подобни. Не можах да разбера нищо, затова прегледах останалата част от речника и това изпадна от „Ф“, беше при „фактури“ — тя протегна втория лист, който се оказа фактура. — Не се споменава нищо за получаване, така че според мен не е платена. Написана е от Тед Уелш, „Финансово проучване“. Мисля, че трябва да е някоя фирма за разследване, оценяване на кредитния рейтинг и други подобни. Компании от този род могат да научат почти всичко, от сумата в пенсионния ти план до броя на чековете ти, за който и да било месец.

— Искаш да кажеш, че Алекс е започнал да проучва някого?

— Предполагам. Сметката е за финансови услуги, но името на компанията подсказва, че не е търсел ипотечна консултация.

Кит отиде до нея и взе фактурата от ръката ѝ.

— Това не може ли да е част от бизнеса му — да открива дали някой има пари, които да инвестира? — попита той и погледна Джил.

Тя сви рамене — наистина нямаше представа.

— Не можем ли да позвъним и да видим за какво става дума?

— Не виждам защо не, особено след като сметката не е платена. Можеш да предложиш да я платиш в качеството си на негова съпруга — Кит млъкна внезапно. Видя как Холи трепва болезнено и се изруга наум. След това си погледна часовника и каза бързо: — Защо не спрем да починем? Сега е твърде рано да звъним, а и не знам за вас, но аз лично съм капнал от умора.

Джил се усмихна.

— Добра идея. Да направя ли кафе с препечени филийки?

— Хмм, благодаря. Холи?

Холи кимна, отиде до лавиците и си взе пончото.

— Ако е правено проучване, значи някъде има копие от него — каза тя. — Очевидно не е тук. Не мислите ли, че който и да е влизал тук, е търсил именно него? Може би го е намерил.

— Може и така да е — Кит огледа бъркотията в стаята. — Но ако са го намерили, колкото по-рано разберем за какво става дума, толкова по-добре. Трябва да научим с какво си имаме работа — той прокара пръсти през косата си и се протегна. — Хайде. Всички имаме нужда от почивка.

След това се обърна, вдигна якето си от пода и излезе от кабинета.

В осем и половина, когато привършиха със закуската, Кит се върна в кабинета и седна на бюрото, докато Джил набираше номера, записан на фактурата. Холи и Софи останаха в кухнята. Той си играеше с писалката и чакаше Джил да се свърже. Това стана по-бързо, отколкото очакваше.

— Ало, мога ли да говоря с Тед Уелш, моля? О, да, точно така, да, благодаря. Името ми е Търнър, госпожа Джил Търнър. Обаждам се във връзка с една сметка, изпратена на съпруга ми. Бих искала да я платя — тя погледна Кит. — Да, ще почакам — след това сложи ръка на слушалката и прошепна: — Ей сега ще провери.

След няколко минути мълчание Джил каза:

— О, добре. Да, разбира се. Имате ли номера ми? Да. Тогава до след пет минути, благодаря — и затвори. — Ще ми звънне по-късно. Не може да намери папката.

Кит кимна, но не каза нищо. Това никак не му харесваше.

В малкия мизерен офис в Сохо, над един магазин за китайска храна, Тед Уелш седеше на бюрото си и гледаше втренчено досието „Григсън“.

Обливаше се в пот. Още нямаше девет, а кръвното му налягане хвърчеше до небесата.

Той отвори папката, погледна първата страница и веднага я затвори. Боже Господи! Цялото това проклето нещо направо го

побъркваше от страх! Беше открил маса неща, а това не бе здравословно. Търнър не се беше появил с парите в брой, а сега и това. Коя, по дяволите, беше госпожа Търнър? Никога не беше чувал да се споменава госпожа Търнър. Дали наистина съществуваше?

Тази работа от началото до края си бе страхотно главоболие, нямаше търпение да се отърве. Той разхлаби вратовръзката си, прокара носната кърпа под яката си и я извади влажна и мръсна. Щеше да позвъни пак на дамата. Ако не беше номерът на Търнър, тогава, която и да беше, щеше да си получи информацията и можеше само да ѝ пожелае късмет. Той се наведе напред и набра номера, който беше научил наизуст.

— Ало? Госпожа Търнър? Намерих папката. Моля?... — Уелш усети как вената отстрани на шията му ще се пръсне от напрежение. Какви, по дяволите, ги играеше тая? Как така не знаеше за какво е било проучването? Той се поколеба за момент и каза: — Галерия „Григсън“.

Последва кратко мълчание, след това тя каза името на притежателката на галерията, Холи Григсън, и ръката на Уелш престана да стиска толкова здраво слушалката. След като изслуша и следващата ѝ реплика, се почувства доста по-добре.

— Да, точно така, договорихме се да плати в брой — той прелисти тефтерчето си. — Ей сега ще проверя. Какво ще кажете за тази сутрин? — нямаше търпение да се отърве от информацията. — Можете ли? Добре — отново попи врата си и записа нещо. — Може да се срещнем на гара „Виктория“ — не искаше да рискува да я приема в офиса си, можеше да е коя ли не. Беше по-добре и най-вече по-безопасно да се срещнат на публично място. — Мога да бъда там в единадесет, на четвърти перон. Ще нося папката.

Не записа часа или мястото на срещата, а само името ѝ.

— О, да, разбира се. Ще чета вестник, точно до входа на перона. Да, благодаря ви, госпожо Търнър, ще се видим по-късно.

След това затвори, прекоси стаята и прибра нервно папката в сейфа.

Джил остави слушалката и погледна Кит. От самото начало на разговора не бе преставала да трепери.

— Оказа се прав. Наистина иска пари в брой и иска да ми предаде лично досието на галерия „Григсън“. Звучеше ми сковано, доста нервно.

Кит я докосна по ръката.

— Браво. Дотук се справи добре — той стана и отиде до прозореца. — Финансово, проучване на галерия „Григсън“ — каза и погледна към градината в сивата декемврийска утрин. — Защо, по дяволите, е всичко това? Ако Алекс е участвал в работата на галерията, защо му е било необходимо да ѝ прави проучване? — след това се обърна. — Сто на сто е знаел какво става там. Имал е достъп до всички книжа, по-голямата част от бизнеса е движел сам. Освен ако... — Кит поклати глава, без да вярва особено на това, което се канеше да каже. — Освен ако не е бил Алекс.

Стомахът на Джил се сви.

— Какво искаш да кажеш?

— Не знам с точност...

Кит млъкна и погледна към другия край на стаята. Холи стоеше на вратата с преbledняло лице и явно бе чула част от разговора им.

— Защо би могъл Алекс да иска проучване на галерията? — попита я той.

Холи сви рамене.

— Нямам представа — излъга тя. Беше изтощена и много изплашена. — Вече нямам представа за нищо — измърмори, този път напълно искрено.

Кит я наблюдава известно време и толкова силно се изкуши да прекоси стаята и да я прегърне, че му се наложи да извърне поглед.

— Това е само предположение — рече той. — Може да е абсолютно нелепо, но... — след това се обърна и видя, че Холи се е овладяла. — Има ли някаква възможност Алекс и Санди Търнър да са две различни лица?

Джил се стресна, впери поглед в пръстите си и започна да върти венчалната си халка.

— Зная, че звучи абсурдно, но си помислете върху това. Холи имаше чувството, че нещо не се връзва, че Софи е почти невероятно различна от Санди. Знаем, че Санди и Алекс са живели абсолютно различно, с две абсолютно различни жени, въртели са два абсолютно различни бизнеса, а сега откриваме и че Алекс е разследвал бизнеса с

живопис — този на Холиния Санди. Някак не пасва, нали? — той погледна Холи. — Нали?

Тя мълчеше. Нищо не пасваше. Имаше чувството, че целият ѝ живот е обърнат с главата надолу, дори не знаеше кой ден от седмицата е.

— Да не искаш да кажеш, че моят съпруг, Санди Търнър, не е Александър Търнър? — тя присви очи. — Въпреки паспорта, шофьорската му книжка и факта, че абсолютно приличаше на Александър Търнър? — след това погледна Джил. — Ти видя снимката, нали? Каза, че това е Алекс, и че имаш почти същата снимка — Джил кимна. — Каза го, нали? — настоя Холи.

— Да, казах го.

— И как, за Бога, би могъл да бъде някой друг, Кит?

Кит приседна на ръба на бюрото и въздъхна тежко.

— Може би фалшиви документи? Човек може да се сдобие лесно с такива.

— Ами снимката, ами това, че двамата изглеждат абсолютно еднакво?

— Не зная, Холи. Нямам никакви отговори, просто се мъча да ги открия!

Холи се облегна на стената и затвори очи.

— Виж — продължи търпеливо Кит, — какво ще кажеш да работим по версията, че тези двама мъже наистина са си приличали, може би дори са се познавали...

— Почакайте! — Джил се изправи неочаквано. — Има един човек, който прилича на Алекс! Бяха партньори. Нали си спомняте, че ви казах? Името му е Хюго Бландфорд. Бяха приятели още от университета, но Хюго се отказа от бизнеса преди две години и оттогава не съм го виждала. Ами ако е той? Ами ако...

Джил млъкна и проследи погледа на Кит към вратата. Холи се беше отдръпнала настрана и там стоеше Софи с униформен полицаи зад себе си.

— Джил, това е сержантът от Брайтънското полицейско управление.

Тя пристъпи напред и полицаят влезе в стаята.

— Извинете, че идвам толкова рано, госпожо Търнър, но се страхувам, че имам лоши новини за вас — той свали фуражката си и я

погледна за момент, докато събере кураж. — Намерен е един труп, госпожо Търнър, в района на Лондон, жертва на убийство — той се покашля. — Ще можете ли да дойдете с мен да го идентифицирате?

Джил се хвана за ръба на бюрото и пръстите ѝ побеляха от стискане. Сержантът гледаше някъде над главата ѝ.

— Страхувам се, че имаме известни основания да смятаме, че това е вашият съпруг — рече той.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Невестулката чакаше във фойето на хотела. Изглеждаше не на място в богатата обстановка в кремаво и златно, и го знаеше. Чувстваше се неудобно и се потеше силно, докато чакаше до телефоните, полускрит зад една бяла мраморна колона, но все още в обсега на зрението на администратора, който го гледаше с подозрение. Невестулката пушеше, като криеше цигарата с мърлявите си пръсти и тръскаше плахо на килима. Очите му се стрелкаха нервно към телефоните. Секунди по-късно този в най-близката кабина извънтя. Той пусна фаса в най-близкия пепелник и се качи с асансьора до първия етаж.

Когато приближи до вратата, видя, че е леко открехната, но почука, преди да влезе вътре. Мъжът, който му плащаше, стоеше до прозореца. Не виждаше лицето му, но можеше да го подуши — винаги можеше да разпознае миризмата, все същия скъп парфюм.

— Донесох това, което искате — каза той, — дори малко повече.

Мъжът не се обърна.

— Тогава ще ви го оставя на масата.

Невестулката пристъпи и остави пакета и един кафяв плик на масичката за кафе. Отново беше започнал да се поти.

— Какво друго?

Невестулката запристъпва от крак на крак. Обикновено не действаше по този начин, обичаше поне да знае за кого работи. Изчака няколко секунди, но мъжът продължаваше да стои с гръб към него, затова продължи:

— Григсън проведе няколко телефонни разговора от галерията, записа си номерата, а оная Търнър се свърза с някакъв, дете се занимава с финансови услуги — някой, дете преди не сме чували за него.

— Очисти го — пристигна отговорът. — Не ми пука как, просто го направи.

Невестулката усети как една капчица пот се затъркаля надолу по лицето му и я обърса с ръката на якето си. Мъжът дръпна щората и погледна към улицата долу. Не каза нищо повече и Невестулката се запромъква заднешком към вратата. Срещата беше приключена.

— Тогава ще ви държа в течение — каза той. Не последва отговор. — Ще ви уведомя.

Само че напразно си хабеше думите. Той го осъзна и се измъкна заднешком от стаята. Когато се озова в коридора, се облегна на стената и затвори очи. Господи, как само му действаше на нервите това копеле! Изобщо не биваше да приема работата, наистина започваше да умира от страх. Той се изправи, извади мръсна носна кърпа, обърса лицето и врата си и порови из джобовете си за цигари. Накрая запали, вдиша дълбоко дима и се почувства по-добре. След това, пушейки, но все още притеснен, се отправи към асансьорите, за да се изпари възможно най-бързо.

Мъжът в апартамента се обърна и вдигна плика от масата. Извади съдържанието му, пачка черно-бели снимки, и погледна най-горната — женско лице в близък план. Сепна се, когато видя, че жената е в оргазъм, и го обзе същата възбуда, докато преглеждаше останалите. Всички отразяваха едно и също нещо — мъж и жена, които правеха секс в телефонна кабина — но бяха ясни, вещо снимани, и той прокара задъхано пръсти по образите.

— Добре ли си?

Мъжът се обърна рязко и видя момичето, застанало на вратата на спалнята. Беше голо.

— Чух, че оня си отиде, а ти не се върна, така че... — гласът ѝ секна, когато видя лицето му. — Извинявай, аз...

— Ела тук!

Тя вкопчи ръце една в друга зад гърба си и впи нокти в дланите си, ала пристъпи напред, като старателно прикриваше страха си. Когато застана на сантиметри от него, затаи дъх, но той я докосна нежно по косата и момичето се поотпусна. Внезапно мъжът я сграбчи за врата и впи злостно пръсти в кожата ѝ. След това я застави да коленичи и тя нададе вик.

— Направи го! — процеди мъжът, като се мъчеше да разкопчае панталоните си. Продължаваше да държи снимката в ръката си и момичето извърна очи към нея, тъй като не можеше да си помръдне главата. — Направи го като нея!

Тя отвори уста и изолира съзнанието си. Можеше да се справи, стига да не ѝ причиняваше прекалено много болка. Парите бяха добри и само заради това го търпеше.

Беше единадесет без пет. Тед Уелш стоеше на четвърти перон на гара „Виктория“ с броя на „Таймс“, който закриваше долната половина на лицето му, и стискаше здраво куфарчето в дясната си ръка. Дланите му бяха потни. Той се озърташе тревожно из тълпата и кажи-речи на всеки петнадесет секунди си поглеждаше часовника. Къде, по дяволите, се бавеше тази жена? Беше казала единадесет, за Бога! Той се обърна, погледна през рамо перона и видя, че приближава един влак. Майка му стара, само това му трябваше! Влакът беше препълнен и някакви идиоти започнаха да скачат на перона, въпреки че още не беше спрял. Уелш се отдръпна от входа и свали вестника. Чу се свирката и влакът спря почти до мястото, където беше застанал. Двадесет секунди по-късно започнаха да слизат стотици хора и изпълниха перона като рояк мухи.

— Хей! Внимавай! — извика, когато един мъж го блъсна и той залитна на една страна. — Господи!

Отне му няколко секунди да възстанови равновесието си. Малко по-късно усети удар отзад — нечия ръка в средата на гърба му — и залитна напред, като се блъсна във върволицата хора, изнизващи се през изхода.

— Ау!

— Внимавай, приятел!

Той протегна ръка напред, за да се предпази, и изпусна куфарчето. Последва блъсканица, Уелш загуби равновесие и падна напред сред тълпата.

— Ох, по дяволите! Съжалявам... Аз...

Един футболен запаляк му помогна да се изправи.

— Добре ли си, приятел?

Уелш се обърна рязко и започна да търси с разтуптяно сърце куфарчето си по земята.

— О, Боже...

Нямаше и следа от него. Успя да намери само вестника, чиито страници бяха мръсни и стъпкани. Очите му се стрелнаха по лицата наоколо — ежедневно пътуващи и хора, тръгнали на покупки, — но не видя нищо. След това изтича до края на влака, като си проправяше път с лакти. Нищо.

Той се обърна към изхода и насочи поглед към таблото за съобщения. Точно тогава го видя. Блясък на оръжие на покрива на сградата зад перона. Ръката се раздвижи и човекът се прицели.

Уелш замръзна. Стоеше абсолютно неподвижен сред движещата се тълпа и усещаше ударите на сърцето си в цялото тяло. Хората наоколо го бутеха и беше принуден да се премести с няколко инча. За момент затвори очи. Тогава една жена се блъсна в него.

— О, съжалявам — каза тя и го докосна по ръката. Той отвори очи и я погледна. Беше сляпа.

— Няма защо — каза бързо Уелш. — Моля ви, грешката е моя. Искате ли да ви изведе от перона?

— О, колко мило! Дъщеря ми ме чака навън, но като че ли не мога да се ориентирам, заради тълпата е — тя се усмихна. — По гласа ви личи, че бързате, наистина ли нямате нищо против?

Уелш я хвана за ръката. Погледна към покрива на сградата, но там бе чисто. Стрелецът си беше отишъл.

— Не, нямам нищо против. За мен е удоволствие — каза той и я поведе към изхода.

Пет минути по-късно вече се намираше в едно такси и пътуваше към офиса си в Сохо. Там имаше пачка с пари, за които данъчните не знаеха, и смяташе да си ги вземе и да офейка. Този път наистина беше загазил. Не му стискаше да се занимава с такива неща. Беше си нормален човек, за Бога, и имаше обикновена работа. Добре де, от време на време вършеше по нещичко незаконно, за да получи нужната информация, но кой не го правеше днес? Божичко! Той извади носна кърпа и си изтри лицето. Потеше се, както никога досега.

„Бог да му е на помощ на Търнър — помисли си той, — ако е още жив.“ След това се сниши на задната седалка и благодари на Господ за дребната, но навременна намеса.

Холи седеше заедно с Джил на задната седалка на полицейската кола и се държеше за дръжката над вратата, докато автомобилът паркираше на бетонния паркинг в задния двор на моргата. Чувстваше се напрегната и изтощена и стомахът ѝ се беше свил на топка. Колата спря. Сержант Робърт Иймс се обърна и ги погледна през рамо.

— И двете ли се чувствате добре?

Холи кимна, а Джил каза с изтънял от напрежение глас:

— Да, благодаря.

— Добре, да вървим.

Той слезе и отвори вратата на Джил, а сержантът, който шофираше, направи същото за Холи. Четиримата тръгнаха към входа и Холи почувства огромно изкушение да се обърне и да избяга. Тя погледна към приближаващия автобус на пътя и ѝ се наложи да се оципе, за да не хукне, колкото я държат краката, далеч от това, което предстоеше.

Сержант Иймс отвори стъклената врата и направи път на останалите. Докосна Холи по ръката, за да я окуражи, и тя кимна. Приемната доста наподобяваше на държавно учреждение — спретната, подредена и сива, с ваза клюмнали копринени цветя на гишето.

Един младеж записа имената им и заобиколи бюрото си, за да ги заведе в малката странична чакалня.

— Сега приготвят трупа, няма да чакате дълго — каза им той.

Холи потръпна.

В чакалнята имаше няколко списания, две ниски кресла и малка масичка. Стори им се, че същите клюмнали цветя са се преместили тук заедно с тях. Джил седна, но Холи остана до вратата, сякаш се готвеше всеки момент да избяга. Гледаше как Джил прелиства един стар брой на „Добро домакинство“ и се запита дали някой си записва оттам рецепти, които да използва за бдението. Тази мисъл я накара да се усмихне.

— По-добре да ви обясня процедурата, преди да е пристигнал съдебният лекар — каза сержант Иймс. — Това е най-бързият и, надявам се, най-малко мъчителен начин — той видя как ръката на Холи потреперва и си пое дълбоко дъх. Господи, това бе най-гадната част от работата му! — Ето какво ще се случи: ще бъдете отведени в залата за огледи и ще видите покойния зад стъкло. Той ще бъде с покров — почувства се неудобно, подобно на колегите си, никога не успяваше да преглътне това. — За нещастие трупът е вече на четири дни и ще трябва да използваме снимки на някои особени белези, като например белега от лявата страна на шията. Разбира се, можете да влезете и да видите трупа, ако желаете...

Той млъкна и погледна към вратата, откъдето в момента влизаше мъж на средна възраст в сив костюм. Приличаше повече на банков служител, отколкото на съдебен лекар.

— Добро утро, аз съм окръжният съдебен лекар Майк Питършам — представи се той. Не беше нито усмихнат, нито намръщен, а със странно безизразно лице. — Ако сте готови, мога да ви заведа до залата за огледи.

Холи се отдръпна от стената. Беше се подготвила за това, казвайки си през целия път насам, че трупът няма да е на Санди. Беше убедена, че Кит е прав: че има двама мъже, а тя е била омъжена за някой друг. Сега обаче се разтрепери. Изчака, докато стаята се опразни, и тръгна след малката група, стиснала здраво ръце, за да овладее треперенето им. Нарочно влезе последна в залата, но я избутаха напред, за да застане заедно с Джил пред стъклото.

— Трупът е на около четири дни — рече съдебният лекар. — Намерен е в плитък гроб и ниските температури са спомогнали да се запази от бързо разлагане, но трябва да ви предупредя да не очаквате да видите лицето на този, когото си спомняте и когото сте обичали.

Той натисна един бутон и завесите започнаха да се отдръпват, задвижвани от електромоторче.

Холи си помисли, че ще запомни отвратителното бръмчене до края на живота си. Тя затвори за момент очи и когато ги отвори, видя Санди — не ясно, не такъв, какъвто го бе видяла последния път, но определено беше той. Тя кимна и захапа кокалчетата на пръстите си.

— Можете ли да идентифицирате този труп? — попита сержант Иймс.

Джил кимна. Стоеше напълно неподвижна и на лицето ѝ бяха изписани толкова болка и мъка, че Холи за момент забрави собственото си положение. Тя посегна в полумрака, потърси ръката на Джил и я стисна здраво. Пръстите на Джил бяха ледени.

— Холи? — Сержант Иймс извърна очи от трупа.

Холи кимна.

— Да, доколкото мога да кажа.

Кит беше сбъркал. Нямаше двама мъже, имаше само един — едно мизерно, нечестно копеле. Господи, каква ужасна бъркотия! Тя се втренчи в трупа и усети, че ѝ се повдига.

— Това е Санди Търнър — рече Холи и Джил се разрида в мъртвешката, задушаваша тишина.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Квартирата на временния щаб беше импровизирана — стара гардеробна в един от многобройните коридори на гара „Виктория“. Всички боклуци бяха разчистени, редицата стари метални гардеробчета бяха натикани до едната стена и сега мястото бе претъпкано с карти, снимки на преносими табла, табла за разпределение на задачите, телефони, бюра и всички останали принадлежности, нужни за разследване на убийство.

Главен инспектор Хийли стоеше най-отпред, приседнал на ръба на бюрото, и чакаше екипът му да се събере. Беше накарал десет полицаи да работят извънредно, близо по шестнадесет часа на ден, а досега не бе постигнато нищо. Чувстваше се напрегнат, шефът искаше резултати.

Той се изправи и извади ръце от джобовете си.

— И така, всички ли са тук? — Хийли огледа лицата в стаята, докато мъжете и жените се настаняваха. — Добре. Да започваме.

Застанал до едно от таблата, сержант Иймс запристъпва от крак на крак.

— Добро утро, дами и господа. Благодаря ви, че късате от времето си за почивка, за да бъдете тук. Зная, че е рано и всички сте изморени. Изкарахме дълга седмица, но за съжаление не беше особено плодотворна. Работим върху това вече шест дни, за операцията се харчат много пари и ако трябва да бъда напълно честен, не стигаме доникъде! — чу се мърморене и той вдигна ръце. — Да, знам, Коледа е и това затруднява допълнително разследването, но наистина имаме нужда от резултати — Хийли се отдръпна от бюрото. — Затова нека прегледаме това, с което разполагаме, просто за да ви опресня паметта.

След това отиде до снимките и завъртя таблото, за да могат всички да го виждат ясно.

— Алекс Търнър, мъж, четиридесет и пет годишен, застрелян от упор в тила на около петнадесети този месец. От позата на смъртта — на колене, със завързани ръце и крака — прилича напълно на добре

свършена, чисто професионална работа, но докладът на патолога и моето шесто чувство казват друго.

Хийли пое листа хартия, подаден му от сержант Иймс.

— И така, според лабораторията куршумът в тила е бил вторият, първият е минал през рамото, ето тук... — той посочи на снимката. — ... пробил е десния бял дроб и е излязъл от другата страна, ето тук. Намерен е забит в един дъб близо до мястото, където е било погребано тялото, в Уолсъм Копс — тук и тук — Хийли посочи снимките от мястото на престъплението и се премести на по-горните.

— Има и още нещо. Кръвонасядането тук е в резултат на силен удар в тила — не фатален, но достатъчен, за да доведе жертвата до безсъзнание. Изобщо не е хладнокръвно убийство, а по-скоро прилича на аматорска работа — след това посочи друга снимка. — Според мен нашият убиец е положил доста усилия, за да нагласи това. Твърде вероятно знае как да го направи да изглежда като професионално изпълнение, защото позата на смъртта е класическа за този род убийства, а оръжието почти със сигурност е от нелегален снабдител, непроследимо. Но нашият човек се е препънал. Първо е загубил смелост... — тук Хийли млъкна и погледна сержант Иймс. — Или ако трябва да бъдем съвсем точни, е загубила смелост. Нашият човек като нищо би могъл да бъде и жена — и се усмихна за момент. — Но няма значение, в резултат той или тя е направил така, че жертвата да изпадне в безсъзнание, след това я е застрелял. Също така изниква въпросът за излишния куршум. Един професионалист никога не пропуска целта, нали затова му се плаща. Но този човек го е направил и куршумът, който го доказва, е долу в отдел „Балистика“. И така... — главен инспектор Хийли се върна на бюрото и приседна на ръба му с лице към полицаите. — Кой е искал Алекс Търнър да изчезне от сцената и кой би могъл да възпроизведе професионален удар с такива подробности? — той погледна за втори път сержант Иймс. — Може ли просто да разгледаме таблото и да видим накъде водят уликите, Боб?

Не можеше да каже, че харесва Иймс, но човекът беше усърден и работата му даваше резултати. Напомняше му на упорит териер.

Робърт Иймс кимна и вдигна химикалката показалка. Никой не си позволяваше да му съкращава името, освен Хийли, но от седмица насам главният инспектор се държеше сравнително учтиво, така че той се примиряваше, макар здравата да се дразнеше.

— Първо, по отношение на бизнеса — започна той — „Алекс Търнър Инвестмънтс“ и галерия „Григсън“ — той погледна името под заглавието на дъската. — Полицай Добсън, какво имаме там?

Три часа по-късно квартирата на временния щаб беше изпълнена с гъсти облаци дим. Съвещанието приближаваше края си и главен инспектор Хийли застана отпред, готов да го приключи. Беше доволен. Сутринта бе адски изморителна, но си заслужаваше.

— Добре, на всички ли им е ясно какво трябва да правят? — присъстващите измърмориха нещо в знак на съгласие. — Какво ще кажете тогава да го повторим още веднъж? — шумът от местене на столове и шумолене на хартия спря и главен инспектор Хийли усети напрежението в стаята. — Да, знам, че прекарахме дълъг предобед и е само... — той си погледна часовника. — ... десет часът — сви извинително рамене и напрежението поотслабна. — И така, полицай Добсън и екипът му отиват в Сити. Върнете се на фондовия пазар, на фючърския пазар, на стоковата борса, в баровете, в кръчмите и отново разпитайте. Искам всички клюки, слухове и скандали около Алекс Търнър и онзи негов бивш партньор Хюго Бландфорд. Искам всяко парченце от клюка, което може да ни даде отправна точка — Хийли погледна към таблото. — Ако има нещо по този въпрос, сержант Иймс, ще го проследи. Няма нужда да разпитвате хората, с които вече сте разговаряли, сержант Иймс ще го направи. Полицай Нюман: разпитвания от врата на врата в Нотинг Хил. Всичко за Холи Григсън, за галерия „Григсън“ или Санди Търнър и докладвай на сержант Хенсън. Сержант Хенсън: „Сотби“, „Кристи“ и всички големи галерии на „Корк Стрийт“ и „Албемарл Стрийт“. Виж доколко е била известна галерия „Григсън“, в какво се е специализирала, тяхната репутация и така нататък. Провери дали са показвали някакви художници по време на големите изложения тази година. Трябва да има някакъв способ, който тези галерии използват, за да поставят художниците си под светлината на прожекторите, провери и това. Сержант Иймс, говори с твоя познат от отдел „Измами“, но засега да остане под сурдинка. Също така се свържи с фондовия и фючърския пазар и стоковата борса. Провери дали държат някакви досиета за това с какво се занимават техните членове и подай молба за съдебно разпореждане

или поне започни да действаш в тази насока. Може в най-скоро време да поискаме да погледнем в банковите сметки на двете фирми.

Главен инспектор Хийли облиза устни и посегна към чашата си с кафе. Беше изстинало, но все пак го изпи, от многото приказки устата му беше пресъхнала.

— Добре, това е. Никой да не забравя, че случаят започва да прилича на нещо повече от убийство. Може да се окаже свързан с наркотици, измама или кражба в особено големи размери. В каквото и да се е забъркал Алекс Търнър, някой е искал да го премахне от пътя си и, изглежда, този някой е търсел нещо забравено. Действайте внимателно. А сега можете да тръгвате и ви благодаря за отделеното време.

Той се обърна и си събра книгата, а стаята се изпълни с шум от тътрзуене на столове и приглушени разговори.

— Сър?

Той вдигна поглед към сержант Иймс.

— Добре мина, Боб. Благодаря ти за помощта.

Сержант Иймс се усмихна. Хийли не беше от хората, които признаваха, когато сбъркат, но бе направил доста, за да компенсира по-раншната си враждебност.

— Сър, чудех се дали няма да е добре отново да извикаме Холи Григсън на разпит — Хийли повдигна едната си вежда. — Прослушах пак записите от разпитите й — продължи Иймс — точно след като беше намерен трупът на Алекс Търнър, и в нея се усеща някаква нервност. Убеден съм, че не казва истината.

Хийли вдигна папката си и я пхна под мишница.

— Мислиш ли, че е замесена в убийството или в това, което става там, каквото и да е то?

— Не зная, още нямам ясно виждане по въпроса.

Хийли помисли за момент. „Териер“ бе добро сравнение за сержант Иймс.

— Мисля, че първо трябва да се ориентираме какво става, преди отново да я извикаме на разпит. Не искам да се паникьоса и да млъкне. Нека да я оставим, да открием още малко и ако имаме с какво да продължим, тогава може би да я поставим под наблюдение.

— Наблюдение? — попита изненадано сержант Иймс. Хийли говореше за огромна сума пари, ако обмисляше наблюдение.

— Да, това е една от възможностите — Хийли кимна на един друг полицаи, за да му покаже, че ще е готов след малко да говори с него. — Да почакаме и да видим какво ще изникне, а?

Сержант Иймс кимна и понечи да попита още нещо, но началникът му се усмихна и тръгна нататък. Разговорът беше приключил. Каквито и идеи да се въртяха в ума на Хийли, нямаше намерение да ги сподели с него.

Кит седеше на бюрото в кабинета на баща си с купчина хартия пред себе си и драскаше лениво с химикалката, като правеше странни шарки и написваше от време на време по някоя дума. Имаше да върши малко работа — бяха му я изпратили по факса от офиса в Ню Йорк, но просто не можеше да си събере мислите. Слушаше шумовете на къщата в последния ден от коледните празници: майка му крещеше на баща му да донесе от избата още вино за обяд, но той не й обръщаше внимание, защото беше надул до дупка записа на Моцарт на полученото като коледен подарък компактдисково устройство.

Кит остави химикалката, опря брадичка на ръцете си и се втренчи в листа. Беше написал името на Холи и думите „влизане с взлом“, „нападение в гръб“ и „подозрителни обстоятелства“.

Не можеше да спре да мисли за нея и за цялата проклета бъркотия. Разбира се, тя си бе тръгнала точно след идентифицирането на трупа, в типичния за нея стил. Беше заминала в някаква хижа в най-затътеното място на Корнуол, без да даде обяснение или остави телефон. Имаше само една пощенска картичка от селцето, в което бе отседнала. И Кит се притесняваше. Притесняваше се през всичките коледни празници, че е сама, тревожеше се, когато заваля сняг, и го измъчваше мисълта, че който и да е влизал в галерията, може би още търси нещо, което Холи притежава. Но най-вече се тревожеше за това, че въпреки двете години, прекарани в Ню Йорк, няколкото дълги разговора по телефона с така наречената му постоянна приятелка, хубавата работа и целия живот без Холи, един момент на силна страст бе разбил всичко. Беше се върнал на началната точка, желалаше я по същия невъзможен начин, както от първия момент, когато я зърна да яде сладолед в горещия следобед и да облизва лепкавите си пръсти.

Той отиде до прозореца и се загледа в мрачния нортъмбърландски пейзаж навън. Преобладаващите цветове бяха сиво и убито тъмнозелено, на места с оголени скали по нашарените със сняг хълмове. Беше тъжна гледка, дива и безлюдна, но го вълнуваше и по някакъв начин го караше да гледа на живота си в перспектива. Той се обърна, отиде до бюрото, вдигна телефона, потърси в тефтерчето си номера и започна да натиска бутоните. Секунди по-късно се свърза.

— Ало?

— Ало, Джил, тук е Кит Томас.

Джил беше тръгнала от дневната към кухнята, за да донесе нещо за пиене за себе си и Хари, когато телефонът в антрето иззвъня. Когато чу гласа на Кит от другия край на линията, се изненада.

— Какво мога да направя за теб, Кит?

В гласа ѝ нямаше топлота. Не искаше повече да се занимава с убийството на Алекс, това вече беше в ръцете на полицията и трябваше да си остане там.

— Чудех се дали не знаеш нещо за Холи — рече той.

— Холи ли?

Джил не си направи труда да прикрие изненадата си. Нямаше никаква представа защо трябва да поддържа връзка с Холи Григсън. След излизането от моргата двете се бяха сбогували и ако трябваше да бъде откровена, тя изпита облекчение от това.

— Не, нямам вести от Холи. Прекарахме една много тиха Коледа и имахме нужда от това, за да се възстановим, за да се опитаме да върнем спокойствието в живота си.

Нямаше намерение да прозвучи толкова студено, но не успя да прикрие остротата в гласа си. Не искаше повече спомени за преживяната болка.

— Разбирам — Кит наистина разбираше, но просто трябваше да продължи, не можеше да се спре. — Джил, чудех се дали мога да намина да те видя. Тревожа се. Не мога да спра да мисля за това и имам нужда да поговоря с някого.

— Къде е Холи? Не трябва ли да поговориш с нея?

— Знам само, че е в Корнуол, в някакво селце на име Уинертън, но нямам представа къде е отседнала или дори дали е добре — Джил не каза нищо, не искаше пак да бъде въвличана в това. — Джил, моля

те, наистина мисля, че трябва да го обсъдим. Сигурен съм, че става нещо много особено.

През отворената врата на дневната се виждаше синът ѝ, който ядеше шоколад и гледаше телевизия. За пръв път от дни насам приличаше на предишния Хари. Джил съчувстваше на Кит и Холи и ѝ се искаше да се съгласи, но не можеше да си го позволи. Беше прекарала ужасна, самотна и болезнена Коледа, наблюдавайки как децата на Алекс се опитват да свикнат с мъката и объркването си, и дори не можеше да се справи със своите собствени. Не бе в състояние да се занимава повече с това, трябваше да мисли за сина си. Пък и каква полза щеше да ѝ донесе, ако се забъркаше? Ако имаше нещо, полицията щеше да го открие, така че не биваше да сипва отново сол на раната. Нямаше нужда от това, Софи и Хари нямаха нужда от това.

— Джил?

Джил се обърна. Входната врата се отвори и Софи се върна от разходка. Тя погледна за момент заварената си дъщеря и отвърна на Кит:

— Не, съжалявам. Имам нужда от време, за да преодоля случилото се, всички имаме нужда от време.

После, без да каже нищо повече, затвори. Софи си съблече палтото и се наведе да си развърже обувките.

— Кой беше?

Джил я гледа известно време. Беше облечена в джинси и риза с разтворена на шията яка, а ключицата ѝ стърчеше под опънатата кожа. Толкова беше отслабнала, че Джил започваше да се тревожи за нея.

— Беше Кит Томас — отвърна тя.

Софи веднага се изправи.

— Какво искаше?

Джил се поколеба. Напоследък Софи бе толкова затворена в себе си, потисната и унила, че не ѝ се искаше да ѝ казва нищо. Изглежда бе загубила всякаква искра и нямаше нужда от повече удари.

— Той... въз...

Софи чакаше със светнало лице — нещо необичайно за изминалите няколко дни. Не искаше убийството на баща ѝ да бъде сметено под килима и забравено. Ако питаха нея, докато беше жив въпросът какво се е случило, той също бе жив.

— Искаше да дойде и да поговорим — каза накрая Джил. — Нещо не е доволен от това, което се случи. Иска да...

— Кога пристига? — прекъсна я Софи. Джил видя искрица надежда в очите ѝ и трепна.

— Няма да дойде — отвърна тя. — Казах му, че не искам да се забърквам.

Само че в момента, в който го изрече, съжали. Надеждата в очите на Софи угасна и личицето ѝ сякаш се затвори. Тя свали небрежно обувките си, без да поглежда към Джил, и се наведе да ги вдигне. Без да каже нито дума повече, мина покрай нея и заизкачва стълбите по чорапи.

— Софи?

Софи се обърна едва-едва и Джил видя на лицето ѝ такова отчаяние, че я преряза остра болка. Понечи да обясни, да каже нещо, с което да я утеши, но осъзна, че няма смисъл. Последва кратко мълчание, после Софи сви рамене и продължи нагоре към стаята си.

Джил се облегна на стената и покри лицето си с ръце. Дали наистина мислеше за Хари, за двете деца на Алекс? Или просто се опитваше да се предпази? Не знаеше, но когато затвори очи, видя лицето на Софи с униинето и онази болка, която пронизваше дълбоко. Отвори отново очи, избърса потни длани в панталоните си и потърси тефтерчето с адресите в чекмеджето на масичката в антрето. Намери жълтото самозалепващо се листче с номера на Кит, което беше залепила най-отпред, и го набра.

— Кит, тук е Джил — каза тя. — Съжалявам, държах се егоистично. Моля те, ела, когато ти е удобно — тя погледна отражението си в огледалото над масичката и си помисли колко е остаряла за две седмици. — Прав си. Трябва да обсъдим тази работа. И да намерим Холи.

Кит остави слушалката и затвори тефтера, върху който драскаше. Чувстваше се едновременно облекчен, развълнуван и нервен. Той отиде в кухнята на голямата, стара нортъмбърландска къща и намери майка си да брои чиниите в една купчина на масата.

— Мамо, трябва да ти кажа нещо — каза Кит, застана с ръце в джобовете и наведе глава като малко момче. — Съжалявам, но...

— Ще трябва да тръгнеш днес — завърши вместо него Алисън Томас, — въпреки че двете ти сестри, брат ти, жена му и децата му ще

изминат една камара път, за да те видят, а аз съм приготвила за обяд два агнешки бута, достатъчни за дванадесет души — тя вдигна поглед. Не се усмихваше, но Кит знаеше, че не се е обидила. — Единадесет чинии тогава — каза майка му и махна една от купчинката.

— Нямах нищо против?

Тя повдигна едната си вежда.

— Не, разбира се, че нямам нищо против. Даже с баща ти тази сутрин си приказвахме колко си ни омръзнал.

Този път обаче се усмихна и Кит ѝ отвърна със същото.

— Хайде бе!

— О, да, особено като се има предвид как ни унищожаваш запасите. Ядеш по много, пиеш прекалено много вино, тоалетната хартия свършва два пъти по-бързо...

И двамата се разсмяха. Кит беше най-голямото и може би най-милото дете на Алисън, макар че тя никога нямаше да го признае.

— И се къпеш през пет минути. Сигурно си придобил този лош навик в Америка. Намислила съм да те накарам да си плащаш водата.

Без да престава да се смее, Кит прекоси стаята и я прегърна. Другите деца на Алисън никога не я прегръщаха спонтанно и тя се изчерви, несвикнала с жеста.

— Предполагам, че това има нещо общо с Холи Григсън — рече му.

Кит се отдръпна назад.

— Как...

— С баща ти може да изглеждаме глупави, Кит, но мога да те уверя, че не сме — сега обаче се мръщеше. Връзката му с Холи я тревожеше. — Човек трябва да е сляп, за да не забележи колко мислиш за нея тази Коледа.

Кит сви рамене и Алисън го докосна нежно по ръката. Харесваше Холи — това момиче притежаваше дух и чувство за независимост — но, за Бога, беше загазило здравата. Кит нямаше нужда от това, едва се беше излекувал от последното си объркване.

— Сигурен ли си, че знаеш какво правиш?

Алисън вдигна излишната чиния и я отнесе до шкафа. Искаше въпросът ѝ да прозвучи нехайно.

— Не. Не съм сигурен в нищо, свързано с Холи.

Алисън спря и се обърна към него, изненадана от откровеността му.

— Тогава защо отиваш?

— Защото трябва — знаеше, че едва ли ще го разбере. — Никога няма да ме помоли за помощ и ако не съм там, за да ѝ я дам, когато има нужда, си пропускам шанса.

Алисън остана до шкафа с чинията в ръка и за момент се почувства с четиридесет години по-млада. Сякаш говореха за съпруга ѝ. Кит толкова приличаше на баща си, че ѝ секваше дъхът.

— Разбираш, нали?

Тя кимна. Бащата на Кит я беше убеждавал да се омъжи за него в продължение на четири години, макар че го обичаше. Но когато го направи, знаеше, че е постъпила правилно, че не може да има никой друг.

— Напълно те разбирам — усмихна се тя. — Върви тогава, измитай се — и се наведе да прибере излишната чиния.

Кит се усмихна на ексцентричността ѝ и излезе мълчаливо от стаята.

Пътува дълго, но пътищата бяха чисти. Повечето хора оставяха голямото коледно преселение за тази вечер или дори за следващата сутрин. Кит спря веднъж да зареди и продължи пътуването с кутия безалкохолно и един шоколад за обяд. Нямаше търпение да стигне. Веднъж взел това решение, макар да беше импулсивно, искаше да действа незабавно. Не обичаше да губи време.

Когато сви от главния път към шосе А, изпита истинско облекчение. Беше средата на следобеда и започваше бързо да се смрачава. Кит следеше маршрута, който си бе начертал предварително, и пристигна у Джил, без да се загуби — нещо, което щеше да бъде невъзможно, ако Холи беше в колата.

Джил го очакваше. Когато забави ход и спря пред къщата, тя излезе и застана на верандата да го посрещне. Той я погледна, преди да слезе от колата — беше безупречно облечена и гримирана, със скована усмивка на лицето — и неочаквано се натъжи. За пръв път осъзнаваше, че именно образът я поддържа, и я разбра. Той затръшна вратата, отиде до Джил, целуна я по бузата и я хвана за ръцете.

— Благодаря ти — каза й. — Сигурен съм, че това е правилното решение и ще ни помогне да намерим отговор на някои от въпросите си.

Джил кимна. Не беше убедена, но все пак се опита да се усмихне.

— Софи е вътре и те чака — каза тя.

Двамата се обърнаха и влязоха заедно в къщата.

Един час по-късно Софи погледна Кит в топлатата, светла дневна и обгърна коленете си с ръце, за да престане да трепери. Високо на бузите й горяха две яркочервени петна, а в гърдите й се надигаше тревожно вълнение. Чакаше отговора на мащехата си.

— Помисли си пак — рече отново Кит. — Просто помисли върху това, което ти казвам, Джил — той се наведе напред на канапето. — Да кажем, че съпругът ти е бил в беда. Знаел е, че става нещо, нещо незаконно, дори зловещо, може би дори е знаел, че някой друг се представя с неговото име в галерия „Григсън“. Опитал се е да открие какво става и са го усетили. Било е нагласено самоубийство, за да се скрие убийството му. А другият мъж, съпругът на Холи, е изчезнал — докато говореше, Кит се чувстваше все по-убеден. — Просто не мога да повярвам, че е един и същи човек — настоя той. — Просто не мога...

— Но аз го видях! — извика неочаквано Джил. — И Холи го видя! Двете идентифицирахме един и същи мъж.

Беше разстроена. През последния половин час се въртяха в омагьосан кръг и не стигаха доникъде.

— Видели сте човека, за когото сте мислели, че е той — каза Кит, колкото можеше по-внимателно.

— Не! — отвърна Джил. — Видяхме Александър Търнър! Показаха ни снимки на белега му, същия белег, който и двете посочихме в молбите си. Той беше, Кит! Зная, че беше той — тя се изправи, закри из стаята и продължи отчаяно. — Не зная какво друго да кажа, за да те убедя! Погледни Хари, нашия син. И той като баща си има бенка на шията, на нивото на яката. Ще трябва да му бъде премахната, точно както на Алекс, догодина или малко по-нататък, същата възраст, същият проблем! — Джил се обърна и погледна

втречено Кит. — Холи потвърди, че Санди е имал белег на това място, и то по същата причина. Това определено беше Алекс, знам, че беше!

— Софи? А ти какво мислиш? — попита Кит.

Софи мълчеше. Не знаеше какво да каже. Може би Кит бе прав — инстинктът ѝ го подсказваше, — но все пак всички доказателства бяха на страната на Джил.

Когато не му отговори нищо, Кит продължи:

— Чух какво ми каза, Джил. Защо обаче е бил убит Александър Търнър? Сигурен съм, че е имало нещо общо с галерията или с фирмата му. Защо е разбит офисът, защо е влизано и тук? После се появи онзи човек, Тед Уелш. Ти така и не си взе папката, така и не се видяхме с него, но знаем, че Алекс е проучвал галерия „Григсън“. Защо би го направил, ако той я ръководеше? Абсолютно съм сигурен, че е знаел нещо опасно. С какво точно е разполагал онзи Уелш? Какво е било досието „Григсън“?

— Престани! — кресна неочаквано Джил и покри лицето си с ръце. — Не мога да понеса всички тези въпроси!

Кит наведе глава.

— Съжалявам — промърмори той.

— Да, и аз съжалявам! — извика Джил. — Не мога да продължавам така. Само въпроси, въпроси, въпроси и нито един отговор! Аз нямам отговори, нито пък ти. Защо продължаваме да се измъчваме по този начин?

Софи се обади:

— Но, Джил, ние трябва да...

— Не! — прекъсна я Джил. — Не трябва да правим нищо. Досега никога не ми се е случвало такова нещо и аз просто не зная как да се справя. Не притежавам нито интелигентността, нито куража за това!

— Но не трябва ли да му дадем шанс? — примоли се Софи. — Моля те, Джил, просто изслушай Кит, опитай се да проумееш...

— Не! — поклати глава Джил. Неочаквано бе изморена от цялата тази работа и малко ѝ оставаше да заплаче. — Не мога да направя това — каза тихо тя. — Съжалявам, Кит, но просто не мога — отпусна безжизнено ръце надолу и цялото ѝ тяло сякаш се прегърби. — Моля те, върви си, Кит. Остави ни на мира.

След това, без да погледне нито Софи, нито Кит, излезе мълчаливо от стаята, тръгна по коридора към кабинета на. Алекс и затвори вратата зад гърба си.

Кабинетът беше подреден — не от нея, тя просто не можеше да го направи — а от жената, която идваше да чисти. Джил седна на бюрото на Алекс и огледа книгите, картините и избелялото килимче от парцали, изработено от Софи в часовете по ръчен труд в училище. Чу неясно мърморене в антрето, след това потеглянето на колата на Кит, докато си играеше с нещата на бюрото — попивателната; поставката за писалки, направена от стара кутия за бисквити и грозно изрисувана от Хари; каменната преса от обикновен камък, взет от едно усамотено място на плажа, където с Алекс бяха правили любов. В цялата стая витаеше усещането за мъртвия ѝ съпруг, но това бе добро чувство, за нещо топло и познато. Тя поддържа камъка за момент, като си спомняше и си мислеше, че даже да живее още сто живота, пак няма да бъде толкова щастлива. След това опря глава на бюрото и затвори очи.

Може би Кит беше прав. Може би Алекс наистина заслужаваше правото на въпроси, колкото и да бяха болезнени. Дали наистина бе възможно да се е оженил за Холи, да е измамил така Джил, да е измамил и двете, и семейството си, и децата, които обичаше толкова много? Стана и отиде до рафтовете, успокоена при вида на любимите книги на Алекс. Викториански класици, изпълнени с морал — Джордж Елиът, Тролъп — Езоп и Платон, но нищо за изкуство. Не, имаше една, „Цивилизацията“ на Кенет Кларк.

Тя се премести малко по-нататък, видя огромния „Кратък оксфордски речник“ и го свали от полицата. Прелисти страниците и си спомни какво беше открила Холи там. Джил се спря и се замисли. Ако Алекс бе знаел нещо, тогава щеше да има някакво досие или поне бележки. Той си водеше бележки буквално за всичко. А ако съществуваше досие и не беше тук, в кабинета, тогава трябваше да бъде някъде другаде. Умът ѝ започна да се спира на различни възможности, но веднага ги отхвърляше. След това се върна на речника, както беше направила Холи, и си помисли за първата дума: „тайна“. Прелисти на „Г“ и погледна, нямаше нищо. Разочарована, тя опита със „скрит“, след това със „съкровище“, но отново не намери нищо. Затвори книгата и понечи да я прибере на мястото ѝ. „Скривалище!“, помисли си внезапно и грабна отново книгата. Обърна

на „С“, прокара бързо пръст надолу по страницата, прелисти я и намери думата. Сърцето ѝ спря за момент. Ето я! „Скривалище“, с малка бележка, записана с молив в дясната колона до нея: „Виж Т“.

Ръцете на Джил се разтрепериха. Тя обърна на „Т“ и започна да оглежда страниците. Пръстът ѝ мина надолу по думите: табан, таблица, табун. След това обърна страницата. Таван!

Остана абсолютно неподвижна с речника в ръка, втречена в думата и малката, написана с молив звездичка до нея. След това затвори рязко речника и излезе тичешком от кабинета.

— Софи! — извика силно и се затича нагоре по стълбите с речника в ръка. — Софи! Ела бързо!

Софи и Хари се появиха в горната част на стълбището.

— Какво? — Софи изглеждаше изплашена. — Какво има?

— Това! — извика Джил, като ѝ подаде книгата. — Виж! Под „Т“, на „таван“!

Софи отвори речника и прелисти страниците.

— На „скривалище“ има отпратка към „таван“. Ако има досие, ако има каквото и да било, което Алекс е искал да знаем, го е скрил там, горе! — Джил посочи нагоре. — На тавана.

Лицето на Софи почервения, когато намери отпратката. Тя вдигна поглед. Очите ѝ горяха от вълнение. Джил вече беше до отдушника, където държаха пръчката за сгъваемата стълба.

— Хари, можеш ли да слезеш и да ни направиш чай, скъпи? — извика тя през рамо и се обърна. — Да, знам, че е досадно, но няма да се бавим тук повече от няколко минути — след това направи умолителна гримаса. — Моля те!

Хари сви рамене и тръгна към стълбите.

— Ето! — съобщи Джил, когато намери пръчката, и я занесе до средата на площадката. Закачи я за дръжката, бутна нагоре и освободи резето. След това се протегна нагоре, издърпа стълбата до земята и сложи крак на първата пречка.

— Ще се качиш ли? — попита тя Софи.

Софи кимна. Джил изкачи стръмната стълба, потърси в тъмното и намери ключа за лампата. След това излезе на тавана и се огледа. Софи дойде при нея няколко секунди по-късно.

— Обаче притежаваш интелигентност — каза тя и се усмихна — и невероятен кураж. Мисля, че току-що откри първия отговор.

Пътуването до Корнуол продължи дълго. Когато Кит зави при знака за Торвертън, очите му бяха кървясали и гърбът го болеше. Макар да бе шофирал само три часа, му се струваха като дни. Той сви в една отбивка, изгаси двигателя на наетата си кола, светна лампата и взе пътната карта. Беше отбелязал пътя със светещ маркер и сега го погледна, за да провери маршрута за следващите тридесет мили. Отбеляза си наум номерата на пътищата и селцата, през които щеше да мине, и отново запали двигателя. Ставаше късно и не искаше да губи време. Знаеше името на малкото рибарско селце, в което беше избягала Холи, но само толкова. Когато стигнеше там, щеше да му се наложи да поразпита, за да открие къде е отседнала.

Когато стигна до крайбрежния път, денят бе преминал във вечер. Табелата беше от старите — дървените, черно-бяла и буквално неразличима в тъмното — и Кит на два пъти едва не се върна обратно, сигурен, че е сбъркал. Караше бавно нагоре по хълма. От двете страни на пътя имаше високи редици подкастрен жив плет, а небето беше заоблачено и тъмносиво, без следа от луна. Когато обаче стигна до върха на склона, внезапно видя селцето — малка групичка светлини, бели и оранжеви, натрупани по бреговата линия — и след това морето, наситено, мастиленосиньо, само с един тон по-тъмно от небето. Той спря за момент и се усмихна. Ако трябваше да опише мястото, където Холи можеше да се скрие, си представяше именно нещо такова. За пръв път, откакто бе стъпил на британска земя, усети искрица надежда. Може би положението не бе толкова непредсказуемо, колкото му се струваше на пръв поглед.

Той потегли отново и слезе на главната улица с варосани рибарски хижи от неравен кирпич и по-нови, по-богати къщички от дялан камък. Мина покрай пощата и бакалницата, зеленчуковия и цветарския магазин и в края на улицата, срещу малкото пристанище, откри кръчмата. Представляваше сграда с двулицева фасада, бяла и неукрасена, с малък фойтонджийски фенер, който осветяваше табелата и се люлееше на нощния вятър. Той паркира на едно от трите свободни места и слезе. Миришеше на сол и влага, вятърът носеше ситни пръски морска вода, а въздухът бе натежал от зимни изпарения. Кит се

протегна, пое си няколко пъти дълбоко дъх, взе си портфейла от таблото и се отправи към кръчмата.

При появата му в топлата, бръмчаща от разговори стая се възцари тишина.

— Добър вечер — каза Кит и тръгна към бара. Подметките му потропваха леко по каменния под. — Една халба... — той погледна към дъската — ... бира „Куинтън“, моля — и разговорите отново продължиха.

— Добър избор, сър — каза барманът, облекчен, че гостът не си е поръчал „Хайнекен“. — На почивка ли сте тук?

— Не, всъщност не — отговори Кит, като бръкна в джоба си за дребни. — Пристигнах от Лондон да видя една приятелка, която е наела хижа тук.

— Наистина ли? — погледна го втренчено барманът, сякаш търсеше нещо по лицето му.

Кит отпи от пенливата, тъмна течност и остави чашата на бара.

— Хмм, бирата е добра — след това си избърса устата с носна кърпа. — Името ѝ е Холи Григсън. Познавате ли я?

Барманът пренебрегна въпроса и си наля една халба от същата бира.

— Тя близка приятелка ли ви е?

Кит го погледна право в очите.

— Много близка.

— Разбирам — барманът пресуши чашата си на един дъх и каза: — Тогава значи знаете къде да я намерите.

— Ами всъщност не, не знам — Кит отново отпи. — Ако трябва да бъда честен, тя избяга от мен преди Коледа и всичко, с което разполагам, е една картичка „поздрави от Уинертън“ — той остави чашата си на бара. — Бях доста ядосан.

— Разбирам — барманът си наля още една чаша бира.

— Знаете ли къде е отседнала? — попита Кит и отново си бръкна в джоба. — Ето, позволете ми да платя тази.

— Много любезно от ваша страна — отвърна барманът, изпи по-голямата част от чашата си и погледна за втори път Кит. Кит чакаше. Накрая мъжът каза: — Всъщност знам. Селцето ни е малко. Няма много работи, дето да се скрият от мен.

— Сигурен съм.

— Да де, наела е хижата на снаха ми, на плажа. Тръгват надолу към пристанището и свиват надясно. Последната къща на улицата. И да знаете — рече той, като се наведе заговорнически напред, — вие сте вторият, дето пита днес за нея. По обяд идва един човек със същия въпрос.

— Наистина ли? — разтревожи се Кит. — Каза ли си името?

— Не, ама не е оттука. Лондонски акцент. Пи водка и кола — барманът изкриви отвратено устни, довърши питието си и каза: — Ще искате ли стая?

— Може и да се наложи — отвърна Кит. „Кой, по дяволите, знаеше къде се намира Холи?“ — Тоя човек по обяд, спомняте ли си как изглеждаше?

Барманът се усмихна.

— Съперник?

Кит сви рамене.

— Нещо такова — видя, че ръката на бармана отново се насочва към кранчето на бирата. — Ще ви почерпя и тази — рече той. — Но този път си сипете цяла халба.

— Благодаря, нямам нищо против — мъжът си наля, отпи и каза: — Нисък, с тъмна коса и малко нервен — той се озърна наоколо. — Бледен ми се виждаше, гражданинче.

Кит кимна и довърши питието си. Беше започнал да се тревожи за безопасността на Холи.

— Още ли се навърта тук?

— Не, видях го да си тръгва. Притеснявах се за Холи, все пак е млада жена, съвсем сама.

Кит сложи чашата си на бара.

— Благодаря ви много. Надолу към пристанището ли казахте?

— Да. Не може да не я забележите, розова хижичка, малко повъстри от другите.

— Благодаря — Кит кимна и се усмихна. — Може пак да се видим — и излезе от бара с колкото може по-небрежна крачка.

Измина с колата късото разстояние, посочено му от бармана, и намери хижата на Холи, точно такава, каквато му беше описана. Само една лампа в предната стая светеше и Кит едва успя да я различи зад дебелия завеси на малкото зарешетено прозорче. Той паркира колата на улицата и тръгна по късата пътечка към хижата. На вратата остана

неподвижен за момент, послуша се, чу тихата музика на „Радио три“, почука и зачака. Секунди по-късно лампата изгасна и той застана нащрек. Огледа се наоколо и едва успя да различи една фигура в предната градинка, но почти нищо друго. Той застана в сянката на едно дърво, напрегнат като пружина, и започна да наблюдава къщата. Вътре нищо не се помръдваше, радиото беше изключено и шумът на морето на двеста ярда разстояние се чуваше като леко мърморене, донесено от вятъра. Остана неподвижен няколко секунди, като се напрягаше да чуе всеки звук и се взираше в тъмнината, след това чу шумолене в един храст отдясно и се обърна рязко. Видя как една фигура се стрелва от къщата и се хвърли към нея.

— Уа! Хванах те!

— Помощ! Аааа... Пусни ме! Помощ!

— Холи? — той отпусна ръце и отскочи назад.

— Кит? — Холи се обърна вбесено към него. — Какво, по дяволите, правиш тук? — тя поклати глава. — Господи! Едва не ме изплаши до смърт! Какво си намислил, че скачаш така върху мен? Божичко, едва не получих удар! — вече му крещеше и трепереше цялата. — Глупак такъв! Ами ако те бях цапардосала с това? — тя вдигна тежкия пиринчен свещник и го размаха заплашително срещу него. — И щях да го направя, да знаеш, особено след това, което ми се случи днес следобед. Щях да те цапна с...

Неочаквано се извърна настрани и вдигна свободната ръка към лицето си. Свещникът падна с глухо тупване на земята. Кит трепна, наведе се да го вдигне и каза:

— Хайде, не се разстройвай. Съжалявам, не исках да те изплаша.

Искаше да я докосне, да я утеши, но не смееше, макар сега оръжието да беше в неговите ръце.

— Не искам да ме изплаши! Господи, Кит Томас, направо си непоносим! — беше престанала да плаче, но избърса лице с ръкава на палтото си и подсмръкна шумно. — Тук идва един мъж и цял следобед души наоколо. Аз не бях тук, бях на плажа и се разхождах, но когато се върнах, видях лампата да свети и резето на прозореца беше разбито. Крих се навън половин час, понеже се изплаших, и го видях да излиза от къщата — тя взе свещника от Кит и го стисна здраво. — Единственият човек, който знае, че съм в Корнуол, си ти. А дори и ти не знаеше къде съм отседнала.

— Днес в кръчмата е идвал един човек, който е питал за теб — каза ѝ Кит. — Бях там преди няколко минути. Барманът ми каза къде си отседнала.

— Какъв човек? Кой е бил? — повиши се панически гласът на Холи.

— Не знам — Кит я хвана за ръката. — Виж, има ли някое друго място, където можем да поговорим?

— Какво ѝ има на хижата?

— Не знам. Не ми харесва идеята да говорим там.

— Можем да се поразходим по плажа и след това да пийнем по нещо в кръчмата — Холи си погледна часовника. — Имаме още много време, поръчки се приемат до единадесет.

— Добре, да вървим.

Мозъкът на Кит работеше с бясна скорост. Единственият човек, на когото беше казал за Холи, бе Джил, по телефона тази сутрин. Опита се да си каже, че идеята е нелепа, но твърде добре съзнаваше, че подслушвателните устройства са нещо съвсем обикновено. Господи, цялата тази работа ставаше прекалено зловеца!

— Кит? — Холи седеше на една скала и наблюдаваше Кит, който стоеше до самата вода и хвърляше камъчета по повърхността ѝ. Беше се обърнал с гръб към нея и от десет минути насам мълчеше. Тя прехапа устни и отново опита, мълчанието му я изнервяше: — Кит?

Той се обърна.

— Е? — беше нервна и се държеше нетърпеливо. — Какво мислиш?

Току-що му бе обяснила какво точно се бе случило в галерията онази вечер: как са били откраднати книгата, какво е намерила в тях и как се е убедила, че някой иска да я убие. Каза му, че е била уплашена и объркана — и че именно затова е избягала — но премълча, че все още не се е освободила от това чувство.

Кит хвърли последното камъче и бръкна дълбоко в джобовете си.

— Мисля — каза бавно той, — че вие двете с Джил може да сте въвлечени в нещо много голямо и много опасно — след това се приближи и седна до нея на камъка. — Но засега мога само да предполагам. Нямам никакви доказателства за теорията си.

— Която е?

Кит отново се поколеба, преди да отговори. Не искаше да я плаши и не бе напълно убеден в това, което се канеше да каже.

— Пране на пари — рече накрая той, обърна се и я погледна.

— Пране на пари? — тя поклати недоверчиво глава. — Като например пари от наркотици, проституция и такива неща?

— Да.

Холи се ужаси.

— Не може да говориш сериозно! — тя спря, погледа известно време морето и се обърна към него. — Нали? — Кит кимна. — Но как и за кого?

Той отново се позабави, преди да отговори. Искаше да ѝ обясни хубаво, да я накара да обмисли идеята му.

— Току-що ми каза, че в книгата имало цифри, които не са означавали нищо за теб, нали? Огромни суми пари, платени за творбите на онзи художник Маркъс, така ли?

— Да.

— Почти невероятни суми, така ми каза.

— Да, но кой би поставил стойност на една художествена творба? Всичко зависи от индивидуалния вкус и от това, което е готов да плати купувачът. Само погледни последните продажби на импресионистични картини — някои от тях са били продадени за милиони повече от очакваното и са поразили света на изкуството.

— Точно.

— Какво искаш да кажеш с това „точно“?

— Ако искаш да узакониш голяма сума пари, да кажем, половин милион, пари от незаконни източници, няма ли да бъде най-хитро да го направиш именно по този начин? Уреждаш продажбата на една картина, може би творба на млад художник, който вече е сътворил мит около себе си, и я минаваш през галерия „Григсън“, да кажем, за несъществуващ клиент някъде в Щатите или в Средния изток. Парите се превеждат съвсем законно като за „творба на изкуството“, чиято стойност е просто въпрос на вкус и търсене. Невъзможно е да се проследят, но щом веднъж са регистрирани във Великобритания, са чисти и законно платени, с мито, данъци и тем подобни. Така можеш да прехвърляш огромни суми мръсни пари из целия свят и в същото време да ги изпираш — Кит продължи още по-разпалено: — Каза ми, че когато си се опитала да звънеш на двама от хората, уредили си

среща с него в деня преди Коледа, клиентите като че ли не съществували. Тогава беше сигурна, че не е съвпадение. Е, може и да не е. Възможно е тези клиенти да не съществуват, а просто да служат за фасада. Ами този художник? Някога да си го виждала или да си организирала негова изложба? — Холи поклати слисано глава. — А ми каза, че в „Сотби“ дори не са чували за него или за Санди Търнър. Може би поредната фасада? Всичко е било част от мита...

— Ау! Почакай малко, Кит! — Холи се изправи рязко, неочаквано изпитала нужда от движение. Тя измина няколко крачки и се обърна към него. — Смяташ, че Санди е бил замесен в пране на пари и е използвал галерията като прикритие?

Кит я погледа известно време, без да ѝ позволява да отмести очи. Накрая кимна.

— А как се вписва това в самоубийството на Санди? — попита тя. — Или с Джил, Алекс Търнър и фирмата в Лондон? Струва ми се, че имаме две напълно различни ситуации. Не разбирам — гласът ѝ трепна леко, тя се обгърна с ръце и промълви: — Всичко е толкова странно...

Кит тръгна по мокрия пясък, отиде до нея и я хвана нежно за ръцете.

— Холи, помниш ли какво каза Джил, преди да се намери трупът?

Тя поклати глава.

— Не е било моментно вдъхновение — продължи тихо той. — Но беше забравено веднага след идването на полицаия — той направи пауза и Холи го погледна. — Джил каза, че Алекс Търнър е имал партньор и че много са си приличали, поне на младини, спомняш ли си?

— Да, спомням си.

— Ами ако тук става дума за двама различни мъже, единият от които се представя за другия? Ами ако мъжът, за когото си се омъжила, само се е правел на Санди Търнър, използвал е самоличността му, докато е имал нужда от нея, а след това е изчезнал, убил е истинския Алекс Търнър и е прикрил убийството му със самоубийство? Ами ако...

Кит млъкна и направи крачка назад. Холи се усмихваше и клатеше глава, сякаш току-що бе казал нещо много забавно.

— На какво се усмихваш? — попита той.

— На теб! — отговори Холи. — Смея ти се, защото това е толкова невероятно и защото четеш прекалено много кримки, Кит! — усмивката ѝ беше изчезнала и на нейно място се появи гняв. — Пране на пари, убийство, фалшива самоличност! Това е направо нелепо! — след това се обърна и се отдалечи.

— Защо тогава бяха откраднати счетоводните ти книги? — извика след нея Кит. — И защо някой се опита да те сплаши? Не са искали да те убият, Холи. Повярвай ми, ако искаха, досега щеше да си мъртва — тя се обърна рязко и Кит видя искрения страх, изписан на лицето ѝ. — Обясни ми тогава огромните суми пари от клиенти, които не можеш да откриеш — продължи той. — Или защо Алекс Търнър е поръчал финансово проучване на галерия „Григсън“ и защо е убит. Обясни ми защо в галерията е влизано с взлом, защо апартаментът ти беше претърсен, както и къщата на Джил, и офисът на Алекс Търнър — вече не можеше да спре, трябваше да я накара да го разбере. — Ако не виждаш връзката, Холи, ако не можеш да разбереш, че някой се мъчи ти да не знаеш или да не разбереш нищо, то тогава сигурно си сляпа или глупава, а доколкото си спомням, не си нито едното от двете.

Холи остана абсолютно неподвижна, втренчена в него.

— Наистина го вярваш, нали?

— Не зная — отвърна искрено Кит. — Мисля, че е така, но имам нужда да разбере още неща.

Холи продължи да го гледа втренчено.

— И наистина мислиш, че е някакъв вид организирана престъпност от голям мащаб, нали? — Кит мълчеше и избягваше погледа ѝ. — Така ли? — настоя тя. Той сви рамене, все още неспособен да я погледне. Холи се върна при него. — Така ли? — попита тя още веднъж, твърдо и студено.

Кит кимна.

— Да, смятам, че е някакъв вид организирана престъпност. Кой и какво, нямам представа, но подозирам, че става дума за високопрофесионална организация.

Холи затвори очи и един спомен проблесна в съзнанието ѝ. Усети удар в тила, после горещина, стягане и задушаване, затруднено дишане. Тя си пое рязко дъх.

— Холи? Добре ли си?

Кит започна да я разтърсва и тя отвори очи.

— Да, аз... — Холи потрепери и се помъчи да се овладее. — Затова ли не искаше да говорим в къщата, мислиш, че се подслушва?

— Не знам, но вече никъде не се чувствам сигурен. Продължавам да се чудя как са разбрали, че си тук, освен ако не от обаждането ми до Джил тази сутрин.

Холи поклати глава.

— Мислиш, че телефонът на Джил се подслушва?

— Може би. Подслушвателните устройства са нещо разпространено. Може това да е причината за влизанията с взлом.

Холи отиде до камъка, седна, прегърби се и хвана главата си с две ръце.

— Страх ме е, Кит — каза тихо тя. — И съм много объркана.

Той застана пред нея и я погледна.

— Имаме нужда от още отговори. От повече информация.

Тя вдигна поглед.

— Като например?

— Банкови извлечения — те ще потвърдят касовата книга. И може би трябва да се свържем с онзи художник Маркъс, да поговорим с него, да видим какви сделки е сключвал с него Санди.

Холи кимна.

— И трябва да си припомниш, колкото можеш повече за Санди, най-малките подробности, да видим дали нещо не може да ни подсказе истинската му самоличност... — Кит млъкна, когато видя лицето ѝ, и завърши: — Или да потвърдят, че той е този, за когото се е представял.

Холи отново кимна. Беше прекалено изтощена, за да му отговори. Той протегна ръка.

— Искаш ли да отидем да пийнем по нещо?

— Има ли още време?

Кит си погледна часовника.

— Сега е десет и десет. Хайде, мисля, че и двамата имаме нужда от двойна доза уиски.

Холи пое протегнатата ѝ ръка и той я издърпа да стане.

— Добре ли си?

— Май да — каза тя и се усмихна. — Измръзнала, но по-добре при мисълта за едно голямо „J&B“ — Холи се изправи, пусна ръката

му и бръкна в джобовете на палтото си. След това кимна към пясъчните дюни. — Оттук. През тях можем да отидем направо до пристанището.

И без да го дочака, тръгна по плажа. На Кит му се наложи да ускори ход, за да я стигне.

Седяха до огъня в кръчмата. Тълпата от по-ранните часове си беше тръгнала и бяха останали само шепа хора — местни старци, които като че ли държаха все същите питиета от началото на вечерта и зяпаха Кит все тъй натрапчиво. Не беше сезонът за летувачи, но дори и тогава трудно изтърпяваха външни хора.

Холи изпи първото уиски на един дъх и усети прилив на кръв към главата си. Кит ѝ поръча още едно и докато отпиваше, стопляше се и се отпускаше, стана по-откровена и заговори за Санди с повече подробности, отколкото си представяше, че може или дори иска да си спомни.

— Значи тогава се е запознал с теб? — попита Кит, след като тя му разказа как е сложила пред вратата на галерията реклама и е видяла Санди да стои пред нея.

— Започнахме да си бърбим за изкуство. Той ме попита за наема и за плановете ми и каза, че съм много смела, задето съм започнала бизнес по време на рецесия.

Холи прехвърляше двете изминали години, като си спомняше разни случки и неща, които смяташе, че е забелязала у Санди, но Кит я помоли да започне отначало и да разкаже за запознанството им. Искаше да знае какъв точно е бил тогава Санди, да проследи развитието на връзката им и да разбере кога е осъзнала, че може би не познава човека, за когото се е омъжила. Холи продължи:

— Покани ме да пийнем по нещо и тъй като се чувствах самотна и потисната, аз приех. Не бих го направила при обикновени обстоятелства. Беше привлекателен, но не го познавах — тя сви рамене. — Помислих си: „Какво толкова, по дяволите!“ Беше интересен, знаеше много за пазара на художествени произведения и... — Холи се засмя. — Наистина беше доста комичен с онази превръзка на шията си. Ужасно го съжалих.

— Превръзка?

— Да. Наскоро беше излязъл от болницата, където му махнали бенката. Това му остави малкия белег — тя се намръщи. — Джил

разпозна същия белег, спомняш ли си? — Холи остави чашата си. — Кит? Слушаш ли ме?

Неочаквано Кит се изправи.

— Холи, сигурна ли си, бенката му е бил махната наскоро преди това?

— Разбира се. Защо?

— Довърши си питието — той запристъпя нетърпеливо от крак на крак. — Хайде, изпий го! Трябва да се обадим на Джил.

Холи го изгледа, сякаш внезапно бе откачил, но пресуши чашата и се изправи. Кит я хвана за ръката и буквално я извлече от кръчмата.

— Защо е всичко това? — попита тя, когато студеният въздух я блъсна в лицето и я накара моментално да изтрезнее. Почти тичаше, за да върви в крак с Кит.

Той се спря на половината път надолу по улицата и се обърна към нея.

— Днес следобед Джил ми каза, че на Алекс са му махнали бенката на десет или единадесетгодишна възраст — Холи го погледна озадачено. — Това е нишката! Това е, не разбираш ли? — тя присви очи. Кит си пое дълбоко дъх и продължи: — Говорехме си за трупа, който и двете разпознахте в моргата, и тя приведе белега като доказателство, че това е бил именно той — Алекс, тоест Санди, — защото и двете сте разпознали белега. Тя каза, че синът ѝ Хари има същия проблем като баща си, че бенката ще трябва да му се махне на приблизително същата възраст като на баща му — на десет или единадесет години.

— Значи казваш, че не може да е бил един и същ човек, след като не е същият белег?

— Да! — продължи бързо Кит, като отчаяно се опитваше да я накара да разбере. — Човекът, който се е представял за Алекс Търнър, даже се е погрижил да му направят същия белег на същото място, за повече достоверност. Кой може да каже дали е бил точно от премахване на бенка? Може да се е порязал нарочно и да е отишъл да го зашият, каквото и да е, за да има този отличителен белег като при Александър Търнър!

Холи стоеше неподвижно. Звучеше и смислено, но някак не можеше да го схване.

— Наистина ли смяташ...

— Да! — прекъсна я Кит. — Така смятам! Това е адски професионална операция. Става дума за сериозни суми и който и да е бил Санди Търнър, е работил за едрите риби. Не е искал да рискува, осигурил се е отвсякъде! — той отново я хвана за ръката. — Хайде, преди да си отвлечем съвсем вниманието, да се обадим на Джил и да проверим това, което ми каза днес.

След това тръгна към телефонната кабина, като влачеше Холи след себе си.

— Ще я помоля утре рано сутринта да звънне на съдебния лекар и да го накара да определи откога е белегът. Ако постави дата, близка до тази на Джил, то тогава ще имаме отговор на един от въпросите си.

Холи се закова на място и принуди Кит да направи същото. Той се обърна нетърпеливо, но се сепна, когато видя лицето ѝ. Изглеждаше потресено и мъртвешки бледо на гадната оранжева светлина на уличната лампа.

— А ако са били двама различни мъже — каза тя с внезапно изтънял и изплашен глас, — тогава за кого, по дяволите, съм била омъжена?

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джил не можеше да заспи. Беше единадесет, чувстваше се изтощена и трябваше отдавна да си е легнала, но продължаваше да седи в сумрака в кухнята, стиснала чаша чай в ръце. Пръстите ѝ бяха вцепенени и въпреки парното, печката и двата пуловера усещаше вътрешен студ и беше много изплашена. Тя впери невиждащ поглед в нощното небе навън. Пред нея лежеше отворена папката на Алекс, а снимката, подарена на Софи от баща ѝ — същата, която бяха показали на Холи, — стоеше в рамката си от дясната ѝ страна. В стаята цареше мъртвешка, задушаваша тишина. Софи слушаше музика в стаята си, Хари спеше и тиктакането на кухненския часовник беше единственото нещо, което я нарушаваше. Точно тогава телефонът иззвъня.

За момент Джил като че ли не го осъзна. Пронизителното пиукане ехтя в антрето, докато проникна в съзнанието ѝ. В гърдите ѝ се надигна паника. Тя стана, бутна шумно стола си назад и отиде бързо да отговори. Ръката ѝ постоя за секунда над слушалката, после я вдигна. Последваха няколко секунди мълчание, докато се пъхаха монети в апарата, след това чу гласа на Кит. Заля я почти потресаващо облекчение.

— Здравей, Джил, тук е Кит. Не казвай нищо, чу ли?

— Да, добре — паниката отново се появи и тя се отпусна на близкия стол.

— Джил, имаш ли домашния ми телефон?

— Да.

Гласът на Кит звучеше напрегнато и някак далечно, връзката беше лоша.

— Можеш ли да излезеш до телефонна кабина или да използваш телефона на някой съсед, за да позвъниш на родителите ми за един номер? Не искам да ти го давам по тази линия, а трябва да поговорим. Трябва да те питам нещо.

— Защо, какво... — гласът на Джил секна, когато го разбра, и тя погледна ужасено слушалката. — Отивам веднага.

— Благодаря, Джил — и без да каже нито дума повече, той затвори.

Десет минути по-късно Джил почука на вратата на „Саут Ридж Котидж“ и попита дали може да използва телефона.

— Моят е блокирал — каза тя. — Имаш ли нещо против?

— Разбира се, че не, скъпа, влизай — госпожа Бърч покани Джил вътре и я заведе до телефона. — Ето го.

Постоя до вратата, докато Джил вдигаше слушалката, но Джил се обърна и се поколеба, за да ѝ покаже, че иска да остане сама.

— О, да, добре — рече Госпожа Бърч. — Аз... въъ... тогава ще те оставя сама, скъпа.

След това се оттегли и затвори тихо вратата на малкия кабинет. Джил набра телефона на родителите му, записа си номера, който Кит беше дал на майка си, и набра Корнуол. Кит отговори веднага.

— Кит! Какво става?

— Джил, благодаря ти, че се обади толкова бързо. Трябва да те попитам за белега на Алекс, онзи, за който ми спомена днес.

— Добре.

— Сигурна ли си, че бенката му е била махната в детска възраст?

— Да, защо?

— И не е бил опериран на същото място преди две години?

— Не, доколкото знам. Това беше стар белег, съвсем избелял. Защо, за Бога...

— Джил, Холи ми каза, че когато се запознала със Санди преди две години, току-що му е била махана бенка. Носел е превръзка и белегът е бил пресен.

— Това е невъзможно! Алекс винаги е имал този белег. Даже и когато се запознахме преди шестнадесет години, той... — Джил млъкна и едва не подскочи, когато осъзна какво всъщност означава това. — Не е един и същи човек, нали? Това ли се опитваш да ми кажеш?

За момент ѝ се зави свят и тя си пое дълбоко дъх.

— Мисля, че именно това. Трябва да се провери при съдебния лекар, той може да определи възрастта на белега. Звънни му утре рано сутринта, но не от вас. Можеш ли да го направиш?

— Да, аз...

Наложи ѝ се да се хване за ръба на масата. Коленете ѝ омекнаха и за момент си помисли, че ще припадне.

— Джил? Добре ли си?

Главата ѝ се маеше, но тя се опита да диша дълбоко.

— Да, Кит, добре съм... Съжалявам, просто е от шока, аз... — тя отново млъкна и задиша дълбоко. — Да не искаш да кажеш, че някой се е представял за съпруга ми и... — преглътна мъчително. От самото начало на тази бъркотия не беше използвала думата „съпруг“. — Извинявай, мислиш, че този човек нарочно си е направил белега на шията?

— Вероятно за достоверност. Не знам, трябва да проверим при съдебния лекар.

— Разбира се... — гласът ѝ заглъхна.

— Джил, при теб всичко ли е наред? — разтревожи се Кит. Джил му звучеше доста особено.

— Да, чудесно, аз... — Джил разтърси глава, внезапно си беше спомнила за папката. — Господи, Кит, за малко да забравя! Тази вечер, след като ти си тръгна, намерихме папката на Алекс. Който и да е влизал у дома, трябва да е търсел именно нея. Вътре е пълно с бележки на Алекс и цифри, свързани със сделки от стоковата борса, дати, комисиони — неща, които не разбирам много-много — и има списък с имена, вероятно на клиенти. Изглежда съвсем безобидно и никога нямаше да разбере за какво става дума, ако на корицата не беше записано галерия „Григсън“.

Не пише нищо за галерията, но има бележка за онзи човек, Уелш, заедно с номера му. Имам чувството, че информацията за галерията е била следващата стъпка.

— Господи! Джил, ама това е удивително, прекрасно си се справила!

Джил чу приглушени гласове. Очевидно Кит обясняваше на Холи това, което току-що му беше казала. Докато чакаше, Джил погледна през прозореца към къщата си. Беше осветена, с включена аларма, но Софи и Хари бяха вътре сами и тя неочаквано потръпна от страх.

— Кит, по-добре е да вървя. Оставих децата сами — каза му припряно. — Какво искаш да направя утре? Да ти позвъня ли на същия номер?

Кит се поколеба.

— Не, мисля, че ще се върна в Лондон. Мога ли пътъом да се обадя в Съсекс?

Надяваше се да убеди Холи да дойде с него, но не го каза.

— Да, когато искаш. Виж, наистина трябва да вървя — започваше да изпада в паника. Усещането вече й ставаше познато: внезапно я обземаше всепоглъщащ страх. — Ще се видим утре, Кит — и без да дочака отговор, затвори.

— Всичко ли е наред, скъпа? — незнайно как, госпожа Бърч се оказа точно до вратата, когато Джил излезе от стаята.

— Да, благодаря — каза Джил и тръгна бързо към входната врата. — После ми кажи колко ти дължа — след това отвори рязко вратата и се втурна навън в нощта. — Чао!

— Внимавай с... — госпожа Бърч не успя да довърши изречението си. Тя светна лампата на верандата, но вече беше твърде късно. Джил тичаше надолу по алеята към „Саут Ридж Фарм“ и скоро изчезна от погледа й.

Тед Уелш седеше под неоновата табелка на плажния бар във Фуенгирола на Коста дел Сол и пиеше топъл джин с тоник. Валеше и курортът бе мокър и пуст. Неонът отгоре съскаше и пукаше, когато в електрическата му част влезеше вода, а някъде наблизко гърмеше испанско радио и звукът на чуждестранната песен пращеше от лошото време.

Уелш се чувстваше мизерно — не само заради дъжда, но и заради постоянната необходимост да поглежда през рамо, заради унилата, безжизнена атмосфера на курорта в мъртвия сезон, заради боклуците, сивите сгради, миризливия, жалък плаж, високите цени и неизбежните испански ритми.

Това едва ли бе окъпаният в слънце рай, който си представяше — момичета в бански костюми, бързи коли и епикурейска свобода. Липсваше му котката, свестен бекон, мляко с миризма на прясно и бирата му. На това отгоре се чувстваше като плъх в дупка и колкото и да се опитваше да не обръща внимание, не можеше да забрави факта, че се крие, че подсмърча от страх в този затънтен край на Марбела. Мразеше се за това. Всеки ден, когато станеше и погледнеше мрачното

сиво небе, си слагаше поредната риза с къси ръкави и летни панталони и загубваше още малко от самоуважението си. Не трябваше да е тук, знаеше това. Не беше герой, но не беше и търговец, който се измъква от задълженията си. Трябваше да каже на онази Търнър за папката, да ѝ обясни колко е опасно и с кого си има работа. Не можеше да забрави гласа ѝ. Ако ѝ се случеше нещо, нямаше да си го прости, и това не можеше да пропъди от ума си.

Той се изправи, остави парите на масата и излезе от бара. Никой не му обърна и капка внимание — за разлика от кварталния бар в Сохо. Тук бе просто един от многобройните туристи без лица. Вече не валеше и Тед тръгна по крайбрежната улица, след това скочи на плажа. Мокрият пясък веднага остави петна по платнените му обувки. Мина покрай редиците чадъри от кокосов папур и обърнати наопаки шезлонги, които някой напразно обнадежден предприемач беше сложил за коледните туристи, и се насочи към морето. Наведе се да вдигне една бледорозова мида от пясъка, обърна я с гладката вътрешност нагоре върху дланта си и отскочи назад, когато една вълна внезапно заля обувките и намокри краката му.

— О, Боже! — въздъхна раздражено той, зашляпа нагоре по брега, разтвори един шезлонг и седна на ръба му, за да си събуе обувките и мокрите чорапи.

— Ей, синьор?

Уелш вдигна поглед, докато си изстискваше чорапите. До него беше застанал един младеж в окъсани джинси и тениска.

— Плаща за тоз шезлонг.

— Моля? — каза Уелш.

— Седи тука, значи плаща за шезлонг. Даваш хиляда песети.

Уелш се изправи. Беше по-нисък от младежа, по-лек и изобщо по-дребен, но това не го спря. Той вдигна поглед към испанеца, като едва сдържаше гнева си.

— Сега е единадесет и половина през нощта — изръмжа му, — а ти искаш да плащам за скапания ти шезлонг! — наведе се заплашително напред, макар лицето му да бе на едно ниво с гърдите на момчето, и се озъби. — Разкарай се! — след това го мушна с пръст в средата на гърдите и го бутна назад. — Махай се! — кресна му. — Обирай си крушите! Ако си въобразяваш, че трябва да ти платя за това, по-добре пак си помисли!

Накрая се наведе и си вдигна обувките. Това бе последната капка в чашата.

— Господи! Чужденци! Всичките са едни и същи, да ги вземат дяволите! — изръмжа той, докато вървеше бос към крайбрежната улица. — Колкото по-скоро се махна от това място, толкова по-добре!

Когато се качи на паважа, отново заваля.

— Те това е! — заяви той и вдигна поглед към небето. — Писна ми!

Пусна мокрите си летни обувки и чорапи в препълненото кошче за боклук и тръгна бос към хотела, за да си събере багажа.

Наближаваше полунощ. Холи чакаше до вратата на кръчмата, а Кит беше застанал на бара и плащаше за стаята. Официално кръчмата бе затворена, но вътре все още имаше няколко клиенти, които пиеха бира, очевидно поръчана след единадесет, огънят пукаше, а атмосферата бе топла и уютна. Холи се чувстваше ужасно. Страхуваше се да се върне в хижата и искаше или Кит да остане в Корнуол, или да замине с него за Лондон, но гордостта не ѝ позволяваше да го признае. Не ѝ беше предложил и тя не бе помолила, нямаше намерение да се принизява дотам.

— Готово, всичко е уредено — Кит беше прекосил бара и стоеше пред нея. — Хайде, да вървим — след това ѝ отвори вратата и тя го последва в студената нощ навън. — Насам.

— Какво искаш да кажеш? — Холи спря и той се обърна. — Какво има насам?

— Стаята — отговори Кит. — Трябва да заобиколим отзад, за да отидем в спалнята за гости.

Холи го изгледа подозрително.

— Ние?

— Да, запазих стая за двама души. Тази нощ ще останеш тук с мен, а утре ще ти съберем багажа и ще те откарам у Джил — каза го с далеч повече убеждение, отколкото чувстваше, сякаш установяваше някакъв факт. През последните десет минути и нещо беше решил, че единственият начин да се оправи с положението е да не дава думата на Холи. — Хайде, започва да вали.

Но Холи нямаше намерение да се даде толкова лесно. Едната ѝ половина — независимата, беснееше, че някой решава вместо нея, а другата, която се чувстваше изплашена, самотна и обърквана, изпита огромно облекчение. Не знаеше какво да прави.

— В стаята има само едно легло — каза тя. — Знам, защото спях там първите дни, докато намерих хижата.

Кит сви рамене.

— Е, и?

— Ами... въъ... аз къде ще спя?

Държеше се срамежливо, наистина се чувстваше нервна. Последното нещо, от което имаше нужда, бе грешката отпреди няколко дни.

— Ти ще спиш на леглото — отговори Кит.

Поколеба се малко, като я гледаше право в очите. Очакваше да открие там някакъв проблясък, искрица спомен за случилото се през онази нощ, но не видя нищо такова. Просто изглеждаше тъжна и разтревожена.

— А аз ще спя на креслото — завърши той. — Съпругата на кръчмаря ще ни донесе допълнителни одеяла.

Холи кимна.

— Добре, благодаря.

Кит се обърна.

— Да вървим — извика ѝ той през рамо, тръгна към задния двор на кръчмата, отвори портичката и спря, за да ѝ направи път.

Докато я гледаше как върви пред него, усети облекчение, че се е съгласила без обичайната битка, но и болезнено разочарование, че не си спомня онази нощ, нямаше никакви признаци, че Холи изпитва поне подобни на неговите чувства.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Невестулката се качи веднага в апартамента. За пръв път не го караха да чака. Преди да почука на вратата, той си загаси фаса в подметката и го пусна в джоба си. Закача отговор. Секунди по-късно влезе.

Мъжът беше до прозореца, с гръб към стаята, и Невестулката за пръв път се сети, че никога не е виждал добре лицето му. Можеше обаче да го разпознае навсякъде заради парфюма, повече никога нямаше да го подуши, без да се облее в пот. Той извади ръце от джобовете си, прекара език по дребните си, остри зъби и преглътна неловко.

— Холи Григсън избяга от Корнуол — рече той. — Тая сутрин си събра багажа и си тръгна. И снощи оня Томас се обажда в Съсекс. Каза на Търнър да не използва телефона.

Невестулката спря, но мъжът не каза нищо и той избърса потни длани в панталоните си, преди да продължи:

— Което означава, че и за телефона са се усетили — под мазния му бретон избиха капчици пот и челото го засърбя. — Знаят нещо, може би, че ги следя, може би нещо повече.

Той отново прокара език по зъбите си. Устата му беше пресъхнала от страх.

— Знаеш ли къде са сега?

— В Съсекс.

— Можеш ли да подслушваш в къщата?

— Не, не сметнах, че е необходимо, не и в началото, не и...

— Тогава наблюдавай! — каза троснато мъжът. — Наблюдавай всяка тяхна стъпка и ми докладвай на минутата за всичко, което правят.

Не се обръщаше, но и нямаше нужда, заплахата в гласа му беше достатъчна.

Невестулката се запромъкна заднешком към вратата. Не искаше да обръща гръб на мъжа, но и нямаше търпение да се махне оттам.

— Нещо друго? — осмели се да попита той.

Без да му обърне внимание, мъжът се отдръпна от прозореца, отиде до спалнята и изчезна, като затвори вратата зад гърба си.

Невестулката видя възможност да се измъкне. Той излезе бързо от апартамента, тръгна надолу по коридора и слезе по стълбите. Толкова нямаше търпение да се махне, че дори не му се чакаше асансьор.

Вътре в спалнята мъжът остана няколко секунди, загледан в спящата фигура на леглото, после дръпна рязко завивките.

— Ставай! — каза той — момичето се претърколи и протегна ръце. Мъжът отиде до прозореца, спусна завесите и светна лампата. — Веднага! — озъби се той. Момичето седна в леглото.

— Защо? Какво се е случило? — беше гола, сънена и объркана. Видя го, че отива до гардероба. — Хей! Да не би да съм сбъркала нещо?

Мъжът извади дрехите ѝ от гардероба, разкъса торбата за пране и хвърли всичко това на леглото, заедно с ботушите и чантата ѝ.

— Отиваш си — отвърна той. — Веднага.

След това се обърна и я погледна, но на лицето му не личеше нищо. Тя беше курва, трябваше да се радва, че и толкова е изкарала. Мъжът отиде до сейфа в гардероба, набра кода, отвори го и извади оттам пачка банкноти. Отдели част от тях и ги преброи.

— Две седмици — каза ѝ. — И премия.

Момичето, вече облечено наполовина, вдигна поглед и кимна. Изобщо нямаше да се учуди, ако не ѝ платеше, но дори и така да станеше, нямаше да спори с него. Той беше едно извратено копеле и я плашеше, а малко бяха мъжете, които успяваха да ѝ вдъхнат страх. Представляваше чар, примесен със заплаха, и тя не съжаляваше, че се маха оттук.

Мъжът ѝ хвърли парите и тя едва успя да ги хване, след това си обу ботушите, посреса се с пръсти и пхна парите в чантичката си. Секунди по-късно тръгна към вратата. Мъжът я повика и тя се спря. Обърна се нервно и го видя да ѝ се усмихва. Отвърна му със същото, но някак насила. Цялата бе напрегната от нетърпение да си върви.

— Не ти знам името — рече учтиво той.

Момичето сви рамене, поколеба се за момент и накрая каза:

— Наричай ме, както искаш.

След това забърза към вратата, като оставяше с високите си токчета малки дупки в дебелия кремав килим, и изчезна, преди той да успее да отговори.

Мъжът седна на неоправеното легло. Главата му пулсираше и му се повдигаше — напоследък стресът му действаше именно така. Той отвори чекмеджето, извади някакво пакетче и изсипа малко кокаин на масичката. След това застана на колене, накълца кокаина и с бързи, опитни движения направи магистрала. Дозата веднага го облекчи. Той вдигна поглед и седна на петите си. Холи Григсън. Образът ѝ проблесна в съзнанието му. Никога не я беше виждал, но вече познаваше всеки сантиметър от тялото ѝ, всяко нейно изражение, фотоапаратът никога не лъжеше. Той познаваше Холи Григсън и я желаше, но това щеше да дойде по-късно. Първо трябваше да оправи бъркотията, която му бяха натресли на главата. Холи знаеше прекалено много, но точно колко, тепърва щеше да открие.

Той стана и докосна празното легло. Вдлъбнатината, оставена от момичето, бе запазила формата на спящото ѝ тяло — малко и стегнато, свито на кълбо, сякаш за да се предпази — а леглото все още беше топло. Мъжът се възбуди и за момент му се приискаше да върне, но отиде в дневната и се опита да не мисли за това. Сега нямаше време, имаше си друга работа. Момичето се бе представило добре за тези пари, беше го задоволила, но нуждата му току-що бе заменена от друга. „Друга, още по-силна — помисли си той, докато вдигаше слушалката и набираше мобилния телефон на Невестулката. — И далеч по-опасна.“

Кит сви в алеята на „Саут Ридж Фарм“ и спря до рейндж роувъра на Джил. Усети напрежението на Холи и му се прииска да направи нещо, за да я успокои, но се страхуваше да не бъде отблъснат или да не усложни положението — за Холи или за самия него. Затова потисна чувствата си и слезе от колата.

— Добре ли си? — попита кратко той.

Холи кимна и слезе от колата точно когато Джил се приближи към тях.

— Позвъних на съдебния лекар — каза развълнувано тя, неспособна да сдържа повече вестите. — Беше прав! Белегът не е

пресен, а стара тъкан! Не успя да определи точно откога е, но каза, че определено е на повече от десет години. Ще я изпрати в лабораторията за още изследвания. Не мога да повярвам, че си се сетил за това, аз... — внезапно млъкна и се усмихна. — Извинявайте, колко грубо от моя страна! Моля, заповядайте.

Поведе ги към къщата и влязоха в кухнята. При появата им Софи се изправи и Джил сложи ръка на рамото ѝ.

— Кафе ли искате или чай? Софи, а ти?

— Аз ще го направя — отвърна Софи.

Кит влезе в топлата стая, боядисана в охра, придърпа един стол от кухненската маса и седна. Холи остана до вратата. В държането както на Джил, така и на Софи имаше чувствителна разлика и тя изпита завист. Джил вече не изглеждаше бледа и измъчена и беше добила увереност — не външно, но се усещаше. Това я предпазваше от мъката, правеше я по-уверена, по-непринудена. И Софи се беше променила. Нямахме я бариерата, онзи невидим екран, с който държеше мащехата си на разстояние. Вече се движеше из къщата, сякаш се чувстваше у дома си. Холи разпозна усещането в атмосферата и им завидя. Това беше облекчение. Цялото жилище бе обхванато от облекчение — че Холи не е играла никаква роля в живота им, че споменът им за Алекс е останал неопетнен, че жената, която нито харесваха, нито разбираха, не може да има никакви претенции към мъжа, когото са обичали. Холи ги разбираше, но в същото време им завиждаше. Облекчението я разделяше от тях и я караше за пръв път в живота си да се чувства жертва. А това беше много самотно чувство.

Софи сложи подноса с чая на масата, а Джил нареди чашите и наля мляко, като остро усещаше неловкостта на застаналата до вратата Холи. За да прогони напрежението, тя вдигна поглед и каза:

— Да го занесем ли в дневната? Софи е запалила огън.

Жестът бе необичаен за Джил. Само преди три седмици можеше да забележи нечие притеснение, но със сигурност нямаше да се намеси. Винаги се държеше на дистанция. Тя ги заведе в дневната, сложи подноса на масичката и наля чая. Забеляза, че Холи си е свалила палтото и седи, загледана в огъня.

— Е, Кит — започна Джил, като изостави светския разговор, — какво означава всичко това?

Раздаде чашите с чай и седна на пети, нетърпелива да подреди нещата в ума си, но и — честно казано — изплашена. Искаше да знае в какво са въввлечени и колко е опасно то.

— Защо някой ще се представя за Алекс и ще си прави толкова труд? Имате ли някаква представа какво е ставало в галерията на Холи?

Кит се наведе напред.

— Отговорът на последния ти въпрос е и да, и не. Колкото до другите, мисля, че всичко е навързано — той отпи от чая си и сложи чашата на пода до краката си. — Мисля — не съм сигурен, а само предполагам, — мисля, че съпругът на Холи се е занимавал с пране на пари чрез продажба на художествени произведения, като е използвал галерията на Холи за прикритие, и ако това е така, говорим за огромни суми и твърде вероятно за организирана престъпност — той спря да си поеме дъх. — Колкото до представянето за друго лице, било е за прикритие. Трябвало е да бъде безопасно и според мен е планирал всичко до последната подробност. Вероятно Холи е станала мишена, защото е била удобна за плана му и... — Холи излезе от стаята. Той спря и вдигна поглед. Помълча малко, впери поглед в ръцете си, после каза: — Извинете ме, ще отида да видя дали е добре.

След това стана и тръгна след нея.

— Холи? — Холи стоеше на мивката в кухнята и съсредоточено пълнеше чаша с вода. Не се обърна да го погледне. — Добре ли си?

Тя изпи чашата на един дъх, като по този начин си осигури няколко скъпоценни секунди, за да се овладее, и го погледна през рамо.

— Да, чудесно. Просто исках да пийна вода, това е всичко. До огъня е горещо.

Гласът ѝ потрепери, но тя го замаскира с кратка усмивка и се обърна да напълни повторно чашата. Преди щеше да каже на Кит как се чувства, щеше да се нуждае от подкрепата и приятелството му. Сега обаче бе прекалено объркана и разстроена дори за да започне да обяснява. Целият ѝ живот се бе пръснал на малки парченца. Чувстваше се използвана, направена на глупачка, въввлечена в нещо опасно и незаконно от мъжа, на когото се бе доверявала, за когото се беше омъжила, за Бога! Всичко, в което вярваше — галерията, брака ѝ през последните осемнадесет месеца — се оказваше пълна загуба на време.

Не ѝ стигаше двуженството му, ами и като капак на всичко излизаше, че е била мишена, според израза на Кит, и е била толкова сляпа, че да не усети, толкова глупава, че да не забележи какво става... Това бе непоносимо.

Холи изпи втората чаша и се обърна към Кит.

— Съжалявам — каза тя. — Ще дойда след минутка.

Кит кимна. Прииска му се да каже, че ще я почака, но нещо в изражението ѝ го спря. Без да каже нито дума, той се обърна и излезе от стаята.

Холи го гледаше как си отива и се чувстваше по-отчаяна отвсякога, но не му се обади. Каква полза щеше да има? Последното нещо, от което се нуждаеше, бе още една грешка. Как, по дяволите, щеше да се доверява на себе си или на хората след всичко това? Тя изплакна чашата, остави я на скарата за сушене и се върна в дневната.

— И сега какво? — попита Джил, когато Холи влезе и отново зае мястото си до огъня. — Предполагам, че трябва да позвъним на полицията и да предадем всичко в техни ръце.

Кит не каза нищо. Той погледна към Холи, която също мълчеше.

— Трябва да отидем в полицията! — настоя Джил. — От това, което ми каза, цялата работа ми се струва изключително опасна. Може да имаме сериозни проблеми, ако...

— Има и нещо друго, нали? — прекъсна я Софи, като гледаше право към Кит.

Той погледна бързо Холи и отговори:

— Холи е замесена във всичко това. Галерията е на нейно име, тя ръководи бизнеса, тя е преподписвала всички документи, чекове и сделки. Когато замесим и полицията, ще ни бъде много трудно да им докажем, че не е знаела нищо — той се обърна към Джил. — И нямаме доказателства, че човекът, за когото е била омъжена, не е твоят съпруг. Според полицията, отдел „Измами“ или който и да се заеме с това, няма да има причини да търсят някой друг, освен Алекс Търнър. Може дори да обяснят убийството му като част от цялата ситуация, като кажат например, че е кривнал от правия път, полакомил се е или е станал излишен.

Джил се втренчи в него и поклати глава.

— Не го вярвам — промълви тя. — Да не би да се опитваш да кажеш, че всичко това не води доникъде?

— Не, не точно — Кит се поколеба, после продължи: — Това, от което имаме нужда, са ясни отговори и малко факти. Нуждаем се от...

— Доказателства — завърши вместо него Холи. — Трябва да открием за кого съм била омъжена и дали е още жив.

— Жив? — Джил беше поразена. — Това ли мислите, че е...

Но Холи я прекъсна:

— Не зная. Може и така да е. Може дори той да е ровил в апартамента ми и в твоя дом, за да види дали няма да намери нещо, което го уличава в престъпление — изрече това напълно безизразно, сякаш се опитваше да изплаши Джил. — Може да е убил съпруга ти и да е изчезнал, използвайки самоубийството-убийство като прикритие. Може дори да е готов отново да убие, ако научим прекалено много или знаем нещо, което да застрашава плановете му.

— Ей! Почакай малко, Холи, не й изсипвай всичко наведнъж!

Кит виждаше ужаса по лицето на Джил. Макар да му изглеждаше по-добре, той знаеше, че увереността ѝ е крехка и едва ли е нужно много, за да бъде разбита.

— Не знаем нищо със сигурност, нали?

Холи се втренчи за момент в огъня.

— Не, предполагам, че не — отвърна накрая тя.

— Добре, тогава предлагам да започнем с истинската самоличност на Санди Търнър — Кит погледна Холи и тя кимна неохотно. — Джил, преди известно време ни каза, че Алекс е имал съдружник, спомняш ли си?

— Да, Хюго Бландфорд. Предположих го, като говорихме преди за това, когато беше просто теория. Двамата с Алекс са учили заедно в университета. По онова време толкова са си приличали, че хората са ги мислели за братя — тя погледна Софи. — Помниш го, нали, Софи? Допреди няколко години идваше с нас на яхтата. Спомняш ли си това?

Софи кимна. Не помнеше добре лицето на Хюго и не можеше да си представи как някой може да го сбърка с баща ѝ. В нейното съзнание имаше само един Алекс и това ѝ се струваше просто невероятно.

— Имаш ли някоя негова снимка, Джил?

— Наистина ли мислиш, че може да е той?

— Не знам, но си струва да опитаме.

Джил се изправи, отиде до бюрото и понечи да го отвори, но внезапно спря и се обърна, изчервена до уши.

— Нямам никакви снимки — рече тя с изтънял глас. — Току-що си спомних, аз...

— Изхвърлихме ги — каза Софи — след всичко, което се случи. Не можехме повече да понасяме мисълта, че са в къщата.

Говореше с вирната брадичка, сякаш предизвикваше Кит да попита, но той не го направи.

— Лошо! Разчитах, че ще имате снимка.

Софи впери поглед в пода. Имаше един албум под леглото си — единствения, който бе успяла да спаси от лудостта на Джил. Тя се изчерви, но не каза нищо. След това обаче вдигна очи, видя, че Холи я гледа, и си спомни онзи момент на съчувствие, докосването на ръката ѝ и утехата, която ѝ беше дала.

— Всъщност имам един албум — каза тя и се покашля, когато Джил я погледна стъписано. — В стаята ми е. Един от онези, които татко направи за теб, Джил. Ще отида да го донеса — след това се изправи и тръгна бързо към вратата. — Съжалявам — промърмори тя и погледна през рамо към мащехата си, но Джил просто сви рамене, извинения не бяха необходими.

Софи се върна доста бързо и подаде албума на Джил. Беше от кожените, старинни албуми, които Алекс обичаше, с корави черни страници и фото ъгли. Джил го отвори, погледна първата страница и отиде до Холи.

— Ще го разгледаме заедно — каза тя. — Да видим дали ще успееш да разпознаеш Хюго.

Холи кимна и усети напрежение, когато Джил седна до нея върху облегалката на креслото и посочи първата снимка. Беше черно-бяла, с двама мъже, които доста си приличаха, облечени в екипи на гребци.

— Хюго и Алекс — съобщи Джил — преди двадесетина години.

Холи погледна снимката и посочи единия от тях.

— Това е той.

Джил кимна и обърна страницата със свито сърце. Холи току-що бе посочила Алекс.

Двадесет минути по-късно, докато Кит разглеждаше албума, Холи седеше, хванала главата си с две ръце. Не ѝ беше отнело много време, за да го разгледа и разбере, че не може да открие разликата

между Алекс и Хюго, снимките бяха твърде стари и упражнението не бе довело доникъде. Кит виждаше лека разлика, но все пак той не бе въввлечен емоционално и не се намираше под такова напрежение. Съчувстваше на Холи. Изглеждаше ужасно нещастна.

— Не е необходимо това да е краят — рече оптимистично той. — Винаги можем да...

— Какво можем винаги? — попита троснато Холи и вдигна глава. — Да пуснем обява в „Таймс“?

Кит не обърна внимание на избухването ѝ.

— Можем да потърсим по-нова снимка — рече той. — Все трябва да има някоя на Хюго Бландфорд, а и на Алекс.

Джил поклати глава.

— Страхувам се, че няма — каза нещастно. Подобно на Холи, и тя започваше да се чувства безпомощна. — Съжалявам, аз съм виновна за всичко. Ако не бях действала толкова прибързано, ако не бях такава глупачка, нямаше сега да се намираме в такова положение. Всичко, което ни остана, е онази снимка на Алекс, която Холи вече видя. Онази, която ми каза, че имаш на...

— Чакай! — Софи скочи от пода. — Онази снимка! — извика тя и се удари с длан по челото. — О, Господи, защо не се сетих преди?

След това изхвъркна от стаята и остави тримата със зяпнали усти. Минути по-късно се върна, стиснала снимката на баща си.

— Снимката на татко... — промърмори, като се мъчеше да махне гърба на рамката с непохватни от нетърпението пръсти. Най-накрая успя да вдигне щипките и извади картоната отзад. — Сгъната е наполовина! Иначе са татко и Хюго на яхтата преди пет години — тя разгъна снимката и я вдигна. — Вижте!

Джил скочи, грабна я от ръцете ѝ и се вгледа в образите.

— Това определено е Хюго — каза тя. — Не може да не се види разликата.

След това подаде снимката на Холи и зачака с разтуптяно сърце.

Холи погледна снимката. На нея имаше двама мъже в яхта. Едната половина вече беше виждала — тази с Алекс в профил. Хюго беше застанал до него с лице към камерата и макар много да приличаше на приятеля си и двамата мъже да бяха един до друг на ярка слънчева светлина, определено имаше разлика. Тя се втренчи в снимката и образът се замъгли пред очите ѝ, после примигна няколко

пъти и върху лъскавата ѝ повърхност капна малка сълза. Накрая, след цяла вечност за останалите в стаята, каза:

— Мъжът в профил лесно може да бъде сбъркан с моя съпруг преди няколко години, загорял, по време на ваканция — тя спря и протегна снимката на Кит. — Но не е — после преглътна. — Бях омъжена за мъжа отдясно, този без белега на шията.

Кит взе снимката и я погледна. Алекс Търнър носеше тениска и белегът му се виждаше ясно — малка розово-бяла точица върху загорялата кожа. Хюго Бландфорд беше гол до кръста, смееше се с отметната назад глава и върху идеалния, равномерен тен на шията му нямаше и следа от белег.

— Хюго Бландфорд — каза той.

Холи вдигна ръце към лицето си и се разплака.

Кит затръшна вратата на наетата си кола и заговори на Холи през прозореца. Тя вече беше пъхнала ключовете, готова да запали.

— Сигурна ли си, че се чувстваш достатъчно добре, за да отидеш? — попита я той.

Холи кимна.

— Трябва да разберем какво има в банковите извлечения — каза уморено тя. Всъщност не се чувстваше достатъчно добре за нищо, освен да лежи на тъмно и да плаче до припадък. — Пък и аз съм единствената, която може да говори с онзи художник, Маркъс, ако успея да го открия, де.

— Сигурна ли си, че не искаш да дойда с теб? — Кит знаеше отговора, но за всеки случай беше длъжен да попита.

— Не, благодаря — Холи запали и Кит отстъпи назад. — Повече ми се иска да отидеш в Брайтън и да видиш дали онова копеле си е отишло здраво и читаво — извика тя от прозореца си.

Кит кимна. Гласът ѝ бе придобил остри, горчиви нотки и това го тревожеше, макар да бе разбираемо. Изобщо не беше сигурен, че е правилно да я оставя в толкова нестабилно психическо състояние, но запази тази мисъл за себе си. Холи не посрещаше добре нито съчувствието, нито помощта, а най-малко утешенията му.

Тя включи на скорост и потегли. Погледна Кит в огледалото — намръщен, бръкнал в джобовете на джинсите си — и за момент

толкова ѝ се прииска да се върне и да го прегърне, че ѝ се наложи да спре, за да си поеме дъх. Видя го, че я гледа, махна му и продължи бавно надолу по алеята. „Каква бъркотия — помисли си, докато свиваше към главния път, — каква ужасна бъркотия!“

Когато Кит се върна в къщата, Джил стоеше в антрето с палто в ръка и ровеше в чекмеджето на масичката за ключовете от колата на Алекс.

Тя вдигна поглед и попита:

— Как мислиш, Холи добре ли е?

Кит сви рамене.

— Някой от нас да е добре?

След това се обърна. Софи слизаше по стълбите с раница на рамо и палто в ръце.

— Хари! — извика Джил към горния етаж. — Хайде, тръгваме за баба! — след това отново погледна Кит. — Искаш пак да се опитам да се свържа с онзи Уелш, така ли?

— Да — той подъвка замислено долната си устна. — Все още ми се струва доста странно, дето не ти се обади, след като не успя да отидеш на гара „Виктория“ преди десет дни. Каза ми, че по време на телефонния разговор ти е звучал притеснено, сякаш е нямал търпение да се отърве от това, което притежава.

Джил се обърна към него.

— Може би просто му се иска да забрави цялата тази работа, както и на мен.

Но Кит не беше особено убеден. Той се тревожеше да не би с Уелш да се е случило нещо лошо, но не каза нищо, за да не плаши Джил.

— Хайде пак да повторим — рече Джил и посегна да си вземе палтото. — Трябва да отида у свекърва си и да оставя на телефонния му секретар съобщение с нейния номер, но без името ѝ, така ли?

— Да.

Ако Уелш все още бе жив, значи го следяха и вероятно и телефонът му се подслушваше.

— И ако се свържа с него, да си уредим среща ѝ да взема папката, приготвена за Алекс?

— Ако е възможно, да.

Тя си взе чантата.

— Добре. Кога ще се върнете?

— Не по-късно от пет следобед.

Джил целуна Софи по челото.

— По- ми се иска да дойдеш с нас у баба — рече тя, но Софи не каза нищо и Джил предпочете да не спори. Вече осъзнаваше, че дъщерята на Алекс трябва да вземе участие.

— Добре тогава, ще се видим по-късно за чай — тя погледа Хари, който подскочаше надолу по стълбите, и го изведе навън.

Кит и Софи ги последваха. Джил набра кода на алармата, затръшна вратата, подаде на Кит ключовете на Алекс и отвори на Хари задната врата на рейндж роувъра. Полицаяте бяха върнали колата на съпруга ѝ предишната седмица. Докато гледаше как Кит отваря вратата на Софи, заобикаля автомобила и се качва, Джил се почувства някак особено и реши да я продаде при първа възможност.

Тя се качи в рейндж роувъра, запали и включи на скорост.

— Недей още да си закопчаваш колана — каза през рамо на Хари. — Портата, моля!

След това спря на тревата до алеята, махна, когато Софи и Кит минаха покрай нея, и изчака Хари да слезе и да затвори портата. Секунди по-късно той се качи, закопча си колана и Джил потегли.

— За какво е всичко това, мамо? — попита той, преди да си включи електронната игра.

Джил се взря в бледото му, разтревожено лице, отразено в огледалото.

— Честно казано, все още не знам — отговори му, като погледна нервно през рамо към къщата.

От задната седалка се чу електронният сигнал на включената игра и Джил даде мигач, за да свие надолу по „Литъл Хил“.

— А така ми се иска да знаех — промълви тя. — Така ми се иска да знаех!

Кит паркира колата на Алекс на едно от запазените места на Джон Стрийт, на няколко преки от Брайтънското полицейско управление, и Софи скочи от колата, за да прочете указанията.

— Имаме около четири часа — каза тя, като пхна глава в колата и Кит изгаси двигателя. — Би трябвало да ни стигнат.

— Точно така — той слезе от колата, заключи и пхна ключовете в джоба си. — Надявам се да знаеш пътя, Софи, защото аз нямам никаква представа къде се намирам. Накъде е морето?

Софи се усмихна, спря, погледна назад и посочи.

— Морето е някъде натам — отговори тя и махна вяло към сградите. — Доволен ли си?

— Да — той й се усмихна в отговор. — Хайде тогава, да отидем първо в полицията. Човек никога не знае, може и да са открили нещо — и тръгна натагък. — Няма нищо, ако започнем оттам, след това ще идем на крайбрежната улица. Хайде!

На Софи й се наложи да подтичва, за да върви в крак с него.

Когато стигнаха в управлението, Кит я остави да прегледа дъската за обяви, а той отиде до бюрото на дежурния и помоли полицаия, който седеше там, да поговори с някой от Централния разузнавателен отдел.

— Какъв е проблемът, сър? Мога ли да ви помогна?

Кит се стъписа, не беше очаквал такова любезно посрещане.

— Тъъ... не знам, но не мисля, че можете да ми помогнете. Искам да попитам за едно, както се предполага, самоубийство отпреди две седмици, на седемнадесети декември. Алекс Търнър — дрехите му били намерени на плажа. Дошъл съм с дъщеря му Софи и се чудехме дали не се е появила нова информация — свидетел или нещо такова?

Сержантът погледна зад Кит към момичето, което се навъртеше покрай дъската за обяви. Спомняше си случая. Беше обсъждан из цялото управление — двуженецът, фалшивото самоубийство, след това появата на трупа в Лондон и прехвърлянето на случая към Скотланд Ярд.

— Страхувам се, че никой от отдела не е свободен в момента, сър — каза искрено той. — И не съм упълномощен да обсъждам такава информация с вас. Опасявам се, че сме доста под напрежение, тъй като в момента се занимаваме с друго убийство.

— Разбирам.

— Мога ли да ви взема името и адреса и след това да накарам някой да ви се обади?

— Не, благодаря, не се притеснявайте. Мога да намина друг... — той млькна, за да позволи на една млада полицайка с купчина листове в ръце да поговори със сержанта.

— За кого са тези? — попита тя, като се мъчеше да удържи тежката купчина.

— Дай ги на Чарли, той ще ги раздаде. О, и сложи няколко тук, ако обичаш.

Полицайката кимна, вдигна преградата на гишето и мина покрай Кит с товара си.

— Извинете, сър, какво казахте? — попита сержантът Кит.

— Няма значение — отвърна Кит. — Благодаря ви, че ми отделихте от времето си.

Той се обърна и тръгна към Софи. Софи говореше до дъската за обяви с някакъв младеж, но Кит не обърна внимание на разговора, а зачака удобен момент да го прекъсне. Нямаше търпение да тръгват, имаха много работа.

— Сигурна съм, че ще открият какво се е случило — каза Софи на младежа. — Вероятно е най-добре да си отидете у дома и да чакате някой да ви се обади. Може да мине време, преди да пристигнат първите новини.

Кит се заслуша и погледна младежа, с когото говореше Софи. Беше седнал срещу бюрото в пълна униформа на Армията на спасението, блед и разстроен, вероятно на не повече години от самата Софи.

— Просто не мога да повярвам — каза той и се хвана с две ръце за главата. — Не можах да повярвам, когато изчезна. Знаех, че се е случило нещо такова, просто го знаех! — той вдигна поглед към Софи. — Нямам представа какво може да е правила на онова място. Каза на майка си, че отива на разходка покрай морето, било два и половина. Отишла облечена в униформата си.

Кит докосна Софи по ръката. Беше се вживяла в мъката на младежа и ѝ личеше, че се разстройва.

— Софи — каза нежно той, — наистина трябва да вървим.

Тя кимна.

— Съжалявам — каза на младежа. — Наистина се надявам да откриете какво е станало.

Младежът сви безнадеждно рамене и Кит погледна плаката над главата му, току-що окачен от полицайката. Приятелката на младежа беше изчезнала точно в деня на самоубийството, на седемнадесети декември, и тялото ѝ бе намерено предишната нощ в района на Кемп

Таун. В три часа на същия ден на телефон 999 бе регистрирано обаждане от обществен телефон и полицията призоваваше всички свидетели, които може да са видели момичето, да се обадят. „Ето защо са заети полицаите“, помисли си той, докато вървеше към вратата. Изчака Софи да го настигне, отвори ѝ вратата и я последва навън в студения, влажен декемврийски следобед.

— Беше ужасно, нали? — каза Софи, докато се загръщаше в палтото си.

Кит поклати глава.

— Не можем да направим нищо — отвърна той. И без това си имаха достатъчно проблеми. — Хайде, да вървим.

Двамата се отправиха към Брайтънския павилион и мястото на инсценираното самоубийство: сивото, страховито море.

Два часа по-късно двамата седяха в едно кафене с изглед към океана в края на крайбрежната улица, където достопочтените хотели отстъпваха място на порутени, запуснати сгради, използвани от социалната служба за настаняване жертвите на жилищния недостиг. Кит бе в лошо настроение. Той сложи снимката на Хюго Бландфорд на масата между тях и от време на време я вдигаше и почукваше с нея върху пластмасовата повърхност. Бяха стигнали до поредната задънена улица: никой не бе виждал и не познаваше мъжа на снимката. Разпитаха във всички големи хотели в Брайтън, но като че ли изобщо не бе ходил там.

Софи пиеше капучиното си и наблюдаваше Кит. Имаше свое мнение, но нямаше смелостта да го изрази на глас, не притежаваше достатъчно самочувствие. Неочаквано Кит вдигна поглед и видя, че го гледа втренчено.

— Добре де — рече той. — Ти какво мислиш?

— Как...

— Практика. Адвокатите забелязват всичко, налага им се. Трябва да знаеш кога клиентът ти е напълно откровен с теб или премълчава нещо, а и трябва да наблюдаваш противника, да забелязваш и най-малкия признак за това какво мисли. Е, поне така е при добрите.

— А ти добър адвокат ли си?

— Страхотен! — отвърна Кит и двамата се усмигнаха.

— Ами... — Софи остави чашата си на масата. — Щом си толкова убеден, че трябва да е отседнал именно тук...

— Звучи логично, нали? Трябвало е да наблюдава плажа поне един ден, да провери кога е най-пуст. Едва ли е искал някой да тръгне да го спасява, нали? И все някъде е трябвало да отседне.

— Добре, прието, но ако бях на негово място, нямаше да отседна в някое луксозно място, а ти? Щях да се потопя, особено ако бягах, да избира някое място по-настрани, например Кемп Таун, в някой порутен и мръсен хотел, където ще плащам в брой и никой няма да ме забележи.

Кит се изправи рязко на стола си.

— Хей! Идеята ти е доста хитра. Ако беше бизнес, щях да ти го открадна и да го продавам като мой.

Софи се усмихна.

— И къде е Кемп Таун?

— Точно там, където е било намерено горкото момиче, малко по-нагоре оттук.

Кит се изправи, бръкна в джоба си и сложи две монети от по една лира на масичката. Софи ги вдигна, погледна касовата бележка в чинийката и извади портмонето си. Отброи точната сума, сложи я на масата, върна на Кит парите и се изправи.

— Дължиш ми седемдесет пенса — каза тя. — Нямам намерение да им оставям бакшиш от шестдесет пенса.

Кит се усмихна, просто не можа да се сдържи. Беше забравил какво е да си юноша, все да нямаш достатъчно пари и да си ученик.

— Благодаря. Ще ти ги върна, когато разваля.

След това ѝ помогна да си облече палтото, изчака я да излезе от кафенето и поеха нагоре към Кемп Таун.

— Значи никога досега не си виждал този човек? — попита отново Кит, като сложи снимката на Хюго Бландфорд върху тезгяха на рецепцията.

— Казах ви — отвърна мъжът. — Никога.

Кит кимна и погледна Софи, която наблюдаваше със зяпнала уста как мъжът зад тезгяха си слага червило и навива с дълъг, розов нокът една букла отпред на русата си перука. Тя разбра намека и отиде да разгледа мътния аквариум с тропически риби, вграден в едната стена, като надаваше ухо към разговора на рецепцията.

Мъжът се усмихна на Кит и опъна надолу розовия си пуловер, за да привлече вниманието към големия си фалшив бюст. Кит пхна ръка във вътрешния джоб на якето си, извади портфейла, измъкна оттам две банкноти от по двадесет лири и ги остави върху снимката.

— Абсолютно ли си сигурен? — попита той за трети път. Имаше някакво предчувствие за това място и този човек. Точно тогава мъжът покри с длан ръката на Кит и той усети неестествената мекота на кожата му.

— Не сте ченге, нали?

Кит едва сдържа отвращението си.

— Не. Защо?

Мъжът прокара език по пълните си, розови устни.

— Душиха наоколо тази сутрин — каза той и превзетият му глас се снижи до прелъстителен шепот. — Заради убийството на малкото девойче. Горкото момиче, но е зле за бизнеса. Не искам да си имам работа с полицията. Казах им, че не знам нищо.

— Разбира се — рече Кит и издърпа полека ръката си. — Но си виждал този човек, нали?

Мъжът кимна и понечи да вземе парите, но Кит го хвана за китката и каза:

— Подробности.

Мъжът ахна женствено.

— Преди Коледа — след това махна нехайно със свободната си ръка. — Беше в най-натоварения период, не си спомням датата.

Кит го стисна още по-здраво за китката и я изви леко.

— Опитай се — рече той.

— В същия ден, когато изчезна момичето — заекна мъжът. — Спомням си, защото казах на Били, че сигурно е съвпадение. Казах...

— Колко време остана тук?

— Една нощ. Пристигна сутринта и плати в брой за две нощувки. Замина си на другия ден следобед, около три и половина, и май доста бързаше.

Кит пусна китката на мъжа и се обърна, а последният започна да разтрива зачервеното място. Когато отново се обърна към него, видя, че постъпката му е възбудила администратора: лицето му беше поруменяло и той се усмихваше с нацупените си розови устни.

— Спомняш ли си още нещо? — попита Кит.

Мъжът сви рамене.

— Носеше куфар и в стаята му беше останала пачка френски франкове. Чистачката я намерила случайно, тя...

— Добре — рече Кит. Не му се слушаха безсмислени лъжи. Той си прибра снимката, но остави парите на тезгяха. — Благодаря.

Мъжът се усмихна и пъкна парите под тезгяха.

— Всеки път, когато пожелаеш, бонбонче — рече той. — Целият съм твой!

И се засмя, докато Кит взимаше Софи и двамата излизаха от хотелчето.

— Бинго! — каза Кит на улицата. — Това е нашият човек и както изглежда, още е жив.

Софи се обърна и погледна сградата.

— Господи, каква дупка!

Кит проследи погледа ѝ.

— Както вече каза, идеално е, ако трябва да се потопиш. Няма начин до полицията да стигне някаква информация. Мястото си е направо публичен дом за гейове, идеалното прикритие.

Софи се обърна към Кит.

— И какво сега?

— Сега ще проверим на най-близкия ферибот...

— Нюхейвън — довърши вместо него Софи.

— Точно така, Нюхейвън. Имал е в стаята си френски франкове и ми се струва, че е смятал да прекоси Ламанша. Да видим дали там не си го спомня някой. Ще стреляме в тъмното, но човек никога не знае.

Софи метна чантата си на рамо и изравни крачка с неговата.

— Знаеш ли, в онова убийство на момичето от Армията на спасението има нещо, което ме тревожи — рече тя.

— Опитай се да не мислиш за него — отговори Кит. — Зная, че младежът те разстрои, но... Софи?

Той спря и се обърна към нея. Неочаквано се беше заковала на място.

— Какво има? Какво е станало?

Кит отиде до нея и сложи ръце на раменете ѝ.

— Софи? Добре ли си?

Тя вдигна поглед към него.

— Това момиче, нейният приятел ми каза, че е отишла на плажа на разходка в около два и половина, нали? Да кажем, че се е разхождала и е видяла там един мъж, който се е опитвал да се самоубие — свалил си е дрехите и може би е влязъл във водата — значи е изтичала нагоре по плажа и покрай крайбрежната улица да потърси телефонна кабина. Най-близката е недалеч оттук. Тя се обажда на 999, но така и не успява да говори с полицията. Хюго не е искал да има свидетели. Било е от голямо значение никой да не го види, и ти ми го каза преди. Ако е било съобщено веднага на полицията, щели са да намерят трупа, само че труп не е имало, нали така? Значи той вижда момичето, проследява го, намира го в телефонната кабина и го накарва да замлъкне — не е имал друг избор. Хвърлил е трупа близо до хотела и си е заминал набързо, както ни каза онзи мъж. Той...

— Спри! — викна внезапно Кит. — Софи, та това е лудост! Успокой се! — той я стисна за ръцете и я задържа на едно място. — Не може да вярваш във всичко това. Въображението ти се е развихрило.

Тя го погледна втренчено.

— Така ли?

Кит я гледа известно време и отпусна ръце.

— Да, така мисля.

— Е, тогава ми отговори на следното: Ако имаш неприятности, ама големи неприятности, ако току-що си убил някого и си го скрил, щеше ли да рискуваш да те хванат?

Кит усети как инстинктите му вземат превес и поклати глава.

— Не — съгласи се той, — вероятно не.

— Не мисля, че тук има „вероятно“ — рече Софи с блеснали очи. — Защото, ако си убил веднъж, тогава можеш отново да го направиш.

Кит я погледна в очите и внезапно му просветна.

— И отново — отвърна той и Софи потрепери на мразовития зимен вятър.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тед Уелш плати на шофьора на таксито и вдигна поглед към офиса си над магазина за китайска храна. След това се усмихна, когато усети във въздуха познатата миризма, и помахна на семейство Уонг, които държаха магазина. Господи, колко хубаво си беше у дома!

Той отключи вратата, бутна я, наведе се да вдигне пачка писма и циркуляри от изтривалката, пъкна ги под мишница и изкачи стръмното, тясно стълбище към първия етаж и офиса си. Усещаше миризма на застоял цигарен дим и лек аромат на подправки, който идваше от магазина долу — познати миризми, които го караха да се чувства у дома си. Уелш стовари куфара си в коридора, пъкна ключа в ключалката и надникна през матираното стъкло, докато отваряше. Всичко в офиса му бе точно така, както го беше оставил: пепелник, пълен с фасове, наполовина пълна чашка с кафе, хванала мухъл отгоре, и най-различни боклуци по бюрото, шкафа за папки и всяка свободна повърхност в стаята. Вече беше сигурен, че е взел правилното решение.

Той се наведе и вдигна купчина хартия, за да потърси лист и химикалка, искаше да прегледа пощата. Точно тогава зърна две от папките, върху които беше работил и които бе изоставил в бързината. Извади едната изпод купчината и я прелисти, като се спря на два пъти, за да провери реда на книгата. Уелш работеше в безпорядък, но папките му винаги бяха в безупречен ред. Той остави папката, прелисти втората, стана и започна да оглежда всеки сантиметър около себе си. Имаше грешка — офисът му не беше точно както го бе оставил. Някой беше влизал тук.

Уелш отиде до сейфа, отключи го и погледна вътре. Нямахше много неща — преди две седмици беше взел всичките пари и бе оставил копията от папките на една дискета у дома, — но имаше почти фотографска памет и веднага видя, че вътре е размествано. Несъмнено бяха търсили копието от досието на Григсън. Той се върна до бюрото и

вдигна телефона, но след това размисли. Ако не бяха намерили копието — а те не го бяха намерили, — значи все още търсеха.

Той взе ножа за хартия, пъкна го в цепката на слушалката и я отвори. Извади внимателно малък електронен чип и го огледа. Господи, тези неща ставаха все по-сложни! Той го поддържа няколко секунди между палеца и показалеца си и доволен от себе си, го подхвърли във въздуха и го пусна в мухлясалото кафе. След това сглоби отново слушалката, натисна бутона за съобщения и седна да ги изслуша.

„Незначително обаждане“, написа на тефтера и бързо превъртя първото съобщение, а след това „Б. С“, което означаваше „безнадежден случай“. Последваха съобщение без име и номер и обаждания на двама от клиентите му. Той надраска имената и номерата им и до тях „Р“, инициала на „развод“. После превъртя набързо още едно незначително обаждане от същия продавач на офис оборудване. Спря машината на половината от следващото съобщение, послуша, записа си номера, след това отново го превъртя и го пусна. Наведе се напред, за да разпознае гласа, прекъсна съобщението и грабна телефонния указател от пода. Прокара пръст надолу по колонката национални кодове и сравни с този, който току-що бе записал: на Хенфийлд.

След това взе пътния атлас от една купчина книжа върху шкафа за папки, намери Хенфийлд в азбучния показалец и обърна на страницата. Хенфийлд се намираще близо до Ийстхам, това беше само предчувствие, но му се струваше, че може и да е вярно.

Уелш откъсна листа от тефтера, пъкна го в джоба на самото си и се отправи към вратата. Щеше да се обади от кръчмата. Имаше нужда да пийне нещо, а и там беше по-безопасно: щом в телефона имаше микрофон, като нищо можеше да има и в офиса. Той затвори вратата зад гърба си, отправи се към стълбите и прескочи куфара, но го остави да си стои там. „В него няма нищо за крадене — помисли си, докато слизаше забързано надолу, — освен малко евтино испанско бренди и наръч влажни летни ризи.“ Той излезе на улицата, заключи два пъти двойната врата и тръгна да провери обаждането, за което беше абсолютно сигурен, че е от Джил Търнър.

Холи седеше в кабинета на директора на банката в Челси — модерна, оборудвана с офис техника стая, със столове от кожа и хром и черно ясеново бюро — и гледаше множеството книжа, разпръснати пред нея. Беше като вцепенена. Как можеше да обясни безкрайната си глупост? Нямаше никаква представа какво е ставало. Беше поверила бизнеса на Санди и никога не си бе правила труда да задава въпроси или дори да поглежда банковите извлечения или касовите книги. Защо го беше направила? Защо, при цялото си образование и интелигентност, бе предпочела да не обръща внимание на всичко това?

Тя вдигна извлеченията от август и септември. Сумите, влезли в сметката, бяха феноменални, много повече, отколкото бе навеждана да мисли, а парите, които бяха излезли, бяха още по-зашеметяващи. Всичко изглеждаше съвсем законно, разбира се, Санди бе продавал произведения на изкуството в Средния изток и бе трупал приходите в различни офшорни сметки. От това, което вече знаеше, можеше да подозира, че сметките са били предварително подготвени и всичко е част от системата. Тя остави двете извлечения и вдигна тези за ноември и декември. През ноември имаше три големи сделки на стойност почти два милиона лири, а през декември цялата сума бе преведена в кодирана сметка в швейцарска банка. На платежното искане до подписа на Санди стоеше този на Холи. Тя го вдигна и го огледа внимателно — не бе съвършен, но бе доста добре изпипан.

— Разбира се, имате право на кредит, за да покриете разходите, госпожице Григсън, и ще се радвам да го увелича дотолкова, доколкото смятате, че ще имате нужда.

Холи кимна смутено.

— Вашият бизнес е много важен за нас. През последните две години ви наблюдавахме как израствате, а запазването на клиентите е една от основните грижи на банката.

Холи отново кимна.

— Обаче имам нужда от някаква информация кога очаквате постъпления. Разбира се, не е спешно, но...

Холи вдигна поглед.

— Извинявайте, какво казахте?

— Постъпления, с които да се покрие кредитът? Вероятно можете да ми дадете някакъв срок? Поне приблизителен?

Стомахът на Холи започна да ври.

— Не разбирам — каза тя. — Ами какво стана с общата ни комисионна сметка и онази за месечните спестявания?

Имаха две сметки — едната за ежедневни разходи по бизнеса, а другата за комисионите, печалбата на галерията от сделките. Комисионата се изтегляше от чековата сметка в края на всеки месец и прехвърляше в другата. Холи знаеше това, защото винаги преглеждаше извлеченията ѝ, редовно се грижеше за това. Сметката беше мерило за успеха на галерията.

Директорът отвори кафявата картонена папка пред себе си и прелисти кореспонденцията в нея.

— Ето — отвърна той, като извади едно писмо, писано на бланка на галерия „Григсън“. — Миналия месец ни наредихте да закрием тази сметка, госпожице Григсън. Дадохме на съпруга ви документ за сумата според вашите инструкции.

Холи погледна листа и ръката ѝ трепна. Писмото беше напечатано на нейната пишеща машина — разпознаваше шрифта, — а най-отдолу стоеше нейният подпис заедно с написана на ръка бележка.

— Разбирам — промълви тя с пребледняло лице. — Мога ли да получа копие от това?

— Естествено. Добре ли сте, госпожице Григсън? Да ви донесем ли чаша вода?

— Не, благодаря ви, добре съм.

Холи затвори очи за момент и си пое дълбоко дъх. Когато се овладя, директорът ѝ подаде копие от писмото, което тя пъхна в джоба си, и поседя известно време, като се опитваше да събере достатъчно сили, за да стане.

— Мога ли да ви се обадя по-късно за превишаването на кредита? — попита, когато най-сетне успя да се изправи на крака.

— Да, разбира се!

Директорът на банката заобиколи за секунди бюрото си и застана до нея. „Млад е, прекалено млад“ — помисли си Холи, докато я хващаше за ръката. Миришеше силно на скъп цитрусов афършейв и миризмата му моментално я посъживи.

Тя се изправи с последните си остатъци от енергия и праметна чантата на рамото си.

— Благодаря ви, че ми отделихте време този следобед — каза му и протегна ръка.

— За мен беше удоволствие, госпожице Григсън — той се ръкува с нея. — Секретарката ми ще ви изпрати.

— Да, благодаря.

При обикновени обстоятелства, с присъщите си енергия и увереност, Холи можеше и да скастри младежа; той бе надменен и я дразнеше. Сега обаче изобщо не приличаше на себе си, с нищо не наподобяваше на онази Холи Григсън отпреди две седмици. Бе просто нейна сянка и бързо губеше реална представа какво става с нея и какво прави.

Без да каже нито дума повече, тя последва секретарката до главното крило на сградата и излезе. Навън се качи в едно такси, даде си адреса и отпусна глава на облегалката. „Какъв смисъл има? — помисли си. — Коя съм все пак?“ И докато таксито се вливаше в уличното движение на Лондон, тя престана да мисли и се отдаде на всепоглъщащата безнадеждност.

Гай Ферейра седеше в наетата си кола пред блока на Холи и наблюдаваше. Първо опита с домофона, но след като не получи отговор, му оставаше само да седи и да чака. Вече стоеше там от доста време, когато едно черно такси спря наблизо.

Той се поизправи на седалката и видя как Холи слиза, подава парите и тръгва към сградата. Когато стигна до вратата, се спря и започна да търси безуспешно ключовете в чантата си. След това я свали от рамото си, пусна я на земята, коленичи на студения бетон и започна да ровичка, докато ги намери. Гай Ферейра очакваше тя да влезе в блока, но Холи внезапно се сепна, сякаш току-що бе осъзнала нещо неприятно, и изруга високо. Вдигна ръце към лицето си, а раменете ѝ увиснаха. Преди обаче да успее да направи каквото и да било, Ферейра слезе бързо от колата. Когато стигна до сградата, Холи седеше на стъпалата, хванала с две ръце главата си, и хълцаше.

— Хей? Извинете, хей? — повика я Гай от подножието на стъпалата.

Холи не му обърна внимание, но хълцанията спряха. Тя продължи да държи главата си наведена, заровена в ръцете, като се молеше натрапникът да си отиде. Само че това не стана.

— Извинете, търся Холи Григсън — каза той. — Чудех се дали не знаете...

Холи вдигна глава, избърса набързо лице с опакото на ръката си и погледна застаналия пред нея мъж.

— Аз съм Холи Григсън — каза тя. — Кой се интересува?

— Гай Ферейра. Аз съм приятел на съпруга ви и...

При тези думи Холи отново се заплака.

— Мили Боже! Добре ли сте? — Гай пристъпи напред, но внимателно, за да не се натрапва. — Господи, здравата сте разстроена. Мога ли да направя нещо за вас?

Холи поклати глава, без да вдига лице от ръцете си. Помнеше името му, помнеше и обажданията му. Защо, за Бога, не престанеше да ѝ се натрапва и не вземеше — просто да си отиде?

— Мога ли да ви откарам някъде, за да получите помощ? Колата ми е...

За втори път Холи вдигна поглед.

— Нямам нужда от кола! — каза троснато тя. — Имам една скапана кола и я оставих в скапаното Челси, където срокът ѝ за паркиране е изтекъл преди час!

Докато говореше, очите ѝ се напълниха с нови сълзи — ядни, безполезни, безнадеждни сълзи. Внезапно скочи, слезе по стъпалата и се обърна с разкривено лице.

— През половината време не знам какво правя! Допускам глупави грешки, не преценявам добре и нищо, ама нищо не е както трябва! Всичко е объркано! Всичко! Целият ми живот е скапана каша и дори не можах да си спомня, че съм отишла със скапаната кола под наем! Напъхах се в едно такси и напълно забравих, че... — от гърлото ѝ се изтръгна ридание и лицето ѝ се разкриви още повече. — Съжалявам! — промърмори тя и хукна надолу по улицата.

Гай остана за момент на място, но после тръгна след нея.

— Не, почакайте! — той я хвана за ръката и я принуди да спре. Холи беше твърде разстроена, за да се съпротивлява. — Ключовете на колата във вас ли са? — тя кимна. — Добре, тогава ще ви откарам дотам да си я приберете — Гай продължаваше да я държи за ръката. — Ако има глоба или са ѝ сложили скобите, или нещо подобно, ще се погрижа за това, нося пари у мен. Става ли?

Холи го погледна втренчено, с мокро от сълзите лице. Без да изпуска ръката ѝ, той я накара да се обърне, отведе я на двадесет ярда по-нататък до неговата кола, отвори вратата, помогна ѝ да се настани и се качи.

— Къде сте оставили автомобила? — попита, докато палеше.

— На „Кингс Роуд“ — отговори безизразно Холи.

— Добре — рече Гай и потегли, без да каже нито дума повече, а Холи седеше слисана до него и се чудеше как е успял да реши един проблем, който само преди няколко секунди ѝ се струваше непреодолим.

Следвайки указанията ѝ, Гай я закара до наетата кола, паркира на няколко места по-надолу и слезе заедно с нея. През цялото пътуване беше мълчал, мълчеше и сега. Холи провери за билетче на предното стъкло. За щастие нямаше.

Тя отключи вратата, обърна се и за пръв път го огледа както трябва.

— Благодаря ви — каза му. — Оценявам помощта ви.

Изглеждаше добре. Беше елегантен и правеше впечатление с тъмния си костюм и безупречни риза и вратовръзка. Не приличаше на британец, но акцентът и маниерите му го поставяха в категорията на най-добрите държавни училища. Това бе типът, с който Холи беше свикнала. За момент си помисли колко е привлекателен, но след това отново се съсредоточи върху нещастиято си.

— Вижте, съжалявам, обикновено не съм толкова избухлива. Просто това беше последната капка за един доста отвратителен ден.

— Моля ви — рече той. — За мен беше удоволствие. Не можех да ви оставя да плачете на улицата, нали?

Холи поклати глава и той се усмихна.

— Никога не оставям дама в беда. А и можехте да направите наводнение на улицата.

Холи отвърна на усмивката му.

— Ами благодаря ви още веднъж, оценявам го.

Той сви рамене.

— Кога сте виждали Санди за последен път? — попита неочаквано тя. За момент изпита подозрение — той бе почти прекалено идеален.

Гай обаче отговори с лекота на въпроса ѝ:

— Не знам. Трябва да е било преди няколко месеца. Имахме съвсем незадължаващо приятелство — от време на време вечеря, когато идвах в града, и други такива, нали разбирате?

— Да, разбирам — тя отвори вратата на колата и хвърли чантата си на предната седалка. — А къде сте се запознали?

— В един самолет за Средния изток — Гай се усмихна. — Веднага харесах Санди, с него се разговаря много лесно.

— Да, такъв беше — отвърна Холи. И тя си бе помислила почти същото при първата им среща.

— Е, ами... — Гай се обърна да си върви.

— Да. Трябва вече да тръгвам. Още веднъж ви благодаря, наистина беше много любезно от ваша страна, че ме спасихте.

— О, няма защо — той сви отново рамене и тръгна към колата си, но после хвърли поглед през рамо и ѝ махна.

„Значи не е близък приятел на Санди — помисли си Холи. — Със сигурност няма никаква представа какво се е случило. И е много симпатичен.“ Махна му в отговор и гледа след него няколко секунди. Чудеше се как е успяла да избухне така заради една кола, след това се усмихна на себе си и се качи. Запали двигателя, включи фаровете и остана така, замислена. Наистина бе изключително любезно от негова страна, а и се беше справил с минимум суетня. Избави я от чувството, че се държи глупаво, а тя го отпрати, без дори да го попита дали е съгласен. Неочаквано Холи отвори вратата и излезе наполовина от колата.

— Ало? Извинете? — извика тя.

Хрумна ѝ една идея. Може би Гай знаеше нещо повече от нея. Може би, ако си поговореха малко за Хюго — или Санди, както го познаваше Гай, — щеше да научи от него подробности, за които не се бе сетила.

Гай, който в този момент отключваше колата си, се обърна.

— Да?

— Почакайте! — Холи се наведе, за да изключи двигателя, и се приближи до колата му. — Съжалявам. Сигурно ме смятате за ужасно груба. Бяхте толкова любезен, че се чудя дали не мога да ви почерпя нещо за пиене, за да ви се отблагодаря?

Гай я погледа втренчено няколко секунди и отговори:

— Много мило, но не, благодаря. Изглеждате изтощена и няма нужда да ми благодарите, за мен беше удоволствие, наистина. Трябва да си отидете у дома — след това ѝ се усмихна чаровно. — Може би друг път.

Беше прав, чувстваше се уморена и може би наистина бе по-добре да остави това за друг път, но след като веднъж го беше намислила, трябваше да го направи. Холи се усмихна, беше толкова учтив, тъй ужасно английски. Напомняше ѝ на брат ѝ и ѝ харесваше загрижеността му, това я успокои още повече.

— Уморена съм — каза тя, — но не и изтощена. Бих искала, ако нямате нищо против.

Само някоя забележка по време на разговора, някоя случайно изпусната дума и тя щеше да направи още една крачка към разрешаването на този проклет проблем.

Гай си погледна часовника.

— Вижте какво ще ви предложи, Холи. Вие ще ме черпите едно питие, а аз ще ви черпя вечеря. Въпреки това, което казвате, ми изглеждате съсипана и се боя, че ако не пхнете малко храна в стомаха си, по някое време може да се строполите върху мен.

Холи се усмихна още веднъж. Защо бе подозирала така този човек?

— Договорено — каза тя.

Малкият италиански ресторант в селски стил се намирал в една забутана уличка в Челси. Бе доста известен и скъп, но не елегантен и претенциозен — теракотени плочки, бледокремава мебелировка и тоскански съдове. Вътре беше слабо осветен и претъпкан, с натезжала от разговори, цигарен дим и миризма на зехтин и чесън атмосфера. Сервираха първокласна храна, макар Холи да не вкуси много от нея. Когато пристигна основното ястие, вече беше изпила бутилка и половина хубаво чианти от специалните резерви и дъвчеше парченце чабата, топнато в сос от зехтин и чили. Говореше бързо, като от време на време провлачваше думите, пушеше почти непрекъснато от цигарите на Гай и напълно бе загубила представа какво му е казала и защо. Холи бе пияна. Беше забравила, че от два дни не се е хранила, както трябва. От няколко часа насам Гай постоянно допълваше чашата

й, така че Холи нямаше никаква представа колко е изпила. Не че това имаше значение, разбира се. Гай беше идеалният кавалер — учтив, приятен, съпричастен. По дяволите, дори беше ходил в едно и също училище с брат й! Беше стар сефтонец, а и възпитаник на Кеймбридж — не от нейния и на Кит колеж, а и доста преди тяхното време, но все пак бе учил там и, честно казано, това я караше да се чувства много спокойна.

И колкото по-спокойна се чувстваше, толкова повече се отпускате и загубваше представа за количеството изпито вино, което развързваше езика й и я караше да бръцолеве какво ли не. Разкри му мислите си с изненадваща лекота и в мъглата на алкохолното облекчение си въобрази, че говори с човек, който наистина я разбира. Говореше за Санди, като постоянно бъркаше името му с това на Хюго и Алекс. Разказа му за галерията, сметките, подслушването на телефона на Джил, за факта, че нейният съпруг не е неин съпруг, че дори не е този, за когото се е представял, и изложи идеята на Кит за прането на пари и връзките с организираната престъпност. Каза му всичко, а той слушаше внимателно и сериозно, казваше твърде малко, но показваше, че разбира, като я докосваше по ръката, поглеждаше я и от време на време подхвърляше нещо. Ако бе трезва, Холи никога нямаше да направи такова нещо, само че не беше. Страдаше от алкохолната илюзия, че е в безопасност — и то с човек, за когото само преди две седмици бе мислила, че е част от нещо злоещо.

— И виждаш ли в каква ужасна каша се намирам?

Тя се поизправи на стола и подпря брадичка на дланите си. Недокоснатата чиния спагети с пушена съомга и сос с водка беше бутната на една страна, а цигарата пушеше в пепелника пред нея. — Затова избухнах за колата!

След това поклати глава, посегна към чашата си и разплиска малко вино върху покривката.

— Колата — каза с надебелял глас — беше последното, ама последното нещо, с което можех да се справя... последното нещо... — Холи изгаси цигарата си, извади друга от кутията и продължи, като жестикулираше с нея. — Казвам ти, Гай, не можех да понеса повече, аз... — наведе се към свещта, запали цигарата, опърли си косата и тя едва не пламна. — К'во мислиш, а? Не е ли ужасно? А?

Гай кимна. Беше успял да даде знак на келнера, че иска сметката, без тя да забележи. Мъжът се появи до масата и Холи вдигна слисано поглед, макар че всъщност не виждаше ясно нито него, нито дори Гай.

— Откъде се появи тоя? — попита тя и се усмихна неловко. — Пууф! Магия! — след това щракна с пръсти, изпусна цигарата и изгори малка дупчица в покривката. — Опааа, пак се оплесках!

Седна по-изправено на стола, отпи още глътка вино и в един проблясък разум се запита как за толкова кратко време е успяла да се натряска така.

— Май е по-добре да си вървим... — промърмори тя.

Залата сякаш бе потънала в мъгла и лицето на Гай изчезна плавно от полезрението ѝ. Холи се изправи, сграбчи ръба на масата и въздъхна облекчено, когато се появи почти незабавно до нея.

— Ти — каза му тя, като го ръгна с пръст в гърдите. — Ти си тооолкова сладък.

Гай я хвана за ръката, усмихна се и я поведе опитно през лабиринта от маси.

— И миришеш страхотно. Ммм! — тя се сгуши във врата му и промърмори. — „Флорис“! Бих го познала навсякъде...

После махна с ръка и се усмихна на няколко от посетителите, които я гледаха изненадано.

— Чаао! — извика на хората от масата, с която се сблъска. — Многооого съжалявам.

Минути по-късно се озова навън.

— Точно така — каза Гай. — У дома.

Но Холи не можеше да му отговори. Леденият въздух я блъсна право в лицето и тя се олюля, вече напълно замаяна. Остави Гай да я отведе до колата си, отпусна се на нея, докато той отключваше вратата, а после се строполи на предната седалка и главата ѝ падна напред. Гай ѝ закопча колана, пресегна се през нея да ѝ заключи вратата и запали двигателя. Когато я погледна, видя, че е заспала, и за пръв път тази вечер се отпусна.

Той си закопча колана, включи на скорост и потегли, като светна фаровете. Хвърли кос поглед към Холи, която хъркаше тихо на седалката до него, и в очите му проблесна весела искрица. Той се усмихна, втренчи се напред и се съсредоточи върху пътя.

— Браво на нас — каза гласно. — Много плодотворно приятелство.

Холи чу нещо, но не можа да се съсредоточи. Без да отваря очи, в продължение на минута и нещо на няколко пъти заспива и се събужда. Накрая се претърколи, придърпа юргана над ушите си и пак остави образите в ума ѝ да я приспят.

Десет минути по-късно седна рязко в леглото.

— О, по дяволите!

Сдържайки позива за повръщане, тя вдигна ръка към пулсиращото си от болка слепоочие и потърси пипнешком телефона с другата. Не след дълго я грабна с треперещи пръсти и изграка в слушалката:

— Ало?

— Холи? Ти ли си? — беше Кит, полудял от тревога.

— Да...

— Къде беше, по дяволите? Вече е три сутринта! Господи, щях да умра от притеснение! Какво се е случило? Добре ли си?

Холи се отпусна назад на възглавниците, затвори за момент очи и споменът за вечерта е Гай проблесна в съзнанието ѝ. Тя изстена и отново ги отвори.

— Къде си?

— В Съсекс. Холи, какво...

— Затвори, ще те набера!

Секунди по-късно се наведе над ръба на леглото, грабна саксията и повърна в нея. След това изпълзя от леглото, отиде със залитане до банята, надвеси се над мивката и отново повърна. Напъва се още десет минути. Изтощена, пусна кранчетата, докато изчисти мивката, и се върна в спалнята да оправи мръсотията. После отиде в банята и пусна душа. Беше само по сутиен и бикини — нямаше представа как се е озовала разсъблечена в леглото. Можеше само да благодари на Бога, че е още цяла. Тя си съблече бельото, пусна го на пода и влезе под душа. Обля се с гореща вода, натърка се със сапун, изми си косата с шампоан, натърка се втори път и пусна студената вода. Минута и нещо стиска зъби, докато стоеше под ледените струи, след това спря водата, взе една хавлия и се уви. Седна разтреперана на ръба на ваната и започнаха да я връхлитат откъслечни спомени за вечерта. Обхвана я страшно разкаяние.

Какво, по дяволите, беше направила? Сигурно си бе изгубила ума, за да отиде на вечеря с един непознат, да се напие до припадък и да му каже всичко, като по този начин постави себе си, а може би дори Кит и Джил, в опасност. Нямаше никаква представа кой може да е Гай Ферейра. Разбира се, бе ходил в едно и също училище с брат ѝ — не беше ли казал, че е учил в Кеймбридж? Не си спомняше добре. Но каква връзка имаше със Санди? Откъде беше? И щом работеше в Ню Йорк, какво правеше в Лондон? Господи, дори не го беше попитала!

Тя отиде до шкафа за сушене и намери дебела пижама на цветя. Пусна хавлията на пода, облече пижамата и си сложи чифт чисти чорапи от коша с прани дрехи, жилетка и кърпа на косата. След това излезе в коридора, намери си чантата и извади тефтерчето, където беше записала номера на Джил. Тъкмо когато се канеше да вдигне слушалката, видя надписан на ръка плик.

Седна на стола в антрето и отвори плика.

„Скъпа Холи,

В случай че се чудиш как си се озовала тук, докарах те у дома и ти помогнах да си легнеш, а сега отивам да докарам и колата ти. Ще пусна ключовете в пощенската кутия и ще взема такси до хотела, в който съм отседнал. Прилагам визитната си картичка, а номерът ми в хотела е написан отзад. Моля те, обади ми се да ми кажеш дали си добре, за да не се притеснявам.

С приятелски чувства, Гай“

Почеркът беше дребен, със заврънкулки, спретнат и много благопристоен.

Холи погледа озадачено бележката, сложи я обратно в плика и я пусна на масичката. Набра номера в Съсекс и поговори с Кит, но не му каза нищо за вечерта или за Гай, а само че ще се видят на сутринта, след като се опита да се свърже с Маркъс. Извини му се, че го е разтревожила, извини се неубедително, че се чувства уморена и иска да остане сама, и затвори.

Все още с визитката в ръка, отиде в дневната и се отпусна на канапето. Чувстваше се махмурлия, беше изтощена и ѝ се гадеше —

плюс това ѝ се повдигаше от цялата тази ужасна бъркотия и от собствената ѝ глупост. Възнамеряваше на сутринта да позвъни на Гай Ферейра, да му благодари за загрижеността и да приключи с това. Беше допуснала още една огромна грешка, но смяташе да я оправи, доколкото можеше, и да се опита да я забрави.

Струваше ѝ се свестен човек. Все пак я беше докарал до дома ѝ и бе дотолкова загрижен, че да се интересува дали е добре. Само дето тя бе успяла да се гипсира, да се направи на ужасна глупачка и да издрънка прекалено много. Това я правеше още по-уязвима отпреди.

Холи се сви на кълбо, прегърна една възглавничка и започна да обмисля какво ще каже на Гай Ферейра. Щеше да се държи учтиво, но хладно и да му даде ясно да разбере, че тази нощ няма да се повтори. Смяташе да говори вежливо, но да бъде пряма, и можеше да се надява, че с това ще се свърши.

Навън на улицата Невестулката видя как лампата на втория етаж изгасва. Почака още малко, за да се увери, че Холи си е легнала, извади мобилния си телефон и набра номера.

Мъжът се пресегна леко и вдигна телефона. Беше гол, а момичето, което току-що бе наел, стоеше на четири крака пред него. Стегнатото ѝ, лъскаво задниче се притискаше в слабините му, а закръглените ѝ гърди се люлееха над ръба на леглото. Тя изстена, когато мъжът се изви, за да вдигне слушалката, но остана абсолютно неподвижна, за да не му се налага да се отдръпва.

— Аз съм — рече Невестулката. — Тихо е и тя си е...

— Да — прекъсна го мъжът, стисна слушалката между бузата и рамото си и плъзна ръце надолу към хълбоците на момичето.

Беше дребна и гъвкава, с толкова прилика, колкото успя да му осигури агенцията. Той се раздвижи в нея, накара я да ахне и се усмихна.

— Кажи ми нещо, което да не знам — каза в слушалката. След това, без нито дума повече, затвори.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

В седем сутринта Холи седеше на канапето, облегната на купчина възглавнички, и топлеше пръстите си с чаша горещ, подсладен чай. Преди половин час бе успяла да глътне два аспирина, без да ги повърне, и сега правеше опит с чая. Чувстваше се отвратително. След обаждането на Кит спа само един час, а когато се събуди, главата я болеше още повече, в стомаха ѝ вреше, беше разтреперена и потисната, и като връх на всичко изглеждаше толкова ужасно, колкото и се чувстваше. Не си беше изсушила косата със сешоар и сега тя висеше на клечки, лицето ѝ беше подпухнало и на петна, очите ѝ — кървясали, а пръстите на дясната ѝ ръка воняха на цигари. Миризмата беше толкова упорита, че никакво миене с ароматизиран сапун не успя да я премахне. В окаяно състояние, тя чакаше чайт да я стопли и да пробуди сетивата ѝ. Имаше работа, трябваше да се обади по телефона на няколко места, но не можеше да направи нищо в това състояние.

Вперила поглед в стената, Холи се опитваше да не мисли за вечерта, но не успя въпреки усилията си. Откъслечните спомени не ѝ даваха мира: какво е казала, какво не е казала, какво може и какво не може да си спомни. Страхотна каша, колкото по-скоро я оправеше, толкова по-добре.

Тя допи чая си, отиде предпазливо до кухнята и извади от шкафа пакет обикновени бисквити. Щом успяваше да задържи чая в стомаха си, значи трябваше да опита и с бисквити. Ако и бисквитите си останеха на мястото, значи можеше да се обади в Щатите, без да се страхува, че ще повърне по средата на разговора. Тя гризна бисквитката, откри, че наистина е в състояние да гълта, отхапа по-голямо парче, сдъвка го и го глътна. После допълни чайника, доизяде бисквитата и извади още две от кутията. Ако продължаваше с това темпо, можеше да се обади и преди края на деня. Вече по-оживена, тя си направи втора чаша чай и я отнесе в дневната.

Час по-късно вече беше облечена. Не се чувстваше добре, но поне не ѝ беше толкова лошо. Тя погледна номера на Маркърс в тефтерчето си, където го беше преписала от галерията. Знаеше, че времето в Ню Йорк е с пет часа назад, но не ѝ пукаше — смяташе, че има повече шансове да го завари у дома в три сутринта, дори и да си е легнал. Набра номера, почака секунда и нещо да се свърже международната линия и чу сигнал „свободно“. След три извънявания чу щракването на телефонния секретар. „Е, по-добре от нищо“, помисли си тя, но веднага след това усети как лицето ѝ пламва.

— Здравейте! Набрали сте номера на „Дей фреш Козметикс“. За съжаление в момента тук няма кой да ви отговори. Работното ни време е от осем до осемнадесет часа, но ако оставите името и телефонния си номер, някой от нашите служители ще ви се обади. Благодарим ви, че позвънихте, и ви молим да предадете съобщението си след сигнала.

Холи затвори, провери номера и набра втори път. След три извънявания се включи същият телефонен секретар. Тя отново затвори.

— О, по дяволите!

Пак познатата картинка, вече започваше да ѝ се повдига. Тя набра международни телефонни справки и даде пълното име и адреса на Маркърс, както ги беше записала. Помолиха я да почака. Петнадесет секунди по-късно операторът се обади отново:

— Не мога да намеря на този адрес човек с такова име, госпожо. Желаете ли да помолим оператора в Щатите да провери?

— Да, ако обичате.

Холи седна на стола в антрето и зачака. Вече знаеше отговора. Минута по-късно операторът отново се обади:

— Няма човек с такова име и адрес, госпожо.

— Разбирам — отвърна Холи. — Благодаря ви.

Тя затвори и отпусна глава в ръцете си. Разбира се, че нямаше никакъв Маркърс! Разбира се, че нямаше адрес на ателието му в Ню Йорк, нито пък телефон, регистриран на негово име — той просто не съществуваше! Пък и защо трябваше да съществува? След като нищо в този отвратителен фарс не беше реално, защо той трябваше да бъде? Холи потърка пулсиращите си слепоочия, вдигна бележката на Гай Ферейра, набра номера на гърба на визитката и помоли да я свържат с него, но ѝ отговориха, че в момента линията е заета.

— Искате ли да изчакате? — попита я администраторката.

Холи въздъхна. Предвид сегашното ѝ състояние, ако не почакаше, щеше най-вероятно да се откаже.

— Да — отвърна тя и отново ѝ се повдигна. — Ще почакам.

Секунди по-късно Гай се обади. Холи настръхна, когато чу гласа му, но направи всичко възможно, за да не ѝ проличи.

— Ало? Гай Ферейра? — рече тя, като се опитваше да говори спокойно.

— Холи! — Гай извади една цигара и я запали. — Добро утро! Как се чувстваш?

— Чудесно — отвърна тя, объркана от дружелюбните нотки в гласа му. — Благодаря за... във... — внезапно се изчерви. — За снощи и за това, че ми помогна да се прибера у дома. Съжалявам, че...

Но Гай я прекъсна:

— Забрави това. Ти си под напрежение, снощи просто изпусна малко парата. Нищо лошо не се е случило.

— Виж, Гай...

— Виж, Холи...

И двамата го казаха едновременно.

Холи се засмя нервно.

— Съжалявам — рече тя. — Ти първо.

— Добре. Канех се да ти кажа, че трябва да поговорим.

Холи застана нащрек.

— Наистина ли? — попита тя и преглътна. Гърлото ѝ беше пресъхнало. — За какво?

Гай помълча малко.

— Успя ли да се свържеш с художника, за когото ми говореше снощи?

Холи затвори очи. Не можеше да си спомни дори да е споменавала за Маркълс.

— Художник ли? — промърмори тя.

— Когато бяхме в апартамента — отвърна бързо Гай, — ти каза...

— О, да — разбира се, че нямаше да си спомня. Когато се върнаха в апартамента, беше толкова пияна, че дори не знаеше как се е озовала в леглото. — Всъщност не, не успях.

— Имах странното чувство, че ще кажеш именно това — рече той.

Холи отново застана нащрек.

— Така ли?

— Да — Гай помълча точно толкова, колкото да добави тежест на следващото си изречение. — Холи, това, което ми каза, ме разтревожи и не съм съвсем сигурен, но смятам, че мога да помогна.

Холи не каза нищо. Беше толкова навита да поеме инициативата и да прекрати познанството им, и толкова много бе упражнявала репликите си, че това я свари неподготвена. Гай спечели надмощие и за момент я накара да онемее.

— Не си длъжна да взимаш веднага решение, но мисля, че трябва да поговорим. Можем ли да се срещнем за обяд? — Холи се поколеба. — Добре, тогава не за обяд, поне на кафе, но просто ме изслушай — Холи се почувства напълно объркана. — Моля те, Холи, тревожа се за теб!

Съчувствието и разбирането в гласа му ѝ дойдоха като последната капка в чашата.

— Добре — съгласи се тя. — Да се срещнем в кафенето на „Савой“. Мога да бъда там до един час.

Гай се усмихна от другата страна на жицата.

— Добре, доскоро.

— Да, доскоро — Холи се поколеба и добави: — О, и благодаря.

Усмивката му стана още по-широка. Без да каже нито дума повече, той затвори.

Кит караше бавно по „Плезънт Плейс Роуд“ в Мертън, а Джил гледаше номерата на къщите, търсеха четиридесет и втори. На петдесети номер намериха свободно място. Кит паркира опитно колата на Алекс, изгаси двигателя и погледна Джил.

— На три къщи по-надолу е, вдясно — каза той.

Джил кимна и погледна през рамо. Зад нея се простираше цяла миля еднакви, долепени една до друга къщи, имитиращи архитектурата от епохата на Тюдорите, всичките с безупречни предни градинки, подрязани рози и зимни растения. Тя отвори вратата, слезе и попита:

— Всичките ли са еднакви?

Кит я погледна, без да е сигурен какво иска да му каже, и отговори:

— До голяма степен. Хайде.

След това заключи колата и я поведе към номер четиридесет и втори. Точно когато тръгнаха по пътеката към къщата, Тед Уелш отвори вратата, за да направи път на огромен мъж в прекалено широки джинси и черна тениска с надпис „3и 3и Топ“, който излизаше. Дебеланкото беше със слушалки на ушите, носеше в ръце нещо като метален детектор и се потеше въпреки тениската и мразовития януарски ден.

Уелш се усмихна.

— Госпожа Търнър?

— Да.

Уелш пристъпи напред и протегна ръка.

— Тед Уелш — каза той и се приближи още повече до нея. Миризмата на афтършейв едва не ѝ замая главата. — Радвам се да се запозная с вас, много се радвам. Това е един мой приятел, Гарт — и кимна към дебеланкото.

Джил му се усмихна, но шишкото я погледна безстрастно и не каза нищо, затова тя се ръкува с Уелш, представи Кит и се опита да не обръща внимание на другия.

— Влезте — каза Уелш. — Гарт тъкмо си отиваше, беше дошъл да ми направи една малка услуга. Чао, Гарт, приятелю, ще ти звънна по-късно.

Гарт кимна, но пак не каза нищо. Кит и Джил отстъпиха встрани, за да му направят път.

— Това метален детектор ли беше? — попита Кит, докато влизаше след Джил.

— Не — отвърна Уелш и ги въведе в предната стая. — Апарат за откриване на подслушвателни устройства. Много е сложен и да ме убият, не мога си спомни как му викат, но Гарт е експерт. Може да не изглежда такъв, ама...

— Мислите, че тук се подслушва? — прекъсна го Кит.

— Сигурен съм — Уелш посочи огромния аквариум с тропически рибки, вграден в едната стена, и Джил и Кит се обърнаха натам. — Вижте дали ще можете да ги разпознаете.

Кит се усмихна, отиде до аквариума, взря се във водата и видя два миниатюрни електронни чипа. Първият беше паднал в една раковина, а вторият — между дългите, полюшващи се листа на водно растение.

— Оттам вече няма да чуят много. Нещо за пиене? — Уелш кимна към ъгъла на стаята, където имаше имитация на хавайски бар с плетени високи столчета и плакати с палми. — Или кафе?

Джил зяпна от изненада. Тя огледа последователно чашата за коктейл с най-различни розови и пурпурни хартиени чадърчета, огромния цветен плакат, показващ голо до кръста хавайско момиче с пола от трева и гирлянда от цветя на гърдите, редиците подозрителни шишета с алкохол и шестте ликьори и пластмасови кокосови черупки за коктейли с подвижни капачета. Зад нея Кит се покашля и тя се обърна сепнато.

— О... ааа... кафе — каза бързо Джил. — Моля.

Уелш се усмихна.

— Харесва ви, а?

— Какво? — Джил проследи погледа му. — А, да! Много е... ааа... автентично!

Усмивката на Уелш стана още по-широка.

— Нали? Сам си го направих след едно пътуване до Хонолулу, май през седемдесет и девета или осемдесета, фантастично местенце! Били ли сте някога там?

— Не, не съм. А ти, Кит?

Кит поклати глава.

— Много ли пътувате във връзка с работата си? — попита той.

Въпросът върна Уелш към целта на посещението им.

— Не, не много. Елате в кухнята да сложа чайника на котлона. Използвам задната стая за офис.

Той ги поведе през свода към задната стая и кухничката, скътана в едната ѝ страна. Джил усети миризма на котки и погледна надолу точно навреме, за да не стъпи в сандъчето с пясък.

— О, внимавайте с котешката тоалетна — каза Уелш.

След това вдигна сандъчето и го пхна в кухненския бюфет, обърна се да си измие ръцете, поджвака малко с гъстия зелен течен сапун и ги изплакна енергично под течаща вода.

— Нямам нищо против котките — рече той, — само дето ми се иска да не серат вътре!

Джил не можа да се сдържи и се усмихна.

Уелш направи кафе, предложи на гостите шоколадови бисквити и ги заведе в стаята, някога изпълнявала ролята на трапезария, а сега домашен офис. Там включи компютъра, обърна стола до бюрото с краката нагоре и пъкна ръка в една дупка в плата отдолу. Когато я извади, държеше дискета.

— Както вече ви казах по телефона, копието върху хартия ми беше откраднато, но важните досиета си пазя на дискета, а това — той вдигна дискетата към светлината — направо пари!

След това Уелш обърна стола, седна и пъкна дискетата в компютъра. Секунди по-късно екранът се изпълни с редици числа и дати.

— Досие „Григсън“, 1991 година, така го наричахме — каза той, — поръчка от вашия съпруг, госпожо Търнър. Това е списък от сделки на фючърския пазар, сделки, сключени от неговия съдружник Хюго Бландфорд — Кит се наведе да погледне екрана и Уелш придърпа два стола. — Ето — каза той, — погледнете по-хубаво.

След това дръпна своя стол назад. Кит и Джил се настаниха и се взряха в екрана.

— Вижте колко много пари идват от една банка на Кайманските острови — Уелш посочи няколко числа. — Тук, тук и тук... — Кит кимна. — Точно тогава Алекс Търнър е започнал да подозира нещо. Банката на Кайманските острови би могла да означава, че парите са съмнителни, и това, заедно с огромните суми, които Бландфорд е хвърлял на пазара, е започнало здравата да го тревожи.

— Защо банките на Кайманските острови да са съмнителни? — попита Джил.

— Ами не са, поне невинаги, но това е всеизвестен начин за укриване на мръсни и вкарване на частично изпрани пари в страната. Полузаконно е, ако може така да се каже. Щом някой търговец като Бландфорд ги влее в пазара, е буквално невъзможно да се проследят. Няма документация и ако клиринговата къща не е загрижена за кредита — а те вероятно не са били, тъй като сумата е била много голяма, — тогава Бландфорд е можел да влее в пазара толкова пари, колкото е искал. Бил е хитър, направил е стотици сделки и парите са се

„загубили“. Когато си е прибирал печалбата, което сигурно е правел неизменно, след като е оперирал така добре на пазара, тогава тази печалба вече е била чиста.

— Господи, колко е сложно! — рече Кит.

Уелш се усмихна.

— Всъщност не. Всичко, което трябва да запомниш, е, че преди наказателния закон през деветдесет и трета, който е сложил як прът в колелата им, никому не е било грижа откъде идват парите и когато са проникнали в пазара, вече са били непроследяеми. Затова въведоха правилника против пране на пари. Било е тъй дяволски лесно!

— И защо тогава Алекс не е отишъл в полицията, ако е мислел, че Хюго върши нещо незаконно? — Джил винаги бе гледала на живота в черно-бели краски, в добро и зло, доста трудно ѝ бе да схване сивото.

— Може да се е уплашил. Тук не говорим за малки суми или дребно престъпление. Хюго е бил затънал до уши. Може съпругът ви да е бил изплашен и за вас — не е необичайно да...

— И какво се е случило? — попита бързо Кит. Последното нещо, което Джил имаше нужда да чуе, бе описание на насилието в средите на организираната престъпност.

— Нещата са поутихнали — каза Уелш, разочарован, че са му отнели възможността да се впусне в зловещи подробности, и обърна на следващата страница от файла. — Бландфорд е престанал да върти такива големи суми. Според мен едрите риби са надушили, че ще се въвежда нов правилник, и той е започнал да търси други пътища за парите.

— Галерията — рече Кит.

— Точно така.

— Но защо е бил замесен Алекс? — попита Джил. — Защо не е оставил нещата така? Искам да кажа, щом Хюго вече не е използвал неговия бизнес?

Уелш ѝ хвърли кос поглед. Беше голяма хубавица. Ако беше на мястото на съпруга ѝ, щеше да си грабне жената и децата и да изчезне. Той сви рамене.

— Съпругът ви си е помислил, че Бландфорд може да се представя за него, и е искал да разбере намеренията му.

— И тогава се е свързал с вас?

— Не, малко по-късно, в средата на миналата година. Известно време не е правел нищо, само е наблюдавал Хюго, за да види дали има нещо подозрително, но след това е решил, че трябва да научи нещо повече, и ми се обади.

— За да поръча финансово проучване на Хюго Бландфорд? — попита Кит.

Уелш всмука бузи навътре и прокара език по горните си зъби.

— Не точно — отговори той. — Нещо повече. Той... ъъ... ми плати в брой за по-голямата част от работата. Беше нещо повече от разследване, наистина — той вдигна поглед. — Но му изпратих една сметка за финансово проучване, просто за да не дразня данъчните.

— Онази, която намерихме.

— Аха, нея.

— Какъв вид разследване? — попита напрегнато Джил.

Уелш въздъхна.

— Отначало приличаше на общо проучване, но когато започнах, разбрах, че има и нещо повече. Не трябваше да се забърквам, но нещата някак си се развиха по този начин — той отново прокара език по горните си зъби, беше му навик, когато се чувстваше нервен. — Проучих Хюго Бландфорд, разбрах какво е правел на пазара с художествени произведения и с галерия „Григсън“, а след това продължих по-нагоре и се опитах да надуша организацията зад него.

— И?

Уелш чукна бутона на мишката, мина през няколко страници и на екрана се появиха бележки.

— Знаете ли за сделките с художествени произведения?

Кит кимна. Започваше да се плаши, Уелш като че ли разполагаше с всички данни.

— И вероятно знаете, че Бландфорд е смятал да се изпари с цялата камара пари, когато му дойдело времето? Или поне така си мисля, де.

Кит кимна.

— Направил го е — каза той. — Три милиона, преведени в швейцарска банка на кодирана сметка.

По време на телефонния им разговор предишната нощ Холи му беше казала какво е станало в банката.

— Господи! — Уелш се огледа и поклати глава. — И е изчезнал, така ли?

— Да.

— Е, това обяснява много повече, отколкото ми казахте по телефона — подслушването, влизанията с взлом. Ако Бландфорд се е откъснал от работодателите си, тогава по петите му е тръгнала цяла шайка главорези — той се обърна към екрана и продължи да прехвърля страниците. — Господи! — каза отново и поклати глава. — Кога открихте това?

— Снощи.

Уелш продължи да търси.

— Ето — каза накрая той. — Ето докъде стигнах. Показа се досие от полицейски тип — със сканирана и вкарана в паметта снимка и лични данни, вписани под нея.

— Посредникът — съобщи Уелш. — От него Бландфорд е получавал инструкции. Знаел е къде са парите и къде да се направят сделките.

Уелш щракна с мишката и се появи друга страница, този път с две снимки на посредника, който разговаряше с други хора.

— Кой е този? — попита Кит и посочи една от фигурите. Снимката беше леко размазана поради разстоянието и мъжът беше с гръб към обектива, но Кит имаше някакво предчувствие. От него се излъчваше власт въпреки далечината и черно-бялата снимка.

— Не знам — отвърна Уелш. — Може и да е важен, защото нашият посредник сякаш всеки момент ще започне да му целува задника! — той се усмихна. — Пък и носи хубав костюм, марков.

— Нямате ли някаква представа?

— Тц — Уелш мина на друга снимка на екрана. — Има двама-трима, дето не им знам имената, вероятно слуги като нашия приятел, и всичките докладват на някой друг.

За момент забрави, че Джил е в стаята, и се почеса по слабините. След това обаче вдигна очи, видя, че го гледа втренчено, и облиза нервно зъби с езика си.

— Цялата работа е била нещо като огромна многонационална корпорация, като районните мениджъри са докладвали на, да речем, директора за Европа. Колкото са по-високо, толкова повече квалификации притежават, хора като банкери и адвокати по

международно право. Адски изпитано и адски професионално — той се облегна назад и обобщи: — Ей това наричам екстра изпълнение.

Кит се наведе напред.

— Върни на предната страница, ако обичаш.

Уелш изпълни желанието му.

— Напълно ли си сигурен, че не знаеш кой е този? — попита Кит, като посочи мъжа, застанал с гръб към обектива.

— Нямам представа. Може и да е най-главният, но наистина не зная. Това е нещото, което ми липсва, и без него... — Уелш вдигна безпомощно ръце.

Кит се взря в снимката, след това се обърна.

— Да — промърмори той, — разбрано. И сега какво? Какво смятате да правите?

Уелш изсумтя.

— Какво ще правя ли? — той поклати глава. — Не зависи само от мен, приятелю, вие сте толкова вътре, колкото и аз! — после посочи шията си с пръст. — Затънали сме дотук! — допълни, като се сети за онзи ден на гарата. — Господи, дори за малко да ме...

Неочаквано млъкна, защото Джил се изправи. Може би не биваше да казва пред дамата за опита да го убият.

— Добре ли сте? — попита той.

Джил отвори задната врата и застана на мразовития въздух, загледана в невъобразимата бъркотия в задната градина на Уелш. Обгърна раменете си с ръце и потрепери. „Какво, по дяволите, правя? — помисли си. — Как, по дяволите, се забърках в това?“ Тялото на Алекс в моргата се появи пред очите ѝ толкова ясно, че дъхът ѝ секна.

— Добре ли си, Джил?

Кит застана зад нея, но на известно разстояние. Джил кимна, неспособна да каже и дума. Дали беше добре? Или пък се побъркваше?

Тя се обърна към него.

— Кой е убил Алекс?

Кит си пое дълбоко дъх.

— Не зная — отвърна искрено той, — не съм сигурен, но смятам, че е бил Бландфорд — след това хвърли поглед назад и видя, че Уелш го наблюдава. — Ти какво мислиш?

— Не е било професионално изпълнение — каза Уелш. — Ако беше, никога нямаше да намерят трупа.

Джил потрепери.

— И сега какво? Знаете всичко това... не, по-точно ние знаем всичко това, и къде, по дяволите, ни води то?

— До единственото възможно заключение — рече Уелш.

— Което е?

— Да намерим Бландфорд.

Джил поклати глава.

— Трябва да се шегувате! — възкликна тя. — Защо, за Бога, ще...

Уелш вдигна ръце, за да я прекъсне.

— Тук не играем роли в някакъв холивудски филм, госпожо Търнър. Това е съвсем реално и не мисля, че имаме голям избор. Положението започва да става опасно. Знаем прекалено много, съзнавате ли го? — той спря, за да се увери, че Джил възприема казаното от него, след това продължи: — Попитахте какво сега, госпожо Търнър. Ще ви кажа. Трябва да намерим Бландфорд и да оставим вратата широко отворена.

— Наистина ли мислиш, че трябва да се направи именно това? — попита Кит.

Уелш сви рамене.

— Аха, така мисля. Всъщност смятам, че това е единственото, което може да се направи — той погледна Кит, после Джил, обърна се към екрана и гледа няколко секунди снимката на мъжа. След това, без да вдигне очи, каза: — Трябва да намерим Хюго Бландфорд. Просто трябва.

— Да намерим Хюго Бландфорд? — Холи се облегна изненадано назад. — Разбирам. Просто трябва, така ли?

Гай вдигна ръце в знак на протест.

— Ей! Не съм казвал, че е просто. Само дето, доколкото виждам, нямаш голям избор.

— Нямам ли?

— Не. Този Бландфорд може да е опасен, да не говорим за хората, които ще го търсят, за да си върнат парите. По мое мнение въпросът е да го намерим, преди той — или може би те — да намери теб.

— По твое мнение? Значи това е само мнение?

— Да, това е моето мнение. Не ти казвам да направиш каквото и да било, Холи — Гай сви рамене. — Досега трябваше да си го осъзнала.

След това направи знак на келнера да дойде, поръча още кафе и запали цигара.

Холи го наблюдаваше как се обръща и оглежда кафенето, за да ѝ даде време да осъзнае думите му. Не я притискаше, не я убеждаваше, просто ѝ заявяваше какво мисли и я оставяше да разгледа мнението му. Това ѝ харесваше, означаваше, че я счита за интелигентна.

Разбира се, в началото имаше известни подозрения. Пристигна на срещата с изрепетирани думи и твърдо решена да сложи край на всичко това. Но Гай се държеше убедително и въпреки решението си тя го изслуша. Сега го гледаше и осъзнаваше, че в голяма част от думите му имаше смисъл. Ако Санди не беше ровил из нейния апартамент, къщата на Алекс Търнър, офиса му и галерията, тогава бе някой, който искаше информация за него, а ако не успееш да намерят Санди, нямаше ли тя да е следващата стъпка? Холи затвори очи за момент и споменът за нейното собствено тяло, овързано и със залепена уста, проблесна в съзнанието ѝ. Тя потръпна. Може би Гай беше прав. Може би трябваше да му се довери, да се довери на собствените си инстинкти. Наистина не знаеше. Със сигурност нямаше да загуби нищо, ако продължеше с него, поне известно време.

— Добре — каза тя и изчака Гай отново да насочи вниманието си към нея. — Да предположим, че нямам друг избор и се съглася с това, което казваш. Ето следващия ми въпрос към твоя точен адвокатски мозък. Как? Как, по дяволите, да намеря Хюго Бландфорд?

Гай загаси цигарата си и наля и за двамата още кафе, преди да отговори:

— Е, това е нещо, което ти, или по-точно ние, тепърва трябва да измислим — той сипа захар в кафето си и започна бавно да го разбърква. — Но по-голямата част, разбира се, зависи от теб.

Холи остави чашата си.

— От мен?

Той ѝ се усмихна.

— Недей да се изненадваш толкова. Да — от теб. Преди да решим каквото и да било, Холи, ще трябва да вземеш решение за мен.

— Да взема решение?

Гай присви очи.

— Да, дали съм подходящ или не.

Той отпи малко кафе, остави внимателно чашката в чинийката и я погледна право в очите. За момент Холи се запита дали не може да чете мислите ѝ.

— Казах ти кой съм и къде работя в Ню Йорк, но имам чувството, че все още не ми вярваш. Със сигурност едва ли би могла след всичко, което си преживяла, и то с основание. Но — той помълча малко, — страхувам се, че цялата тази работа е прекалено рискована, за да я вършиш, без да си я обмислила внимателно. Искам да бъдеш напълно сигурна, преди да продължим.

Холи беше изненадана. Не усещаше мъжко позъорство в думите му. Той ѝ даваше собствено пространство, не се опитваше да я притиска или да диктува условията.

— Ами ако реша, че ти нямам доверие? — попита тя.

Гай сви рамене, изпи кафето си и каза:

— Тогава ще си замина. Не бих искал да се забърквам в нещо такова само заради силните усещания. Ще си довърша работата във Великобритания, ще се кача на следващия самолет и повече никога няма да ме видиш.

Холи го погледна втренчено.

— Защо изобщо искаш да се забъркваш?

Гай извърна поглед, посегна към цигарите си и запали с леко непохватни движения. После отново се обърна към нея. Тя чакаше.

— Защото ми харесваш — отвърна накрая той. — Много повече от всички жени, които познавам.

Холи затаи дъх и сведе притеснено очи. Думите му притежаваха голяма сила с откровеността и простотата си.

— И искам да ти помогна, Холи — прибави той.

Тя вдигна очи и срещна погледа му. За момент остана стъписана от чисто физическата му хубост, след това Кит изскочи отнякъде в съзнанието ѝ и Холи отново сведе очи.

— Е? — попита нежно Гай.

Холи се поколеба, все още несигурна, след това си пое дълбоко дъх и се подчини на инстинкта си.

— Добре. Е, а сега ми кажи как да намеря Хюго Бландфорд?

— Как? — попита сержант Иймс. — Как, за Бога, очаквате от мен да намеря Хюго Бландфорд? — той се облегна назад и потърка уморено лицето си с длани. — Ако предположим, разбира се, че той е в състояние да даде отговори на въпросите ни, в което сериозно се съмнявам! — после бутна на една страна книжката, върху които работеше. — Не виждам какво повече може да ни каже от тази купчина тук.

Главен инспектор Хийли му предложи цигара. Иймс си взе, запали я и му протегна запалката през бюрото. От седем часа насам седеше на мястото срещу Хийли. Беше уморен и изобщо не можеше да схване мисълта му.

— Виж — отвърна Хийли. — Данните от Лондонската стокова борса показват, че „Алекс Търнър Инвестмънтс“ са сключвали адски много сделки през деветдесет и първа, малко преди наказателния закон през деветдесет и трета, който изчисти пазара от тъмни сделки. Говорим за огромни суми пари, пресъхнали след въвеждането на закона. Не мислиш ли, че това е страхотно съвпадение?

Иймс сви рамене.

— Може да са загубили някой крупен клиент.

— Дяволски си прав, така е. Едрите риби не поемат глупави рискове. Когато правилникът за пазара е бил готов за гласуване, са се изнизали. Преместили са се на по-лесни начинания — той посегна през бюрото и взе банковите извлечения на галерия „Григсън“. — Добра работа между другото. Как успя да получиш съдебно разпореждане толкова скоростно?

— Съдията Уилкокс искаше да се махна по-бързо, за да продължи да празнува. Мисля, че го прекъснахме — Иймс повдигна едната си вежда. — Беше почерпен и натъпкан с... — той имитира възрастния съдия. — „... направо чудесен ростбиф, момче!“

Хийли се усмихна.

— Е, получихме, каквото искахме, а тези извлечения ни показват, че каквото и да е продавал Алекс Търнър в галерията, е изкарвал адски много мангизи. След това е трупал тези мангизи в офшорни сметки. Лошото е, че извлеченията не ни казват нищо повече. Ние не сме отдел „Измами“, което ми напомня, говори ли с твоя приятел там?

Иймс кимна.

— Държи положението под око. Ще ни каже, ако надуши нещо.

— Добре. Тогава защо трябва да намерим Хюго Бландфорд? — Хийли загаси цигарата си и веднага запали нова. — Добре, дотук имаме куп числа, които може и да не са подозрителни, нали така? Бландфорд е изчезнал в началото на деветдесет и втора, точно след спирането на големите сделки и точно преди онази работа с изкуството. Според мен той е знаел какво точно става в „Алекс Търнър Инвестмънтс“ и е бил дяволски уплашен. А бих рискувал и с предположението, че е знаел и за галерията.

Иймс кимна.

— Е, каквото и да е ставало — каза той, като хвърли поглед към данните от фондовата, стоковата борса и фючърския пазар, — Търнър със сигурност е бил много зает човек — той плъзна пръст надолу по списъка със сделки на фондовата борса. — През февруари тази година Алекс не само е въртял оживен бизнес в сферата на финансите... — провери едно банково извлечение — ... но и е продал цяла камара картини в галерията. Всъщност... — той спря внезапно, погледна обратно и свери датата за втори път. След това вдигна очи към Хийли. — Според мен, сър, е бил едновременно на две различни места!

— Какво? — главен инспектор Хийли скочи, заобиколи бързо бюрото и застана до Иймс. В ръката му имаше извлечение от кредитната карта.

— Вижте, тук Търнър трябва да е бил в Бейрут. Ето покупките, които е правил там: две вечери, покупка в безмитния магазин, и все пак тук... — Иймс сложи пръст на съответния ред в компютърната разпечатка — ... тук е купил и три хиляди акции на „Ай Си Ай“, три хиляди на „Хенсън“... — сержантът плъзна пръст надолу по списъка. — И останалите... — след това вдигна поглед към Хийли. — Всичките са на датата, когато е бил в Бейрут, и са извършени в Лондон — той поклати глава. — Знаех си! Направо си знаех! Холи Григсън! Не може да го е направил сам, освен ако не е някакъв магьосник! Трябва да е имал съучастник — Иймс се изправи, твърде развълнуван, за да може да седи спокойно. — Господи! Трябваше да я повикаме пак. Знаех си, че не ми казва всичко, знаех го от самото...

Хийли вдигна ръце.

— Ей! Почакай малко! — той прегледа още веднъж данните. — Може и да е другата, законната съпруга.

— Джил Търнър? Не, не може да бъде!

Хийли седна на ръба на бюрото.

— Някаква определена причина?

— Да! Господи, тонове причини! Тя не става за такава работа, тя е, Боже, не знам, твърде некомпетентна, твърде...

— Добре, разбрах какво имаш предвид — Хийли се върна от своята страна на бюрото и потърси в купчината книжа досието на Холи Григсън. — Мислиш, че трябва пак да я разпитаме? — той намери досието, отвори го и огледа данните. — Не разполагаме с много неща. Ще ни трябва дяволски основателна причина, за да я привикаме повторно на разпит.

Иймс не отговори. Той запали нова цигара и отиде до прозореца.

— Споменахте за наблюдение — каза той, като погледна Хийли през рамо. — Все още ли важи?

— Може, ако имаме достатъчно основателна причина и можем да оправдаем разходите.

— Ако Холи Григсън е замесена — каза Иймс, — то тогава рано или късно, а според мен ще е рано, за когото и да работи, той ще се свърже с нея. Търнър е бил убит по някаква причина — най-вероятно, защото е бъркал в кацата с меда — и едрите риби ще искат да си върнат парите.

— И?

— Ако се свържат с нея и тя е под наблюдение... — Иймс се пресегна, загаси цигарата си и погледна Хийли право в очите — тогава ще сме готови да ги посрещнем.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Холи стигна в галерията, беше пет часът. В крайна сметка остана да обядва с Гай, за да прегледат всяка подробност от неговата идея, и напусна „Савой“ с намерението да си отиде у дома. Само че не го направи. Изкушението да отиде в галерията и да премисли отново нещата бе твърде голямо. Тя скочи в метрото и прекоси цял Лондон до Нотинг Хил. Повървя пеш от гарата до галерията, за да се порадва на познатите улици и сгради. В много отношения се чувстваше добре, че се е върнала. Пристигна в галерията с пламнали от студения въздух и разходката бузи.

Тъй като искаше да остане сама, тя се промъкна крадешком покрай магазина на семейство Пател, отключи тихо галерията и влезе вътре, като запали само лампата на бюрото в дъното. След това сложи чайника на котлона и си направи кафе. Когато стана готово, тръгна с чашата в ръка и се спря пред първата картина, окачена на стената — литография в четири цвята на някакъв млад художник от Слейд. Беше впечатляваща, тъмна и вълшебна. Холи знаеше, че младият художник върви устремено напред. Малко преди Коледа беше прочела някаква статия за него в едно от цветните приложения и може би, ако направеше по-упорит опит, ако се постараше повече, тогава щеше да ѝ потръгне с продажбите на негови картини. Холи въздъхна, прокара пръст по рамката и се премести на следващата творба. „Може би Гай е прав — помисли си тя, докато гледаше бледия зимен пейзаж. — Може наистина да притежавам необходимия талант, за да го направя...“ Неочаквано се обърна рязко.

Кит стоеше на вратата, наполовина в сянка, и Холи се стресна, когато го видя. Затаи дъх, изненадана от влиянието му. След това Кит излезе изцяло на светло и тя извърна поглед. Точно в този момент осъзна ясно чувствата си към него и сърцето ѝ се сви. „Не сега — помисли си тя. — Моля те, Господи, не това, не сега!“

Кит затвори вратата и застана до нея, все още с палтото си. Беше опитал няколко пъти да ѝ се обади, преди и след посещението си у

Уелш, но след като чу само сигнал „свободно“, изпадна в паника и потегли с главоломна скорост от Съсека. Холи бе най-важното нещо в живота му. Дори и преди да не го бе осъзнавал, сега го знаеше — само като я гледаше, застанала в другия край на стаята, знаеше, че никога няма да има друга.

— Обеща да ми се обадиш тази сутрин, когато се събудиш — не искаше да прозвучи обвинително, но облекчението, че я вижда, веднага премина в агресия. — Къде беше? Как я мислиш, да изчезваш така, при това положение, без да ми кажеш къде, без да държим връзка...

Кит спря, когато усети тона си. Мразеше се за това, но се беше поболял от тревога, просто не можеше да се сдържи.

Холи гледаше втренчено пода. Разбираше причините за това му държание, но той я караше да се чувства малка и глупава, а това не ѝ харесваше. Всъщност изобщо не харесваше подхода му.

— Виж, Кит, съжалявам, но се случи нещо важно... — тя вдигна поглед, видя лицето му и извика: — Не ме гледай така! Защо винаги ме караш да се чувствам виновна за всичко, което правя?

Кит я погледа ядосано няколко секунди и се извърна. Господи, винаги ли трябваше да подхожда по този начин?

— Добре — промърмори той, — взимам си бележка — постояха мълчаливо няколко минути, след това Кит попита: — Какво се е случило? Каза, че е нещо важно...

— Да — рече Холи и се върна на бюрото. — Виж, ела и седни, трябва да поговорим.

Кит кимна, прекоси галерията, седна на ръба на един стол и си разкопча палтото. Всичко в позата му излъчваше непреклонност и предизвикателност.

Холи въздъхна.

— Кит, от известно време си мисля — започна тя. — И срещнах един човек, който донякъде ми помогна да подредя нещата в ума си, помогна ми да взема решение за всичко това... за цялата тази бъркотия.

Кит настръхна при фразата „срещнах един човек“, но не каза нищо.

— Запознах се с един приятел на Санди... — тя спря. — Искам да кажа на Хюго. Е, не точно приятел, а делови познат, звънял ми е

преди. Може да си го спомняш, името му е Гай Ферейра.

— Гай Ферейра? Не, не си спомням.

Това беше лъжа, защото си го спомняше прекалено добре. Спомняше си параноята, която този човек бе предизвикал у Холи, убедеността ѝ, че е замесен, съобщенията по телефонния секретар и точното време, в което бе счупен часовникът. Все пак не каза нищо. Започваше да се ядосва.

— Както и да е — продължи Холи, — това не е важно. Важното е какво ми каза и какво реших да направя.

Кит стисна здраво зъби.

— И какво е то?

— Да намеря Хюго Бландфорд — заяви Холи далеч по-уверено, отколкото се чувстваше. — Гай ми даде идеята и аз реших да действам по нея. Мисля, че може да се получи. Ако намеря Бландфорд, тогава ще мога да върна парите и да се измъкна от тази ужасна каша.

Кит внезапно се изправи. Цяла сутрин бе обмислял заедно с Уелш начини да проследят Бландфорд, но всичките бяха адски рисковани. Това не беше игра, нито пък някакъв експеримент.

Холи вдигна поглед към него.

— Кит! Какво има?

— Ще ти кажа какво има! — каза троснато той. — Проблемът е в цялото ти отношение, Холи! Виж, това не ти е игра! И какво смяташ да кажеш на Хюго Бландфорд, когато го намериш? А? Моля те, Хюго, Санди, който и да си, мога ли да получа обратно парите, които си откраднал от работодателите си? Господи! — той се обърна и се отдалечи бързешком от бюрото, страшно ядосан на простоватите ѝ, наивни възгледи. След няколко крачки се обърна рязко назад. — И как, по дяволите, ще го намериш? Може би — ще те цитирам отпреди няколко дни — „да пуснем обява в Таймс“? — Кит поклати глава. — Всичко това е абсолютно нелепо!

— О, така ли? — Холи се изправи. — Още не си ме изслушал, а вече започваш да бълваш мнения и да отхвърляш решенията ми! Винаги знаеш най-добре, нали? — тя го изгледа сърдито. — Искат ти се да владееш всичко с помощта на мускулите си... иска ти се... — тя млькна и извърна поглед, твърде ядосана, за да продължи.

Кит я гледаше и сърцето му се свиваше. Защо винаги трябваше да свършва така? Защо не можеше да види, че е изплашен за нея, че я

обича, за Бога? Само че, въпреки здравия разум, той каза уморено:

— Добре, извинявай. Каж ми какво мислиш, че можеш да направиш. Каж ми какво е предложил този Гай Ферейра — той се върна и седна отново срещу нея. — Слушам те.

Холи се отпусна на стола внезапно изтощена. Не беше сигурна, че има сили да обяснява. Тя си пое дълбоко дъх, за да се успокои, и се загледа в ръцете си. Може би Кит имаше право и цялата тази работа бе лудост? Преди това се чувстваше толкова убедена, а сега просто не знаеше.

— Всичко е свързано с галерията — рече накрая тя. — И с онзи художник Маркърс, когото Санди — искам да кажа, Хюго Бландфорд — е използвал като параван за сделките си — не му спомена, че не е успяла да намери Маркърс, тъй като не искаше да засилва скептицизма му. — Ако го убедя да се съгласи, тогава идеята е да се опитам да създам пазар за творбите му. Той е добър, не, направо е блестящ, мисля, че именно затова го е използвал Хюго. Както и да е, ако успея да го направя през следващите няколко месеца посредством здрава реклама, изложби, може би привличане на критиката, дори с няколко измислени богати меценати, тогава може да примамя Хюго.

Кит я погледна. Беше започнала малко несигурно, но увереността ѝ нарастваше с всяка изминала секунда. В очите ѝ гореше вълнение от тръпката на предизвикателството.

— Не разбирам — каза той. — С какво ще „примамя“ това Бландфорд?

Холи си пое дълбоко дъх и продължи:

— Хюго почти със сигурност е платил предварително за поръчките. Точно така става: на художника му се плаща предварително, за да може да преживява, докато работи, а това запечатва договора, за да се получи после завършената творба. Е, след като Хюго изчезна по този начин, поръчките няма да бъдат предадени и ще му дължат картини, нали?

Кит кимна.

— И ако пазарът за картините, които му се дължат, неочаквано се разрасне и цената им се покачи до небесата, тогава той ще си ги поиска, нали? — тя облиза устни, устата ѝ беше пресъхнала от толкова много приказки. — Картините ще са у мен и това ще е клопката. Просто! Най-добрите идеи често са такива.

Кит помълча малко. Трябваше много да внимава със следващите си думи, ако не искаше пак да се скарат.

— Мислиш, че с всичките пари, които има, и с огромния риск да ги загуби, Хюго би се изложил на риска да се свърже с теб и да си иска няколкото картини?

— Да! — лицето на Холи, с предизвикателно вирната брадичка, беше поруменяло. — Тук не става дума за пари, а за изкуство, за колекциониране и за огромната слава, свързана с това. Бландфорд няма да устои, убедена съм! Ако му дължат творба с много висока потенциална цена — например ако до двадесет години се превърне в еквивалент на картина от Люсиен Фройд или, да кажем, Франсис Бейкън — тогава ще си поиска дължимото. И защо трябва да се страхува от мен?

— И мислиш, че можеш, как го каза, да създадеш пазар за тези картини в рамките само на няколко месеца? Смятах, че на художниците са им нужни години, за да станат известни.

Кит правеше отчаяни усилия да съдържи сарказма в гласа си, но не успя. Той се прокрадна и придаде на думите му остри нотки, които Холи веднага усети и не хареса. Тя се намръщи.

— Истински пазар, не — отвърна му, — но с комбинация от фалшиви клиенти, няколко статии на подходящи места, един-двама критици на моя страна и, да, мога да създам образа на млад художник, на когото му предстои да стане велик. Смятам, че ще мога да го фалшифицирам, благодаря.

Кит мълчеше. Идеята беше добра, силна, но такава трябваше да си остане — идея. Беше нелепо амбициозна и най-вече адски опасна. Наистина ли Холи мислеше, че ще може да се справи с човек, убил неведнъж, а вероятно два пъти, за да се спаси? Не беше й казал за момичето от Армията на спасението — не беше казал никому, Софи също мълчеше. А може би трябваше да й каже, да я изплаши до смърт...

— Не смяташ, че ще се получи, нали? — прекъсна мислите му Холи. Кит вдигна очи, срещна сърдития ѝ поглед и сви рамене. — Моля те, бъди достатъчно честен, за да ми кажеш какво мислиш — рече тя.

— Добре тогава. Мисля, че това е лудост. Мисля, че е просто един полет на въображението, и то изключително опасен. Мисля, че...

— Мислиш, че не мога да се справя без теб! — озъби се Холи. — Не ти харесва, че го измислих сама, без да се допитам до теб или да те помоля за помощ, и не ти харесва начинът, по който Гай ми помогна...

— Гай, Гай! Кой, по дяволите, е този Гай Ферейра? — отвърна й Кит със същия тон. — Не става дума за него или вашето жалко приятелство, а за това, че цялата тази работа е опасна! Помисли малко, Холи! Кой е този човек? Какво знаеш за него? Провери ли го, преди да започнеш да го въвлечаш в нещо, което може да причини неговата, твоята и смъртта на всички ни?

Кит млъкна. Съзнаваше, че е изпуснал нервите си, но виждаше, че е разтърсил Холи, така че си струваше.

— Той е адвокат и работи за една британска фирма в Ню Йорк — отвърна Холи. — Бил е в колежа „Сефтън“ заедно с брат ми — това не беше напълно вярно. Наистина бе посещавал колежа „Сефтън“, но няколко години преди брат й — факт, който Холи не си направи труда да признае. — А след това е продължил в Кеймбридж. Каза ми името на адвокатската си фирма...

— Позвъни ли им?

— Не! Аз... — Холи млъкна. — Виж, Кит — каза тя след малко, — той е сериозен, честно, сигурна съм в това. Не е виждал Хюго — или Санди, както го познава — от месеци. Господи, беше разтревожен колкото и аз...

— Сигурна ли си, че не е замесен?

— Да! Запознали са се в самолета. Гай познава Санди само от осемнадесетина месеца...

Тя млъкна за втори път. Кит беше вдигнал слушалката.

— Обади се на фирмата му — каза той, като набра международни линии. — Провери — след това каза на оператора: — Да, почакайте за момент, това е...

— Ню Йорк — каза Холи. — „Уайзмън, Бийч енд Декър, адвокати“.

Кит повтори думите й на оператора и петнадесет минути покъсно му дадоха номера. Той го записа, затвори и си погледна часовника.

— Позвъни им. Сега там е средата на предобеда — след това й подаде слушалката. Холи я пое и набра номера.

— Добро утро, опитвам се да се свържа с един от вашите адвокати, господин Гай Ферейра.

Жената от приемната я помоли да почака, а няколко секунди покъсно ѝ каза, че ще я свърже направо с кабинета му. Холи въздъхна облекчено. Това поне звучеше реално.

— Да, здравейте, надявам се, че можете. Мога ли да говоря с Гай Ферейра? — тя изслуша отговора, след това каза: — О, разбирам. В Лондон? И не знаете кога ще се върне?... — последва пауза, след това Холи рече: — О, добре. Благодаря ви, не, няма да оставям съобщение. Дочуване — и затвори.

— Говорих със секретарката му и тя ми съобщи, че е заминал в командировка в Лондон. Тази сутрин Гай ми каза, че снощи се е обадил във фирмата, за да удължи престоя си, а секретарката му — че са го очаквали някъде към края на седмицата, но му се е наложило да се забави. Не знаеше колко дълго — облекчението в гласа ѝ беше очевидно, за пръв път нещата като че ли си пасваха. — Доволен ли си? — попита тя.

Кит поклати глава.

— Не е въпросът да бъда доволен или кой печели — Холи се държеше детински и той едва се сдържа да не ѝ го каже. — Въпросът е, че се забъркваме в нещо, към което изпитвам недоверие, в нещо рисковано и несигурно.

Холи вдигна поглед към него. Бяха седнали толкова близо един до друг, че можеше да протегне ръка и да го докосне по косата, да прокара пръст по линията на брадичката му, да проследи очертанията на устните му. Само при мисълта за това почувства остра физическа болка и дъхът ѝ спря. Поседя неподвижна, после го направи — протегна ръка и го докосна по косата. Когато плъзна ръка надолу по лицето към устните му, го усети как се сепва. Задържа показалеца си на същото място, без да откъсва очи от него.

Кит преглътна и цялото му тяло се напрегна. Изведнъж почувства възбуда от допира. Постоянно копнееше тя да го докосне, да усети ръката ѝ, каквото и да било, само че сега, когато това се случи, се чувстваше объркан, несигурен в себе си. В един момент се караха, в следващия ставаше нещо такова и главата му се замайваше. Какво, по дяволите, искаше от него Холи? Любов или просто утешение? Той се размърда неловко на стола, отдръпна се леко и ръката ѝ се отпусна.

Намеренията му не бяха такива и той вдигна бързо поглед, но Холи вече се беше извърнала.

— Холи, аз...

Тя гледаше стената с безизразно лице. Кит не знаеше какво да направи. Искаше му се да ѝ каже: „Холи, почакай малко, поговори ми, обясни ми, нека си дадем малко повече време“, но не можеше, след като веднъж беше отблъснал ласката ѝ.

— Холи, наистина ли трябва да се забъркваме в това, искам да кажа...

— Ние ли? — попита неочаквано тя.

Кит примигна бързо.

— Да, аз...

Холи се чувстваше зле. Беше отблъсната и това ѝ причиняваше болка. Когато го докосна, се нуждаеше от него и го желаше повече отвсякога.

— Значи предполагаш, че възнамерявам да те включа — рече студено тя.

— Не! Искам да кажа, ами да, аз... — Кит млъкна за втори път. Беше права, точно това бе предполагал. Бяха започнали заедно, нали? — Помоли ме за помощ и я прие, когато имаше нужда от нея — озъби се той.

— Ами ако повече нямам нужда от помощ?

Кит я погледна втренчено. Значи бе искала само успокоение, нищо повече — просто целувка или прегръдка, и чувството, че добрият стар Кит ще бъде до нея, каквото и да се случи. До нея, за да ѝ казва, че я обича, да я кара да се чувства добре. Той стисна зъби, нямаше намерение да се впуска в игри. Или го искаше, или не.

— Е? — Кит продължи да я гледа втренчено. — Имаш ли нужда от помощта ми, Холи?

Холи извърна поглед сякаш за цяла вечност. Кит чакаше. Ако можеше да върне времето с три минути назад, щеше да постъпи другояче, да каже какво чувства, да се подчини на сърцето, а не на гордостта си.

— Не — каза накрая Холи. — Искам да действам сама.

— С Гай? — думите излязоха, преди да успее да ги спре.

— Да, с Гай! — озъби се тя. — Само с Гай!

Още щом го изрече, Холи съжали. Не искаше да казва такова нещо, той просто я принуждаваше да говори глупости.

Кит се изправи. Преди няколко седмици бе казал на Холи, че никога няма да се откаже от нея, но сега я гледаше и съзнаваше, че няма друг избор. Беше сбъркал, бе прочел погрешно сигналите. Беше го казал, когато мислеше, че има надежда, сега обаче знаеше, че няма. Тя го използваше, защото усещаше любовта му.

— Онзи Гай Ферейра харесва ли ти? — попита той.

Холи сви рамене. Колкото и да бе привлекателен, не го харесваше, не и по начина, за който говореше Кит, но как можеше да му го обясни? Беше твърде сложно за обяснения и щеше да измъкне на повърхността твърде много неща, които не искаше да признае. Тя впери поглед в пода и не отговори нищо.

Кит не можеше да понася повече мълчанието ѝ, това бе отговорът, от който се нуждаеше. Загубил всякакво търпение, той се обърна и тръгна към вратата.

— Кит?

Той погледна назад.

— Къде отиваш? — в гласа ѝ личеше истински страх.

— В хотела, да си събера багажа.

— Да си събереш багажа?

— Ако не се нуждаеш от мен, тогава няма смисъл да оставам тук, Холи.

Кит остана на мястото си около минута, за да ѝ даде възможност да му възрази, но тя не го направи. Чувстваше се напълно безпомощна. Защо именно сега бе решил да търси отговор на въпросите си? Защо трябваше да я поставя под напрежение?

Кит извърна очи и отвори вратата.

— Кит? — Холи скочи на крака, внезапно обзета от паника.

Но той не отговори. Това му бе достатъчно. Излезе навън на студа, закопча си палтото догоре, бръкна си в джобовете и, без да обърне внимание на изпълнения ѝ с болка вик, си тръгна.

— Кит, почакай! — Холи изтича до вратата, отвори я рязко, втурна се навън в мразовитата нощ и хукна след него по улицата. — Кит!

Без да ѝ обърне внимание, той ускори крачка и се отдалечи, фигурата му влизаше и излизаше от светлите петна на уличните лампи.

Известно време стъпките му звучаха отчетливо, след това заглъхнаха сред рева на колите. Секунди по-късно той сви зад ъгъла. Холи се спря задъхана, с разтуптяно сърце, облегна се на стената на един магазин и се хвана с две ръце за главата.

— О, не — промълви тя. — Моля те, Господи, недей...

Когато отново погледна празната улица, разбра, че Кит Томас за втори и последен път си е отишъл от живота ѝ. Тя затвори очи и обърна лице към студената тухлена стена. Бе твърде вцепенена и опустошена, за да заплаче.

Кит застана на улицата пред офиса на „Финансови услуги Т. Уелш“ и погледна нагоре към прозорците над магазина за китайска храна. Бяха тъмни и в тях не се виждаше никакво движение. За момент се запита дали да не остави бележка, но след това размисли, тръгна надолу по улицата и спря пред първата срещната кръчма. Беше рано вечерта и заведението бе претъпкано.

Кит си проправи път до бара и поръча двойно уиски. Без да обръща внимание на хората от двете си страни, го пресуши, поръча второ и подаде на бармана банкнота от десет лири. Когато се обърна да си потърси място, зърна Уелш, облегнат в другия край на бара. Махаше му с ръка и крещеше нещо, което не се чуваше от бърборенето на тълпата. Кит се отправи към него.

— Празнуваш ли? — попита Уелш. Беше видял как Кит изгълтва първото уиски.

Кит се усмихна с половин уста и поклати глава.

— Говори ли с Джил?

Уелш махна на бармана.

— Аха — отговори той. — Страхотна лудост, но изборът си е неин.

След заминаването на Кит Холи се беше обадила на Джил. Двете говориха надълго и нашироко, след това Джил обсъди идеята на Холи със Софи. Накрая се обади на Кит и му каза, че е готова да подкрепи Холи въпреки резервите му. Като последна надежда той я накара да се обади на Уелш.

— И не можа да я убедиш?

— Тц — Уелш поръча още едно уиски за Кит и джин мартини за себе си, подаде чашата на Кит и каза: — Нямам навика да казвам на хората какво да правят. В моя бизнес всичко зависи от тях.

Кит кимна.

— Все пак ще ги наблюдавам и ще държим връзка с теб. Затова дойде, нали?

Кит се изненада, беше смятал Уелш за недосетлив.

— А ти? Къде ще се върнеш?

— В Ню Йорк — отвърна Кит. Не си спомняше някога да е казвал на Уелш, че идва „отнякъде“.

— Имаш ли телефон? В случай че се наложи да ти се обадя.

Кит извади портфейла си и му подаде една визитка.

— Ти имаш моя — каза Уелш. — Нямам картички.

— Няма нищо.

Уелш изпи джин мартинито, пхна черешката в устата си, оригна се, потърка се по гърдите и каза:

— Извинявай — после слезе от столчето и си взе якето. — Късмет — каза той, докато вдигаше ципа на пилотското си яке. — Звънни, ако имаш нужда — и без да се сбогува, си проправи път през шумната тълпа.

Кит го изгуби от погледа си почти веднага. Той довърши набързо питието си и се обърна да си върви.

Вече беше доста пиян, но после щеше да го удари още по-здраво в главата — три двойни уискита на празен стомах. Той си проправи път през блъсканицата, излезе на улицата и вдиша с пълни гърди чистия въздух. После погледна кръчмата, видя я как се замъглява пред очите му и се обърна към шосето за такси. „По-добре пиян, отколкото трезвен — помисли си, докато вървеше към Лестър Скуеър, — по-добре да не чувствам болка.“ Той се съсредоточи върху търсенето на такси, като се стараеше да върви в права линия. Минуту по-късно зърна едно, свирна му и се качи.

Същата нощ Кит направи резервация за полета, нахвърля багажа си в един куфар и заспа облечен. В седем на следващата сутрин пече беше на борда на самолета, пътуващ от „Хийтроу“, Лондон, до „Джей Еф Кей“, Ню Йорк.

Когато Холи се събуди, той вече си беше заминал.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

7 януари 1994 година.

В стаята се чувстваше осезаемо напрежение. Холи седеше по турски на пода на галерията, а пред нея лежаха отворени три папки с адреси и две тетрадки. Беше се хванала с две ръце за главата. Работеха вече от седмица, а не можеха да намерят нищо за художника Маркъс — нито бележка, нито отпратка за сделки с него, нито думичка за работата му, всъщност нищо, което да докаже съществуването му. До „Арт’94“, най-голямото лондонско изложение, оставаха само десет работни дни. Холи беше поела огромния риск да запази място в него, като плати голям депозит и организира частна изложба. Сега бе полудяла от тревога и бе убедена, че е на път да загуби спестяванията и репутацията си. Тъй като не знаеше какво повече да направи, реши да прегледат повторно информацията.

— Можеш ли пак да погледнеш абсолвентските изложби? — попита тя, като погледна към Джил. — Може да сме пропуснали нещо първия път.

Джил завъртя стола си и погледна компютърния екран. Беше малко вероятно — бяха огледали всичко с най-малките подробности. Холи вече се хващаше и за сламка, но Джил не ѝ го каза.

— Кое да погледна? — попита тя. — Имам информация от осемдесет и девета до деветдесет и трета — дали може да е в някоя от тях?

— Виж от деветдесета — каза Холи. — Мисля, че за всяка изложба има списък на харесаните художници.

— Намерих го. Някоя определена изложба?

— Опитай „Ар Си Ей“.

Джил започна да търси, а Холи прелисти за пореден път папката в скута си. Чуваше се шумолене на хартия, докато Софи преглеждаше търпеливо планината от списания за изкуство, за да види дали ще намери някъде да се споменава за Маркъс. Опитите ѝ си бяха чиста

стрелба в тъмното, но в този късен час и трите смятаха, че всичко си струва усилията.

— Не, нищо — наруши напрегнатото мълчание Джил.

Холи и Софи вдигнаха поглед.

— А ти?

Софи поклати глава.

— И аз нищо — рече Холи, разгъна краката си и се изправи. — Кит беше прав — заяви окаяно тя. — Цялата тази идея си беше лудост! Какво, за Бога, ме накара да си помисля, че мога да го направя? — тя отиде до бюрото, стовари се на един стол срещу Джил и каза почти през сълзи: — Не знам вече какво да правя. Не знам дори защо си въобразих...

— Защото трябваше да го направиш! — прекъсна я Джил малко по-остро, отколкото бе възнамерявала. — И защото нямаше голям избор, нито за теб, нито за някой от...

Телефонът иззвъня. Холи вдигна поглед.

— Ще вдигнеш ли? — попита Джил.

Холи се поколеба.

— Не зная — промърмори тя. — Сигурно е Сали Холънд от изложението, тя ще...

Но Джил вече беше вдигнала слушалката.

— Галерия „Григсън“ — Холи затаи дъх. — Не, съжалявам — отговори Джил, — но в момента не е тук. Мога ли да ѝ предам нещо? — последва кратко мълчание. — О, да, разбирам... — гласът ѝ се стопи. — Да, благодаря ви, ще ѝ предам — после погледна към Холи. — Да, довиждане — и затвори.

— Лошо ли е?

Джил сви рамене.

— Не беше Сали Холънд, а помощничката ѝ. Искат диапозитивите и списъка за каталога до края на деня, защото тази вечер щели да го дават на печатница. Ако не получат потвърждение за това кого ще показваме, ще им се наложи да отстъпят мястото на някой друг, който е готов. Очевидно имат списък с чакащи.

— По дяволите! — рече Холи.

— Точно така — Джил кацна на ръба на бюрото и скръсти ръце на гърдите си. Последва дълго, тревожно мълчание.

— Е, това беше! — обяви Холи и гласът ѝ леко потрепна.

— Не е необходимо — забеляза Джил.

— Не било необходимо! — избухна Холи и вдигна ръце. — Не било необходимо! Как можа да го кажеш? Край! Вече няма никаква надежда да намерим проклетия Маркърс и да му организираме изложба, а без него можем изобщо да я забравим! До Панаира на изкуствата в Чикаго има цели три месеца. Дотогава вероятно ще сме мъртви, а ако не сме...

— Достатъчно! — каза троснато Джил, обърна се и погледна гневно Холи. — Веднага престани с тези глупости! До довечера нищо не е свършено, така че нека просто забравим драмите и продължим с работата. Ти си тази, която го искаше, ти и Софи, така че да го направим. Ясно?

Холи остана с отворена уста, а Софи гледаше слисано мащехата си.

— И не знам защо ме гледате, сякаш съм паднала от друга планета! — продължи Джил. — Просто заявявам очевидното — тя стана и приглади панталоните на костюма си. — Вижте, всички имаме нужда от нещо за пиене, така че ще отида до семейство Пател да взема бутилка вино. Съгласни ли сте?

Холи и Софи кимнаха почти едновременно. Джил си облече палтото, прокара пръсти през косата си и излезе от галерията. Навън затвори вратата зад гърба си и тръгна към магазинчето на ъгъла.

След три врати се спря, облегна се на фасадата на един магазин и си пое дълбоко дъх. Трепереше. Нужна ѝ бе цялата воля, за да се държи спокойно и да прикрива бързо нарастващата си паника. Неочаквано се почувства изтощена.

„Кит беше прав — помисли си тя, като затвори очи. — Трябваше да го послушам. Не биваше да оставям Холи да ме убеди. Какво правя, по дяволите? Тази работа е твърде опасна, за да си позволяваме грешки. Колкото повече се мотаем, на толкова по-голям риск се излагаме.“

Тя вдигна ръце и ги прокара уморено по лицето си. Опасност. В съзнанието ѝ проблесна ужасният спомен за Алекс в моргата. Джил потрепери, отвори очи и се отдръпна бързо от стената.

Изправи рамене и си пое дълбоко дъх. Трябваше да се стегне. Колкото и отчаяна да се чувстваше, не биваше да ѝ личи, не и сега. Тя отиде до магазинчето на семейство Пател, купи бутилка вино и се

върна в галерията. Пред вратата постоя около минута, за да събере сили. Знаеше, че поне засега задачата да подкрепя Холи и Софи остава нейна. След това бутна вратата и влезе.

— И така — каза Джил и веднага се отправи към задната стаичка, за да потърси тирбушон, — да пийнем! — след това извади корковата тапа, взе три чаши и ги раздаде.

— Ако от първия път не успееш... — вдигна чашата си тя, като прикриваше притеснението и неувереността си с решителна усмивка. — Така ли е?

— Така! — съгласи се Софи.

— Така ли е, Холи?

Холи сви рамене и въздъхна тежко. След това отпи голяма глътка вино и погледна Джил.

— Да, предполагам, че да.

Джил отпи и остави чашата си на бюрото.

— Докъде бях стигнала? — промърмори тя и седна на компютъра, за да продължи търсенето.

През последните няколко седмици се бе променила до неузнаваемост. Времето, когато мислеше само за себе си, си беше отишло безвъзвратно.

Холи остана на мястото си с чаша в ръка, като отпиваше от време на време. Не знаеше какво да прави. Погледа известно време Джил, видя промяната в нея и — ако трябваше да бъде искрена със себе си — почувства облекчение, че някой в този момент има сили да движи нещата. Допи виното си на един дъх и прекоси галерията да си налее още една чаша. Алкохолът, приет на гладен стомах, беше замаял леко главата ѝ. Изведнъж спря и започна да рови из джобовете си, очевидно търсейки нещо. Джил и Софи вдигнаха едновременно погледи. Холи разпери ръце и извика:

— Защо, по дяволите, отказах цигарите? — след това се втурна към чантата си и започна да рови яростно в нея. — Проклети бонбони! — промърмори ядно. — Никога не мога да ги намеря. Тук някъде трябва да са...

Софи и Джил се спогледаха, но не казаха нищо.

— По дяволите! Къде са?

Холи сграбчи нетърпеливо чантата си, клекна и изсипа съдържанието ѝ на светлия паркет.

— О, Боже! — възкликна тя, загледана в бъркотията пред себе си.

После въздъхна отчаяно и започна да рови в купчината, като хвърляше настрана стари червила, опаковки от чорапогащи, химикалки, парчета хартия, стари касови бележки, скъсан наниз мъниста и стара четка за спирала, на която неохотно се зарадва, че най-сетне я е намерила. Имаше пощенски картички, портмоне, ключове, чекови книжки, изразходвани кочани от чекови книжки, три четки за коса, няколко ужасни на вид пакетчета бонбони, празни обвивки от бонбони, пакетче хартиени носни кърпички и кърпички за бърсане на бебе — странен, но прекрасен асортимент.

Софи се приближи до Холи и клекна до нея, като се любоваше на сбирщината от предмети. Тя порови, разпръсна нещата още повече по пода и след няколко секунди каза:

— Аха! Бонбоните! — и извади едно пакетче. В него бяха останали само три бонбона, най-горният, от които бе видимо мръсен, но го подаде на Холи.

— Благодаря — отвърна тя, обели обвивката и взе долното бонбонче. След това на свой ред предложи и на другите, но Джил се усмихна и отказа, а Софи беше заета да събира нещата и да се мъчи да ги подреди. Точно в този момент тя намери друго пакетче бонбони, залепнало за една визитка, и я откъсна от пакетчето.

— Ама това е хубаво! — възкликна Софи и обърна картичката. От едната ѝ страна имаше репродукция от картината на някакъв художник, а от другата — името и адреса му. — Наистина е въздействаща! Погледни това, Холи, много е хубаво. Чудя се кой е този човек?

Холи вдигна поглед. В момента хрупаше яростно бонбона и погледна разсеяно Софи, без да прояви особен интерес към съдържанието на чантата си.

Секунди по-късно скочи на крака.

— Боже Господи! — тя грабна картичката от ръцете на Софи и се втренчи слисано в нея. — Не мога да повярвам! Къде намери това?

— Беше залепено за пакетче бонбони на дъното на чантата ти — отговори озадачено Софи. — Защо? Какво е това?

— Ами картина на проклетия Маркър! — извика Холи.

Джил стана и заобиколи бързо бюрото.

— Сигурна ли си?

— Да! С положителност! — Холи продължи да гледа втречено репродукцията. — Този тип картичка се използва от много художници. От едната страна ти напомнят за работата си, а от другата дават телефон и адрес за контакт — тя я обърна. — Ейдриън Уайт? — след това я подаде на Джил. — Но аз си мислех... — после млъкна. Поредната измама, поредната от лъжите на Санди. — Значи изобщо не се е казвал Маркъс, а Ейдриън Уайт. Санди сигурно си е измислил това име! — тя поклати нещастно глава. — Господи, трябваше да се сетя по-рано... Колко глупаво от моя страна!

Джил сложи успокоително ръка на рамото ѝ.

— Няма значение — каза мило тя. След това обърна картичката. — Позвъни му, Холи. Хайде да задвижим нещата!

Холи взе картичката и я плесна замислено на дланта си. Неизвестно защо в момента се чувстваше нервна.

— Не зная. Може би трябва да изчакам малко, да помисля...

Джил взе отново картичката.

— Няма нужда да мислиш, трябва да позвъним, и то веднага! — тя отиде до бюрото и вдигна слушалката. — Ще позвъниш ли, или да позвъня аз?

Холи се поколеба и видя, че Джил започва да набира номера.

— Добре, добре! — тя се приближи до телефона и се усмихна неохотно. — Взимам си бележка, ще се обадя.

Джил завърши набирането и Холи поднесе слушалката до ухото си. Неочаквано галерията се изпълни с тревожна тишина.

— Ало? — каза Холи. — Може ли да говоря с Ейдриън Уайт, моля? — след това зачака. Тревогата нарасна. — Кой е на телефона ли? О... ааа... името ми е Холи Григсън, от галерия „Григсън“. Да не би да съм сбъркала номера?

Софи наведе глава, вече неспособна да понесе напрежението. „Още една задънена улица — помисли си горчиво тя. — Никакъв Маркъс, никаква изложба...“

— Да, добре, чудесно. Да, записах адреса. Какво ще кажете за сега?

Софи вдигна рязко глава.

— Там е! — изсъска Холи, закрила с ръка слушалката. — Някой го пита дали можем да отидем сега... — след това им показва вдигнат палец. — Да, не съм затворила. Страхотно! Да, възможно най-бързо.

Благодаря — усмихна се на Джил, първата ѝ истинска усмивка от дни насам. — Довиждане.

И затвори.

— Улучихме! — обяви тя. — Ако той е човекът, който ни трябва, значи се намира в Кембървел и трябва да отидем веднага в ателието му — Холи се засмя. — Просто не мога да повярвам! — след това погледна картичката на бюрото. — Как, за Бога, е попаднала в чантата ми? Странно, като че ли изскочи точно в подходящия момент. Не разбирам... — внезапно млъкна и се плесна с длан по челото. — Разбира се! Преди да започне всичко това, вечерта, когато Кит пристигна в галерията, тук беше дошъл един млад художник. Помоли ме да хвърля един поглед на работата му, но точно тогава дойде Кит, прекъсна ни и, ами... — Холи се намръщи.

— Чудя се защо не ми каза, че Санди е купувал и преди негови работи? — замисли се, като се опитваше да си спомни подробности от въпросната вечер, но единственото нещо, което виждаше в съзнанието си, бе образът на Кит. Тя сви рамене. — Сигурно си е помислил, че няма да е зле да се измъкне, преди да е експлодирала галерията, и на излизане ми е дал картичката си. А аз просто съм я пустила в чантата си и повече не съм се сетила за нея. Господи, можеше никога да не я видя, ако...

— Ако не беше отказала цигарите! — вметна Софи.

Холи отново се засмя.

— Точно така! — каза развълнувано тя. — Грабвайте си нещата и да тръгваме! — след това отиде бързо до чантата и пончото си. — Джил? Можеш ли да караш? Аз май малко попрекалих с това вино на празен...

В този момент телефонът извънтя и трите се обърнаха към него. Последва кратко, болезнено мълчание, след това Джил попита:

— Да вдигна ли?

Холи се поколеба. Незнайно защо острият звън ѝ подейства изнервящо. Беше убедена, че това е лошо предзнаменование.

— Не зная — радостното ѝ настроение внезапно се беше изпарило и тя ухапа нервно нокътя на палеца си. След това обаче реши: — Не, остави го.

Джил повдигна едната си вежда, но Холи остана непоколебима.

— Хайде да вървим, нямаме време за губене.

Излязоха на улицата, като оставиха острия звън на телефона да ехти в тъмната празна галерия.

Мъжът седеше със слушалката в ръка, слушаше отново и отново сигнала и с всяка изминала секунда се ядосваше все повече. Остави телефона да звъни петнадесет минути — петнадесет минути, при положение че знаеше, че тя е там, че слуша телефона и го оставя да си звъни. След това затръшна слушалката, изправи се, прекоси стаята и запали цигара. Холи Григсън му бягаше, а това изобщо не му харесваше. Дори самата мисъл го изпълваше с бяс.

Той застана в средата на стаята, напрегнат от ярост. Ръката му с цигарата трепереше. Това бе същата ярост, от която момичетата се страхуваха, същата ярост, която Невестулката познаваше — внезапна, експлозивна и садистична, неговата отличителна черта.

Неочаквано усети ужасна болка в пръстите. Мъжът вдигна рязко ръка и изпусна цигарата на пода. Тя продължи да тлее на килима. Беше изгоряла до филтъра и опърлила кожата около ноктите му.

— По дяволите! Проклетата жена! — изръмжа той, отиде в банята и подложи пръстите си под студената вода.

Затвори очи и видя все същия образ на Холи, с отметната назад глава, потънала в забрава, безпомощна, красива. Почувства такова желание да удря, че едва не му прилоша. Той отвори рязко очи, извади ръката си от струята и се върна в спалнята.

Седна на леглото, измъкна от джоба на самото си хотелската бележка за съобщения и я погледа няколко секунди, преди да отвори чекмеджето на нощната масичка.

„Обадиха се от Чикаго, не оставиха съобщение“.

Той я сложи при останалите три бележки и затвори чекмеджето. Знаеше какво означава това обаждане. Времето му изтичаше.

Мъжът погледна ръката си и видя, че на показалеца му е започнал да се образува червен мехур. Той се стегна, лапна пръста си и го захапа. Внезапната болка му подейства почти успокоително. Точно така трябваше да действа — да владее положението на всяка цена.

Посегна към телефона и позвъни на наемника си. Не можеше да чака повече. Тя трябваше да бъде поставена под контрол. Щеше да я подчини като куче.

На другия край на линията отговориха и той си погледна часовника.

— Искам да я сплашиш — каза в слушалката. — Довечера в девет, точно в девет — послуша известно време, след това прекъсна Невестулката: — Не ми пука! Просто се постарай — и затвори.

После отиде до сейфа, набра личния си код, електронната ключалка избръмча и се освободи с щракване. Той отвори вратата, надникна вътре и посегна към малкия целофанен пакет с кокаин. В този момент пръстите му докоснаха купчината снимки и неспособен да се сдържи, ги извади и ги пусна в скута си. Втренчи се в най-горната. Образът излъчваше такава сексуалност, че го накара да потрепери от отвращение и похот. Желаше Холи Григсън, желаше я толкова силно, че го болеше всеки път, когато си помислеше за нея. Но не я харесваше. Мразеше я по същия начин, както и останалите жени, които желаше.

Той разгледа снимките. Пръстите му се плъзгаха по очертанията на тялото ѝ, търкаха някои части от него и той си представяше, възбуждаше се. После хвърли снимките обратно в сейфа и се изправи. Сега нямаше време, това трябваше да почака. Извади пакета с кокаин, изсипа малко от него върху едно джобно огледалце и го прибра обратно в сейфа. Влезе в банята, за да се приготви, и заключи тихо вратата след себе си.

Джил паркира рейндж роувъра пред сградата, посочена ѝ от Холи, но не изгаси двигателя, за да проверят още веднъж адреса.

— Аха, това е — каза Холи, като погледна трите етажа от лъскаво стъкло и бетон. — Изглежда ми малко странно за ателие. О, добре!

След това отвори вратата и изскочи на улицата.

— Странно — отбеляза Софи, когато Холи ги поведе към сградата и отвори големите двойни врати. — Прилича ми повече на бизнес център.

Гласът ѝ проехтя в голямото, проветриво фоайе.

— Ами защото е точно такава — каза един глас иззад бюрото на рецепцията. Секунди по-късно изникнаха главата и раменете на висок младеж, който се изправи усмихнат с картичка в ръка. — Общината я е построила в края на осемдесетте, точно преди краха на търговията с недвижими имоти, и вместо да я оставят празна в този хубав район, я дават на група художници срещу минимален наем.

След това заобиколи бюрото. Тънката му фигура беше облечена в омазан с боя гащеризон.

— Ейдриън Уайт — каза той и погледна Холи право в очите.

— Здравейте, аз съм Холи Григсън — отвърна тя, пристъпи напред и му протегна ръка.

— Помня ви от галерията — каза той, усмихна се и ѝ подаде една картичка.

Холи я погледна въпросително.

— О! — промърмори тя и Ейдриън Уайт, който едва сега разбра, че е протегнала ръка, за да се здрависат, се изчерви до корените на косата си.

— Това е за колата — заекна той. — Да не ви отмъкнат джантите и касетофона.

— И върши ли работа? — попита изплашено Джил.

— Сто процента — отвърна Ейдриън. — Имаме един-два чешита в квартала и всички ги знаят. Не смеят да пипат тукашни коли.

— Радвам се да го чуя — промърмори Джил, все още не напълно убедена.

— Ще я поставя на таблото — предложи Софи.

Ейдриън се обърна и я погледна за пръв път.

— Благодаря — усмихна ѝ се той.

Софи на свой ред се изчерви. Бледото ѝ лице бързо се обля в руменина. Тя грабна картичката и излезе. Холи наблюдаваше Джил, Джил наблюдаваше Ейдриън, а той пък на свой ред зяпаше Софи, която прекосяваше тичешком пътя. Образува се напрегнат триъгълник.

— Това е Джил Търнър — каза високо Холи.

Ейдриън се сепна и откъсна очи от улицата.

— Здравейте, Джил — усмихна ѝ се той.

— А Софи е дъщерята на Джил — продължи Холи, тъй като не искаше никакви грешки на този ранен етап.

— Ясно — каза Ейдриън, погледна влизащата в сградата Софи и двамата отново се усмигнаха един на друг.

Холи почувства лека изненада. Нещо в начина, по който младежът гледаше Софи, ѝ напомняше на... Тя прекъсна хода на мислите си, без да проумее за какво точно става дума.

— Ейдриън — рече тя, като се съсредоточи упорито върху настоящето, — има ли къде да поговорим?

Той отмести с мъка очи от Софи, без да забележи раздразнената въздишка на Джил.

„Само това ни липсваше! — помисли си ядосано Джил. — Надявам се Софи да прояви поне малко здрав разум.“

— Да, разбира се — отговори Ейдриън. — В ателието ми — след това порови из джоба си, измъкна връзка ключове и отключи двукрилата врата. — Има шахта за асансьор, но няма асансьор — рече, когато забележа накъде се е насочил погледът на Холи. — Страхувам се, че трябва да се качим по стълбите, само етаж и половина е.

Той отвори вратата, пропусна трите жени, отново заключи и ги поведе към ателието си.

— Винаги ли е толкова шумно? — извика Джил сред шума от блъскане, тропане, няколко радиоканала, бърборене, от време на време по някой крясък и нещо като сцена от „Тексаско клане с банциг“. Сложила ръка зад едното си ухо, тя се напрягаше да чуе отговора му и се мръщеше отвратно.

— Винаги — заяви категорично Ейдриън. После се усмигна, отвори вратата към площадката, пропусна гостенките пред себе си и ги последва през лабиринта от малки помещения, разделени едно от друго с леки преградни стени. — Ето — каза накрая той. — Моето скромно ателие.

Холи влезе първа и видя огромните стъклени прозорци и недовършената картина на Ейдриън — платно един и осемдесет на един и осемдесет, с невероятни багри и топлина — и дъхът ѝ секна. Остана напълно неподвижна, а малко след това усети прилив на чиста радост в тялото си.

— Уау! — ахна зад нея Софи. — Харесва ли ти, Джил?

Джил кимна.

— Страхотно е — промърмори тя, погледна към Холи и повдигна едната си вежда. — Само не ме карай да я обяснявам.

И двете се усмигнаха.

— Ейдриън, та това е чудесно! — възкликна Холи. — На привършване ли е?

— Не съм сигурен — отговори той. — Още не съм решил. Чакам картината сама да ми каже.

Джил се засмя, но след това разбра, че не се е пошегувал.

— Можем ли да видим някоя от последните ви работи? — попита Холи.

Ейдриън скръсти ръце.

— Да, може — каза внимателно той. — Мога ли да попитам защо е този интерес?

Холи се обърна рязко.

— О, Боже! Да, разбира се! Трябваше веднага да ви кажа, извинявайте... — тя бръкна нервно в джобовете си за пакетчето бонбони, но не можа да го намери. — Става дума за... тъъ...

Беше си планирала какво точно да каже, през целия път през Лондон го бе премисляла старателно, но в Ейдриън Уайт и непринуденото му, искрено и непредубедено държание имаше нещо толкова обезоръжаващо, че вече не се чувстваше сигурна в търговските брътвежи.

— Искате ли да седнете? — попита тя. Художникът поклати глава. — Добре — Холи си пое дълбоко дъх. — Ами, Ейдриън — започна тя, — работата е там, че, нали разбирате, очевидно моят... тъъ... — тя се поколеба, трепна и най-сетне успя да произнесе думата: — Моят... тъъ... съпруг, Санди Търнър, тази година е продал няколко от вашите картини и аз бях много впечатлена от отзивите — Холи млъкна и погледна платното, облеганото на стената. — А напоследък имаме няколко запитвания за ваши творби от различни колекционери — излъга тя. — Което не ме изненадва, мисля, че това е направо поразително.

Поне в последното беше искрена.

— Благодаря — каза Ейдриън и се изчерви.

Холи кимна, за момент стъписана от тази скромност.

— Та докъде бях стигнала? О, да... тъъ... ами, Ейдриън, ако трябва да бъда искрена с вас, наистина смятам, че ви предстои блестящо бъдеще — тя помълча, за да му даде възможност да възприеме думите ѝ, и продължи: — Бих искала да управлявам това

бъдеще, Ейдриън, или поне да му дам начален тласък. Запазила съм изложбена площ на „Арт’94“ и бих искала да изложя там ваши творби, ако ви интересува, разбира се.

— Да ме интересува ли? — възкликна удивено Ейдриън. — Боже мой! Та този шанс се пада веднъж в живота! Разбира се, че ме интересува!

Атмосферата в малката стая веднага се поотпусна.

— Страхотно! — каза Холи. — Радвам се.

— Само ми кажете какво трябва да направя и целият съм ваш! — беше се ухилил и подскачаше от крак на крак, твърде развълнуван, за да стои на едно място.

— Ами, първо, трябва да видя работите ви и след това ще изберем няколко неща. Нуждая се от диапозитиви — предполагам, че имате?

Той кимна.

— Страхотно! Реших да включа една от творбите ви в каталога...

— Шегувате ли се?

При вида на такова искрено удоволствие Холи усети как увереността ѝ отново се изпарява.

— Не, ни най-малко — продължи тя, като се опитваше да прикрие нетърпението си. — Но се налага да действаме бързо. Трябва да занеса диапозитивите на организаторите буквално веднага! — тя се усмихна. — Можем първо да подредим диапозитивите, а вероятно утре ще искате да видите площта ни на изложбата, за да добиете представа за светлината и позицията, в която трябва да се окачат творбите ви.

— Да, страхотно! — Ейдриън забърза към един голям черен шкаф за папки в другия край на стаята и го отключи. След това издърпа най-горното чекмедже и извади лист с диапозитиви. — Ето — каза той, като ги поднесе на светлината и ги огледа набързо, — това са последните ми работи — той подаде листа на Холи. — Да не би да сте променили решението си за някой друг?

Холи оглеждаше диапозитивите.

— Да съм променила решението си ли? — попита разсеяно тя, дълбоко съсредоточена.

— Да, за каталога. Или някой е отпаднал?

Холи свали листа, погледна Ейдриън, осъзна какво се опитваше да ѝ каже и се изчерви.

— Да, един човек отпадна — промърмори тя и отново вдигна листа към светлината, за да прикрие лицето си. Никога не се бе проявявала като добра лъжкиня.

— Госпожице Григсън?

Софи затаи дъх. Знаеше какво предстои. Холи беше прозрачна, лъжата ѝ бе твърде очевидна.

— Ммм?

Ейдриън пристъпи напред и взе листа с диапозитиви от ръцете ѝ.

— Защо точно аз ще бъда в каталога?

Холи си погледна часовника.

— Вижте, това сега няма значение, по-късно ще пийнем по нещо и ще поговорим! — каза му бързо, бръкна в чантата си, извади мобилния телефон, отиде до прозореца на ателието и им обърна гръб. — Сега ще позвъня на организаторите на изложбата и ще им кажа, че сме на път с диапозитивите — подхвърли през рамо. — Изберете вие, Ейдриън, просто вземете това, което смятате за най-хубаво.

След това набра, вдигна телефона до ухото си и зачака да ѝ отговорят. Секунди по-късно телефонът ѝ беше отнет.

— Няма да има нито обаждане, нито диапозитиви, докато не ми кажете какво става — рече Ейдриън и изключи телефона. — Не сте искрена с мен и това не ми харесва.

Холи се обърна към него и пренебрегна последното му изречение. Беше готова да лъже.

— Какво искате да знаете? — попита тя.

Младият мъж, обезоръжен от подхода ѝ, се поколеба няколко секунди и каза:

— Добре, първо — кой друг ще излага картините си?

— Кой друг ли?

— Да, точно така.

Холи преглътна мъчително. Тук не можеше да скалъпи нищо. Тя си пое дълбоко дъх и отговори:

— Никой.

Ейдриън примигна.

— Искате да кажете, че само аз ще излагам картините си?

— Да — Холи срещна погледа му. — Вие сте единственият художник, когото смятам да покажа.

— Но как така? В каталога си сигурно имате много други, също толкова добри. Със сигурност ще искате една балансирана изложба, която да представя възможно най-добре галерията ви.

Холи прибра косата зад ушите си и се позабави, за да обмисли отговора.

— Не, не точно — започна тя. — Не съм го планирала така, поне не за тази година.

След това отиде до платното, погледа го известно време и се обърна към младия художник.

— Ейдриън, работата ви е най-добрата, която съм виждала от много време насам, и съм напълно откровена, когато ви казвам, че според мен ви предстои блестящо бъдеще. Само че...

Джил срещна погледа на Софи. Знаеше, че Холи се кани да оплете мрежа от лъжи, за да ги прикрие, но не беше сигурна дали ще се справи с това. Видя, че Софи стиска здраво зъби, и впери очи в пода.

— Всъщност — продължи Холи, — за да постигнем това бъдеще, ще имате нужда от мощен тласък. Страхувам се, че не е въпросът да се оставиш на шанса с надеждата да бъдеш открит. Трябва да се появим и да шашнем света на изкуството, да ги хванем за топките, извинете ме за израза, а за да постигнем това, ще трябва да се съсредоточа изцяло върху вас. Ако искаме да направим страхотно впечатление, изложбата трябва да бъде ваша и само ваша. Адски риск, но мисля, че си струва да се поеме.

Ейдриън постоя мълчаливо около минута, след това погледна Холи право в очите.

— Защо?

Тя трепна и се опита да го прикрие.

— Какво „защо“?

— Защо изведнъж си струва да рискувате? — попита хладно Ейдриън. — Разбира се, господин Търнър купуваше от мен купища картини, но никога не сте излагали картините ми в галерията, а и вие самата никога не сте ме представяли, наистина се познаваме съвсем отскоро. Защо е тогава този внезапен, настойчив интерес? Доколкото виждам, нещо не се връзва. Съжалявам, но просто не минава.

Холи преглътна мъчително.

— Разбира се, че се връзва — заекна тя. — Работата ви е единственото обяснение, от което имам нужда. Само я погледнете...

— Не, престанете! Не сте искрена с мен, Холи Григсън — прекъсна я той.

Холи сведе глава и впери поглед в пода.

— Така ли е? — настоя той.

Тя не отговори. Ейдриън погледна Джил и попита:

— Можете ли да ни оставите няколко минути насаме?

Джил прехапа долната си устна, но остана неподвижна. Не можеше да реши как да постъпи.

— Четири без десет е — напомни тя на Холи.

Холи вдигна поглед.

— Дайте ни само няколко минути.

— Добре, но времето ни изтича — Джил тръгна към вратата. — Софи? Ела, ще поразгледаме наоколо.

— Благодаря ви.

Ейдриън ги изчака да излязат, след това се облегна на стената, скръсти ръце на гърдите си и погледна Холи.

— Добре — каза той. — Говорете. Не съм глупав, госпожице Григсън. Не знам какви игри играете, като идвате тук и ми давате какви ли не нелепи обещания, но знам, че нито един галерист с малко мозък в главата няма да излага художник, когото не познава и когото никога не е показвал, освен ако не става дума за някакъв страхотен проблем или измама, или нещо адски странно.

— Като например? — попита умолително Холи.

— Не знам, вие ще ми кажете.

Холи въздъхна и отиде до прозореца. Последва дълго, неловко мълчание, след това Ейдриън каза:

— Не бяхте искрена с мен и това ми е неприятно — говореше на гърба ѝ и тя нямаше смелостта да се обърне. — Щеше да бъде далеч по-добре, ако просто ми бяхте казали истината, но сега си мисля, че ще е най-разумно да си вървите.

След това отиде до масата и започна да почиства четките си и да се готви за работа.

Холи обаче си остана на мястото.

„Щеше да бъде по-добре, ако на всички бях казвала истината — помисли си окаяно тя, докато гледаше пустата улица долу, — и най-

вече ако бях честна със себе си. Ако преди две години бях честна със себе си, сега нямаше да съм в това положение. Ако бях приела чувствата си такива, каквито са, нямаше да създам такава страхотна бъркотия в живота си.“

Тя се обгърна с ръце, внезапно усетила студ, и притисна чело в стъклото.

— Колко е часът? — попита го тихо и дъхът ѝ изпоти стъклото.

— Четири — отговори Ейдриън.

Тя се обърна.

— И без това е прекалено късно — каза безнадеждно. — Не бих могла да занеса диапозитивите навреме.

— Вероятно не.

— По-добре да си вървя.

— Да.

Той наблюдаваше силуета ѝ на фона на стъклото. Холи тръгна да прекосява ателието. Точно тогава Ейдриън улови онова нещо — сянката на страх и отчаяние в очите ѝ — и я погледна втренчено. Завладя го един толкова болезнен спомен, че трепна.

Холи вдигна мълчаливо чантата си и тръгна да си върви. За Ейдриън времето сякаш бе спряло. Имаше възможност да ѝ викне да се върне, да я попита защо, може би да сложи край на страданието ѝ така, както не бе успял с брат си, но не можеше да продума. Ръката му с четката потрепери.

Секунди по-късно я пусна. Когато се наведе да я вземе, бутна масичката за рисуване и една бутилка терпентин се разби на пода. Звънът на стъкло го върна в реалността. Холи се обърна рязко.

— Вижте... ъъ... Холи, може би трябва да поговорим?

Тя го изгледа.

— Искате ли да ми обясните? Не съм сигурен, може би това ще промени нещата. Бих помогнал, ако знам...

Тя застана нащрек.

— Ако знаете какво?

— От какво се страхувате.

Изрече го, вече бе излязло от устата му. Вероятно щеше да го прати по дяволите, но поне този път Ейдриън щеше да знае, че е направил нещо.

Без да отговори, Холи се облегна на преградната стена и хвана главата си с две ръце, след това се свлече надолу и остана свита на пода. Ейдриън не каза нищо, а заряза бъркотията на пода, извади бутилка от кутията с бои и избърса една тенекиена чаша с носната си кърпа.

— Ето — той ѝ подаде чашата и ѝ наля от шишето.

— Какво е това? Терпентин?

Той се усмихна.

— Не остана от него, всичко се изля на пода. Това е уиски, запаси за спешни случаи.

Холи го изпи на един дъх.

— Благодаря.

Ейдриън сви рамене.

— Имах брат — каза той, — по-малък от мен, на седемнадесет. Умря преди една година, на Коледа.

— Съжалявам.

— Аха, и аз — Ейдриън отпи направо от бутилката и продължи: — Една седмица преди смъртта си дойде при мен за помощ. Беше в беда, но не искаше да каже каква. Искаше пари, както обикновено, само че аз не му дадох. Ако трябва да бъда честен, нямах, но можех да намеря, ако наистина исках. Той изглеждаше като вас сега — изплашен и безпомощен — и това ме вбеси. Винаги го бе карал по лекия начин, все го глезеха и накрая се омота, потъна в дрога и алкохол и си заряза образованието. Казах му да се разкара, а седмица по-късно беше мъртъв — той отпи още веднъж. — Паднал от един прозорец на десетия етаж. Очевидно дължал пари на някакви отрепки за дрога. Казаха, че смъртта му била нещастен случай — Ейдриън изсумтя презрително. — Глупости! Това е било предупреждение за други нещастници като него. Плащаш или умираш.

— Съжалявам — каза отново Холи.

— Аха, и аз — повтори той. — Трябваше да направя нещо.

След това ѝ предложи още уиски и Холи прие.

— Загазила съм — промърмори тя, загледана в чашата. — Здравата съм загазила и ти ми беше единствената надежда, ако по някаква луда случайност беше минал номерът.

Ейдриън клекна на пода.

— Разкажи ми — рече той. Холи го погледна. — Ако искаш, разбира се.

Холи пресуши втората чаша и зачака познатата топлина да стигне до стомаха ѝ. Беше твърде късно. Какво повече имаше да губи?

— Добре.

Изгубила всякаква надежда, тя облегна глава на стената и заговори. Смяташе да му нахвърля положението само в общи линии, но когато започна, вече не можеше да спре. Цялата ужасна история се изля и Ейдриън се заслуша с гадното чувство на съжаление и страх.

Джил поведе Софи нагоре по стълбите към третия етаж, отвори ѝ вратата и тръгна след нея из лабиринта от коридори към ателието на Ейдриън Уайт. Беше уморена и разтревожена. От четиридесет минути се разхождаха из ателиетата на първия и втория етаж, без да знаят какво да правят, и чакаха нещо, само дете не знаеха какво. Когато приближиха малката стаичка в края на коридора, Джил усети, че стомахът ѝ се свива. Отдавна минаваше четири. Ако Холи не беше тръгнала за офиса на изложението с диапозитивите и списъка с творби, тогава с цялата тази работа бе свършено — щеше да е пропуснала срока. Тя сви зад ъгъла, чу гласа на Холи и се закова на място. Заляя я страхотно разочарование.

— Джил? — Софи сложи ръка на лакътя ѝ. — Може и да не е чак толкова зле.

Джил покри ръката на Софи с длан и я стисна успокоително.

— Не — промърмори тя, — може и да не е. Само че изобщо не беше убедена в това.

Когато Джил и Софи влязоха, Холи и Ейдриън седяха мълчаливо на пода с празна бутилка от уиски между тях и във въздуха висеше гъст облак от отчаяние. Джил го усети като покров от задушлив смог.

Холи вдигна поглед.

— Добре ли си? — попита Джил.

Холи сви рамене и извърна поглед. Джил я видя, че плаче.

— Съжалявам — промърмори тя, като не знаеше какво друго да каже.

Холи се изправи на крака.

— Разказах на Ейдриън какво се е случило — рече вяло тя. — Всичко.

Джил не каза нищо. Въпреки ужасното отчаяние, което я беше обхванало, усети и внезапен гняв. Какво, по дяволите, си мислеше, че прави Холи? Тя стисна зъби и отиде до прозореца, преди да е казала нещо, за което по-късно да съжالياва.

— Дали е разумно? Това ли си мислехте? — попита Ейдриън.

Джил се обърна бавно и го погледна.

— Да, точно това си мислех — отвърна рязко тя.

Ейдриън погледна Холи.

— Едва ли има връзка с това, но брат ми беше бутнат от един прозорец — каза безизразно той. — От десетия етаж. Не могъл да си плати сметката за дрогата.

— Съжالياвам — отвърна автоматично Джил.

— Да, ама аз повече от вас — той стана, отиде до масата и вдигна листа с диапозитиви. — Никога няма да хвана копелетата, които са го извършили, но поне мога да направя нещо. Мога да попреча на някое друго безпомощно хлапе да пропилее живота си — той й подаде диапозитивите. — Кажете ми какво мислите за тях.

За момент Джил остана като ударена от гръм. Не разбираше. Дали не й се подиграваше?

— Хайде.

Тя взе диапозитивите и го погледна втренчено.

— Но аз не разбирам нищичко от изкуство!

— Така ли? Е, нищо, все пак ги погледнете и ми кажете какво мислите.

— Защо? — поиска да разбере Джил.

— Защото човек понякога трябва да вярва на инстинкта си — каза Ейдриън, вдигна мобилния телефон на Холи от пода и натисна бутона за повторно набиране на последния номер.

— Сали Холънд — каза той. — Да, можете, тук е списание „Арт Ревю“.

Трите жени го изгледаха учудено.

— Сали Холънд? Здравсти, аз съм Джейк Йейтс, помощник-редактор на „Арт...“ О, така ли? Приятно ми е да разбера, че някой ме чете. Благодаря, много съм поласкан. — Холи направо зяпна. — Аха, можеш. Обаждам се да те уведомя, че ще правим специално

представяне на една от галериите, които ще излагат на „Арт’94“, галерия „Григсън“. Да, точно така, в Нотинг Хил. Аха, имат едно ново голямо име, страшно впечатляващ млад художник, Ейдриън Уайт... — той направи пауза. — О, мили Боже, вярно ли? Не са ли?... Не, ако трябва да бъда честен, миличка, това не ме изненадва. Очевидно след Париж се държи малко като примадона, постоянно ги разиграва — той се засмя. — О, знам ги! На мен ли го казваш, Сали, повечето творци са такива!

След това завъртя очи към Софи и тя се усмихна.

— Ами става дума за очерк с три или четири снимки и малко рекламка за „Арт’94“, първата му изложба след Париж... — той спря, послуша малко и се усмихна. — Оо, можеш ли? Да, на твоето място бих го направил. Позвъни им веднага, накарай ги да направят допълнение с илюстрация. Не можеш да изпуснеш неговите риби, те са направо вълшебни! — още една пауза. — О, абсолютно, не бива да бъде пропуснато! Аха, когато получим статията, ще ти я изпратя по факса. Не, няма никакъв проблем — след това отново се усмихна. — И на теб, Сали! Чао-чао!

После изключи телефона и погледна Холи.

— Мястото ти се запазва — каза той, след това се обърна и погледна Джил. — Така че по-добре започнете да разглеждате диапозитивите. Ще искат един за допълнението и един за каталога с творби, които ще се излагат. Ясно?

— Да... въъ... — Джил млъкна. — Чудесно — измърмори тя и погледна Холи, която избухна в сълзи.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Беше ранна вечер, мрачна и тъмна, когато Холи и Джил излязоха от ателието и отидоха до колата. Холи носеше под мишница купчина платна без рамки, а Джил — издута папка с рисунки, литографии и скици. Тя пушна папката до багажника на колата, провери дали тасовете са си на мястото и отключи вратата.

— Все още е непокътната — изкоментира мрачно тя. Холи се усмихна. Джил отвори вратата, погледна през рамо и добави: — Да изтичам ли да върна картичката? — погледът ѝ се насочи към третия етаж и Холи се досети за какво си мисли. Бяха оставили Софи да прегледа останалите работи с Ейдриън. Джил щеше да я вземе покъсно вечерта.

— Не — отговори Холи. — Ще си я задържим. И без това утре сутринта ще имаме нужда от нея.

— О, добре.

Холи видя, че Джил се колебае и отново поглежда назад. Очевидно не ѝ се искаше да тръгва.

— Нищо няма да ѝ стане, Джил, честно — каза тя, като постави внимателно платната и папката в багажника. След това отвори вратата от своята страна и влезе. — Умница ни е тя, знае какво прави.

Джил седна зад волана.

— Дали?

След това запали двигателя и Холи сложи ръка върху нейната. Джил говореше за очевидното привличане между Софи и Ейдриън, привличане, което трябваше да са слепи, за да не забележат.

— Мисля, че да — отвърна нежно Холи. — А ако не знае, тогава сама трябва да направи своите грешки.

— Като теб ли? — озъби се неочаквано Джил.

Холи се изчерви, отдръпна ръка, сплете пръсти в скута си и сведе поглед.

— Холи, извинявай, не трябваше да го казвам — заекна Джил. — Беше много грубо...

— Не, не беше грубо, а честно. Права си, допуснах твърде много грешки и дори не съм сигурна, че съм си взела поука от тях.

Джил включи на скорост и потегли. Наистина не виждаше какво повече може да каже.

Половин час по-късно зави на „Бишъпс Роуд“ и следвайки указанията на Холи, спря пред червена тухлена викторианска сграда.

— Благодаря, Джил — каза Холи. — Какво скапано време! — тя се загледа в проливния дъжд навън. — Ще караш внимателно, нали?

Джил включи аварийните светлини.

— Да, скъпа.

И двете се усмигнаха. През последната седмица Холи, Джил и Софи се бяха превърнали в екип. Грижеха се една за друга, налагаше се.

— А ти сигурна ли си, че ще си добре сама? — попита Джил.

— Да, чудесно, благодаря ти — Холи се пресегна към задната седалка за чантата си. — Ще си наляя едно голямо питие...

— Още едно ли? — прекъсна я Джил.

Холи се усмигна.

— Да, поредното голямо питие, а след това ще съставя списъка на важните журналисти за утре.

Усещаше, че става нещо с огромна важност, намирането на Ейдриън и уреждането на изложбата бе само началото.

— Решила ли си вече какво ще кажеш?

Холи се намръщи.

— Не, но ще реша утре сутринта — тя отвори вратата на колата и изскочи навън. — До утре. Ще бъда в ателието на Ейдриън към обед.

Холи затръшна вратата, взе картините от багажника и хукна към блока. Остави ги във фойето, върна се за рисунките, изтича с тях през дъжда и облегна папката на стената зад вратата. Накрая се обърна и махна.

Джил я изчака да влезе в сградата и включи на скорост. „Това е фалшива увереност“, помисли си тя, докато гледаше Холи. Твърде много неща зависеха от нея, прекалено много, и въпреки облекчението,

че вече са се откъснали от старта, Джил не хранеше никакви илюзии. През следващите няколко дни щяха да играят игра и дори не можеха да си помислят за загуба.

Тя потегли, включи чистачките и забави ход, когато един внезапен порив на вятъра блъсна стъклото. Когато погледна наляво и зърна на тротоара една самотна фигура, която се бореше с поройния дъжд, веднага я обхвана паника. Няколко минути преди това я нямаше там, просто се бе появила изневиделица. Джил смени скоростта и задържа напрегнато крака си върху съединителя с бясно разтуптяно сърце. Хвърли бързо поглед назад, за да види дали Холи е влязла в блока. Беше влязла и на улицата нямаше никого, освен този мъж. Тя се взря в него и притаи дъх. Не беше облечен подходящо за буря: якето му беше мокро, както и вестникът, който държеше на главата си. Джил продължи да го наблюдава втренчено, докато минаваше покрай него. В походката му имаше нещо познато, не можеше да се отърве от чувството, че го е виждала някъде. Това я плашеше, но си наложи да го огледа по-внимателно. Тя нагласи огледалцето за обратно виждане, забави ход и огледа хубаво зад себе си. Имаше нещо в походката му, в обувките — двуцветни, в черно и кафяво, в широките панталони. Тя погледа още няколко секунди, след това реши, че се държи глупаво и си въобразява, хвърли му един последен поглед и сложи крак върху съединителя. В този момент мъжът вдигна поглед.

— Тед Уелш! — промълви Джил. — Мили Боже! Какво прави тук, по дяволите? — тя спря, дръпна ръчната спирачка и свали стъклото. — Тед? Господин Уелш? Ало? Господин Уелш?

Уелш свали вестника и погледна с присвити очи към дамата в колата. Беше тъмно, дъждът му пречеше да вижда и нямаше представа коя може да е. Той продължи да върви и спусна вестника малко по-ниско над лицето си. Беше нервен, не познаваше никого в този район.

— Господин Уелш? Аз съм, Джил Търнър! — извика Джил. — Помните ли ме? Запознахме се преди две седмици!

Уелш се обърна към жената, забрадена с копринена кърпа на цветя, и се опита да я свърже с високата, стройна блондинка, която бе идвала в дома му. Не беше сигурен, но в лицето ѝ имаше нещо познато. Той се приближи бавно до колата, като с едното си око гледаше жената, а с другото наблюдаваше улицата. Нямаше намерение да поема рискове.

— Тед Уелш? — Джил се усмихна и дръпна кърпата си назад. — Какво съвпадение! Какво, за Бога, правите тук?

— Здравейте, госпожо Търнър — Тед свали вестника и го пхна под мишница. Беше видимо притеснен и избягваше погледа ѝ. — Добре ли сте?

— Да, чудесно, благодаря. По работа ли сте... — Джил млъкна. Внезапно ѝ хрумна защо Тед Уелш може да е на „Бишъпс Роуд“. — По-добре се качете — каза тя — и ми кажете защо наблюдавате апартамента на Холи.

Уелш помисли малко, сви рамене, хвърли вестника на земята и заобиколи колата. Изчака Джил да освободи централното заключване и отвори вратата.

— Имате ли найлонова торба? — попита той.

— Найлонова торба ли?

— Да, за седалката. Не искам да намокря хубавата ви тапицерия. Джил поклати глава. Наистина имаше необикновени обноски.

— Не зная — отговори му. — Погледнете отзад.

Уелш отвори задната врата, порови малко на пода под седалката и измъкна найлонова чанта от магазин „Теско“.

— Ето — рече той, — ще използвам това.

След това я скъса по шевовете, сложи я внимателно на предната седалка и седна върху нея.

— Имате ли нещо против да запуша?

Той се размърда на седалката и се опита да намести торбата под краката си, когато на тапицерията започна да се образува малко мокро петно. Цялата кола се изпълни с острата миризма на афтършейва му.

— Да, съжалявам, но имам — Джил вече усещаше парене в очите и за момент се запита дали димът не е за предпочитане.

— О, добре.

Уелш разкопча ципа на якето си и изтърси ръкавите. Във вътрешния си джоб намери дъвка, разви я и я помачка малко между палеца и показалеца си, преди да си я пхне в устата.

— Е? — каза Джил, когато спря край тротоара и изключи двигателя. След това свали стъклото, за да проветри.

— Какво „е“?

— Какво правите тук? — попита тя. — Не сте ходили на посещение при клиент, нали?

— Не, държах под око апартамента на Холи Григсън.

— О, наистина ли?

Уелш сви рамене и сарказмът мина покрай ушите му.

— Аха.

— Мога ли да попитам защо?

— Необходимо ли е?

Джил загуби търпение. Всъщност здравата се беше уплашила при появата на Уелш.

— Да, необходимо е! — озъби се тя. — Моля ви, просто ми кажете какво става.

Уелш извади дъвката от устата си.

— Същото, което казах и преди, госпожо Търнър. Това не е някаква игра. Можете здравата да загазите и искам да съм сигурен, че няма да се забъркате в нещо, за което да не зная предварително.

— Вие?

— Да, аз. Притежавам едно досие, което някой търси, забравихте ли? А това ме превръща в мишена, ако разберат, че го притежавам.

— Холи знае ли, че наблюдават апартамента й?

— Не. Не знае и че наблюдавам галерията.

— Забелязахте ли нещо подозрително?

Уелш лапна отново дъвката, подъвка няколко секунди и отвърна:

— Нищичко.

Джил въздъхна тихо.

— Но няма да стане по-лесно, да знаете — рече Уелш. — С течение на времето и с приближаването до Бландфорд все повече и повече ще ви хваща страх.

— Не съм казвала, че ме е страх! — каза троснато Джил.

Уелш посегна, хвана я за китката и подържа в продължение на минута пръста си върху пулса й.

— Изплашена сте, госпожо Търнър — след това я погледна. — И щяхте да сте доста странна птица, ако не бяхте.

Джил сведе поглед. В колата се възцари дълго мълчание, след това Уелш попита:

— Добре ли сте, госпожо Търнър?

Тя кимна.

— Джил.

— Какво „Джил“?

Джил вдигна поглед.

— Аз! — възкликна тя. — Аз съм Джил, а не госпожа Търнър. Моля ви, наричайте ме... — тя млъкна и видя, че Уелш се усмихва.

— Джил — рече той. — Ще ви викам Джил. Добре, госпожо Търнър, искам да кажа, Джил.

Тя му се усмихна в отговор.

— Винаги ли сте толкова скучен?

Той подъвка, докато обмисляше отговора, след това каза:

— Винаги. Какво означава „скучен“?

Джил се ухили.

— Много забавен, господин Уелш.

— Тед, моля, наричай ме Тед. Какво означава това?

— Няма значение — отговори Джил. — Ще ти кажа някой друг път. Да те откарам ли обратно до офиса ти?

Уелш изтри с ръка малък участък от запотеното стъкло и се взря в дъжда.

— Изобщо не искам да ти причинявам неудобства — промърмори той, — но...

Джил включи на скорост.

— Ще ми причиниш, и то страхотни — каза тя. Уелш я погледна. — Но...

И двамата се усмигнаха. Джил даде мигач, погледна през рамо назад и потегли към Сохо.

— Самоличността съвпада, сержант! — полицай Добсън влезе във временния щаб с лист в ръка. — Тед Уелш, частен детектив, бивш служител на Централния разузнавателен отдел, столична полиция, Бромли.

Робърт Иймс вдигна поглед от работата си.

— Господи, само това ни трябваше, пребоядисано ченге! Свържи се с Бромли, Добо, и виж дали не можеш да намериш някой от колегите му. Сигурно все още поддържа връзка с някого. Да получим малко сведения.

След това загаси цигарата си и вдигна слушалката. Главен инспектор Хийли си беше у дома, ползвайки така дълго отлаганата си почивка.

— Сър? Тук е Робърт. Извинете ме, не спяхте, нали?

Главен инспектор Хийли обаче даде положителен отговор.

— Съжалявам, сър — повтори Иймс. — Просто открихме самоличността на нашия човек, сър, бивш служител на Централния разузнавателен отдел от столичната. Не съм сигурен как да продължа — той почака няколко секунди и каза: — Точно така, да, вече го направих, сър — после посегна към цигарите си. — Благодаря, да, направих го — запали, изкашля се в шепа и започна да си играе със запалката, докато Хийли говореше. — Добре, сър, ще го направя. Да, няма проблем. Тогава ще се видим по-късно — и затвори.

— Добо, обади ми се веднага щом се свържеш с някого — извика той към другия край на кабинета. — Искам да си уредя среща с него.

Добсън вече беше на телефона и вдигна палец, за да му покаже, че е чул.

Иймс беше доволен от развитието на нещата: поне имаше с какво да се захванат. Той стана, протегна се, вдигна отново телефона и набра един номер.

— Сержант Иймс — каза той и веднага заговори по същество. — Отново само Бишъпс Роуд. Открихме самоличността на четвъртия заподозрян. Започваме да действваме върху това — той се усмихна, когато един от наблюдаващата група подхвърли някаква шегга за скуката. — Е, не си отишъл там, за да се забавляваш, Дейв! — и все още смеейки се на шегата му, Иймс затвори.

„Дейв улучи право в десетката“, помисли си той, докато вървеше към кафе машината. Досега наблюдението, което бе установено по негово предложение и струваше повече, отколкото му се искаше да си мисли, не даваше никакви резултати. Нищо, съвсем нищичко, освен че Холи Григсън продължаваше да си върши работата, а това правеше наблюдението твърде отегчително.

Иймс пхна монетите в процепа и натисна бутона за кафе, черно, със захар. Когато чашката се напълни, той я вдигна и отпи. Господи, колко имаше нужда от това разкритие! Тед Уелш. Който и да беше, скоро щяха да разберат.

— И какво ще стане след това? — попита Уелш, като допълни чашата си с остатъка от лимонадата и разбърка питието със сламката. — Намерихте оня човек и го уговорихте да даде картините си за изложбата. След това какво ще правите?

Джил впери поглед в останките от украсата на питието му, малибу с лимонада — сдъвкано парче портокал и половин черешка, които лежаха в пепелника. Беше я убедил да пийнат по нещо в кварталния му бар и сега тя седеше срещу дребната му, вдигаща пара фигура, чудеше се какво прави и беше удивена, че това всъщност ѝ харесва.

— Така ще примаим Бландфорд — каза тя, без изобщо да е сигурна в това. — Ако цялата работа стане, ако изложбата излезе успешна, тогава пресата ще разтръби името на Ейдриън, ще пуснем обяви, че сме единствените негови представители, ще тръгнат слухове за цените и... — Джил сви рамене. — Останалото го знаеш, вероятно Кит ти е казал.

— Мислиш, че ще стане?

— Холи като че ли мисли така. Очевидно не става дума за пари, а за изкуство, за колекционирането му, за славата, свързана с това... — тя спря, внезапно осъзнала, че цитира Холи, и завърши: — Сигурна съм, че Кит ти е обяснил повечето подробности.

— Аха, обясни ми — Уелш потропа с пръсти по масата. — И какво ще стане после?

— Какво искаш да кажеш? — стъписа се от въпроса му Джил. — С малко късмет това ще накара Бландфорд да отиде при Холи и ще го пипнем.

— Да де, ама след това какво ще стане? Какво ще стане, след като го пипнете? — Джил го погледна втренчено. — Може би Холи ще го помоли любезно да ѝ върне парите?

— За Бога, не сме толкова глупави — отвърна остро тя. — Не знам какво точно ще се случи, но знам, че който и да търси Бландфорд, ще ни наблюдава, за да види дали ще го отведем до него, а когато това стане, вече няма да е наша грижа.

— И го вярваш?

— Да! Аз... — Джил млъкна. — Ти не вярваш — рече тя и впери поглед в ръцете си. — Няма да свърши, докато има свидетели, това ли се опитваш да кажеш?

Уелш се усмихна.

— Хубав израз. Да, точно това се опитвам да кажа.

— И затова ли наблюдаваш Холи, защото си мислиш, че подценяваме опасността?

— Мисля — отговори Уелш, като гледаше Джил право в очите, — че е твърде малко вероятно да ви се размине, ей така. Човек не си прави майтап с тия хора, Джил, и преди се опитах да ти го кажа.

Тя остана напълно неподвижна и усети остра паника. Но нали именно той им бе казал, че трябва да намерят Бландфорд, нали самият той...

— Добре ли си?

— Наистина ли мислиш така, Тед? — Джил преглътна. — Искам да кажа, наистина ли мислиш, че могат да ни убият? — тя вдигна поглед. — Дори и след като намерим Бландфорд?

Уелш протегна ръка, вдигна и другата половина от черешката и я подъвка известно време. Цигара щеше да му се отрази по-добре, ако му се позволяваше да пуши.

— Не знам — отвърна той. Това беше самата истина. — Това, което ти или аз знаем, е безпредметно без имена, и именно по тази причина се нуждаем от Бландфорд. Ако някой друг се добере пръв до него, тогава може би няма да си правят труда с вас, и дори с мен — лицето на Джил бе мъртвешки бледо и за момент Уелш се уплаши, че може да припадне. — Бяха се прицелили в мен — каза той, — но така и не се върнаха. Единствената причина, за която се сещам, е, че според тях едва ли си е струвало. Това, което знам, е безполезно без Бландфорд. Не разполагам с имена, поне не с тези, които имат значение, а без тях не разполагам с нищо.

Джил хвана чашата си с треперещи ръце.

— Не трябваше да ти казвам всичко това — рече мрачно Уелш. — Изплаших те — след това вдигна чашата си, улови погледа на барманката, посочи чашата и каза само с устни „бренди“. Минуту покъсно питието пристигна. — Ето — рече той и го подаде на Джил.

— Не мога, карам. Ще надвиша лимита — тя посегна да си вземе палтото. — А и трябва да отида да прибера Софи. Тя е в ателието в Кембъруел, не биваше да я оставям. Не мислех — сега съзнавам това, — че е толкова опасно. Трябваше да...

— Изпий го — заповяда Уелш. — Имаш нужда, а и си изпила само няколко глътки вино, няма и половин чаша. Едва ли ще надвишиш лимита — той побутна с пръст чашата към нея. — Софи не е сама, нали?

Джил кимна.

— Е, значи засега е добре. Хайде, вземи да притъпиш малко страха.

Тя се подчини. Веднага щом глътна коняка, усети как тялото ѝ започва да възвръща чувствителността си.

— И какво да правим сега? — Джил остави чашата на масата и склучи ръце. Пръстите ѝ бяха ледени. — Няма изход, така ли?

Уелш се поколеба, след това поклати глава.

— Не, поне не виждам такъв — той допи питието си. — Единственото нещо, което трябва да правите, е да бъдете адски внимателни. Обмисляйте всяка дреболия, която ви се струва не на място, всяко ваше движение, анализирайте всеки ниуанс...

— Ниуанс?

— Да, така се казва на френски...

— Нюанс — промърмори Джил. — Искаш да кажеш нюанс?

Уелш обаче се престори, че не е чул поправката.

— Да, така е. Помисли си малко и ми се обади, ако нещо не е наред.

Той стана с чаша в ръка и Джил го погледна. Харесваше го въпреки всичките си резерви. Беше човечен, забавен и интелигентен и за пръв път през живота си тя осъзна, че само това е от значение.

— Искаш да тръгваш, нали? — попита той.

Джил се опитваше да прикрие нетърпението си, но явно не бе успяла.

— Да, извинявай, ако нямаш нищо против — мисълта да прекоси сама с колата цял Лондон внезапно я изплаши. — Просто искам да взема Софи и да се приберем у дома.

— Не е изненадващо.

Джил посегна към облегалката на стола, за да си вземе палтото и чантата.

— Тогава по-добре да вървя.

Той кимна. Харесваше му, че тя не драматизира прекалено нещата. Всъщност харесваше Джил Търнър повече от всяка друга, откакто си беше заминала Мейси. Той остави чашата на масата и вдигна якето си от облегалката на стола.

— Ще те изпратя до колата.

Джил се изправи.

— Няма нужда, наистина.

— Все пак ще го направя — след това ѝ помогна да си облече палтото. — Хубав плат.

Тя го погледна през рамо.

— Благодаря — после се усмихна, това беше странен комплимент.

Докато излизаха от кръчмата, Уелш махна на няколко души.

— Много ли време прекарваш тук? — попита Джил.

Той сви рамене, но не ѝ отговори. Отидоха мълчаливо до колата. Уелш остана малко настрана, докато тя отключваше, и каза:

— Кажи ми защо се забърка във всичко това? Като се има предвид рискът, де.

Изненадана от въпроса, Джил се обърна и го погледна.

— Заради Софи, защото имаше нужда да разбере какво се е случило с баща ѝ, а и заради самия Алекс, за да открия истината. Чувствам, че му го дължа.

— Да, де, но...

— Никакви „но“-та. Бил ли си някога женен, Тед?

Уелш понечи да отговори отрицателно, както обикновено, но се поколеба.

— Веднъж — рече той. — Когато бях на осемнадесет. Мейси Грийн, Мис Бътлинс, Ейре, 1960 година — след това бръкна в джобовете си. — Избяга с брат ми и двамата заминаха в Австралия.

— Съжалявам — рече Джил.

— И аз съжалявах. Бракът ни продължи само шест месеца, но това бяха най-хубавите шест месеца в живота ми.

Джил го докосна по лакътя и Уелш погледна втренчено ръката ѝ. Тя я отдръпна бързо, като си помисли, че е прекрачила границата.

— Никога на никого не съм казвал — рече Уелш. — Като че ли нямаше смисъл.

— Не, аз те разбирам.

Помълчаха няколко секунди, след това Джил отвори вратата на колата и се качи вътре. Не знаеше какво друго да каже, ако изобщо трябваше да казва нещо, затова просто му благодари за питието и запали двигателя.

— Имаш ли ми телефонния номер? — извика той.

Джил кимна.

— Звънни ми, ако се наложи.

Уелш отстъпи назад и ѝ махна. Постоя, докато колата се отдалечи и сви зад ъгъла на „Ромили Стрийт“, и се върна в кръчмата. Не бе имал намерение да се забърква, искаше само да държи положението под око и да се покрие, ако нещо излезе от контрол. Въздъхна тежко, проправи си път до бара, поръча още едно малибу и седна на масата, на която бяха седели с Джил.

Вдигна чашата ѝ, погледна отпечатъка от червило в приятно естествено розово и си спомни формата на устните ѝ. Не бе имал намерение да опознава никой от тях, бе планирал да се пази стриктно от лични неща. Той избърса чашата, като прехвърли червилото върху чистата си бяла кърпичка, и я пхна в джоба си. Сега от всичките му намерения не бе останало нищо. Не само познаваше Джил Търнър, но и я харесваше. Той се потупа по джоба с кърпичката и погледна ръкава на якето си, където си беше сложила ръката. Страшно я харесваше, независимо дали му се искаше или не, и вече беше замесен. Каквото и да се случеше, покриването сега не изглеждаше най-доброто решение.

Минаваше девет, когато Джил паркира колата до тротоара пред сградата на Ейдриън в Кембъруел. Слезе и вдигна поглед да види дали не свети някое от ателиетата. Четири-пет от тях все още светеха, така че тя бутна входната врата и натисна звънеца, като потреперваше в тъмното, празно фойе. След три или четири минути отново натисна звънеца. Появи се млада жена.

— Да?

— Идвам при Ейдриън Уайт. Още ли е тук?

Момичето влезе във фойето, наведе се зад бюрото на рецепцията и отвори нещо като ученическа тетрадка.

— Не, още не се е подписал, че излиза, така че сигурно е тук — тя вдигна поглед. — Ами влезте.

После тръгна първа, заключи вратата към стълбите и каза:

— Нали знаете къде е?

— Мисля, че беше на третия етаж.

— Точно така. Крайното ателие, на ъгъла. Късмет извади, обесникът.

След това момичето се усмихна и изчезна зад вратата към партера.

Джил се отправи нагоре по стълбите, като на всеки етаж натискаше бутона на лампата и токчетата ѝ трополяха по бетонния под. На третия етаж тръгна по коридора, осветен само от гадната оранжева светлина на уличните лампи. Беше пусто. Не се чуваха разговори и шум и тишината я изнервяше. Може би Ейдриън и Софи бяха излезли, без да се разпишат. В края на коридора тя сви зад ъгъла, почука на стената на ателието му и го повика. След това влезе направо, като си мислеше, че вътре няма никого.

— О! О, Боже, съжалявам, аз... — Джил отстъпи крачка назад, когато две фигури се надигнаха от бъркотията дрехи на пода. — Толкова съжалявам... — заекна тя. — Не помислих... — докато отстъпваше назад, се спъна и бутна ключа на лампата. Неочаквано цялата стая се освети от неоновата лампа на тавана.

— Софи! Боже мой! Какво, за Бога...

— Джил!

Софи стисна наметалото, което беше увила около раменете си, за да прикрие голите си гърди. Лицето ѝ беше почервеняло като рак.

— Какво става тук, по дяволите? — кресна Джил. Гневът ѝ избухна внезапно и силно. Целият страх, който бе изпитвала за Софи, се превърна в ужасен пристъп на бяс. — Боже мой! Какво, по дяволите, си мислиш, дете?

— Не съм дете! — извика Софи.

— Е, тогава поне се държиш като такова! За Бога, Софи! Не можеш ли поне веднъж да проявиш малко разум?

— Позираше ми — намеси се Ейдриън. Беше застанал до Софи и се опитваше да я загърне с наметалото. — Искях да я рисувам в сянка и си помислих...

— Знам много добре какво си си помислил, млади човече! — озъби се Джил. — Обличай се, Софи!

— Джил! Моля те... — очите на Софи се напълниха със сълзи. — Не ми говори така. Не съм дете и ние само...

Но Джил я прекъсна:

— Знам с точност какво сте правили! Знам...

Изведнъж гласът ѝ секна и в един ужасен момент ѝ се стори, че ще заплаче. Виеше ѝ се свят и ѝ се наложи да се опре с ръка на стената, за да не падне. При цялата тази опасност, при положение че можеха да умрат и да бъдат заровени, преди всичко това да е свършило, Софи си

седеше тук полугола с почти непознат човек! Гледката на тази интимност вбеси Джил. Нима сега беше време за интимности? За Бога, как изобщо имаше нерви да го прави?

Тя се наведе, събра бързо дрехите на Софи и ги хвърли накуп към нея.

— Обличай се веднага! — кресна ѝ. — Ще те чакам долу в колата!

След това се завъртя на сто и осемдесет градуса, изхвъркна от ателието и слезе долу.

Софи дойде при нея пет минути по-късно. Беше поискала да остане, но Ейдриън я разубеди. Не знаеше какво точно става, но знаеше, че оставената пукнатина нараства трудно, а харесваше Софи и не искаше да вижда как я обиждат ненужно. Софи влезе в колата, без да каже нито дума, закопча си колана и се втренчи през прозореца с пребледняло и мокро от сълзите лице. Как можа Джил да ѝ стори това? След всичко, което бяха споделяли през изминалите няколко седмици, как можа да се преобрази така и да се отнесе толкова безчувствено към нея? Софи се вкопчи в седалката, обзета от почти непреодолимото желание да избухне в сълзи от гняв и унижение. Видя отражението на мащехата си в стъклото. Профилът ѝ бе като вкаменен и Софи затвори очи, за да не я гледа.

През целия път до Съсекс пътуваха в мълчание.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

В същото време в Челси, Холи също гледаше едно отражение в стъклото на прозореца — отражението на млада жена, уморена, изплашена и самотна — и почти не го разпознаваше като своето собствено.

Беше разпръснала диапозитивите от картините на Ейдриън на бюрото до прозореца. Настолната лампа беше обърната към нея и тя поднасяше всеки от тях на светлината, като откриваше, че всичките им прекрасни цветове и чувствата, които пораждаха, са също толкова живи на филм, колкото и в реалността. Беше очарована, изпълнена с надежда и желание за борба, като всяко от чувствата се преливаше в другото. Сега обаче бе само потисната.

Как бе могла да направи това? Как бе успяла да въвлече този невероятно талантлив млад художник в бъркотията, в която се бе превърнал животът ѝ? Ако всичко се провалеше, можеше да съсипе репутацията му, да сложи край на кариерата му завинаги, дори да го изложи на сериозна опасност. Дори планът да потръгне, пак можеше да го изложи на опасност. Той наистина ли съзнаваше това? И дори и да го съзнаваше, какво право имаше тя да му позволява да се излага на такъв риск? Какво право имаше да оставя Джил и Софи да поемат същия риск?

Холи хвана главата си с две ръце и също затвори очи пред отражението, което не искаше да вижда. Вече не беше сигурна, че ще има куража да доведе начинанието си докрай. Чувстваше се отчаяна и самотна и за пръв път от заминаването на Кит си помисли за него. Тя опря глава на бюрото, пренебрегна телефонния секретар, който се включи с щракване, и се запита къде ли може да е той, какво ли прави и дали отделя поне секунда от живота си да мисли за нея.

Миг по-късно вдигна рязко глава. Нейният запис бе свършил и се чу гласът на обадилия се. Беше Гай Ферейра, за втори път тази вечер.

— Здравей, Холи, звъня от колата си. Предполагам, че вероятно не си получила първото ми съобщение и може още да не си се

прибрала, но аз се връщам от една среща с клиент на пристанище Челси и си помислих дали не мога да намина. В случай че се върнеш навреме, това ще стане след около десет минути. Надявам се да те видя. Ако не, ще се чуем по-късно. Чао-чао.

Линията замлъкна, машината щракна и касетата започна да се пренавива. Холи седеше, слушаше бръмченето и изобщо не можеше да реши какво да прави. Последното, което искаше, бе да види Гай. Той се бе държал много мило с нея, но просто нямаше нужда от такива усложнения, не и сега, не и като капак на всичко останало. Затова отиде до телефона, изключи го, приближи се до прозореца, погледна надолу към улицата и посегна да дръпне завесите. Смяташе да изгаси светлината и да не отговаря на домофона, така Гай щеше да си помисли, че я няма вкъщи.

Само че точно когато протегна ръка нагоре, чу звън на счупено стъкло в кухнята. Тя подскочи, след това замръзна. Осветлението в апартамента изгасна и всичко потъна в непрогледна тъмнина. Разтреперана, тя остави завесите разтворени и тръгна пипнешком към бюрото, за да намери фенерче. Коленичи и започна да рови отчаяно в чекмеджето, но остана неподвижна, когато чу шепот. Внезапно апартаментът се изпълни с ужасен рев.

— О, Боже!

Холи скочи на крака, но вече беше твърде късно. Един юмрук се устреми към нея, тя пое удара с рамо и падна назад. Преди да успее да си поеме дъх, някой я затисна с тялото си, като ѝ пречеше да диша и да се движи. Холи започна да рита, да удря с юмруци, после затвори очи и изпищя.

Гай седеше в наетата си кола срещу блока на Холи и наблюдаваше прозореца на втория етаж. Видя как светлините изгасват, видя неясния силует на Холи в сянката и си погледна часовника. Беше девет и пет. Когато вдигна очи, Холи беше изчезнала. Той излезе от колата, прекоси улицата и се приближи до сградата. Чу писъците ѝ от петдесет ярда разстояние. Гай хукна, мина на спринт през входната врата, изкачи стълбите и се втурна в апартамента ѝ. Изскочи изневиделица, като ревеше и размахваше юмруци, хвърли се към мъжа върху Холи, издърпа го и удари силно главата му в масата. Последва

борба. Гай раздаваше крошета, получи няколко в главата и накрая се строполи на пода. Докато Холи стоеше на колене и пищеше, двамата мъже го цапардосаха по още веднъж и избягаха. Тя се разрида.

— Господи! — Гай се изправи с мъка на колене и поддържа главата си за малко. След това вдигна поглед. — Боже мой, Холи! Добре ли си? — той отиде до нея и я прегърна здраво. — Шшт, всичко е наред, шшт, хайде, не плачи... — полюля я нежно няколко минути, без да обръща внимание, че от откритата рана на главата му течеше кръв, и тя постепенно започна да се успокоява. Гай я поддържа още малко, след това я пусна и я погледна в лицето. — Добре ли си?

Тя кимна, посегна и докосна порязаното място на главата му. Гай трепна.

— Почакай малко — Холи си свали шалчето и го притисна до раната, за да спре кървенето. — Ще донеса нещо да я почистя.

Тя понечи да стане, но Гай я хвана за ръката.

— Не се притеснявай. Няма защо да бързаш, едва ли ще умра от загуба на кръв.

Холи отново се отпусна на колене, облекчена, че няма нужда да се движи.

— Какво, за Бога, се случи? — попита Гай. — Откраднаха ли нещо?

— Не зная, аз... — Холи поклати глава. — Не мисля, че бяха крадци, по-скоро... — гласът отново ѝ изневери.

— По-скоро какво, Холи? — Гай седна на петите си. — Почакай да хвърля малко светлина върху проблема. Той стана, разтри си гърба, където го бяха ритнали, и се отправи опипом към вратата. — Къде са бушоните?

— В кухнята — отговори Холи. Видя го как изчезва и няколко минути по-късно апартаментът отново се обля в светлина. Тя затаи дъх, почувства как по тялото ѝ се разлива облекчение и стана да спусне завесите.

— Така добре ли е?

Холи вдигна поглед и го видя да стои на вратата.

— Да, така мисля.

Той отиде до нея и ѝ протегна ръка. Холи я пое и Гай я поведе към канапето.

— Ела да седнеш, ще ти донеса нещо за пиене — той се обърна.
— Къде държиш силните напитки?

Холи кимна към една бутилка уиски на бюрото.

— Чашите са в шкафа отдолу — каза тя. Гай се наведе, извади две и ги наля.

— Ето — Той ѝ подаде едната чаша и остана прав със своята. — А сега искам истината. Кой бяха тези мъже? Преди малко ми се стори, че знаеш.

Холи се втренчи в чашата си.

— Не зная, поне не със сигурност, но мисля, че бяха дошли заради мен, а не заради вещите ми. Мисля, че ако не беше дошъл, можеха да ме убият... — в гърлото ѝ заседна едно ридание. — Съжалявам, аз...

Той я стисна за ръката и каза нежно:

— Да, но дойдох и само това има значение.

Холи кимна и известно време мълчаха. Отпиваше уиски, без всъщност да ѝ се пие, и ѝ се повдигаше. След това Гай се изправи.

— Холи, смятам, че трябва да поговорим — тя втренчи празен поглед в него и той продължи: — Откакто говорихме за последен път, нещата май са получили някакво развитие. Мисля, че положението излиза от контрол.

Холи сведе очи.

— Ще ми позволиш ли да ти помогна?

Тя продължи да гледа към скута си.

— Поне ще поговориш ли с мен, за да изясним нещата? — попита Гай, като разклащаше уискито в чашата си.

— Не зная. Не виждам какво има за изясняване — каза тя.

— Ами например факта, че ако не бях наминал тази вечер — съвсем случайно, трябва да прибавя, — то сега нямаше да седиш тук. Не си ли помисли за това?

— Разбира се, че си помислих! — извика Холи. — За нищо друго не съм мислила, откакто ти... откакто ти...

Но не успя да довърши. Вдигна ръка към устата си, за да не заплаче отново, а Гай отиде до камината, обърна ѝ гръб и се облегна на полицата. Наблюдаваше я в огледалото, но извърна поглед, когато тя вдигна очи.

— Тогава трябва да действаш — каза той, като се обърна към нея. — Трябва да поемеш нещата в собствените си ръце. Колко време има до изложението „Арт’94“?

— Десет работни дни.

— Можеш ли да чакаш толкова дълго?

Тя преглътна.

— Не зная. Не виждам друг начин.

— Ами ако не стане?

— Не мога да мисля за това. Трябва да стане... — тя млъкна и сви безпомощно рамене. — Просто трябва.

Гай въздъхна тежко, върна се, седна на облегалката на канапето и впери очи в чашата си.

— Имам една идея — каза той. — Обмислям я от известно време и нямаше да ти я спомена, защото смятах, че си овладяла положението, но сега очевидно се налага. Според мен би било безотговорно от моя страна, ако не го направя — след това я погледна. — Искаш ли да я чуеш?

Холи отново сви рамене. Не знаеше какво иска да чуе, беше прекалено объркана и изплашена, за да мисли трезво.

Гай се поколеба, избирането на точния момент бе от огромно значение.

— Добре, все пак ще ти я кажа — той си довърши уискито и остави внимателно чашата на пода. — Чудех се, Холи, дали не е по-добре да преместим цялата тази работа в Париж?

Холи едва не се усмихна.

— Париж! Какво, за Бога, ще правя в Париж?

Гай стана и закрачи из стаята. На Холи й се стори, че се опитва да се съсредоточи по-добре.

— Недей да подскачаш веднага. Позволи ми да ти обясня. Не е толкова налудничаво, колкото ти се струва. Изслушай ме, става ли?

— Става — съгласи се тя.

— Ами, както виждам нещата, имаш десет дни до изложението „Арт’94“, а това е много дълго време. Всичко може да се случи дотогава. Съгласна ли си?

Тя кимна.

— Ами ако отидем в Париж за следващите няколко дни, уредим за Ейдриън Уайт изложба в тамошна галерия, пуснем малко реклама,

поканим пресата и дадем тласък на цялата тази работа? Веднага! Струва ми се, че тук са по-голяма част от творбите му, със сигурност достатъчно за изложба. Това ще ти позволи да напуснеш Лондон и да отидеш на по-безопасно място, а и можеш да направиш фурор отвъд Ламанша. След това, ако там не стане, все още имаш един патрон с изложението тук... — Гай млъкна. Холи се усмихваше и той усети леко бодване на гняв. — Кое е толкова забавно?

— Извинявай — отговори Холи. — Това е страхотна идея, но просто е невъзможно да се реализира. Познанията ми за френския пазар на художествени произведения са оскъдни, не зная езика и най-вече няма никакъв начин да организирам частна изложба с преса и реклами само за два дни — тя поклати глава. — Благодаря ти, че мислиш за мен, но наистина е невъзможно.

Гай се усмихна на свой ред.

— Ето къде грешиш. Изобщо не е невъзможно. Вече проверих.

Холи присви очи.

— Така ли?

„Този разговор започва да става твърде абсурден“, реши тя.

— Позвъних на една моя колежка — професионалист по връзки с обществеността, която работи с елита на Париж. Способна е да уреди всичко — от откриване на ресторант до филмова премиера — и може да го направи в рамките на двадесет и четири часа. Управлява пресата и познава всички влиятелни хора от страната. Започна да подготвя това преди два дни и само чака да ѝ дам знак.

Холи седеше безмълвно. От една страна, това бе толкова абсурдно, че усещаше непреодолимо желание да се разсмее истерично, но, от друга, усети искрица надежда, видя мъничка светлина в тунела. Тя го гледа няколко секунди. Говореше абсолютно сериозно, поне в това бе убедена, но едва ли го бе обмислил, както трябва. Не можеше да знае, че тя няма тези пари...

Той прекъсна мислите ѝ:

— Чудиш се откъде ще намериш финанси, нали?

— Да! Аз... — Холи го погледна учудено. Струваше ѝ се, че Гай може да чете мислите ѝ и да изпреварва въпросите ѝ с готови отговори.

— Аз имам парите, Холи. Имам достатъчно пари, за да ми стигнат до края на живота и да артисат — тръстов фонд, ако трябва да бъда точен, — и никога не съм имал за кого да ги харча. Поне досега.

Холи сведе очи.

— Да не би да искаш да кажеш, че си готов не само да уредиш всичко това, но и да го финансираш вместо мен?

Гай помълча, за да придаде тежест на отговора си.

— Да.

Холи отново поклати глава.

— Не го вярвам.

— Защо не? — Гай помисли малко. — Добре — продължи той, — ако това не ти харесва, тогава можем да сключим договор, че ще имам правото на процент от печалбата, ако постигнеш успех. Делова сделка.

Холи вдигна поглед.

— Но защо? Защо да се забъркваш, защо да си пилееш парите за човек, когото едва познаваш? Не разбирам, Гай, трябва да си се побъркал! Защо аз, за Бога?

Той се извърна настрани.

— Наистина ли трябва да знаеш?

Последва тишина, която сякаш продължи цяла вечност, и Холи успя да се съсредоточи върху учестеното биене на сърцето си. Тя сключи ръце на скута си и вплете здраво пръсти. Можеше ли Гай наистина да направи всичко това за нея? Приличаше на магьосник, на бял рицар, който винаги се появява в точния момент с правилните думи и решения. За секунда наистина се почувства заслепена от него. След това я връхлетя реалността.

— Не мога ди ти позволя — каза тъжно тя. — Няма гаранция, че ще потръгне. Може да се забъркаш в нещо наистина опасно и не мога да взема твоите пари. Не би било редно, Гай!

— Разбира се, че е редно! — възкликна той. — За Бога, Холи, това би могло да ти спаси живота! Господи, никога не бих си простил, ако с теб се случи нещо. Ако за теб тази вечер не бе предупреждение, за мен беше. Постоянно си мисля какво щеше да се случи, ако не бях дошъл тук, ако бях закъснял с пет минути, ако... — той преглътна страха си, клекна пред нея и хвана двете ѝ ръце. — Холи, изслушай ме, моля те, просто го обмисли! Бландфорд е във Франция, нали така? Ако се появиш в Париж, тогава си в много по-добра позиция да го примамиш. Можем да пуснем реклама в националната преса, във всички вестници. Той със сигурност ще я види и няма да може да

устои — международната изложба на новия Дейвид Хокни, художник, който му дължи пет, шест, а може би десет или повече платна! Помисли си, Холи! По това време другата седмица може всичко да е свършило, да бъдеш в безопасност и целият този кошмар...

— Не! Престани! — Холи издърпа рязко ръцете си и се изправи. Гай седна на пети и я погледна. — Не си сигурен! Ами ако не стане, ами ако Бландфорд не се появи?

— Тогава какво ще загубиш? Нищо. Връщаш се в Лондон и се появяваш на „Арт’94“.

— А кой ще организира всичко тук, докато съм в Париж?

— Нека една от другите да го направи, как ѝ беше името?

— Джил?

— Да, или дъщеря ѝ...

— Софи?

— Да, защо не? Само ги накарай да дойдат в Париж за един ден, за да се направят на клиенти, а останалото време ще прекарат тук и ще организират „Арт’94“.

— Но Джил не познава никой от журналистите. Как бихме могли...

— Покани ги в Париж, като им платиш всички разходи. Ще дойдат, повечето журналисти винаги биха отишли на нещо безплатно, което е достатъчно престижно. Когато си свършат работата в Париж, ако художникът е толкова добър, колкото казваш, тогава ще искат да направят същото и в Лондон, а дори и да не е толкова добър, ще ти бъдат задължени. Моята позната в Париж може да се оправи с това. Господи, тя може да докара дори президента на някое барбекю, ако ѝ се наложи!

Въпреки неочаквания спазъм на стомаха ѝ, Холи се усмихна, просто не можа да се сдържи.

— Така е по-добре — каза Гай. — Харесва ми, когато се усмихваш.

Холи се изчерви. Тя се обърна и започна да си играе с малката бронзова статуетка на Елизабет Фринк, като плъзгаше пръста си по гладките ѝ, лъскави форми и мислеше усилено. Това, което само преди половин час ѝ се струваше абсурдно, сега изглеждаше направо невероятно. Беше преминало от тотална фантазия към възможна реалност и Холи вече не беше сигурна. Може би Гай имаше право.

Може би щеше да се получи. Тя се обърна и го погледна. Беше вперил поглед в ръцете си и потропваше нервно с пръсти по коленете си.

— Ами ако се съглася с тази луда, умопобъркана идея — каза тихо Холи, — как бих могла някога да ти се отплатя, Гай?

Той вдигна очи към нея, задържа погледа ѝ за момент и сви рамене.

— Хайде да мислим за нещата едно по едно, става ли?

Холи кимна и двамата се погледнаха мълчаливо. Накрая го попита:

— Кога би искал да започнем?

Той си погледна часовника.

— Има един самолет, който излита за Париж в шест и половина сутринта.

— Мога ли да си помисля малко?

Гай отново сви рамене и се изправи.

— Колко време ще ти трябва да решиш нещо, което на мен ми се струва неизбежно?

— Не зная — отвърна тя. — Просто мисля, че имам нужда да остана малко сама — може би час?

— Добре, един час — след това ѝ се усмихна. — Мисли толкова, колкото ти е нужно, Холи. Аз ще бъда в хотела си.

Докато го гледаше как тръгва към вратата, Холи неочаквано каза:

— Главата ти, трябва да превържа тази рана...

— Няма нищо — прекъсна я Гай. — Честно.

Той отиде в антрето и прескочи счупеното стъкло на пътеката. На вратата се спря и я погледна.

— Ще ми звънеш ли?

— Ще ти звънна — отговори тя.

След тези думи Гай си отиде.

Когато слезе долу на улицата, Гай се облегна на стената, извади носна кърпа от джоба си и я притисна до раната на главата си. Какъв провал! Той трепна, докато избърсваше кръвта. Чувстваше се схванат, всичко го болеше, бе прекарал трудна вечер и все още не я беше убедил.

Той се изправи, пхна кърпата в джоба и отиде до колата си. Отвори вратата, качи се вътре и запали двигателя. Чувстваше се

уморен, болен и ядосан. Не си направи труда да погледне назад и не видя нито фотоапарата, нито мъжа, който го наблюдаваше.

— Здравейте, сър, благодаря ви, че дойдохте толкова бързо.

— Добър вечер, Боб.

Главен инспектор Хийли стовари мушамата върху облегалката на стола си и заобиколи бюрото до страната на Иймс. Изобщо не забелязваше, че сержант Иймс трепва всеки път, когато го нарече Боб.

— Положението излезе от контрол — рече Иймс. — Случи се нещо, което раздвижи нещата, и не мога да се сетя какво.

— Това ли е докладът на наблюдаващата група?

— Да.

Главен инспектор Хийли започна да чете.

— Готови ли са вече отпечатъците?

Сержант Иймс си погледна часовника.

— След половин час. Току-що влязоха в лабораторията.

— Хайде да си изясним нещата — рече Хийли, като го погледна над доклада. — В девет без пет спира една кола. Добре, записали са регистрацията ѝ. Проследихте ли я?

— Кола под наем. Добо се занимава с това в момента.

— Лампите в апартамента на заподозряната изгасват, вътре има борба, един мъж излиза от колата, влиза тичешком в сградата и се намесва. Така ли е?

Иймс кимна.

— Видели са това с инфрачервена камера?

— Да, момчетата сега преглеждат записите. Ще можем да ги видим след минута.

— Добре. След това лампите светват и завесите се спускат, но смятате, че е имало някакъв диалог с този мъж. Някаква идея кой може да е?

— Не, още не. Може да е Уелш, може да е всеки. Наблюдаващите не са успели да го различат в тъмното. Снимките ще ни кажат повече.

— Добре, веднага щом ги получим, да се заемат с нашия човек — Хийли погледна отново към доклада. — Нападателят избягали ли са?

— През задния вход, сър, никой не ги е видял.

— Докладвано ли е за инцидента в полицията?

Иймс поклати глава, посегна към цигарите си и предложи една на Хийли, който си взе и отговори на позвъняването на телефона.

— Хенсън — извика Хийли, след като затвори. — Изтичай долу и донеси отпечатъците, ако обичаш.

След това се обърна към Иймс, взе предложената му запалка и каза:

— Хайде. Да започваме с онези записи — той запали цигарата и остави запалката на бюрото. — Значи Холи Григсън е нападна в собствения си дом, а не подава оплакване в полицията — рече, докато излизаха от щаба и тръгнаха по коридора към импровизираната прожекционна. — Много интересно — отвори вратата и направи път на Иймс. — На жените не може да се вярва — отбеляза той.

Иймс го погледна през рамо, но видя, че Хийли се усмихва.

Мъжът влезе в апартамента, затръшна вратата и отиде бързо до бара. Наля си уискито, от което толкова се нуждаеше, и се отправи към спалнята, където държеше малкия пакет кокаин. По средата на стаята се закова на място.

— Къде беше?

Гласът беше колумбийски, плътен и със силен акцент. Мъжът го позна и веднага се обърна.

— Боже мой! Пауло! — той се опита да се усмихне. — Божичко, как ме изплаши!

Протегна ръка, докато вървеше към него, но побърза да я свали, като забеляза, че гостът не ѝ обръща внимание.

— Радвам се да те видя, Пауло. Съжалявам, че не бях тук, погрижих се за една работа. Аз...

— Вече си тук от доста време, какви игрички играеш?

— Всичко е под контрол. Знам какво правя. Просто имам нужда от повече време. Знаеш, че това не може да се свърши за един ден, аз...

— Три дни? — мъжът започна да се поти. — Хайде, Пауло, имам нужда поне от седмица. Още една седмица — не искам кой знае колко, нали? Със сигурност би могъл да го уредиш...

— Няма да ти уреждам нищо. Имаш три дни и не искам да чувам нищо повече, ясно? Искам резултати, а не шикалкавения.

Вратата на апартамента се отвори и гостът излезе в коридора. Двамата, които чакаха навън, застанаха от двете страни на шефа си и затвориха след него. Мъжът остана като ударен от гръм в празната стая.

— Той е сам — рече колумбиецът, когато излязоха от хотела. — Потънал е до гуша в лайна, не знае какво прави — той си взе палтото и го метна на ръката си. — Нещата спират до него. Той е последното звено. Всички по-нагоре са в безопасност. Нали разбирате какво искам да ви кажа?

По-едрият от мъжете кимна.

— Добре.

Колумбиецът се качи в очакващото го такси, наведе се напред и им направи знак да се приближат.

— Тогава знаете какво да правите — каза той, отпусна се назад, мъжете затвориха вратата му и таксито потегли.

Мъжът стоеше сам в апартамента, все още с чашата уиски в ръка. Той си разхлаби вратовръзката, разкопча си яката и пресуши чашата на един дъх. Здравата се потеше. Върна се на бара, наля си още една чаша, изпи и нея и отиде в спалнята. Там извади пакета с кокаин от сейфа и няколко секунди остана загледан в него. Знаеше какво причинява на тялото си, но не можеше да се спре, все не можеше да се откаже и именно в това се състоеше проблемът му. Беше затънал до гуша в лайна, беше загубил смелост и ако сега не си я върнеше, щеше да загуби много повече. Той отнесе кокаина до нощната масичка, коленичи и го накълца внимателно на магистрала — по-дълга, отколкото обикновено, но имаше нужда от това. Наведе се, усети началото на мощната доза и вдиша бързо няколко пъти. Нервите му започнаха да укрепват.

„Три дни“, помисли си той, като се върна обратно в дневната за цигари. Ако нещата потръгнаха по план, можеше наистина да го направи. Той запали и вдиша дълбоко. Ръцете му престанаха да треперят.

И през ум не му минаваше, че Бландфорд може и да не се появи. Знаеше колко е алчно копелето и колко е голяма примамката. Самолюбието на Бландфорд бе твърде голямо, за да се откаже от такава възможност. А и от какво имаше да се страхува? От Холи Григсън? Мъжът се усмихна. Холи беше добра примамка. Той отиде до бара. Бландфорд щеше да се почувства адски удовлетворен от мисълта, че не само е успял да се измъкне, но и му е паднало нещо допълнително. Щеше да се върне за картините. Това щеше да бъде последният му удар: няколко милиона долара и колекция от престижни съвременни творби, спечелени съвсем изневиделица.

Мъжът си наля уиски, занесе го до канапето, седна, облегна глава назад и затвори очи.

— Стига Холи Григсън да се навие — промърмори той под нос, а познатият ѝ образ изплува в съзнанието му, докато си спомняше снимките една по една. За пръв път от часове насам позволи на тялото си да се отпусне. — Ще се навие — каза гласно той. — Ще ми направи тази услуга.

Внезапно телефонът иззвъня.

Мъжът примигна рязко няколко пъти и се опита да фокусира погледа си. Стаята плуваше пред очите му. Той ги закри с ръка, сложи глава между коленете си и си пое няколко пъти дъх, като издишваше бавно и овладяно. Накрая се почувства по-добре и вдигна телефона.

— Да.

— Аз съм — гласът на Невестулката звучеше пискливо от паника. — Холи Григсън е под наблюдение!

Мъжът се наведе малко напред.

— Господи! Какво искаш да кажеш? Кой, по дяволите...

— Не знам! Мисля, че е полицията, но не съм съвсем сигурен. Много са опитни, които и да са. Сигурно вече са ви мярнали. Тази вечер бяха там, току-що ги видях.

— Те видяха ли те?

— Тц, май не, ама това не ми харесва. Трябва да са надушили нещо наистина голямо, за да я поставят под наблюдение. Ще пукна от страх! Не искам повече да се занимавам с това! Не мога да си позволя да се забърквам, трябва да...

— Млъквай! — озъби се мъжът. — Ще правиш, каквото ти казвам, затова ти плащам.

Той разтърка лицето си с ръце, чувстваше се преуморен. Пулсът му препускаше, а мозъкът му се опитваше да се справи с притока на кръв.

— Отивай там! — каза троснато. — Веднага! Когато тя тръгне, се погрижи да те проследят.

— Как, по дяволите, бих могъл да...

— Пет пари не давам как! — кресна внезапно мъжът. — Просто го направи!

И затръшна телефона.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Наближаваше полунощ. Когато Гай си тръгна преди повече от час, Холи позвъни на една фирма за денонощно стъклопоставяне, измете стъклата от кухнята и общо взето подреди. Сега, когато не знаеше какво повече да прави, крачеше неуморно из апартамента — от спалнята в кухнята, до дневната и обратно. Това я успокояваше, но не ѝ помагаше да мисли, нищо не можеше да ѝ помогне. В главата ѝ беше истинска каша и не бе в състояние да се стегне. Една фраза се въртеше постоянно в ума ѝ — Бландфорд е във Франция — четири прости думи, изречени от Гай, четири прости думи, които не можеше да проумее. Холи се спря, застана в средата на дневната и се втренчи в отражението си в огледалото над камината, сякаш търсеше отговор в него.

— Никога не съм му го казвала — каза му тя. — Сигурна съм.

Прехапа устни и се опита да си спомни всичките разговори, които бе водила с него през изминалата седмица, но не успя. Думите се преобръщаха, препъваха се една в друга, ситуацията се смесваха, лицата се размазваха и колкото повече се мъчеше, толкова по-малко си спомняше. Застанала по средата на стаята, тя осъзна, че няма ясни спомени кой какво е казал и кога, и все пак просто не можеше да се отърве от ужасното чувство, че нещо не е наред. Не знаеше какво да направи. Париж може и да бе изход, но тя не бе в състояние да вземе решение. Въртеше се като в омагьосан кръг.

Неочаквано се стресна. Домофонът на входната врата избръмча и я върна в реалността. Тя забърза към антрето.

— „Денонощно стъклопоставяне X и Д“ — каза един глас по домофона.

— Един момент — тя се втурна към прозореца, погледна долу на улицата и видя буса им, паркиран пред сградата. След това се върна на домофона и натисна копчето за отключване на вратата. — Влизайте, на втория етаж — каза им.

Изчака, чу стъпки по стълбите и стисна юмруци. След това, без да сваля веригата от вратата, отвори и надникна през пролуката. Двамата младежи бяха облечени в гащеризони и всеки от тях носеше чанта с инструменти. Тя свали веригата на вратата и я отвори.

— Добре ли сте, скъпа? — попита единият.

Тя кимна.

— Малко съм нервна — отговори им. — Бях тук, когато счупиха стъклото.

— Лоша работа — младежът сложи чантата си на пода и извади рулетка. — Ще го измерим и след това ще слезем до буса да вземем стъкло.

— Добре — Холи се отдръпна настрани и отиде в дневната. Мъжете слязоха долу и тя остана до прозореца, за да ги наблюдава. Видя ги да отиват до буса и да изваждат стъклото. Две минути по-късно се върнаха.

— Много ли време ще ви отнеме? — попита тя.

Единият, очевидно по-старши, вдигна глава от чантата си, където ровеше за кутийка с маджун.

— Около двайсет минути. Защо, искате да излезете ли?

— Не, аз...

Холи млъкна. Сега, когато младежът го спомена, идеята ѝ се стори добра. Можеше просто да отиде при Гай и да го попита кога му е казвала, че Бландфорд е във Франция. Смяташе, че ако го попита очи в очи, ще види дали има нещо странно в начина, по който ѝ отговаря, и ще разбере дали я лъже.

— Да — каза неочаквано тя. — Излизам. Мога ли да ви напиша чек и да ви оставя да се оправяте сами?

Младежът вече беше махнал капака на кутията и остана с него в ръка.

— Не виждам защо не. Не се ли притеснявате да оставите вратата заключена само с една ключалка?

— Не — единственото нещо, за което Холи се притесняваше в момента, бе да провери това нещо. — Дръпнете вратата след себе си, когато свършите.

След това стовари чантата си върху масичката в антрето и започна да рови из нея за чековата книжка. Друг път може би нямаше да остави двама абсолютно непознати сами в къщата, но сега наистина

не можеше да мисли за това. Холи написа чек, грабна палтото си от закачалката, нахлупи на главата си някаква шапка и метна чантата през рамо.

— Много ви благодаря — тя се провря покрай тях и се отправи към стълбите. — Оставете ми бележка, ако имате някакви проблеми.

После им махна през рамо, забърза надолу по стълбите и изчезна, преди някой от младежите да успее да ѝ каже „довиждане“.

— Оскар Фокстрот четири. Мишената напуска сградата и отива към колата си, червен фолксваген брѐмбар, регистрация ЛВХ осем, едно, едно. Тръгва по посока „Кингс Роуд“.

— Томи Ехо три, открихме я.

Холи се вля в движението на Кингс Роуд и зад нея един червен фиат излезе от мястото си за паркиране.

— Томи Ехо три, мишената се насочва на север по „Кингс Роуд“, към „Слоун Скуеър“. Следваме колата.

Изведнѐж шофьорът на червения фиат заби спирачки. Син бус форд транзит излезе внезапно от една странична уличка на петдесет метра от него.

— По дяволите! Скапана бричка! — той показва главата си през прозореца и се опита да надникне оттатък буса. — Едва я виждам. Господи! Проклет бус!

Спътникът му взе радиостанцията.

— Ще се обадя на колегите по-нагоре.

Шофьорът излезе настрани от колоната и се прибра обратно.

— Не, няма нужда, видях я, през две коли от нас е.

Последваха я, забавиха ход на светофарите и спряха, когато светна червено. Шофьорът забарабани с пръсти по волана, докато чакаше да се смени светлината.

— Добре, тръгваме.

Той запали двигателя, когато светна зелено, за да покаже на буса, че бърза, фолксвагенът брѐмбар в началото на колоната потегли, бусът транзит го следва около пет ярда и спря внезапно по средата на кръстовището. Няколко завиващи надясно коли набиха спирачки и червеният фиат зад него едва не се удари в бронята му. Дребен мъж с

изпито лице и рядка коса изскочи от буса, забърза към предната част, вдигна капака и се наведе към двигателя.

— Скапан задник! — водачът на червения фиат хвана радиостанцията. — Томи Ехо три, мишената потегли на светофарите, отпрати се към... — той се показа от прозореца, но нищо не успя да види от вдигнатия капак на буса. — Мисля, че се е отпратила по „Кингс Роуд“ към „Слоун Скуеър“. Загубихме контакт — след това затръшна слушалката на таблото и изруга.

Партньорът му си задъвка нокътя.

— Имаме ли някой там?

Шофьорът сви рамене и поклати глава.

— По дяволите!

На „Слоун Скуеър“ Холи зави наляво към „Слоун Стрийт“ и се насочи към Пикадили и хотела на Гай. Двадесет минути по-късно беше там и никой не знаеше къде е.

Гай Ферейра беше застанал до прозореца на дневната, когато телефонът иззвъня. Той гледаше движението долу и се опитваше да се съсредоточи, като пушеше цигарите една след друга. Стаята бе пълна със задушлив тютюнев дим. Той отиде до телефона, пое си няколко пъти дъх и вдигна слушалката.

— Да — заслуша се в гласа на администраторката. — Да, моля. Благодаря.

След това запали поредната цигара, приглади си косата, отвори прозореца и остана на мястото си да я чака.

— Здравсти — Холи стоеше нервно в коридора с праметното през ръката палто. — Извинявай, знам, че е късно. Надявам се, че не си беше легнал или нещо такова. Трябва да поговоря с теб.

Гай отвори широко вратата.

— Не, не съм си легнал и не работя, така че те моля да не се притесняваш. Влез.

Той отстъпи, за да й направи път, и затвори вратата след нея. Холи влезе в апартамента, подуши силната миризма и видя пълния пепелник, разпръснатата около него пепел, купчината фасове и празната чаша. Гай изглеждаше разрошен и обстановката тук бе коренно различна от очакваната. Стана й неприятно и се почувства не

на мястото си, сякаш си беше напъхала носа в нещо лично. Изведнъж осъзна, че не познава много добре този човек, и го зачака напрегнато да заговори.

— Искаш ли нещо за пиене?

— Не, благодаря, аз... ааа... просто дойдох да поговорим. Исках да те попитам нещо.

— Имаш ли нещо против, ако седна?

Гай се настани спокойно на канапето, но усещаше лоши флуиди. Той се усмихна, вътрешно напрегнат, и изведнъж се наведе загрижено напред.

— Какво има, Холи? Изглеждаш разстроена. Боже мой, да не би да са се върнали?

— Не, нищо такова — тя сведе поглед. — Все пак ти благодаря за загрижеността.

Започваше да си мисли, че е полудяла. Изобщо не трябваше да идва тук.

— Холи?

Тя вдигна очи.

— Извинявай. Виж, може би не бива да те питам това, но просто не мога да си спомня да съм ти казвала, че Бландфорд е във Франция. Искам да кажа, вероятно съм го направила, иначе нямаше да знаеш, но наистина не мога да си спомня да съм говорила за това — тя се намръщи. — Кога съм го споменала?

Мозъкът на Гай заработи усилено. Беше се изпуснал. Не му беше казвала за Бландфорд, той го бе открил по собствени пътища. Усети неприятна струйка пот по врата си и посегна към цигарите, за да спечели още малко време.

— Ако трябва да бъда честен — каза нехайно, — и аз не съм сигурен, че мога да си спомня с точност — след това запали, вдиша дима и продължи: — Беше преди няколко дни, мисля. Обадох ти се в галерията и проведохме кратък разговор. Ти беше заета, звучеше объркано — той се усмихна. — Малко рязка, ако трябва да бъда точен. Опитваше се да откриеш онзи твой художник. Май ми каза, че галерията е в пълен хаос, че положението е излязло от релсите и че съм те сварил в лош момент.

Ако заложеше на объркването и тревогата й, може би щеше да успее да я убеди.

Холи си спомняше обаждането. Спомняше си, че му бе казала тези неща, но тогава се беше съсредоточила в търсене из компютърните досиета и не можеше да си спомни да е казвала нещо повече.

— Мисля, че попитах: „Как върви?“, или нещо подобно, а ти ми отговори: „Всичко е в хаос“. След това те попитах дали си открила нещо, а ти ми каза, че Бландфорд е във Франция, и с това се приключи.

Холи присви очи.

— Така ли съм направила? — наистина не можеше да си спомни.

— Да, така мисля. Винаги можеш да се обадиш на приятелката си и да провериш — блъфира той.

— Боже, не, вярвам ти! — сигурно беше прав. — Просто не мога да си спомня — на лицето ѝ се изписа облекчение. Тя се усмихна с половин уста. — Извинявай, сигурно ме мислиш за много глупава.

— Ни най-малко. А сега да ти наля ли нещо за пиене?

— Да, добре. Но нещо безалкохолно, минерална вода или тоник.

Започваше да се чувства малко по-спокойна. Гай се отнесе нехайно към въпроса и това я убеди, че се е самонавивала за глупости. Очевидно причината бе в състоянието ѝ. Само че, докато го гледаше как прекосява стаята и отива до бара, усети в него нещо по-различно, нещо, което не бе както трябва. Опита се да не го зяпа, но просто не можа да се сдържи. Движенията му изглеждаха заучени, сякаш се мъчеше с всички сили да изглежда естествен. Това започна да я изнервя.

— Гай?

Той се обърна и я погледна някак твърде бързо, и Холи зърна нещо, което не успя да разпознае. Паника ли беше или, още по-лошо, злоба?

— Да?

Холи сви рамене.

— Нищо — тя огледа стаята. — Хубав апартамент.

— Нали? — той ѝ донесе питието и ѝ подаде чашата, като застана някак прекалено близо. — Помисли ли върху моята идея, Холи?

Ръцете му трепереха. Показалецът на дясната беше оцветен в кафеникавожълто.

— Да, искам да кажа не. Аз... тъъ... — Холи наведе засрамено очи. Гай бе много близо. Усещаше миризмата на дъха му, горещ и кисел. — Не зная.

Тя погледа още малко чашата, след това вдигна очи към него.

Гай я гледаше право в лицето. Това бе лице, което познаваше тъй добре и все пак изобщо не познаваше. Лице, което презираше и в същото време желаше толкова силно, че изпитваше болка, истинска, физическа болка.

— Трябва — прошепна той.

След това посегна, докосна я по косата, нави един кичур на пръста си и остана така. Не можеше да се сдържи, беше отчаян. Трябваше да я вразуми, да я накара да разбере, че има нужда от Париж, че нуждата ѝ е толкова голяма, колкото и неговата. Той дръпна кичура. Холи трепна от болка ѝ остана абсолютно неподвижна, но започна да изпада в паника.

— Трябва да дойдеш — промърмори той. Устните му почти докосваха бузата ѝ. — Трябва, Холи, имам нужда от теб!

Холи преглътна мъчително и се опита да отдръпне лицето си, като наведе глава назад. Гай я погледна втренчено. За част от секундата фантазиите му станаха реалност, снимките оживяха. Той я сграбчи за врата, притегли главата ѝ към себе си, впи яростно пръсти в кожата ѝ и я захапа ожесточено за устните. Холи ахна и нададе вик. Реалността го връхлетя.

— О, Боже! — отпусна веднага пръсти, свали ръката си, поклати глава, сякаш се опитваше да разпръсне мислите си, и Холи започна да отстъпва заднешком. — Холи, съжалявам, аз...

Но тя едва се сдържаше да не заплаче, пулсът ѝ препускаше и внезапният шок от нападението я беше оставил задъхана и слаба. Усещаше вкус на кръв в устата си.

— Съжалявам — заекна. — Трябва да отида в банята, аз... — тя погледна през рамо, видя някаква врата и избяга през нея.

Гай остана на мястото си, втренчил празен поглед в една точка.

— Мамка му! — промърмори той, хвана главата си с две ръце и затвори очи, вбесен от наркоманската си тъпотия.

Когато се озова в спалнята, Холи отиде със залитане до леглото и се строполи върху него. В един ужасен момент ѝ се стори, че ще повърне. Поседя сгушена там, изплашена, потресена и неспособна да

спре треперенето си. Това бе най-ужасният и всепоглъщащ страх, който някога бе изпитвала. Накрая се изправи. Трябваше да отиде в банята, имаше нужда от място, чиято врата се заключваше.

Тя се огледа, видя вратата на банята в другия край на стаята и тръгна към нея. Само че в бързината да стигне по-скоро там блъсна неволно с хълбок отворената врата на гардероба. Спря се, като едва се съдържа да не извика от болка, и се хвана за вратата му. Точно тогава погледна вътре и видя сейфа, все още отворен, и снимките върху него. Загледа се в най-горната, като отначало не можеше да различи образите, но след това видя две преплетени тела и се взря по-внимателно. Беше порнографска, но в нея имаше нещо, нещо странно, нещо... Неочаквано Холи отскочи назад. Това беше телефонна кабина — сега вече различаваше стъклата — и двойката се намираще в нея. Тя замръзна, неспособна да се помръдне, и усети прилив на кръв в цялото си тяло.

Грабна снимките и ги разгледа. Сърцето се блъскаше лудо в гърдите ѝ, а лицето ѝ пламтеше от възмущение и удивление. Това несъмнено бяха тя и Кит, дори една от снимките показваше лицето ѝ в по-близък план.

Разтреперана, Холи се наведе и започна да рови диво в сейфа. След като погледна бързо през рамо, извади найлонов плик с книгата на галерията, всичките — фактури, книги, папки — всичко бе взето. Поддържа ги за момент до гърдите си и ги хвърли обратно в сейфа. Видя пакета с кокаин и огромна сума пари в спретнати пачки. Тя сложи отново снимките върху сейфа, затвори вратата на гардероба и се извърна. Отиде до банята, колкото можеше по-спокойно, затвори вратата зад гърба си и я заключи.

Отпусна се на студения мраморен под, вдигна ръце към лицето си и започна да скимти и да се полюшва напред-назад. Опита се да се успокои, но не можеше да спре треперенето си. Беше загазила, и то здравата. Който и да бе Гай Ферейра, ставаше ясно, че е едно побъркано, зло копеле и е дошъл за нея. Тя затаи дъх, за да не извика. Какво ли щеше да ѝ се случи?

— Какво да правя? — измърмори Холи.

Внезапно я връхлетя мисълта, че не само за нея има риск, а и за Джил, Софи и Кит. Заради собствената си глупост бе изложила на опасност живота на трима души, като ги бе убедила да ѝ помогнат,

хора, които ѝ имаха доверие. Холи стисна здраво очи и опря чело на коленете си.

— О, Боже! — заповтаря шепнешком тя, твърде изплашена, за да се помръдне. — О, Боже!...

Гай стоеше до вратата на спалнята с ръка на бравата. Дланите му бяха потни. Чувстваше се някак странно, сякаш бе загубил ориентация. Започваше да изпада в паника. Знаеше какво е направил, но някак не му изглеждаше реално, беше ужасно друсан. Всичко бе станало за секунди — физическата нужда от нея, образът ѝ в онази поза. Тялото му просто бе взело надмощие. Той опря ухо на вратата и се заслуша напрегнато. Какво, по дяволите, правеше там?

После откряна леко вратата и надникна вътре. Нямаше и следа от нея. Той влезе тихо в стаята и отиде до вратата на банята. Нищо не се чуваше. Гай приближи лице до вратата и каза:

— Холи? Добре ли си? — след това притаи дъх и зачака. Холи замръзна зад вратата. Опита се да овладее треперенето си, да диша равномерно. Знаеше, че трябва да му отговори и да се държи нормално, поне докато се измъкне оттук. Тя преглътна, изправи се, пусна кранчетата на водата и каза:

— Добре съм, ще изляза след минутка.

Шумът на течащата вода прикри треперенето на гласа ѝ и Гай се поотпусна леко от другата страна на вратата. Той остана там още малко, като се колебаеше как да постъпи, и накрая каза:

— Колкото до това, което се случи току-що, съжалявам, Холи, просто прекалено избързах — вратата между тях му помагаше. — Преуморен съм, изпих няколко чаши и те се качиха право в главата ми — след това се ослуша напрегнато. — Холи?

Тя вдигна поглед и видя лицето си в огледалото.

— Да?

— Няма да се повтори. Извинявай.

Тя стисна здраво ръба на мивката и си наложи да отговори:

— Добре, Гай.

Заслушана в отдалечаващите се стъпки, издиша бавно дълго сдържания си дъх. След това наведе глава ѝ остана така.

Мина доста време, докато събере кураж да вдигне поглед и да пусне водата. Не знаеше колко дълго е стояла, но ръцете я боляха от стискането, а пръстите ѝ бяха побелели и обезкървени. Тя ги прибра до гърдите си и ги стисна в юмруци, за да възстанови кръвообращението им, след това пусна горещата вода. Наплиска лицето си, насапуниса си ръцете, изплакна ги и ги избърса в топла кърпа. Само че, когато посегна да остави кърпата на мястото ѝ, бутна тоалетния несесер на Гай и съдържанието му се разпиля в мраморната мивка.

Тя отскочи и се втренчи в нещата му. След това съвсем внимателно вдигна малка сребърна лъжичка и я огледа. Остави я внимателно в мивката до едно джобно огледалце и бърснач и бавно започна да подрежда нещата в редичка. Ръцете ѝ трепереха, докато поставяше едно до друго капките за очи, спрея за нос, шишенцето с успокоителни, лъжичката, огледалцето и бърснача. След това отстъпи назад. Неизвестно защо преди не беше осъзнала напълно какво означава пакетът с бял прах в сейфа, но сега разбра. Гай беше наркоман, най-вероятно се друсаше с кокаин. Все още разтреперана, тя претърси внимателно тоалетния несесер, като отвори циповете на страничните джобове и огледа останалата част от съдържанието му. Нямахме спринцовки и игли, така че предположението ѝ навярно бе правилно. Тя постави несесера в мивката, прибра обратно разпилените принадлежности, седна на ръба на ваната и се хвана с две ръце за главата.

Кой, по дяволите, беше Гай Ферейра? Тя притисна силно слепоочия, докато си блъскаше главата. Навярно бе свързан с Бландфорд, защото се беше появил след изчезването на Санди. Той поиска да се намеси — идеята за откриването на Бландфорд беше негова. И винаги знаеше точно какво става. Дори знаеше, че Бландфорд е във Франция. Холи се поизправи. Вече беше сигурна, че не му е казвала. Дори си спомни телефонния разговор, той изплува в съзнанието ѝ с удивителна яснота. Не бе казвала нищо такова, тогава бе твърде заета и уморена. Изведнъж всичко си дойде на мястото. Тя стана и вдиша дълбоко няколко пъти, за да се успокои. Сигурно негово дело бяха и подслушването на телефоните, влизанията с взлом, дори посегателството над живота ѝ! Сигурно беше така — кой друг можеше да знае толкова много?

Холи продължи да диша дълбоко, като се мъчеше да потисне паниката, която заплашваше да я залее. Ако искаше да оцелее, трябваше да обмисли хубаво всичко, да си направи план, да разбере с какво си има работа. Очевидно Бландфорд работеше за Ферейра, переше пари. Ферейра бе част от тази организация, за която Кит непрестанно говореше, това поне трябваше да е правилно. Но защо Ферейра искаше да разбере къде е Бландфорд? Защо не беше организирал някой друг да го направи, а той да се освободи от Холи за по-безопасно, след като бе открил колко много знае тя? Какво точно бе казал Кит? Ако искаха да е мъртва, вече несъмнено щеше да бъде. Тя потрепери, но страхът ѝ вече беше започнал да поспада и първичният инстинкт за оцеляване взе надмощие.

Не, Гай Ферейра я държи под око, защото имаше нужда от това. Искане тя да е жива и да я знае какво прави. Неочаквано Холи се изправи.

— Той не знае къде е Бландфорд! — избухна тя. — И иска аз да го намеря!

След това погледна към несесера. Гай Ферейра не можеше да се владее, наркотиците го правеха небрежен и заради това беше загубил милиони. Милионите, откраднати от Бландфорд. Холи се втренчи с невиждащ поглед в мраморната мивка, а мозъкът ѝ заработи на пълни обороти. Във вените ѝ се разля адреналин. Но загубените пари не принадлежаха на Ферейра. Вероятно се беше оплескал и го бяха изпратили да оправя кашата. Тя вдигна ръце и си потърка слепоочията. Така беше. Ферейра продължаваше да се държи небрежно — отвореният сейф, снимките, — само че сега напълно бе изгубил контрол над себе си и това го правеше отчаян. Тя се взря продължително и настойчиво в отражението си в огледалото и внезапно взе решение. После се обърна и отключи вратата на банята.

Знаеше, че отчаяните хора са опасни — Бландфорд бе достатъчно красноречиво доказателство. Но отчаяните хора бяха и небрежни и тази мисъл ѝ даде първата искрица надежда от началото на този ужасен кошмар. Още една грешка от негова страна и всичко можеше да се промени. Вече беше допуснал една — просто се бе издал в момент на глупост и нехайство — и със сигурност щеше да допусне втора. Холи не беше сигурна за много неща, но това поне знаеше. Той щеше да допусне още една грешка.

Тя погледна през рамо несесера с наркоманските принадлежности, изправи рамене, пое си дълбоко дъх и отвори вратата. Когато излезе от спалнята, вече знаеше много добре с какво може да се сблъска.

— Гай?

Беше застанал до бара с чаша в ръка и се обърна при влизането ѝ. Сега се виждаше ясно колко е друсан. Той се усмихна непринудено, прикривайки умело състоянието си, но нали все пак това му бе ежедневието, беше свикнал да го прави.

— Холи. Добре ли си?

Тя кимна и се усмихна.

— Съжалявам, аз...

Холи вдигна ръка, за да го прекъсне.

— Няма нужда да се извиняваш, наистина.

Тонът ѝ го накара да се отпусне, а тя искаше именно това. Целта ѝ бе той да е колкото може по-малко нащрек.

— Гай, аз...

— Холи, аз...

И двамата заговориха едновременно, и двамата се усмихнаха.

— Моля те, кажи първа — рече той. Може би беше разбрал погрешно реакцията ѝ. Той я погледна в лицето, но след като не откри там никакви признаци на разстроеност, пресуши с облекчение уискито си.

— Гай, мислех си за Париж, за всичко, което ми каза.

Тя впери поглед в ръцете си. Никога не се бе проявявала като изкусна лъжкиня, но сега успя да изненада себе си, беше далеч по-лесно, отколкото си мислеше.

— Кажи ми честно, наистина ли мислиш, че ще стане? Наистина ли можеш да направиш всичко, което обещавах?

Гай прекоси стаята, приближи се до нея и я погледна внимателно. Беше уязвима и имаше нужда от него, по очите ѝ личеше.

— Мога да направя това, дори повече, обещавам ти.

Холи сведе очи. Гласът му беше спокоен, съвършено овладян, а държането му — непринудено, приветливо, изискано. Само тя можеше да усети параноята му. Лежеше под повърхността, изкусно замаскирана, но все пак я имаше. Това ѝ даваше предимство и в крайна сметка определи решението ѝ. Тя вдигна поглед към него.

— Кога е следващият полет за Париж?

Гай усети облекчение, а след това пронизващата тръпка на властта. Все още владееше положението, можеше да управлява събитията. Той си погледна часовника и отговори:

— В шест и половина сутринта. Искаш ли да резервирам билети?

Холи се поколеба. Не знаеше дали преди това е имала друг избор, но сега съществуваше само един начин да се измъкне, и той бе да се отпусне по течението. Гай щеше да допусне грешка, а тя щеше да го наблюдава като ястреб, да стои до него на всяка крачка и да чака. Това бе единственият ѝ шанс. Тя кимна.

— Сигурна ли си?

Сигурна беше. За пръв път в живота си вземаше решение, което да не е само в нейна услуга. Тя си помисли за Джил, Софи и Кит. Ако сега тръгнеше, ако просто изчезнеше без обяснения, щеше или да спечели, или да загуби, но само тя.

— Да, сигурна съм — изрече Холи.

— Да резервирам ли и за останалите?

Холи се напрегна леко, не беше очаквала това.

— Да, мисля, че ще е добре — каза тя.

— Искаш ли да им звъннеш, за да им кажеш?

Холи си погледна часовника. Беше един през нощта и с малко късмет Джил можеше да си е легнала и да е оставила телефонния секретар включен.

— Добре.

Тя се опита да говори спокойно, но сърцето се блъскаше бясно в гърдите ѝ. Успя да се усмихне и отиде до чантата си. Гай вече беше до телефона.

— Да набера ли?

— Нека първо намеря номера — Холи извади тефтерчето от чантата си и отиде до него. — Ето, дай на мен.

Гай ѝ подаде слушалката. Изведнъж бе станала нервна и ѝ личеше.

Той отиде до бара и си наля още уиски. Усещаше как параноята го обхваща и си пое дълбоко въздух, за да се отпусне. След това отпи една глътка с гръб към нея и се заслуша с подозрение в разговора.

Холи набра номера, чу петте иззвънявания, след това телефонният секретар се включи. Трябваше да говори бързо, докато течеше записът, и тя прецени, че има на разположение около двадесет и пет секунди.

— Здравсти, Джил — рече на фона на съобщението. — Аз съм. Да, добре. Виж, съжалявам, че така набързо, но изникна нещо много важно и, най-общо казано, трябва да отидем в Париж. Твърде е сложно, за да ти обяснявам сега, няма време, но Гай Ферейра даде идеята да преместим цялата работа там и наистина ми се струва, че ще потръгне. Мога да ти обясня надълго и нашироко, когато се видим, но засега само трябва да знаем дали да ви резервираме билети. Ще ми се довериш ли?

Чу сигнала, който я приканваше да остави съобщение, и знаеше, че вече трябва да бъде внимателна — каквото и да кажеше отсега нататък, щеше да бъде записано. Не биваше Джил да знае нищо, просто искаше да изчезне безследно.

Така бе по-безопасно.

— Да, знам, че за теб е истински шок. Да, помислила съм, не съм мислила за нищо друго, откакто той ми го спомена — Холи направи пауза за по-добър ефект. С малко повече късмет лентата можеше да свърши. След няколко секунди се усмихна. — Ще го направиш ли? Благодаря ти, Джил, сигурна съм, че това е правилното решение. Добре, да, дай ми два дни да организирам нещата и в понеделник можете да дойдете със Софи и Ейдриън при нас — тя погледна към Гай, който в този момент се обръщаше към нея, и му показва вдигнат палец. — Добре, ще го направя, ще кажем да ги изпратят тук. Да, ще бъда внимателна, обещавам — неочаквано впери поглед в земята през напирещите сълзи, преглътна с мъка и каза: — И ти се пази, Джил, и се грижи за Софи. Благодаря ти за всичко — след това си пое дълбоко дъх. — Довиждане — и затвори.

— Ще дойдат в понеделник, както ти предложи — каза на Гай.

Той кимна. Нещо не беше наред. Холи се държеше странно.

— Добре ли си, Холи?

Тя сви рамене и неочаквано каза:

— Всъщност не, просто съм много нервна. Искрено се надявам да постъпваме правилно.

Гай остави чашата си.

— Това е разбираемо. Аз също.

Холи се извърна, като едва сдържаше яда си.

— Предполагам, че ще е най-добре да отида да си събера багажа — тя си погледна часовника. — В колко ще тръгнем за Хийтроу, в четири?

— Да, долу-горе тогава. Да те взема ли с такси?

Налагаше се да се обърне към него, за да му отговори, и й отне няколко секунди, докато овладее изражението си.

— Да, чудесно — отвърна нехайно тя и му се усмихна.

Гай вдигна палтото й и отиде до нея.

— Ето — и й го подаде. — Позволи ми да ти помогна.

— Благодаря.

Той задържа погледа й.

— Имай ми доверие, Холи.

Тя го остави да й наметне палтото на раменете и отиде да отвори вратата. Когато излезе в коридора, обърна поглед назад и й бе нужна цялата смелост, за да излъже:

— Да, вярвам ти.

После тръгна към асансьорите, като го остави да гледа втренчено след нея.

В „Саут Ридж Фарм“ Джил излезе в антрето от дневната с чаена чаша в ръка и на път към кухнята погледна към телефона. Видя, че червената лампичка на телефонния секретар свети.

— По дяволите! — промърмори тя, като забърза към него. — Трябва да съм оставила проклетия апарат включен.

Джил натисна бутона и посегна към лампата, но след това се сети, че е намалила звука, и й се наложи да потърси пипнешком нужното копче от едната страна на телефона. Гласът на Холи прозвуча точно когато успя да светне:

— Да, знам, че за теб е истински шок. Да, помислила съм, не съм мислила за нищо друго, откакто той ми го спомена. Ще го направиш ли? Благодаря ти, Джил, сигурна съм, че това е правилното решение. Добре, да, дай ми два дни да организирам нещата и в понеделник можете да дойдете със Софи и Ейдриън при нас — Джил погледна назад. Софи се появи в горната част на стълбището, слезе и застана до

нея да слуша съобщението. — Да, ще бъда внимателна, обещавам — продължи то. — И ти се пази, Джил, и се грижи за Софи. Благодаря ти за всичко — Джил натисна бутона, за да пренавие лентата, и погледна Софи. — Така ли ми се струва, или това наистина е много странно съобщение?

— Не, просто записът е пропуснал половината, това е всичко.

Софи въздъхна раздражено, вдигна очи към небето и тръгна към кухнята със скръстени ръце. В нейните очи постъпката на Джил бе непостижима, тя просто не разбираше и Софи се съмняваше дали това ще се промени някога.

— Софи? Чакай! — Джил я последва и застана на вратата на кухнята. — Софи, сигурна съм, че не си права, наистина ми звучи странно! Слушай! — тя се върна обратно и спря лентата. — Това е само половината разговор. Звучи така, сякаш говори с мен. А тук не ти ли се струва, че ще се разплаче? Слушай...

Гласът на Холи изпълни антрето:

— И ти се пази, Джил, и се грижи за Софи.

— Сякаш се сбогува — Джил се намръщи. — Какво мислиш, Софи?

Софи дойде в антрето.

— Мисля, че е заминала нанякъде и ще ни позвъни, когато пристигне там. За Бога, Джил! Защо трябва да драматизираш всичко?

Джил стисна зъби.

— Не драматизирам всичко — каза ядосано тя, като нарочно пренебрегна намек за инцидента с Ейдриън. — Мисля, че тук нещо не е наред.

Софи ѝ обърна гръб и се отправи към стълбите. Всъщност бе склонна да се съгласи, но нямаше намерение да си го признае.

— Нищо не е станало, Джил, остави. Отишла е някъде и ще ни позвъни по-късно.

— Но къде може да е отишла?

Софи сви рамене.

— Не знам и не ме е грижа.

Джил потисна гнева си. Последното нещо, от което имаха нужда, бе да се карат. Може би наистина реагираше прекалено емоционално. Ужасно се страхуваше след разговора си с Тед. Тя пренави отново

лентата, но когато пръстът ѝ докосна бутона, телефонът иззвъня. Джил спря апарата и вдигна слушалката.

— Ало? — мълчание. — Ало? Холи? Ти ли си?

Нищо. Чу се леко щракване и отсреща затвориха.

— Софи? Софи, току-що получих странно обаждане! — извика Джил към горния етаж.

Софи се появи на площадката.

— Няма нищо, Джил! — озъби се тя. — Господи, не можеш ли просто да го забравиш? Върви да си лягаш!

След това тръгна към спалнята си, потискайки в себе си чувството, че нещо не е наред.

Но Джил не можеше да го забрави. Тя позвъни в апартамента на Холи и в галерията, но никъде не получи отговор. След това изключи телефона от щепсела и го отнесе горе със себе си. По-късно щеше да опита пак. Това никак не ѝ харесваше и щеше да звъни цяла нощ, ако се наложеше.

Гай затвори телефона и започна да разтрива дясното си рамо. Господи, колко напрегнат се чувстваше! Трябваше да вярва на инстинктите си. Според проверката му Холи се беше обадила именно на Джил. Беше онази Търнър, познаваше гласа ѝ от записите на подслушаните разговори.

Гай вдигна отново слушалката и набра рецепцията.

— Искам два билета, първа класа за ранния полет до Париж. Да, тази сутрин. Не, нямам предпочитания, всяка компания ще свърши работа. Разбира се, господин Гай Ферейра и госпожица Холи Григсън. Да, има, искам и още три билета, втора класа, за сутрешния полет в понеделник. За госпожа Дж. Търнър, госпожица С. Търнър и господин Е. Уайт. Да, до Париж. Да, ще тръгвам, след около час. Може ли да изпратите някой да ми свали багажа? — той понечи да затвори. — Не, няма дати на обратен полет — отговори нетърпеливо. — Щях да кажа, ако имаше. Всичките пет билета са еднопосочни. Благодаря ви.

След това остави слушалката и отиде в спалнята да си събере багажа.

Кит пъхна ключа в ключалката и се обърна, когато Лорън го докосна по косата. Той се усмихна, хвана я за ръката и я въведе в апартамента. Вътре я притегли към себе си и я целуна, като се облегна на стената и я притисна силно.

— Липсваше ми — прошепна тя, докато Кит я галеше с устни по шията и я караше да потреперва и притаява дъх. — Мислех, че никога няма да се върнеш. Мислех, че си имаш някоя в Лондон...

Кит се отдръпна.

— Какво има? Да не би да съм казала нещо не на място?

Той се опита да се усмихне.

— Не, разбира се, че не.

Лъжеше. Само при споменаването на Лондон му се завиваше свят от копнеж по Холи.

— Да влезем и да се настаним удобно — каза нежно той. — Тук е студено.

Лорън му се усмихна.

— Добре ли си, Кит? Изглеждаш ми малко, ами, разсеян.

— Добре съм, наистина — той я прегърна. — Хайде. Влязоха в дневната — дълга стая с под от тъмно дърво, три сводести прозореца и таван, висок четири и половина метра. На стената в дъното висеше едно-единствено платно на Елизабет Фринк. Беше купено за подарък за рождения ден на Холи, но Кит бе напуснал Англия, преди да успее да ѝ го подари. В другия край бяха поставени едно срещу друго две канапета с избеляла памучна тапицерия. Имаше и библиотека, натъпкана с книги от пода до тавана. Долу стояха на купчини още книги, заедно с купища списания: за изкуство, по право, „Наблюдател“, „Ню Йорк Таймс Ревю“.

Лорън се освободи от ръцете на Кит и отиде до едно от канапетата. Апартаментът му винаги я караше да се чувства сексапилна. Беше оскъдно обзаведен и мъжествен, но в него имаше и много стил, а Лорън обичаше стила. Тя седна и подви крака под себе си, като вдигна едно от правните списания и го прелисти. На вид бе дребна жена, слаба и руса, но фигурата противоречеше на характера ѝ. Беше безскрупулна адвокатка по финансови дела и макар да го прикриваше добре, беше корава като камък. Тя погледна Кит, остави списанието на канапетото и каза:

— Какво чакаш? Ела насам, искам да ти покажа колко много ми липсваше.

Кит се поколеба. Холи никога не казваше такива неща. С нея всичко ставаше импулсивно, все не можеха да се сдържат, просто някак се случваше. „Но Холи не е тук — помисли си той, докато си разхлабваше вратовръзката и си събличаше сакото, — така че няма да е лошо да я забравиш. Тя никога няма да бъде тук, а Лорън е.“

Той си свали обувките и отиде до Лорън. Коленичи, хвана единия ѝ крак и прокара ръка от глезена до бедрото ѝ. Откопча жартиерите и бавно свали финия чорап, като едновременно с това следваше пръстите си с устни по голата кожа. Тя се усмихна и отметна глава назад, докато Кит правеше същото и с другия крак. Усещаше нежното, чувствено докосване на устните му, а той отново се върна нагоре, от пръстите по вътрешната част на бедрото, след това езикът му близна кожата ѝ толкова близо до дантелата на бельото, че Лорън усети спазъм на приятно очакване по цялото си тяло. Тя се отпусна назад, разкопча си блузата, разкри прозрачен дантелен сутиен върху първокласни гърди и затвори очи.

Секунди по-късно ги отвори рязко.

— Кит? — тя се поизправи. — Какво правиш?

Кит вдигна поглед. Докато целуваше крака ѝ, окото му попадна върху заглавието на първа страница от „Юридически преглед“, хвърлен на канапето. Той вдигна списанието и обърна на отбелязаната страница.

— Кит?

— Хмм... — той седна на пети и прочете първия пасаж.

— Кит?

— „Уайзмън, Бийч енд Декър“ — промърмори той. — „Уайзмън, Бийч енд Декър“. Защо ми е познато това име? Къде съм го... — внезапно подскочи. — О, по дяволите! О, Боже!

Лорън веднага се изправи.

— Кит! Какво става, за Бога?

Кит, който вече се беше отдръпнал от нея със списанието в ръка, се обърна.

— О, Боже, съжалявам, Лорън! Виж... тъъ... това е важно, можеш ли да почакаш малко?

След това ѝ хвърли кратък поглед и забърза към спалнята. На вратата отново се обърна.

— Съжалявам — каза той и Лорън въздъхна.

Чувстваше се обидена, но му бе навита и имаше настроение за секс. Щеше да почака, поне малко. Когато го видя да изчезва, започна бавно да закопчава блузата си.

Кит седна на компютъра и го включи. Набра паролата, влезе в Интернет и режим информация и извика файла за списанията. Прегледа отпратките към „Уайзмън, Бийч енд Декър“, намери три и ги отвори. Прочете, че „Уайзмън, Бийч енд Декър“ са отстранени от практика и в момента са разследвани от ЦРУ за връзки с мафията. И трите статии казваха същото като „Юридически преглед“, тази юридическа фирма най-вероятно работеше за подземния свят.

Кит се облегна назад и впери поглед в екрана. Вече си спомняше къде е чувал това име. Прониза го страх. Това беше адвокатската фирма на Гай Ферейра, а Ферейра бе здравата замесен в делата на Холи.

Не знаеше колко време е седял така, но явно беше доста, защото когато вдигна поглед, Лорън стоеше на вратата, облечена с палто.

— Отивам си у дома — каза тя. Кит понечи да се изправи, но тя вдигна ръка да го спре. — Не зная коя е тя, Кит, но по-добре да си уредиш отношенията, преди отново да ми се обадиш. Не обичам да свиря втора цигулка — след това си закопча палтото и се обърна да си върви. — Благодаря за вечерята — и без да се усмихне, си замина.

Кит чу затръшването на входната врата и отново насочи вниманието си към екрана. Не знаеше какво да прави. Единственото, което му дойде наум, бе да нахвърля някои бележки. Той отвори чекмеджето и започна да рови за молив и хартия. Само че под купчината стари банкови извлечения намери малкия сребърен часовник, който бе прибрал в джоба си в апартамента на Холи, и цялата ситуация от онази нощ изникна в съзнанието му с потресаваща яснота. Разбира се, че Ферейра бе замесен! Беше се обадил в апартамента минути преди влизането с взлом, просто за да провери дали Холи е там. Защо не го бе осъзнал навреме и не бе направил нещо? Защо не бе проверил сам този Ферейра? Трябваше да го направи в самото начало, преди онова копеле да влезе под кожата на Холи.

Кит се изруга, задето е постъпил толкова небрежно, задето е позволил на Холи да го убеди да не ходи в полицията, задето я е оставил сама в Лондон. Той прокле безкрайната си глупост, вдигна телефона и набра апартамента на Холи. След като почака пет или шест минути, усети как кръвното му се покачва. Набра номера и на галерията, да не би случайно да е отишла там, но не получи отговор. След това крачи известно време напред-назад и отново опита с апартамента. Все още никакъв отговор. Накрая, в отчаяното си желание да се свърже с нея, ѝ написа съобщение и ѝ го изпрати по факса в галерията. Поне сега то беше там, черно на бяло, и щеше да го получи на сутринта. Накрая позвъни на летището, резервира билет за Лондон и се обади на шефа си да го предупреди.

Трябваше да отиде в Лондон при Холи. Това бе единственото, което можеше да направи. Той хвърли един сак на леглото и започна да си приготвя багажа. В бързината дори не помисли за Лорън. Беше си отишла и сега нямаше никакво време да се тревожи за нея.

В щаба цареше тежко, почти задушаващо напрежение. Нямаше разговори, нито бърбене, само сковано, очакващо мълчание. Телефоните мълчаха и единственият шум в стаята бе от щракането на клавиатурата.

Сержант Робърт Иймс седеше, хванал с две ръце главата си. Беше пет сутринта, стоеше тук, от петнадесет часа и се чувстваше изтощен. Беше допуснал грешка. Не знаеха какво ще им струва това с течение на времето — може би нищо, а може би целия проклет случай — и се чувстваше унижен, ядосан на себе си, че не си е свършил работата. Ако нещо го отличаваше от останалите полицаи, то това бе, че винаги си вършеше безупречно работата, това бе запазената му марка.

В момента не беше дежурен, но просто не можеше да понесе мисълта да си отиде у дома.

Главен инспектор Хийли влезе в стаята и Иймс вдигна поглед.

— Всичко ли е тихо?

Последва утвърдително мълчание.

— Добре — той застана до самата врата с купчина листове в ръка. — Момчетата от отдел „Измами“ също работят извънредно.

Току-що получих това — той вдигна факсовите листове. — Така е, както си мислехме. Сделките, сключвани в галерията, са с познат почерк. Знаят го отпреди — пране на пари в голям мащаб, много спретнато, много умно и много професионално. Сумата, изтеглена преди няколко седмици, липсва и е буквално непроследяема — не особено голяма изненада за когото и да било от нас. С други думи, била е свита.

По някои от лицата в стаята се изписа лека усмивка. Хийли погледна полицай Добсън.

— Добо, твоите момчета намериха ли още нещо за оня Ферейра?

При поискване на данни за Ферейра от компанията за коли под наем бяха ударили на камък.

— Не, още не, чакам.

— Хенсън?

Хенсън поклати глава.

— В компютъра няма нищо, сър.

— Нещо друго за Уелш?

— Цялата информация, с която разполагаме до момента, ви е предадена, сър.

— Добре. И все още няма вести от наблюдаващата група?

Двамата мъже свиха рамене и погледнаха сержант Иймс.

— Всичко е тихо, сър — отговори той. — Заподозряната се е върнала в апартамента в два и оттогава там няма движение.

Хийли кимна и се обърна към вратата.

— Боб, мога ли да поговоря малко с теб? Навън.

Иймс кимна, след това се изправи и последва началника си в коридора. Хийли затвори вратата.

— От този момент си отстранен от работа — каза Хийли.

— Но, сър, аз...

Главният инспектор го прекъсна:

— Недей да спориш, просто си вземи палтото и си иди у дома да поспиш.

Иймс обаче си остана на мястото.

— Защото се оплесках ли?

Хийли сви рамене.

— Защото си скапан Боб, всеки глупак може да го види, пък и не си ни от никаква полза в това състояние. А за това, че си пропуснал

някоя цифра в книгите на галерията или сума пари, която не се е появила отново, недей да се самобичуваш — той се усмихна и потупа Иймс по рамото. — Просто си върви у дома, ясно?

И за пръв път, откакто се познаваше с началника си, сержант Иймс си помисли, че и той може да е човешко същество.

Холи стоеше до входната врата и слушаше как звъни телефонът. Чантата лежеше готова в краката ѝ и беше оставила разпореждания какво да се направи с апартаментата и галерията, ако с нея се случи нещо. Опита се да не обръща внимание на постоянния, пронизителен телефонен звън и да не отговаря, защото си мислеше, че може да е Джил. Сега всичко зависеше от нея: каквото и да станеше, тя беше започнала тази бъркотия и тя трябваше да я довърши. Беше поизплашена отвсякога, но знаеше какво да прави. Нямахме друг изход, не и този път. Вече трябваше да се бори с грешките си и да ги оправи. Можеше да ѝ струва живота, но, слава Богу, нямаше да отиде нечий друг живот. Само тази мисъл я поддържаше.

Тя се сепна, когато една кола наду клаксона си долу на улицата, и забърза към прозореца, за да види дали не е Гай. Той беше. Тя отвори входната врата, вдигна малкия си куфар и всичките платна и ги занесе долу във фойето. Накрая се върна за папката. Докато затваряше и заключваше вратата, телефонът продължаваше да звъни и тя си помисли за момент за Кит. Запита се какво ли би казал, ако разбере, че най-сетне е решила да направи нещо, което да не е само за нея.

— Вероятно: „Крайно време беше!“ — каза гласно тя и въпреки ужасното си положение се почувства странно успокоена от тази мисъл.

— Сър!

Хийли беше стигнал до половината на коридора, когато Робърт Иймс го повика. Само преди секунди бяха завършили разговора си. Той спря и се обърна.

— Обади се от наблюдаващата група по радиостанцията! Заподозряната е тръгнала нанякъде. Току-що е напуснала сградата и е влязла в едно такси с Ферейра. Следват ги с колата.

Хийли забърза обратно към щаба.

— Изглежда се насочват на запад, към М4 — рече Иймс, като отвори една карта на Лондон върху бюрото. — Григсън носи куфар и

голяма папка.

— Хийтроу! — рече Хийли. — По дяволите! — той изслуша следващото съобщение по радиостанцията и сложи пръст на мястото, където се намираха. — Със сигурност е Хийтроу. Боб, свържи се с паспортния отдел. Хенсън, обади се на наблюдаващата група и разбери какво смятат да правят, ако е Хийтроу. И, Добсън, веднага щом откриеш къде е отседнал Ферейра, се свържи с хотела и виж дали не е оставил някакъв адрес — Хийли погледна през рамо към сержант Иймс. — Съжалявам, Боб, можеш вече да не си търсиш ключовете за колата — оставаш дежурен до второ нареждане.

Иймс вдигна поглед.

— Не си търся ключовете за колата — отвърна той, като продължаваше да рови из чекмеджето си, — а това! — той си извади паспорта. — Валидността му изтича в края на месеца, тъкмо се канех да го изпратя за смяна.

Хийли погледна втренчено Иймс, който държеше вдигнатия паспорт, и потърка лицето си с ръце, за да си осигури момент за размисъл. Сержант Иймс бе дяволски добро ченге, но беше ясно, че сега е съсипан. Хийли не можеше да си позволи да направи грешка, нито една. Той отпусна ръце и сви рамене.

— Не мога да взема решение за това, Боб. Трябва да оставим наблюдаващата група да се оправя.

— А ако не са готови да последват Григсън в чужбина, тогава какво? Григсън просто изчезва и изпускаме целия случай!

— Това е риск, който трябва да поема. Извън юрисдикцията ми е.

— Така ли?

— Ще се направя, че не съм чул забележката ти, Боб.

За момент Хийли усети силен яд. Понякога Иймс се държеше като страхотен пикльо. Но не се зае с това — всички бяха уморени и напрегнати. Ударът беше ужасен.

— Знаеш толкова добре, колкото и аз, че окончателното решение трябва да бъде взето от наблюдаващата група! А сега позвъни на паспортния отдел, ако обичаш — той се усмихна, но Иймс не му отвърна със същото. — Поне да добием някаква представа накъде са се упътили, дори и да не можем да ги проследим.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

В шест сутринта Джил най-сетне стана. На всеки час и нещо през изминалата нощ се беше опитвала да се свърже с апартамента или галерията на Холи и сега бе съсипана от тревоги. Тя си навлече халата, слезе долу и отиде в кухнята. Застана до печката, за да си стопли ръцете, докато чайникът къкреше на котлона, и се замисли какво да прави. Нещо не беше наред, независимо какво казваше Софи. Джил беше убедена в това. Холи бе в беда и трябваше да се действа. Тя си направи чаша чай, отнесе я в антрето, намери един номер в тефтерчето си и го набра.

— Ало? Тед? Тук е Джил Търнър. Извинявай, че ти звъня толкова рано, но мисля, че сме в беда — сега, когато го изрече на глас, се почувства по-убедена отвсякога. — Мисля, че Холи е изчезнала — продължи тя, — и не знам какво да правя.

Един час по-късно Джил вече беше облечена и готова да тръгне. Остана в кухнята да изчака Софи. Тед Уелш щеше да се срещне с тях в ателието на Ейдриън. По предложение на Тед, Софи позвъни там да види дали Холи е при него и той веднага пожела да се включи. Джил се съгласи неохотно. Имаха нужда от помощта му и предложението беше искрено, не можеше да не го признае. Тя потропа с пръсти върху масата, погледна си часовника и отиде до подножието на стълбите.

— Софи!

Тя се появи отгоре и погледна Джил през парапета. Беше прекарала изминалия час в банята и най-сетне беше готова, с току-що измита коса, спирала, очна линия, черни джинси и фина светлозелена индийска риза. Когато видя тези приготовления, Джил се подразни. Явно ставаше дума за нещо сериозно, а не просто за някаква среща.

— Готова ли си най-сетне? — каза тя, когато момичето забърза надолу.

Софи пренебрегна сарказма ѝ и отиде до гардероба за палтото си.

— Добре, да вървим.

Когато Джил се отпрати към рейндж роувъра, телефонът в къщата звънна, но тя не го чу. Запали двигателя, обърна колата, потегли рязко и чакълът се разхвърча под гумите.

Телефонът звъня няколко минути. Накрая, от другия край на жицата в Ню Йорк, Кит затвори.

Ейдриън постави чайника на котлона и сипа кафе в трите чашки, взети назаем от художника от съседното ателие. После пушна пакетче чай в своята тенекиена чаша, прибави голяма лъжица захар и отвори картонена кутия с мляко. Когато направи това, хвърли кос поглед към Софи и се усмихна. Имаше добри предчувствия за нея. След случилото се с брат му, в живота му се бе появило нещо стойностно, което му носеше облекчение. Досегашното му униние бе продължило твърде дълго.

Джил видя кратката потайна усмивка и настръхна. В момента обсъждаше с Тед плана за действие, но не можа да не долови потока от чувства, който преминаваше през стаята. Тя извърна поглед и Тед я наблюдава няколко секунди с огромно съжаление, а след това ѝ каза:

— Е, щом не ни остава нищо друго, значи трябва да вляза с взлом.

— Да влезеш с взлом? — Джил се обърна изненадано към него. — Не можеш да направиш това, Тед. Незаконно е... — тя млъкна, когато осъзна, че сигурно звучи много глупаво, и го погледна. — Мислиш ли, че ще се справиш?

— Апартаментът е лесен, галерията почти със сигурност е с аларма, но едва ли ще е нещо сложно — той почука с нокът по зъбите си. — И все още не знаете откъде се е взел онзи Ферейра? Сигурен съм, че той е човекът, когото Холи има предвид, като казва „ние“, и при когото трябва да отидете.

Джил сви рамене.

— Изобщо не мога да си спомня Холи да ми е казвала, че е останал тук. Софи, а ти?

— Не.

Софи все още наказваше мащехата си заради предишната вечер и отговаряше само едностранно, когато изобщо отговаряше. Джил отново се подразни.

— Даже май не му знам малкото име — рече тя. — Съжалявам, Тед, чувствам се жалка, като не знам това в такава опасна ситуация.

Уелш сви рамене.

— Мисля, че ще бъде по-разумно първо да опитаме с галерията. Не ми се струва много редно да ровя из апартамента ѝ — Уелш никога не бе виждал Холи. Той вдигна ципа на якето си. — Знаеш ли нещо за алармата в галерията, Джил?

Тя кимна.

— Мисля, че мога да си спомня къде е таблото за кода. Холи накара да го променят, след като бе влизано с... — тя млъкна и неочаквано се плесна с длан по челото. — И остави ключ на семейство Пател от съседния магазин! Просто в случай че отново се случи нещо такова. Господи, колко съм глупава! Защо не се сетих още сутринта? — тя се наведе и си вдигна чантата от пода. — Хайде, да вървим там! Познавам семейство Пател и те вероятно ще ми дадат ключа — после си бръкна в чантата, за да извади ключовете от колата. — Софи, ако ще останеш тук с Ейдриън, опитайте се да подберете малко картини за изложбата от това, което е останало — тя вдигна поглед. — Софи?

Софи не отговори, а остана с наведена глава, като дърпаше едно конче, показало се от ризата ѝ. Джил я погледа малко и се обърна да върви.

— Тед, готов ли си?

Той обаче ги наблюдаваше внимателно.

— Аха, готов съм. Защо не слезеш долу в колата, а аз ще те настигна.

Джил го погледна въпросително, сви рамене и метна чантата си през рамо. Без да каже нито дума повече, излезе от студиото и тръгна сама към колата.

Уелш извади пакет цигари от джоба си и ги предложи на останалите. След като никой друг не прие, той запали, вдиша и каза:

— Последната за тази сутрин, понеже съм в компанията на майка ти, Соф.

Софи кимна.

— Виж — каза Тед, — надявам се да нямаш нищо против, че го казвам, но... — той млъкна, за да тръсне пепелта в шепата си. — Работата е там, че долавям някакво напрежение, а това няма да донесе никому добро — видя как Софи настръхна и хвърли кос поглед към Ейдриън. — Не знам какво става, но според мен трябва да ти кажа, че майка ти е изплашена, Софи, направо си е изгубила ума и се мъчи с всички сили да не го показва.

Момичето гледаше в земята.

— Според мен между вас двамата става нещо.

Софи вдигна поглед и се изчерви, когато Ейдриън пристъпи напред и сложи ръка на рамото ѝ. Уелш се усмихна и тя му отвърна със същото.

— Радвам се за вас — рече той и помълча малко. — Но твоята мащеха току-що е загубила човека, когото е обичала.

Нямаше нужда да казва повече. Видя, че очите на момичето се напълват със сълзи, и тръгна да си върви.

— Джил ли те накара да говориш с мен? — извика след него Софи.

Уелш се обърна назад.

— Тц. Тя не знае, че съм ти казал тия работи, и не бива да разбира — той дръпна за последен път от цигарата, вдигна крак и я изгаси в подметката. След това пусна фасата в джоба си. — Когато се запознах с мащехата ти, ми се стори малко надута — рече той, — но не е. Тя е една страхотно мила жена и се тревожи за теб.

След това се усмихна, сви рамене и излезе.

— Много време се забави — каза Джил, когато Уелш се качи в рейндж роувъра. След това подуши във въздуха. — Пушил си, нали?

Той се усмихна.

— Точно така — Джил включи на скорост и се вля в движението. — Имате много фин нос, госпожо Търнър — рече той и Джил се усмихна.

Само че това щеше да ѝ бъде за последен път този ден.

Семейство Пател наистина си спомняха Джил и дадоха ключа за галерията. Дватамата с Тед влязоха и се втурнаха към задното помещение, за да открият таблото за копа. Джил се надяваше там да има ключ или нещо подобно за спиране на алармата, но когато откри малка електронна кутийка, скрита в един шкаф, разбра, че ще ѝ е нужен код. Точно под таблото с големи черни букви на лист хартия, залепен на стената, бе написано „моят рожден ден“. Джил помисли за момент, набра числата и звъненето спря.

— Спасени сме! — извика тя, затвори шкафа и отиде в галерията да намери Уелш.

— Тед? — той не отговори. Беше застанал до телефона и четеше факса, излязъл от машината. — Тед, какво е това?

— Това — отвърна той, като вдигна двата листа и ѝ ги подаде, — е голяма беда.

Джил погледна първо него, после факса. Когато го чете, я преряза през стомаха.

— Не разбирам — промърмори тя. — Да не би Кит да иска да каже, че този Гай Ферейра е свързан с мафията?

Уелш не каза нищо.

— Как е възможно? Холи ми каза, че той ѝ е дал идеята да отиде на изложението и да използва художника, за да се опита да намери Хюго. Казал ѝ е...

Неочаквано Джил вдигна поглед, видя изражението на Тед и затвори очи. Зави и се свят. Тя седна на ръба на бюрото и сведе глава. Уелш вдигна телефона и набра някакъв номер. Заслуша се напрегнато, а след минута и нещо, затвори.

Джил преглътна и го погледна.

— Този Ферейра е нагласил всичко, нали?

Тед се поколеба, след това вдигна рамене.

— Подмамил ни е с Холи да му намерим Хюго Бландфорд и след това какво? Ще се отърве от всички ни?

Уелш пак не отговори.

— Само че нещо се е объркало и той е трябвало да ускори малко нещата. Може би заради разследването от ЦРУ, може би защото, смята, че ще бъде разкрит. Затова с отвел Холи някъде и...

— Ей! Чакай малко! — Уелш вдигна ръка, за да я спре. — Това са само предположения. Придържай се към фактите, с които разполагаме.

— Които са? — Джил беше изплашена и това я караше да говори рязко.

Уелш си пое дълбоко дъх, свали ципа на якето си и го съблече.

— Знаем, че Гай Ферейра по някакъв начин е свързан с мафията, и от това можем да изключим...

— Да заключим — прекъсна го Джил.

— Да, де, можем да заключим, че най-вероятно е подмамил Холи. Което пък означава — Уелш направи няколко крачки, — този път аз предполагам, но вероятно това означава, че той не знае повече от нас за Бландфорд, иначе щеше да го направи сам.

Уелш закричи напред-назад из галерията.

— Само че не е поръчков убиец, почти съм сигурен в това. Ако беше, работата отдавна щеше да е свършена. Този тип хора са страхотни професионалисти. Какъв може да е тогава? Как се вмести в мозайката? — той измъкна цигарите от джоба си, извади една и я лапна. След това се спря, погледна Джил и каза: — Не се притеснявай, няма да я паля, просто така мисля по-добре.

Продължи да крачи с незапалената цигара, увиснала в едното ъгълче на устата му. От време на време я изваждаше, поувърташе я между палеца и показалеца си и пак я лапваше. След това отново се спря.

— Спомняш ли си кога започна всичко това — някой претърси галерията, офиса на съпруга ти, къщата ти, апартамента на Холи, моя офис?

— И твоя офис ли?

— Аха. Ами това е бил Ферейра, сигурен съм. Искал е да знае какво сте открили — Уелш задържа филтъра на цигарата. — Но мисля, че Холи му се е доверила. Казвала ли ти е такова нещо?

Джил поклати глава.

— Не, не е, но по моему това е единствената причина, поради която иска всички да заминете, защото знаете прекалено много — Уелш отново закричи. — Това променя всичко.

На Джил започна да ѝ се завива свят, като го гледаше как крачи от едната до другата стена, обръща се и тръгва отново по същия път.

— Как? — извика накрая тя. — За Бога, спри се, Тед!

Той се закова на място.

— Защо това да променя всичко?

Уелш сви рамене.

— Честно казано, не знам, още не съм измислил.

Джил се изправи.

— Нищичко не разбирам! — проплака тя. — Само знам, че Холи е изчезнала с много опасен човек, а Кит пристига в... колко? — тя вдигна факса. — В пет следобед, за да добави още към бъркотията!

— Той работи сам — каза неочаквано Уелш. — Ето защо нещата не се връзват — той е сам!

Джил въздъхна ядосано.

— Тед, чу ли ме изобщо какво ти казах?

Уелш прекоси стаята и се приближи до нея.

— Не, но почакай. Слушай, Джил! Някой здравата се е оплескал. Изобщо не се връзва с това, което знам за организираната престъпност, и именно това ме изненадваше.

Джил поклати глава.

— Не разбирам.

— Бландфорд е офейкал с милиони, принадлежащи на някой кръг от организираната престъпност, схващаш ли?

Джил кимна.

— Е, такива неща просто не се случват. Те наблюдават съвсем отблизо, твърде внимателни са, Джил, прекалено внимателни. Който и да е отговарял за тази операция — да ме извиниш за израза — се е осрал и някой е бил изпратен да оправи работите. Разбираш ли?

— Не зная, така мисля.

— А този „някой“ е Ферейра. Бил е изпратен в Лондон да оправи тази каша, само че не се е справил особено добре. Вие открихте много повече, отколкото е трябвало, и по всяка вероятност времето му изтича.

— Отдавна се занимавам с това, Джил, сглобявам мозайки, събирам две и две и получавам пет — Уелш сви рамене. — Ако трябва да бъда честен, главно мръсна работа — разводи, събирания на дългове, гнили препоръки. Но притежавам нюх и този път мисля, че съм в правилна посока.

Джил помълча за момент и каза:

— Значи, ако на Ферейра му изтича времето, къде може да е отишъл с Холи?

Уелш извади цигарата от устата си и я сложи в пепелника на бюрото.

— Не мога да отговоря на този въпрос. Според мен трябва да претърсим апартамента.

— Не мислиш ли, че може Хюго Бландфорд да се е свързал с тях и да са отишли да се срещнат с него?

Уелш поклати глава.

— Съмнявам се — усети, че Джил не му вярва. — Защо Бландфорд ще се свързва с тях сега, съвсем изневиделица? Едва ди, като се има предвид колко усилия хвърли Ферейра, за да го примами.

Той отново вдигна цигарата и я замачка между пръстите си.

— За Бога, запали това проклето нещо! — избухна внезапно Джил. — Не мога повече да те гледам как я въртиш из ръцете си!

— О, добре — Уелш си извади запалката, запали, попуши минута и нещо и загаси цигарата. Видя, че Джил поглежда първо него, след това пепелника, и рече: — Всъщност не ми се пушеше.

Джил стана и отиде в задното помещение, извади чайника и го напълни с вода. Уелш я последва и застана на вратата.

— Добре ли си?

Джил остана с гръб към него.

— Не зная — отвърна искрено тя. — Всеки път, когато си помисля, че сме направили крачка напред, се оказваме с три назад — после се обърна. — Страхувам се, Тед, много се страхувам.

— Знам — рече нежно той. — Знам.

Приблужи се до нея и я прегърна тромаво. Джил беше с четири инча по-висока от него, но сложи глава на рамото му и изпита облекчение от физическата подкрепа.

— Какво ще правим? — прошепна тя.

— Ще намерим Холи — отвърна Уелш. — И ще сложим край на тази агония.

В пет и четиридесет и пет същия следобед Кит мина по зеления коридор и излезе право в чакалнята за пристигащи на Хийтроу. Самолетът му се беше приземил навреме и той имаше само една чанта, която носеше като ръчен багаж. Не си направи труда да се огледа в

тълпата от посрещачи, тъй като не очакваше никого, но на половината път от редицата лица вдигна очи.

— Кит?

Беше Джил Търнър. Тя махна, без да се усмихне, и се отдръпна от тълпата, за да го посрещне. В края на пътеката го поздрави и каза:

— Тази сутрин намерихме факса.

— Холи добре ли е?

Тя не му отговори.

— Колата е насам — каза му. — Тед Уелч също те чака.

Понечи да тръгне, но Кит я сграбчи заръката.

— Джил! Къде е Холи? Какво каза тя за факса?

Джил се обърна с лице към него.

— Холи е изчезнала — рече тя. — Снощи, преди да разбере за Гай Ферейра. Мислим, че е заминала с него.

— Боже Господи! — Кит остана неподвижен и на околните им се наложи да го заобикалят. — Къде е, по дяволите?

Джил сви рамене.

— Не знаем. Нямаме абсолютно никаква представа.

Докато се движеха по шосе М4 обратно към Лондон, Кит седеше на задната седалка на рейндж роувъра и се измъчваше от самообвинения. Ядосваше се, че е оставил Холи сама, че не е предал тази работа още отначало в ръцете на полицията. Не трябваше да я слуша. Беше започнал това разследване уж за да ѝ помогне, но всъщност я буташе към опасността. Той слушаше думите на Уелш и кръвта му се смразяваше. Всичко пасваше. Не беше експерт по организираната престъпност, но знаеше, че това не прилича на професионално изпълнение — беше твърде хаотично, твърде лично. Той се наведе напред към Уелш и каза:

— Мислиш ли, че този Гай Ферейра знае какво прави?

— Не знам. Според мен е пълен с информация, но е нервен. Ако предположенията ни са правилни, било му е казано, че ако оправи нещата, ще има някакъв шанс, а ако се оплеска, няма да му остане — и глава на раменете, камо ли работа — Кит видя как Джил трепва. Беше се втренчила право напред в пътя, но той забеляза. Беше изплашена, и

то не само за себе си. Тед продължи: — Той сигурно знае това, едва ли храни някакви заблуждения.

— Илюзии — рече Джил.

— Да де. Онези ще го похарчат без никакво предупреждение и ще се отърват от него. Може да го направят дори ако намери Бландфорд и парите.

Кит потрепери.

— И мислиш, че е заминал с Холи по следите на Бландфорд, за да доведе нещата до развързка?

— Вероятно.

— И Холи не знае това?

Уелш сви рамене.

— Нося записа от телефонния секретар. Искаш ли да го чуеш? Кажки какво мислиш.

Той му подаде през рамо касетофончето и Кит натисна бутоната. Гласът на Холи изпълни колата. Слушаха я мълчаливо минута и нещо, колкото траеше записът, след това Кит пренави лентата.

— Много странно! — възкликна той. — Звучи така, сякаш говори с теб, Джил — това ли си помисли и ти?

Джил кимна и Кит продължи:

— Трябва да е имало някой с нея в стаята, най-вероятно Ферейра. Може би е искала да го заблуди, че говори лично с теб.

— Вероятно затова имам само края на разговора — рече Джил. — Трябвало е да говори по време на съобщението, за да прозвучи реално.

— Да, напълно възможно — той пусна отново записа. — На мен ми се струва, че Холи е искала да скрие нещо. Не дава никаква информация, нали?

— Не, но аз си помислих, че лентата не е записвала.

— Холи е знаела, че в момента не се записва, Джил, сигурен съм, че е така — каза Кит и подаде касетофончето на Уелш. — Тя далеч не е глупава и съм убеден, че го е направила нарочно.

Джил погледна в огледалцето към Кит.

— Защо ще го прави?

— Може би не е искала да се забърква, Джил. Може би знае, че е опасно, и не е искала да поемаш такъв риск.

Джил даде мигач и сви към кръговото движение на „Шефърдс Буш“.

— Но ние сме се забъркали заедно!

— Не, вече не, ти не си — отвърна Кит.

Известно време всички мълчаха, след това Джил каза:

— Поболях се да мисля, но не знаем нищо със сигурност! Трябва да намерим Холи, това е най-важното! — тя наближи колелото. — Накъде? Какво ще правим сега?

— Опитайте ли във всички големи хотели? — попита Кит. — Във всички.

— И за кого питайте?

— За Гай Ферейра или Холи Григсън.

Кит се замисли за момент.

— Почакай малко, пусни ми пак края на записа, ако обичаш.

Уелш пренави лентата и натисна копчето.

— Да, тази част, точно тази — Кит се наведе напред. — Казва, че ще наредят да ги изпратят „тук“ — е, какво е това „тук“? Трябва да са билети за самолет, влак или други пътни документи. А „тук“ сигурно означава мястото, откъдето ти е позвънила, най-вероятно от хотела на Ферейра, нали?

— Аха, точно така! — Уелш се обърна и погледна Кит. — И какво, мислиш, че някъде има пакет на името на Джил? Това ли се опитваш да кажеш?

— Точно това се опитвам да кажа! — Кит посегна към чантата си, отвори я и извади един портативен компютър. Включи го, влезе в Интернет, погледна в указателя за хотели и намери файла на електронния туроператор. Получи достъп до него и прочете списъка. — Добре, хайде да минем през „Дорчестър“, хотел „Парк Лейн“, „Риц“, хотел „Хайд Парк“, „Хилтън Парк Лейн“... някакви други предложения?

— „Савой“ и „Ин Парк“ — рече Джил.

— Чудесно. Достатъчно добре ли се чувстваш, за да караш, Джил?

Джил кимна. Бяха се насочили нагоре по „Нотинг Хил“ към „Марбъл Арк“.

— Предлагам да оставим колата и да проверим първо в трите на „Парк Лейн“, след това „Найтсбридж“, после надолу към „Грийн

Парк“ и „Риц“.

— Чудесно — каза отново Кит, изключи компютъра, затвори го и го прибра в чантата си.

— Какво ще кажете да се разделим?

— Не, по-добре да се движим заедно.

Джил ще паркира възможно най-близо до хотелите, аз ще оставам в колата, а вие двамата ще ходите да проверявате, става ли?

— Да, чудесно — каза за трети път Кит и погледна през прозореца, когато Джил даде мигач, зави покрай ъгъла на „Хайд Парк“ и пое по „Парк Лейн“.

Далеч не беше чудесно, нещата се развиваха по възможно най-лошия сценарий, за който можеше да се сети, и той се страхуваше от това, което можеха да открият или пропуснат.

Един час по-късно Джил сви в една странична уличка до Пикадили и спря рейндж роувъра зад редицата паркирани коли. Беше й писнало от каране, движението беше ужасно, а търсенето — безплодно. Започваше да й се струва безнадеждно.

Тя слезе, изчака Кит да заобиколи колата, и каза:

— Не храня много надежди.

— Човек никога не знае — отговори той, макар да се чувстваше по същия начин. Минаваше девет, Холи я нямаше от повече от двадесет часа, а тревогата просто го разяждаше. — Хайде — рече той е толкова убедителност, колкото можа да събере. — Човек никога не знае.

Пресякоха шосето, влязоха в хотела и Кит застана във фоайето, а Джил отиде до рецепцията. Видя я как пита за пакета, видя как администраторката поглежда надолу, вероятно към някакъв списък, и поклаща глава. Жената каза нещо на Джил, която кимна, очевидно благодари, и се обърна да си върви. Кит се отправя към вратите, но се обърна рязко, когато някой извика името на Джил.

— Госпожо Търнър?

Джил се спря и се обърна. Другият администратор беше вдигнал плик на британските авиолинии. Тя забърза обратно към рецепцията.

— Извинете, госпожо Търнър, господин Ферейра остави тук пакета, който трябва да ви бъде доставен, но колежката ми не знаеше и търсеше в съобщенията от стаите — младежът й подаде плика и се усмихна. — Добре, че чух навреме, иначе нямаше да го получите.

— Да... ааа... благодаря ви — Джил усети, че трябва да се усмихне, но шокът от намирането на плика я беше извадил от релси. Тя се обърна, погледна Кит и се отправи към вратите. — Британски авиолинии — каза, докато излизаха навън.

— Тогава трябва да е в чужбина — отвърна той.

Прекосиха улицата и Джил размаха плика, докато приближаваха колата.

Уелш изскочи навън.

— Намерихте ли нещо?

— Това — тя отвори плика. — Резервации за хотел „Кралица Елизабет“ и самолетни билети за...

— Ще ги разгледаш в колата — нареди Уелш.

Джил го погледна. Изглеждаше нервен, затова предпочете да му се подчини.

— Три са — каза тя, когато Уелш се качи на седалката до нея. — За мен, Софи и Ейдриън. Всичките са за Париж — след това се обърна и погледна втренчено Кит. — И всичките са еднопосочни.

Кит се наведе към екрана, когато Уелш показва следващата страница от файла.

— Виждаш ли какво имам предвид? — Уелш се завъртя на стола си и погледна Кит. — Направил съм малка схема и всичките контакти свършват дотук — той посочи празния ред в горната част на страницата. — До отговорника по европейските операции, както го наричам, но не може да се отиде по-нагоре, невъзможно е.

— И мислиш, че този празен ред може да означава Гай Ферейра?

— Аха. Изглежда правдоподобно, нали?

Джил стоеше зад тях и гледаше над рамото на Уелш.

— И какво означава това? — попита тя.

— Означава — отвърна Кит, — че той твърде вероятно работи сам. Който и да е зад него, се с покрил добре, така че ако някой се оплеска, операцията да остане непокътната. Това е добра военна тактика, затворени звена. Също така означава, че ако пипнем Ферейра, преди той да пипне Холи, най-вероятно никой няма да ни следи. Спокойно може да се предположи, че ще го похарчат с лека ръка. Така ли е, Тед?

— Тогава защо Париж?

Уелш се обърна, погледна Джил, сви рамене и продължи да се почуква по зъба.

— Вероятно защото Бландфорд е във Франция, или поне така беше според последните сведения.

Кит кимна.

— Там е извън всякакви разследвания на Скотланд Ярд и вероятно се чувства като у дома си, има и връзки. Не съм съвсем сигурен, но мисля, че там е по-лесно да ти се размине за убийство, отколкото тук.

Джил отстъпи назад. Видя огромното хавайско момиче да ѝ намига над бара в съседната стая, отиде до свода, облегна се под него и се втренчи в бара.

— Искаш ли нещо за пиене? — попита Уелш.

Тя се обърна. Беше застанал до нея с ръце в джобовете и я гледаше в очите.

— Не, благодаря.

— Аз пък мисля, че ще пийна — каза той, провря се зад бара и посегна към бутилката с малибу. Наля необходимото количество в една дълга чаша и прибави малко лимонада. — Кит? Искаш ли нещо?

— Уиски, благодаря. И след това ще трябва да се обадя. Мога ли да използвам телефона ти?

— Да, няма проблем — Уелш заобиколи бара с двете чаши. — Е? Сега какво?

Кит отпи бавно и отговори едва когато си довърши уискито.

— Утре сутринта заминавам за Париж — отиде до бара, остави празната чаша и се обърна към тях. — И заминавам сам.

Уелш погледна Джил, но не каза нищо.

— Мога ли да използвам телефона ти, Тед? Трябва да се обадя до Щатите, а след това на Ейдриън Уайт да получа малко информация. Джил, знаеш ли номера му?

Тя кимна.

— В тефтерчето ми е, сега ще ти го донеса.

— Благодаря — Кит погледна Уелш.

— Телефонът е там — рече той, като посочи телефона на стената. — Но тая работа не ми харесва, Кит. Не ми се струва умна идея — след това попита, докато Кит отиваше към телефона. — Сигурен ли си, че знаеш какво правиш?

Кит сви рамене.

— Някой от нас да знае?

— Може би не, но не е нужно да поемаш целия риск.

Кит се обърна, погледа Уелш няколко секунди и каза:

— Знам — след това помълча малко и добави: — Благодаря, Тед. И вдигна слушалката, за да набере Ню Йорк.

Уелш седеше на предната седалка на рейндж роувъра и гледаше как Кит прекосява шосето с малък сак в ръка. След като отклони поканата на Уелш да остане у тях, той нае стая в предишния си хотел. По време на пътуването през централен Лондон не каза почти нищо — както всъщност и останалите. Това бяха едни потискащи четиридесет минути и Уелш се радваше, че са свършили. Той се обърна, когато Кит влезе във фойето на хотела, и двамата с Джил се спогледаха. След това тя включи на скорост и потегли.

— Това ли беше? — попита Джил, когато забави ход, за да се влее в движението. — Ще го оставим да замине сам и просто ще чакаме да видим какво ще стане?

Гласът ѝ бе овладян, но Уелш усещаше в него нотки на отчаяние. Той извади цигарите и сложи една в устата си. Джил свали прозореца от своята страна.

— Запали я — нареди тя. — Не мога да понасям, като те гледам как си играеш с нея.

Уелш го направи, свали и своя прозорец и издуха дима с ъгълчето на устата си в студената нощ. Пуши мълчаливо известно време, след това хвърли фасата на улицата. Джил се намръщи.

— Няма да правим нищо — каза той. — Мисля, че повече не трябва да се забъркваш.

— Какво? — Джил се обърна невярващо към него. — Сигурно се шегу...

— Джил! Внимавай!

Джил отново погледна пътя, наби спирачки и едва избягна сблъскването с колата отпред. Спряха рязко и двамата подскочиха напред.

Джил веднага го погледна.

— Тед, едва ли искаш да кажеш точно това! Как мога да не се забърквам след всичко, което се случи?

Уелш продължи да гледа право напред. Той кимна към колоната коли, Джил погледна натам, включи на скорост и отново потегли.

— Отговори ми! — заповяда тя. — Как мога да не се забърквам?

— Защото съпругът ти не би го искал, защото Холи не го иска, и защото е сто на сто сигурно, че аз няма да ти позволя. Ясно?

Ноздрите на Джил се разшириха. За кого, по дяволите, се мислеше този дребен, странен, арогантен мъж? Тя сви рязко в една странична уличка и паркира колата до тротоара.

— Не, не е ясно! — озъби се тя. — Това си е мое решение и мога да правя...

— Можеш да правиш, каквото си искаш, да, знам, разбира се, че можеш — Уелш извади отново цигарите си и този път запали, без да я попита. Джил не каза нищо. — Нямах никакви отговорности, никакви ангажименти, можеш да отидеш и да се оставиш да те убият, няма проблем, нали? — той я погледна. — Нали?

Джил впери поглед в ръцете си.

— В един момент си изплашена до смърт, а в следващия искаш да скочиш на самолета и да се набуташ в нещо, от което може и да не излезеш жива. Мислиш, че Холи е сбъркала нещо с това съобщение? Пак си помисли, защото изобщо не е сбъркала. Знае какво прави, усетила е онова копеле и не иска да бъдеш въввлечена — той дръпна силно, издуха дима през отворения прозорец и тръсна пепелта в шепата си. — Нито пък Кит или — щом говорим за това — и аз!

Уелш отново хвърли запаления фас през прозореца и Джил го изгледа ядосано.

— Е, и какво? — озъби се той. — И без това метат! — и изтри длан в панталоните си.

Джил седеше мълчаливо, защото знаеше, че Уелш е прав: не можеше да отиде в Париж и се страхуваше. Последва дълга пауза, после той каза:

— И нямам намерение да оставя Кит сам, ако това си мислиш.

Тя се обърна към него.

— Аз самата не знам какво мисля. Умът ми не може да побере всичко това, ако трябва да бъда честна.

Уелш я погледа известно време след това направи нещо, за което изобщо не бе помислил — посегна, хвана ръката на Джил и устата му

внезапно пресъхна. Той прокара език по устните си, за да ги навлажни, покашля се и стисна пръстите ѝ.

— И на мен някои неща не ми ги побира умът.

Джил го погледна изненадано. Стори ѝ се, че вижда някаква искрица в очите му, и веднага извърна поглед. Сигурно бъркаше, това бе невъзможно, та двамата стояха на два различни полюса. Тя измъкна леко ръката си, постави я отново на волана и запали с другата двигателя.

— Утре сутринта ще излетя за Париж едновременно с Кит, но с друг самолет — рече Уелш. — Не искам да знае, че съм тръгнал след него, но е хубаво да бъда там, просто за всеки случай.

Всъщност не знаеше каква полза може да донесе присъствието му. Не беше герой и никога в живота си не бе постъпвал смело.

— А аз? Аз какво ще правя? — попита Джил.

— Стой си на мястото — отвърна Уелш. — Мисли за Хари и Софи.

— И това ли е всичко? — Джил се чувстваше безполезна, излишна.

— Достатъчно е — отвърна Уелш. Искаше му се да прибави нещо значително, но не можа да се сети какво. За него наистина щеше да бъде достатъчно тя да е в безопасност, всички да са в безопасност. — Напълно е достатъчно.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Холи слезе по мраморното стълбище в хотел „Кралица Елизабет“ на улица „Пиер Сорби“ и погледът ѝ обхвана фойето, търсейки Гай или Люси Рено. Нямаше ги. Тя продължи с облекчение към рецепцията и остави ключа. Искаше да остане сама за половин час — времето ѝ изтичаше и чувстваше нужда да помисли. Тя бръкна с ръце в джобовете на широкото кашмирено палто, обърна се към входа и нахлупи шапката ниско над очите си.

— Холи! Миличка! Насам!

Холи спря. Когато се обърна, видя Люси — чернокоса, мрачна жена, полуфранцузойка, полуамериканка, на четиридесет и няколко, с висока и слаба фигура, облечена от глава до пети в скъпи черни дрехи, с черна коса до раменете, бледо лице и малко червено, мацнато на устните. Беше застанала на вратата на бара до фойето, пушеше пурета и чакаше.

Холи потисна мигновената си паника, отказа се от идеята да остане за малко сама и тръгна към нея.

Люси Рено целуна въздуха от двете страни на лицето ѝ и я хвана за ръка.

— Не бива да се измъкваш. Имаме много неща за обсъждане, миличка. Тази сутрин говорих по телефона с Лин Банкс и Лондон е приведен в бойна готовност. Представи си само! Едно обаждане и името ти жужи в целия художествен свят!

Тя поведе Холи към едно канапе с ниска масичка за кафе, където очевидно се беше закотвила и установила своя кабинет. Дори имаше цветя и собствен пепелник.

— Носят се слухове, че Ейдриън Уайт ще стане най-актуалната откупка в бизнеса, а ти си галерията, която го представя. *Voilà! Tres facile!*^[1] — и щракна силно с пръсти към келнера.

— *Deux espressos, s'il vous plait* — нареди тя, без да попита Холи.
— *Et deux verres d'eau. Merci.*^[2]

Келнерът тръгна бързо да изпълни поръчката, тъй като твърде добре познаваше тази клиентка. Люси извади от куфарчето си голяма кафява картонена папка, завързана с кремава копринена панделка.

— Нещата наистина набират скорост, Холи — каза тя на особения си англо-американски с лек френски акцент. — Тази сутрин излезе рекламата в „Льо Монд“ и „Льо Фигаро“, в тази чанта съм ти донесла днешните им броеве — тя потупа найлоновата торба от „Тифани и Ко“. — Ще ти ги дам, преди да си тръгна. Наех галерия „Дюран-Дезер“ в момента са между две изложби и току-що са открили ново място на булевард „Сен Жермен“, страшно скъпо, но, мила моя, струва си, купища престиж, толкова важен! — тя си пое бързо дъх и продължи почти без никаква пауза: — Тази сутрин говорих по телефона с най-важните поканени и получих потвърждения от Ервс Кадо от аукционната къща „Ги Людис“ и Кейт Лефт, американката от „Адер Тажон“, другата крупна къща. Галериите, които ще дойдат, са „Даниел Темплон“, „Ален Блондел“, „Карсен-Грев“, а личностите... О, Боже, къде сложих този списък... — тя прелисти папката. — А! Ето го. Ще дойде министърът на културата — едва ли е изненадващо, той би отишъл навсякъде за едно безплатно питие и малко добра храна — три поп звезди; две незначителни филмови актриси, францужойки — няма да те отегчавам с имената им; Кейт Мос — в момента върши някаква работа за Готие — и нейният приятел, фотографът, Жилбер и Жорж, Шарлот Рамплинг и Жан-Мишел Жар, както и състезателят от формула 1 Ален Прост.

Тя погледна Холи, сякаш очакваше похвала.

— Има и още, но ми трябва стабилни потвърждения, за да задвижа нещата. Както и да е, слуховете вече плъзнаха. Тази изложба не бива да бъде пропускана! А сега да видим, медиите, които също ще дойдат, са...

Тя прочете списък с имена, хора и списания, за които Холи никога не беше чувала. Холи се опита да изглежда впечатлена, но всичко това я потискаше. Беше затънала до шия и се страхуваше. Нямаше представа какво ще стане, когато Джил и Ейдриън не се появят. Ако Гай разбереше, че не им е казала, ако не успееше да го забави, ако...

Тя вдигна поглед.

— Холи, миличка, добре ли си? — Люси Рено сложи ръка върху лакътя ѝ и Холи впери поглед в дългите, тънки пръсти с остри червени нокти.

— Съжалявам. Не спях добре и в главата ми е абсолютна каша. Люси махна пренебрежително с ръка.

— Няма значение, скъпа, това е от напрежението. Знам, тъй като имах да мисля за толкова много неща за такъв кратък срок. Обикновено ми отнема месеци, за да издигна едно име, а ето че сега го направих само за три дни!

Тя наблегна на последните думи и спря в очакване. Холи не каза нищо. Знаеше, че срокът сигурно е бил необичаен, но нямаше представа каква е връзката между Люси Рено и Гай, затова не възнамеряваше да ѝ казва нищо.

— Е, има ли или няма? — продължи Люси. — Не ми отговори на въпроса. Мога само да предположа, че има, с повечето художници е така. Не е проблем, само трябва да уредим нещата отрано и да наемем най-добрия стилист, но ще струва скъпо. Вече казах на Гай, че може да се появят допълнителни разходи... Какво има, миличка? Да не би да казах нещо?

Холи се намръщи.

— Какъв въпрос? Какво да има или няма?

— Дали има нужда от преобразяване — Люси се усмихна, наслаждавайки се на момента. — Аз, миличка — не ме питай как, но главно чрез доста подмилкване снощи по телефона и огромно количество добра воля, — успях да уредя статия за априлския брой на „Вог“! — при тези думи Люси нададе лек победоносен вик и Холи подскочи. — О, знам, малко е късно за вашите цели — Гай ми каза само публикации, които ще излязат веднага в седмичници и ежедневници — но, скъпа моя, човек не може да пренебрегне „Вог“! — Люси се засмя пронизително. — Представи си само! Както и да е, вече е уредено и трябва да бъде направено утре сутринта веднага щом той пристигне. В колко ще бъде тук? Ще се наложи да ми позволиш... — Люси млъкна и погледна застаналия наблизко келнер.

— Oui?^[3] — рече троснато тя.

Младежът се наведе и зашепна нещо в ухото ѝ. На Холи ѝ се стори, че чува името си, и се напрегна. Люси изслуша келнера, отпрати го с махване на дългата си, тънка ръка и ѝ се усмихна.

— Въпросът отпада — рече тя. — Трябваше да ми кажеш, скъпа моя! — после стана, приглади си полата и тръсна глава, за да оправи прическата си. — Ейдриън е във фоайето — лицето ѝ бе придобило обичайната си надменност. — Пита за теб — след това зачака Холи да стане. — Ще отидем ли?

Холи остана със зяпнала уста. Тя се изправи с разтреперани колене. Какво, по дяволите, ставаше? Последва Люси, към кремовото мраморно фоайе и на половината път се закова на място.

— Ейдриън Уайт? — обърна се Люси към самотната фигура до рецепцията.

Мъжът се извърна и Холи притаи дъх.

— Да? — неочаквано по лицето му се разля широка усмивка — непринудената, спокойна усмивка, която Холи познаваше прекалено добре. — Здравей, Холи — рече той и се обърна към Люси.

— Люси Рено — каза тя и протегна ръка. — Отговарям за връзките с обществеността за утрешната ви изложба.

Двамата се ръкуваха.

— Радвам се да се запозная с вас — рече мъжът. — Сигурен съм, че съм попаднал в сигурни ръце.

Люси се усмихна.

— Повече от сигурно, скъпи мой, експерт! — тя, се обърна към Холи. — Няма нужда от преобразяване, слава Богу! И така си е съвършен — след това кимна на двамата да я последват и тръгна към офиса си.

Холи остана на място няколко секунди.

— Добре ли си? — промърмори мъжът.

Холи кимна и извърна поглед. Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — прошепна яростно тя.

— Би трябвало да те попитам същото — каза той, пресегна се и избърса сълзата на едното ѝ око. След това прошепна: — Още не си ми казала „здравей“.

Холи затвори очи за момент. Близостта му ѝ донесе такова облекчение, че ѝ се зави свят.

— Здравей, Кит — промърмори тя. След това отново отвори очи и го последва в бара.

— А, Гай, миличък! Помислих си, че ще искаш да знаеш. Не е ли изненада? Ейдриън е тук!

Гай Ферейра се приближи до тях, наведе се напред и загаси цигарата си в пепелника на масичката до канапето. Не обичаше изненадите, караха го да се чувства неловко. Той не се усмихна, нито каза нещо, и последва напрегнато мълчание, нарушено от звъна на Люсиния мобилен телефон. Холи подскочи.

— Qui, Люси Рено.

Тя им обърна гръб, за да проведе разговора си, после посегна към тефтерчето си и започна да пише нещо, докато говореше.

— Колко хубаво, че пристигнахте по-рано — каза най-сетне Гай и се ръкува с Кит. — Сам ли пътувахте?

В този човек имаше нещо странно: беше по-млад от очакваното, в средата на тридесетте, и добре поддържан, някак прекалено в стил Ралф Лоурън за един борещ се с живота художник.

Холи се напрегна.

— Наложих ми се — отговори Кит. — Не обичам да бъда разделян дълго време от картините си. Когато получихме билетите, реших, че не мога да чакам. Джил и Софи ще пристигнат утре — като каза това, той погледна Холи. — Какъв ужас, не можах да сменя онзи билет за втора класа, който си ми взела, и...

— Позволете ми да ви възстановя парите — прекъсна го Гай. — Зная колко ви е трудно на вас, художниците.

Кит се усмихна.

— Много ви благодаря.

— И така! — Люси отново се обърна към тях, след като завърши разговора си. — Всички ли изпитвате облекчение, че звездата на утрешната изложба е пристигнала по-рано?

Холи кимна. Бузите вече я боляха от усилията да задържи усмивката на лицето си.

— Добре. Трябва да кажа, че всичко се оформя прекрасно. Почти невъзможен срок, Гай, миличък — Люси се обърна усмихнато към него, — но бих казала почти невъзможен; нищо не е непреодолимо срещу съответната такса! — тя се засмя, отново същият пронизителен звук. — И вече постигаме целта си. А сега... — тя вдигна папката и я сложи в куфарчето си. — Защо не хванем едно такси и не отидем на булевард „Сен Жермен“ да огледаме галерията? Ейдриън, докато пътуваме натам, можеш да ни кажеш как виждате с Холи окачването на картините.

— Да, бих искал да чуя това — обади се Гай.

В гласа му се чувстваше подозрение и Холи едва се сдържа да не нададе писък. Как, по дяволите, щеше да се справи с това Кит? Погледна към него, но той се държеше съвсем непринудено. Тя впи нокти в дланите си, вдигна очи и срещна изпитателния поглед на Гай.

— Реши ли вече, Ейдриън? — попита бързо. — Доста се колебаеше, преди да тръгнем. Все още ли искаш да оставиш всичко на мен?

Кит сви рамене.

— Както искаш. Хайде да почакаме, докато видим изложбената площ. Все пак нося две картини, за които смятам, че могат да послужат като основа на изложбата.

— Наистина ли? — рече Гай. — Колко интересно, кои?

— Вероятно виолетките — намеси се Холи — или...

— Морски живот — рече Кит. Холи притаи дъх. — Може би двете серии заедно, не съм сигурен. Хайде да решим, когато отидем там. Площта може да не е достатъчна, за да ги събере.

Холи издиша, отпусна ръце и посегна към шапката и палтото си. Докато нахлупваше кадифената шапка ниско над очите си, осъзна, че ръцете ѝ треперят, и ги пхна бързо в джобовете на палтото.

— Мога ли да се измия, преди да тръгнем? — попита Кит. — Мразя да пътувам, след това винаги се чувствам мръсен.

— Можеш да използваш моята стая — предложи бързо Холи.

— Каква добра идея — Гай се изправи. — Ейдриън, ако ми дадеш паспорта си, мога през това време да те регистрирам в хотела. Ще ти спестя досадата.

— О, благодаря, но няма нужда — отвърна Кит. — Ще преспя у една приятелка, която чете лекции в Сорбоната.

— Разбирам — Гай повдигна едната си вежда. — Сигурен ли си? Няма проблем да ти запазя стая и със сигурност ще бъде далеч по-удобно.

— Отново ви благодаря, но всъщност става дума за едно старо гадже. Мисля, че ще се обиди, ако не остана при нея.

Гай го погледа известно време, след това се усмихна и излезе във фойето. Ейдриън говореше съвсем правдоподобно, но все пак се чувстваше напрегнат. В него имаше нещо странно, нещо прекалено непринудено и почти познато. Той отиде до рецепцията. Зад него Холи

и Ейдриън тръгнаха към асансьора, за да се качат в нейния апартамент. Гай се обърна към тях точно когато вратите на асансьора се затваряха, и ги погледна за момент, след това изчезнаха от очите му. Той отиде до канапето, седна и взе днешния брой на „Фигаро“, но откри, че му е невъзможно да се съсредоточи върху вестника. Не можеше да се освободи от странното чувство, че е виждал Ейдриън Уайт и преди.

Когато затвори вратата на апартамента зад гърба си, Кит се обърна към Холи и преди тя да успее да каже каквото и да било, я притегли към себе си, притисна я здраво, свали ѝ шапката и зарови лице в косата ѝ. Тя затвори очи и останаха така толкова дълго, колкото посмяха. След това Кит се отдръпна назад и попита:

— Какво, по дяволите, правиш тук? — Холи го погледна безмълвно. Мигът беше съсипан и тя се извърна ядосано. — Холи? Попитах те нещо!

— Чух те! — каза троснато тя с дрезгав от сълзите глас. — Не съм глуха!

— Не, но си адски глу... — Кит прехапа език, когато Холи се обърна рязко към него. Видя лицето ѝ и усети такъв силен копнеж, че дъхът му спря. Той погледна първо нея, след това пода и каза: — Съжалявам. Толкова се изплаших...

— Знам — прекъсна го тя и го изчака да я погледне. — А в отговор на въпроса ти — не знам какво правя тук — Холи захвапа нервно нокътя на показалеца си и когато отново заговори, гласът ѝ бе променен. Очевидно се страхуваше. — Взех бързо решение в Лондон — заекна тя, — глупаво решение, когато открих, че Гай Ферейра не е този, за когото се представя, и че е замесен. Не бях в състояние да мисля трезво. Чувствах се толкова изплашена, беше посред нощ и си помислих, че може би ще допусне грешка, ще прояви небрежност и аз ще намеря начин да се измъкна! — внезапно се отпусна на ръба на масата. — Господи, колко наивна съм била! Не знам какво съм си мислела! Видях му тоалетния несесер, наркотиците, моите книжа в сейфа му, снимките с мен и теб в телефонната кабина и просто изпаднах в паника. Помислих си, помислих си... О, Боже... — Холи вдигна ръце към лицето си.

— Ей, почакай малко! — Кит отиде до нея, свали внимателно ръцете ѝ и избърса сълзата на бузата ѝ. — Наркотици? Книга, снимки? Не разбирам — той я хвана за двете ръце. — Холи, погледни ме! Каж ми всичко.

— Няма време, не сега, аз...

— Каж ми! Има време, бързо ми каж.

— Отидох в хотела на Гай, след като той ми каза за това с Париж. Искан да му задам един въпрос, беше важно. Аз... — тя спря и си пое дъх. Гърлото ѝ бе започнало да се свива. — Той ме нападна...

— Какво е направил? — Кит скочи, но Холи вдигна ръка, за да го спре. Той преглътна гнева си. — Продължавай.

— Беше нещо моментно, но страшно, почти яростно. Не смятам, че знаеше какво прави — беше друсан, — но аз се измъкнах и тръгнах към банята. Тогава видях, че е оставил отворен хотелския сейф. Най-отгоре зърнах някакви снимки, черно-бели. Изглеждаха странно и, когато ги огледах по-отблизо, видях, че на тях сме ние с теб, в близък план, искам да кажа, в телефонната кабина... — тя преглътна, засрамена от спомена.

— И?

Холи си пое дълбоко дъх, за да се поуспокои.

— Погледнах в сейфа. Книжата и документите на галерията бяха вътре и имаше пакет с кокаин — предполагам, че беше кокаин, тъй като в банята намерих всичките принадлежности: лъжичка, бърснач и други такива — тя измъкна едната си ръка и избърса сълзите от дясната буза и носа си. — Просто си помислих, че щом вече е допуснал една грешка, значи ще стане небрежен и ще допусне още, и... — изведнъж втренчи в него подивял поглед. — Не исках Джил, Софи и ти да се забърквате, не и когато разбрах, че му трябва само аз! Трябваше да го направя сама, главно заради това доход. Просто трябваше да изчезна и тогава всички щяхте да бъдете в безопасност...

Тя отново си избърса носа с опакото на ръката и Кит инстинктивно бръкна в джоба си за носна кърпа. Подаде ѝ я, без да мисли. Холи я взе, издуха си носа и двамата се спогледаха. Неочаквано се усмихнаха.

— Да я задържа ли?

Кит кимна, вдигна едната ѝ ръка към устните си и я целуна.

— Трябва да вървим — каза със страх Холи. — Гай ще чака, той ще... — но не успя да довърши изречението си.

Кит се наведе напред и я целуна. Секунди по-късно се отдръпна и сложи пръст на устните ѝ.

— Не мисли повече за него — каза ѝ нежно. — Всичко ще бъде наред.

Холи приглади дрехите, оправи косата си с пръсти и избърса следите от сълзи по бузите си.

— Как, Кит? Как ще се оправи?

Той я погледна втренчено. Всъщност нямаше представа, но не можеше да ѝ го каже.

— Просто ми се довери — каза и Холи кимна.

Само че за втори път през последните двадесет и четири часа чуваше тези думи и макар в стаята да бе топло, потръпна.

Кит приключи разговора си с Люси и видя, че Холи го наблюдава от другия край на голямата зала. Вече цял ден работеха върху изложбата. Повечето от картините бяха подбрани и поставени по местата си, готови да бъдат окачени на сутринта, а на последните няколко се слагаха рамки. Чувстваше облекчение, задето Гай си беше заминал рано — от часове насам се опитваше да мисли в движение, спомняше си наученото от Ейдриън и се мъчеше да прилича на художник, способност, каквато не притежаваше. Поне Люси Рено не търсеше несъответствия, Ферейра обаче търсеше, това бе очевидно. Кит се чувстваше уморен, но беше напоен с адреналин и мозъкът му бръмчеше от наизустената предишната вечер информация. До този момент се справяше успешно.

— Значи си готов за интервюта утре? — попита Люси.

Той откъсна с мъка поглед от Холи.

— Да, напълно.

Люси посегна, докосна го по косата, отмахна нежно един кичур от челото му и каза:

— Добро момче — беше запалила поредната си пурета, поне двадесетата за този ден, и въздухът бе натезжал от застоялия дим. Тя дръпна дълбоко. — В девет ще дойдат от „Боз Ар“, от „Д’Обже Д’ар“ в единадесет, а след това от „Вог“. Все още не са ми потвърдили, но

адски се надявам да не ме разочароват! — тя се втренчи в далечината и заговори повече на себе си, отколкото на Кит. — Все пак никога не можеш да бъдеш сигурен. Не е някоя голяма статия. Не си много известен, дори изобщо не си известен, но... — тя млькна и сви рамене. — О, добре! — и махна пренебрежително с ръка. — Утре ще видим.

Кит се усмихна мрачно.

— Да, точно така. Имаш ли нужда от мен за нещо друго?

Люси се усмихна.

— Мога да се сетя за едно-две неща — отговори тя и допря леко върха на показалеца си до гърдите му.

Кит погледна за момент лъскавия червен нокът и се отдръпна.

— Холи, напълно съм изтощен! — провикна се театрално той към другия край на галерията. — Наистина трябва да се прибера, за да си почина. Утре ме очаква тежък ден — след това погледна Люси. — Полетите ми изсмукват цялата енергия — рече той. — В момента съм половин човек.

Люси Рено се засмя — остър звук, който сякаш отскочи от белите стени.

— Тогава поспи и гледай да възстановиш и другата половина — рече тя и сложи длан на бузата му. — Утре искам да те видя в пълен размер, ясно?

Той кимна и ръката ѝ се отпусна надолу, когато Холи дойде при тях.

— Заведи този сладур до мястото, където ще спи, и го сложи да си легне — изкомандва Люси. — Ще се видим утре сутринта на закуска в „Кралица Елизабет“.

„По друго време, на друго място“, щеше да се изсмее Холи при други обстоятелства, но вместо това кимна мрачно и отиде да си вземе палтото. „Утре — продължаваше да си мисли, — утре.“

— Трябва да си действала адски припряно, скъпа моя — рече Люси, като тръгна след Холи и зашепна, — поради причини, които не бих могла да разбера... — тя остави изречението да увисне, но Холи не довърши вместо нея. — Обаче си струва! Това мило момче има талант — тя направи жест към голямото платно в лилаво и червено. — Истински талант!

Холи кимна, закопча си най-горното копче и дръпна шапката ниско над очите си. Доплака ѝ се.

— Значи напред и нагоре! — извика Люси към Кит.

Кит се усмихна.

— Напред и нагоре — рече той. — Готова ли си, Холи?

— Да. Люси, да те откараме ли някъде с таксито?

— Не, благодаря, миличка, ще остана тук, имам да проведа още няколко разговора. Гай може да мине по-късно да види как се харчат парите му — тя помахна с пръсти във въздуха. — Толкова много работа за толкова кратко време!

— Вярно е — рече Холи.

Кит ѝ отвори вратата и тя се обърна да махне на Люси. Люси се усмихна, помахна ѝ в отговор, след това телефонът иззвъня и тя се отдръпна от вратата, за да отговори. Холи и Кит веднага бяха забравени.

— Ако отидем до ъгъла на...

— Нека просто повървим — рече Кит, погледна назад към галерията, хвана Холи за ръката и двамата се отдалечиха. Бяха сами, или поне така си мислеше.

— Но ние...

Той се обърна към нея и я накара да замлъкне с целувка.

— По-късно — каза ѝ нежно. — Едно по едно.

Беше мразовита нощ, Париж бе осветен и около уличните лампи висяха бели кълбета мъгла. Кафенетата бяха пълни, с изпотени прозорци. Шумни гласове и топъл, задимен въздух се изливаха на улицата, когато хората влизаха и излизаха от тях. Холи и Кит вървяха незабелязани из града, където влюбените бяха нещо обикновено. Поеха нагоре по булевард „Сен Жермен“, по улица „Дез Екол“ и покрай музея „Клюни“ зад Сорбоната и тръгнаха из тесните, порутени улички на левия бряг.

Кит спря пред малък хотел със стари дървени врати и лаврово дърво в пръстена саксия отвън. Вдигна поглед към табелата, „Отел д’Ариве“, отвори едното крило на двойната врата, направи път на Холи и я последва.

— Bonsoir — каза той на дамата зад бюрото на рецепцията. — Une chambre double, s’il vous plait.^[4]

Тя го погледна над металните рамки на очилата си, след това погледът ѝ се задържа няколко секунди върху Холи и кимна. Имаше сива коса, опъната стегнато назад в мазен кок, и носеше черна рокля с

кремава дантелена яка и дантелени маншети. Тя дръпна маншета назад, за да попълни формулярите, после ги бутна към тях.

— *Pouvez vous complèter cette fiche, s'il vous plait, et signez en bas. Ce sera deux cent quatre-vingt francs, s'il vous plait. Taxe et service compris.*^[5]

Кит се подписа, бръкна в джоба си, отброи банкнотите и ѝ ги подаде. Жената се изправи, посегна към ключа и го даде на Холи, като я гледаше право в очите с мрачно презрение. Холи взе ключа и погледна Кит. Неочаквано жената се усмихна и смигна подчертано и на двамата. Холи се изчерви. Жената кимна, седна, потъна отново в книгата и не вдигна повече очи. Кит хвана Холи за ръката и я поведе мълчаливо нагоре по стълбите.

— Ето за какво беше намигването — прошепна Кит, притегли Холи към себе си и ритна вратата с пета. После я целуна, махна ѝ шапката и я хвърли на пода. Холи се отскубна. Погледа го известно време, без да знае да се смее ли или да плаче, след това отново пристъпи към него.

— По думите на Люси Рено — каза тихо тя, — „заведи този сладур до мястото, където ще спи, и го сложи да си легне!“

Кит се засмя и тя се усмихна на чудните искрици любов и веселост в очите му.

— Точно така — каза той и смехът му се стопи. Разкопча палтото ѝ, свали го надолу по раменете ѝ и го остави да падне тежко на пода. После измъкна пуловера ѝ от колана и тя вдигна ръце, за да му помогне да я съблече.

— Все същото посивяло копринено бельо — промърмори Кит, като проследи с върха на пръста си първо извивката на гърдата ѝ, а след това ръба на сутиена.

Холи потрепери. Той я притегли към себе си и за момент останаха така. После плъзна ръце под полата ѝ и притисна ханша ѝ силно до себе си. Пръстите му се впиха в бедрата ѝ, плъзнаха се под прозрачните чорапи и коприненото бельо. Холи изстена. Той я целуна, свлече се надолу и я издърпа грубо върху себе си.

— Господи, Холи, обичам те, аз...

Беше седнала върху него и посегна, за да си разкопчае сутиена. След това се наведе напред и той започна да целува диво гладката,

уханна кожа на гърдите ѝ. После пое едното зърно между устните си, докато тя се бореше с копчетата на панталоните му.

— Почакай, аз...

Кит повдигна ханша ѝ, разкопча си панталоните и остави пръстите ѝ да довършат останалото. Притаи дъх, когато тя го докосна и го насочи към себе си. Изведнъж Холи спря, отдръпна се, повдигна се и го погледна право в очите.

— Холи, какво...

Тя свали с треперещи пръсти ципа на полата си, пусна я на пода и изхлузи чорапите и бикините си. Застана гола над него, след това коленичи бавно и го яхна. Кит изстена, докато се приближаваше към него, и протегна ръце нагоре, за да ги вплете в косата ѝ.

— И аз те обичам — прошепна тя и започна да се движи бавно, докато не го накара да вика името ѝ.

По-късно лежаха заедно сред купчината объркани дрехи и главата на Холи беше облежната на гърдите му. Той я галеше по косата, навиваше отделни кичури на пръстите си и докосваше нежния мъх по врата ѝ. Не говореха, никой от тях не искаше. Останаха така толкова дълго, колкото можаха. Накрая Холи се размърда, седна и посегна към бельото си. Това наруши интимността и върна и двамата в реалността.

Кит я наблюдаваше.

— Добре ли си? — попита той.

Тя кимна и се наметна с палтото, като се опитваше да не обръща внимание на ужасната болка под лъжичката.

— Трябва да поговорим.

Холи го погледна.

— Не, Кит, не сега. Не ми се говори...

Той протегна ръка и я хвана за китката.

— А кога? Искам да ти кажа какво изпитвам, аз...

Тя освободи ръката си и го докосна по лицето.

— Току-що го направи.

След това се изправи, загърна се в палтото и отиде до прозореца. В стаята бе полутъмно, завесите бяха дръпнати и стаята беше осветена от особения розов неон на рекламата за тютюн на отсрещната стена. Холи я гледаше втренчено. В този момент ѝ се искаше да е на всяко друго място, но не и тук, и в същото време се страхуваше, че мигът ще изчезне, и трепереше. Кит стана и се приближи. Постоя зад нея

известно време, като и двамата гледаха втренчено празната улица долу, след това свали полека палтото от раменете ѝ и я прегърна, като я галеше и целуваше извивката на врата ѝ. Тя постоя неподвижно, след това изви гръб, когато ръцете му се плъзнаха надолу между бедрата ѝ, изстена тихо, отметна назад глава и му позволи да я целува и хапе по раменете и шията.

— О, Кит! — той я обърна към себе си, повдигна я и уви краката ѝ около хълбоците си. — Кит, аз...

Но думите заглъхнаха. Холи нададе вик, когато проникна в нея, и затвори очи, забравила всичко друго, освен него.

Отсреща, в една странична уличка, Гай Ферейра наблюдаваше прозореца с нездрава похот. Измъчваше го такъв копнеж, че едва стоеше на крака, не понасяше гледката, но не можеше да извърне очи. Беше като омагьосан, това му харесваше и в същото време го отвращаваше. Челото му гореше.

Той се облегна на студената каменна стена и задиша дълбоко. Повдигаше му се, виеше му се свят, беше поел прекалено много кокаин и цялото му тяло караше на резерви. Гай вдигна ръце към лицето си, когато двамата се отдръпнаха от прозореца, и закри очи. Потеше се, въпреки мразовития вятър, и потта си оставаше, студена и влажна, по врата му. Започна да трепери.

Трябваше да я притежава, знаеше това, винаги го бе знаел. След като свършеше с Бландфорд, щеше да я обладае пред очите на това копеле, което сега беше с нея. Щеше да я употреби, да я чука, да я накара да крещи. Гай отвори рязко очи. Вените му се изпълниха с нов прилив на адреналин. Той се отдръпна от стената, изправи се и си избърса врата с носна кърпа. Пое дълбоко дъх няколко пъти, като задържаше въздуха в дробовете си и издишваше бавно. Почувства се по-добре, отново имаше сили и владееше положението. Той бръкна с ръце в джобовете на палтото си и без да поглежда повече към прозореца, си тръгна. Този път знаеше какво прави.

Но Гай Ферейра бъркаше. Току-що бе допуснал грешката, за която дебнеше Холи. Неспособен да се владее, той бе решил да предприеме курс на действие, който щеше да ѝ даде това, за което тя се молеше. Шанс.

[1] Ето! Съвсем лесно! (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Два пъти еспресо, моля. И две чаши вода. Благодаря (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Да (фр.) — Б.пр. ↑

[4] Добър вечер. Една двойна стая, моля (фр.). — Б.пр. ↑

[5] Ако обичате, попълнете този формуляр, моля, и се подпишете най-отдолу. Ще струва двеста и осемдесет франка, моля. Данъкът и обслужването са включени (фр.). — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Беше четири и половина следобед, почти четиридесет и осем часа след като паспортният отдел бе потвърдил пристигането на Холи в Париж, и щабът бе буквално опустял. Сержант Иймс стоеше до телефона с купчина компютърни разпечатки от въздушните линии, пълен пепелник, пакет цигари — втория за деня — и запалка. Пиеше кафе, но не усещаше вкуса му, беше твърде напрегнат. Барабанеше с пръсти по бюрото, за да наруши противната тишина, и не обръщаше никакво внимание на погледите на полицаи Добсън от другия край на стаята.

— Бих искал да побързат, по дяволите — рече той. — Колко време е нужно, за да се получи тая скапана заповед?

Добсън сви рамене.

— Не можеш да караш един съдия да бърза — отбеляза той. — Би трябвало да знаеш това, Иймзи.

Телефонът иззвъня. Иймс веднага вдигна слушалката.

— Сержант Иймс. О, добре, ясно, сър — той закри слушалката с длан. — Получили са заповедта и вече са там — след това отново заговори по телефона: — Да, веднага щом получим нещо. Точно така, сър. Довиждане — и затвори.

— Както изглежда, Уелш определено е заминал. Къщата му е празна. Сега започват издирването.

Полицай Добсън протегна ръце зад гърба си и удари с юмрук своята купчина с разпечатки.

— Е, надявам се да открият повече от мен — рече той. — Един Господ знае накъде се е запилял. Ти откри ли нещо, сержант?

Иймс си взе още една цигара.

— Нищо. Имам чувството, че търсим игла в копа сено.

— На мен ли го казваш? — полицаи Добсън се изправи. — Искаш ли още кафе?

Иймс поклати глава и се върна към списъка на пътниците за поредния полет до Париж, за да търси името Т. Уелш.

Тед Уелш седеше в един малък бар в странична уличка на „Авеню Марсо“, малко по-нататък от хотел „Кралица Елизабет“, и пиеше последното си за деня кафе. Беше пет следобед и имаше още два часа до изложбата на Ейдриън Уайт в галерия „Дюран-Дезер“. Той запали цигара и преброи монетите на масата пред себе си. Правеше го вече няколко пъти, за да спечели време. Трябваше да позвъни на Джил, да ѝ каже какво става и искаше по някакъв начин да изрази чувствата си към нея. Проблемът бе, че му липсваше смелост.

— *Desirez vous la meme chose?*^[1] — попита келнерът.

Уелш вдигна ръце, за да му покаже, че не говори френски.

— Искате още кафе? — опита се келнерът.

— Не, благодаря. Къде е телефонът?

— *Le telephone?*^[2]

— Да — Уелш викаше, сякаш говореше на идиот, а не просто на чужденец.

— Отзад е. Моля, последвайте, мосю.

— Добре. Благодаря.

Уелш стана и събра монетите от масата в шепата си. „Добре де — помисли си, — повече не мога да отлагам.“ Келнерът го заведе до телефона. Той му благодари отново, този път още по-високо, за да покаже, че оценява помощта му. Изчака, докато младежът се отдалечи, набра номера, пъкна монетите в процепа и зачака Джил да отговори.

— Ало?

— Джил? Аз съм, Тед. Добре ли си?

— Да, чудесно.

Уелш бе изненадан от ясната линия — Джил сякаш му говореше от срещнатата страна на улицата. Това го изпълни с трепет.

— Какво става? — попита тя. Звучеше напрегнато. Прииска му се да зърне лицето ѝ.

— Засега почти нищо. Снощи беше тихо, днес също — не ѝ спомена за посещението на Кит и Холи в хотела на левия бряг, нямаше нужда. — Нещата като че ли се развиват добре, галерията изглежда готова и май трябва само да се приготвя за довечера — той пъкна още монети в процепа. — А ти?

— Ами бяхме в галерията и имаше безброй обаждания за Ейдриън. Отправих всичките запитвания към „Арт’94“. Току-що завършихме подбора на картините от това, което е останало тук. Не знам какво става в Париж, но отзвукът тук е страхотен. Носи се слух, че Ейдриън Уайт е следващият Франсис Бейкън!

Уелш усети усмивката в гласа ѝ.

— Продължавай в същия дух, Джил — рече той. — Браво! — след това си загаси цигарата. — Виж, Джил?

— Да?

— Джил, ще бъдеш внимателна, нали? Искам да кажа, няма никаква гаранция, че Бландфорд ще се появи тук, нали разбираш. Просто не се знае... — той спря. Не искаше да я плаши. — Просто внимавай, ясно?

От другия край на линията Джил се намръщи.

— Ще внимавам — рече тя. — Ти също.

— Да, благодаря. Виж, Джил?

Уелш се поколеба, като търсеше думи, за да изрази чувствата си. Последва пауза, която се превърна в дълго мълчание. Не можеше да го направи. Прекалено много неща ги разделяха. Затова само се сбогува и затвори.

В Съсекс Джил седя и дълго гледа телефона. Чувстваше се безкрайно потисната. Беше сигурна, че е пропуснала нещо, нещо важно, но бе безсилна да направи каквото и да било. Тед ѝ харесваше. Може би един ден щяха да станат добри приятели, но това бе всичко. Надяваше се да я разбере. Тя вдигна поглед и каза на Софи, която слизаше по стълбите:

— Беше Тед Уелш.

Софи сложи ръка на рамото ѝ.

— Той е добър човек, Джил — мащехата ѝ кимна. — Радвам се, че сте приятели. Това е важно за него, той ми го каза.

— Може би не трябваше да се държа така открито, може да се получат недоразумения. Толкова сме различни.

Софи поклати глава.

— Така говореше старата Джил.

Джил я потупа по ръката.

— Да, може би си права. Предполагам, че всичко се учи на собствен гръб, колкото и да е горчив урокът.

— Предполагам, че е така — рече Софи.

Двете жени се усмихнаха една на друга — заради Алекс, Холи, Кит и Тед Уелш. Беше усмивка на разбирателство.

Люси Рено погледна малкия си златен ролекс и въздъхна тежко. Тъй като отговарящите за храната щяха да дойдат след един час, имаше малко по-малко от час, за да се върне в апартамента си, да вземе душ, да се преоблече и да се върне в галерията. Ужасно ѝ бе неприятно. Обикновено ѝ отнемаше цял час само да си оправи грима. Тя отиде до чантата си, извади пудриерата и се огледа. Помисли си, че може да не се наложи да сваля целия грим, и докосна бледата матова кожа на бузите си. Можеше да се размине само с оправяне на очите и устните. Тя затвори сребърната кутийка от „Тифани и Ко“ — Ню Йорк, гравирана с инициалите ѝ, и се обърна към аранжора на цветя, току-що пристигнал от Лондон, който стоеше до последната огромна ваза с лилии и се наслаждаваше на работата си.

— Прекрасно е! — заяви Люси, отиде до младежа и го прегърна. — Абсолютно божествено!

Младежът въздъхна и избърса една сълза от окото си. Беше много емоционален. След цял следобед упорит труд върху трите вази сега те бяха съвършени.

— А сега върви, скъпо момче, и се поотпусни, за да си готов за довечера — каза тя и го плесна леко отзад. — Ще бъдеш засипан с комплименти и искам да изглеждаш възможно най-добре за приемането им!

Той се усмихна и отново въздъхна, след това прекоси галерията и вдигна коженото яке и раницата си от един стол.

— Върви, ще се видим по-късно! — извика Люси, когато го видя да поглежда назад.

Последва го до вратата, затвори и остана там, докато той изчезна от погледа ѝ. После се строполи на един стол и се хвана с две ръце за главата.

Господи, колко работа! Беше абсолютно изтощена. Ако не се нуждаеше отчаяно от тези пари и ако сумата не бе тъй безсрамно

голяма, никога нямаше да се заеме. Тази поръчка я тревожеше и — ако трябваше да бъде честна със себе си — започваше да я плаши. Гай Ферейра може и да бе ужасно щедър, но изглеждаше странен, всъщност цялата тази работа беше странна. Очакваше с нетърпение да свърши. Откакто ѝ беше платил половината хонорар в брой, алармата в главата ѝ не преставаше да звъни. Кой в днешно време разполагаше със сто и шестдесет хиляди франка в използвани банкноти?

Люси стана и се обърна към любимата си картина. Имаше добро око — колекционираше от години — и вече си беше запазила две картини. Тя извади лист с малки червени лепенки от джоба на туниката си и постави една до заглавието под картината. Тази си беше нейната и със сигурност нямаше да плати пълната ѝ цена. Не знаеше към какво се стреми тази пасмина, но ако оня Ейдриън беше истинският художник, тя бе летящо розово прасенце. Слава Богу, че „Вог“ бяха отменили интервюто — който и да беше, нямаше да има снимки с него, беше се погрижила за това. Тя остави лепенките до каталога на светлото ясеново бюро, взе си палтото и чантата и се обърна да си върви. Точно тогава вратата се отвори и тя подскочи.

— Гай! — не успя да прикрие страха в гласа си. Беше друсан, както през целия ден, но сега като че ли не можеше да се владее. Тя залепи усмивка на лицето си. — Колко очарователно!

— Не ти плащам да бъдеш очарована! — озъби се той. — Горе отключено ли е?

— Да. Така мисля, ключът е някъде тук... — тя се обърна и започна да търси по бюрото. — Някъде тук трябва да е. Преди малко го държах. Винарите качиха шампанското и... — най-сетне го намери. — Ето! — обърна се да му го подаде. — Сигурна съм, че оставих отключено...

Само че не успя да довърши изречението си. Той беше изскочил от галерията, оставяйки вратата широко отворена. Люси остана няколко секунди неподвижна, загледана след него, след това чу писък на гуми по асфалта и навън пристигна бусът на отговарящите за храната.

— Слава Богу — промърмори тя под нос, праметна палтото на ръката си, грабна си чантата и излезе бързо от галерията.

— Оставям всичко на теб — извика тя на жената на предната седалка. Често използваше тази фирма, те знаеха точно как харесва

нещата. — Ще се видим по-късно!

И без да се обърне повече назад, прекоси тичешком пресечката и изчезна в една задна уличка, без да знае защо чувства това ужасно желание да избяга.

Холи свали капачето на червилото и го поднесе към устните си. Погледна лицето си, идеално гримирано, с прибрана на нисък кок коса, с гагатени топченца на ушите и викторианска гагатена огърлица на шията. Преди да напусне Лондон, тя взе за тази вечер най-хубавите си дрехи и ги подреди в куфара със зловеща грижовност. Искаше, ако умре, да бъде намерена с тях. Сега гледаше доволно дългата до глезените рокля от наситенозелено мачкано кадифе, черните кадифени обувки с високи токчета и кръстосани каишки, и гагатите, които бе притежавала баба ѝ. Пръстите ѝ потрепериха, докато очертаваше линията на устните си и ги запълваше с тъмнорвено. Беше се вкопчила с всички сили в смелостта си. Когато се извърна от огледалото, знаеше, че може би се е гледала в него за последен път.

Тя вдигна вечерната чантичка от леглото, уви наметалото около раменете си и напусна апартамента с високо вдигната глава.

Долу във фойето зачака. Никъде не се виждаха нито Гай, нито Кит, а това я изнервяше. Тя стоеше сковано до входа, стиснала чантичката, и наблюдаваше сцената пред себе си: жена, която чакаше до вазата с аранжирани цветя, тълпа японски туристи до асансьора, двойка, която се регистрираше, всичките влизания и излизания от този оживен хотел. Само че не виждаше нищо. Докато стоеше там сама, не можеше да мисли за нищо друго, освен за съпруга си, Санди Търнър. Бившият ѝ съпруг, дори не съпруг, а просто един мълчалив партньор. Крадец. Осъзна, че стиска до болка чантичката. Тя си пое дълбоко дъх, отпусна пръсти и я прехвърли в другата си ръка. „Хюго Бландфорд — помисли си и в стомаха ѝ се образува възел от гняв, който първо се разшири, след това се сви. — Ако някога ми падне възможност, ще го убия.“

Гай взе сакото си от леглото, облече го и закопча средното копче. Огледа се в пълен ръст в огромното огледало, за да провери дали не си

личи пистолетът, след това се потупа по джоба и тръгна към вратата. Не беше идеален, тридесет и осем милиметров „Смит и Уесън“, но за толкова кратко време не можеше да се намери нищо друго. Щеше да свърши работа. Мина през дневната на апартамента, покрай багажа си, вече събран и готов до вратата, и се обади на рецепцията. В отговор на въпроса му администраторката каза, че Холи го очаква. Той си взе палтото от канапето и напусна апартамента. Беше взел последната си доза — след тази вечер нямаше да има повече кокаин. И шефовете нямаше повече да го замерят с лайна. Край на грешките. Той влезе в асансьора и погледна отражението си в огледалото. Не му мина през ум, че Бландфорд може да не се появи, просто не можеше да стане толкова нещо. Парите и сексът бяха най-добрата примамка: Холи Григсън представляваше сексът, а картините — парите. Гай гледаше несъзнателно как лампичките на таблото присветват, докато се плъзгаше надолу по етажите. „Пари, секс и власт“, помисли си той и се усмихна. Тази вечер той щеше да притежава властта.

Кит се помота пред хотела възможно най-дълго, за да наблюдава сградата, входа и улицата. Беше застанал на вратата на един магазин с вдигната нагоре яка и следеше обстановката наоколо. Не знаеше какво точно търси и ако трябваше да бъде честен със себе си, адски се страхуваше. Тази вечер звъня три пъти на Тед Уелш, но всеки път чуваше телефонния секретар. Времето изтичаше.

Той си погледна часовника и осъзна, че чакането е свършило. Трябваше да върви. Излезе навън под ярката светлина на една улична лампа, като силно се надяваше да знае какво прави. На този етап нямаше друг избор.

— Хей!

Кит залитна за момент и изправи дребния човек, в когото току-що се бе блъснал.

— Pardonnez moi^[3]... — той погледна мъжа. — Господи! Тед! Какво, по дяволите...

Уелш го бутна обратно във входа, далеч от чуждите очи, и огледа внимателно пътя. Останаха скрити, докато една черна лимузина мина по улицата и спря пред входа на хотела. Уелш пусна Кит и го потупа по ръката.

— Съжалявам, приятел, добре ли си?

— Да, чудесно, но какво...

— Не ме питай, 'щото не знам. Излязох от кафенето на три преки по-надолу и видях онази кола там. Тръгнах към хотела и отново я видях, два пъти. Прави обиколки, явно чака някого — Уелш прокара език по зъбите си. — Може би теб.

— Сигурен ли си?

— Тц.

— По дяволите!

Уелш бръкна в джоба си за цигари.

— Страшно добре казано, аз самият едва ли щях да се изразя по-добре — след това запали и пусна кибритената клечка на земята между тях. — По-добре върви. Закъснявате, monsieur l'artiste!^[4] — и се усмихна мрачно.

— Да, прав си. Само че преди това искам да ми кажеш какво правиш тук, Тед.

— Разглеждам забележителностите — отвърна Уелш и изтръска пепелта от цигарата си. — Хайде, разкарай се!

След това се обърна и тръгна в противоположната посока.

Няколко минути по-късно Уелш наблюдаваше как Холи, Гай Ферейра и Кит се качват в една кола с шофьор. След малко потеглиха и веднага бяха последвани от лимузината. Той излезе от задната уличка и забърза към хотела. Отиде до рецепцията и помоли за телефон. Извадиха му един изпод тезгяха, а Уелш го погледна и се поколеба. След това набра номера, който знаеше наизуст: на Централен разузнавателен отдел — Бромли.

— Главен инспектор Рей Картър — веднага го свързаха с кабинета. — Той там ли е? Да, можете, кажете му, че е Тед Уелш — Уелш зачака. Потеше се и слушалката се пързеляше в ръката му. Картър отговори на линията след не повече от няколко секунди. — Рей? Аха, имам проблем. В Париж съм и имам нужда от помощ — Уелш преглътна с внезапно пресъхнала като пустиня уста. — Имам нужда от всичката шибана помощ, която можете да ми осигурите!

Робърт Иймс вдигна телефона на първото извънмяване.

— Сержант Иймс. Не, съжалявам, главен инспектор Хийли в момента не е тук. Мога ли да му предам нещо? — внезапно се поизправи на стола. — Къде? Да, имам — започна да пише бързо на гърба на една разпечатка. — Можете ли да ми го кажете буква по буква? Да, разбрах го. Да, ще го направя, веднага ще му се обадя и ще се свържа с Интерпол. Благодаря, да, ще го направим — той затвори и веднага след това набра. — Добо, ние сме! — извика към другия край на стаята. — По дяволите! — и затвори яростно телефона. — Проклетият Хийли дава заето! Имаш ли други номера на мобилни телефони, Добо?

— Не. Какво е станало, бе?

— Уелш е в Париж, току-що е позвънил на Централен разузнавателен отдел — Бромли — Иймс отново набра. — Господи, отговорете, сър, моля ви! — набра за трети път. — Нещо става, ама нещо голямо! Иска въоръжена помощ и я иска на минутата!

Добсън свирна през зъби.

— Можеш ли да се свържеш с дежурната оперативна стая и да ги помолиш да накарат по радиостанцията някоя от колите да отиде до Бромли? Аз трябва да се добера до Хийли — Иймс си погледна часовника. — Времето тече. По дяволите! По-добре да се свържа с главния!

— Не е тук — рече Добсън. — В отпуска е, забрави ли?

— О, Боже, само това ни липсваше!

Добсън написа адреса на Уелш на ъгълчето на един лист и го откъсна.

— Ще се върна след няколко минути — и изхвъркна от стаята.

Иймс отново набра номера на мобилния телефон на Хийли. Този път успя да се свърже.

— Шефът там ли е? — той захапа единия си нокът. — Какво? О, Боже! Никой ли не може да се добере до него? — той изслуша отговора и каза троснато: — Страхотно! Направо страхотно! — и затръшна телефона.

— Хийли е отишъл на разходка — каза той на полицаи Добсън, който се появи на вратата. — Извън обхвата на радиостанцията е. Отишъл за скапания си сандвич, побира ли ти го главата?

Добсън го погледна втренчено.

— Ще трябва сам да позвъня на Специалния отдел — рече Иймс. Добсън продължи да го гледа по същия начин и Иймс внезапно хвана главата си с две ръце. — Мамка му, мамка му, мамка му! — избухна той. — Какво да правя сега, по дяволите?

— Позвъни на Специалния отдел и ги накарай да се свържат с Интерпол чрез спешния код.

— Ами ако е фалшива тревога? Как, по дяволите, ще обяснявам после?

— Просто ще ти се наложи.

— Знаеш ли колко ще струва това, Добо? — Иймс стана и си пое дълбоко дъх. — Извинявай, не знам защо ти крещя. Нека да бъде на моята глава — той вдигна слушалката и се усмихна напрегнато. — А кой казваше, че новобранците са мухльовци?

Галерията беше претъпкана. Шумът се усилваше, шампанското се лееше като река, а почти под всяка от картините бе залепено червено етикетче „продадена“. Кит сновеше насам-натам и се опитваше да говори възможно най-малко и да избягва камерите. Откриваше, че репутацията на Ейдриън Уайт се покачва без никаква помощ от негова страна. Картините говореха сами за себе си, а когато не говореха, се правеше, че не знае френски. Получаваше се и той успяваше да стои настрана от прожекторите и да наблюдава залата. Нямахше намерение да изпуска Холи от очи дори за момент, макар че започваше адски да го тревожи отсъствието на Гай. Той отпиваше шампанско и не изпускаше от очи вратата. Смяташе, че ако Бландфорд се появи, ще го направи сред тълпата — ако беше толкова хитър, колкото си мислеше Кит.

Холи говореше с оценителката на „Адер Тажон“ и обясняваше как Ейдриън Уайт е бил открит от съпруга ѝ преди няколко години и как са му създали име. Опита се да остави впечатление, че той се е движел бавно към тази си самостоятелна изява в Париж, но ѝ беше доста трудно. Не искаше да лъже направо, но откриваше, че ѝ е почти невъзможно да се съсредоточи. Ръцете ѝ трепереха и се налагаше да стиска здраво чашата, за да не го показва.

Вгледа се в картината пред себе си, докато младата американка я питаше как би оправдала галерията такива високи цени за един буквално неизвестен художник, и за момент си изгуби мисълта.

— Аз бих казал, че картините говорят сами за себе си, а вие? — каза един тих глас зад нея.

Холи подскочи.

— Добре ли сте, госпожице Григсън? — попита я американката.

Холи се обърна към нея. Цялото ѝ тяло бе започнало да трепери и тя заекна:

— О, да... въъ... да, чудесно.

— Гледай право напред и след това се извини — прошепна мъжът в ухото ѝ. Тя усети горещия му дъх на врата си и потрепери. — А сега тръгвай нагоре — изсъска той.

— Бихте ли ме извинили? — успя да каже Холи.

Американката кимна и се усмихна.

— Сигурна ли сте, че сте добре? Изглеждате ужасно бледа.

— Добре съм, благодаря, аз... — тя погледна назад, но не видя никого. Очите ѝ огледаха тълпата. — Просто се почувствах малко слаба, заради вълнението е...

Гласът ѝ заглъхна. Тя сви рамене и тръгна към вратата, като си проправяше път през блъскащите се тела и отчаяно търсеше Кит. Вратата беше отворена и няколко души се изсипаха навън с питиетата си, като повлякоха и Холи. Тя потрепери от студения въздух и си пое дълбоко дъх. От едната страна на фасадата имаше стара дървена врата и Холи я отвори. Водеше към горния етаж — огромна зала със стъклен таван, разделена надве, която се използваше за частни представления на филми за изкуството, музикални рецитали и експериментален театър. Холи се качи, като се придържаше за парапета от ковано желязо. Краката ѝ бяха омекнали, а дишането ѝ бе накъсано и учестено. Когато стигна горе, влезе през стъклените врати и стъпките ѝ проехтяха по лъскавия дървен под.

Внезапно се завъртя на сто и осемдесет градуса.

— Здравей, Холи — дъхът ѝ спря. — Изглеждаш прекрасно, истинска собственичка на галерия.

Хюго Бландфорд стоеше на другия край на залата до пожарния изход. Беше по-слаб, отколкото си го спомняше, и загорял. Носеше палто, което тя познаваше, но ако не се смяташе то, би могъл да бъде всеки, един абсолютно непознат.

Тя впи нокти в дланите си, толкова изплашена и разгневена, че ѝ се доплака.

— Това неочаквано удоволствие ли е или ти е минавало през ума, че мога да се появя? — той тръгна към средата на залата. — Винаги си ми била умница — след това се усмихна. — Но не достатъчно умна. Предполагам си разбрала за парите?

Тя кимна, неспособна да каже и дума.

— И затова си организираща тази малка шарада? За да се опиташ да спасиш скъпоценната си галерийка? — той повдигна едната си вежда. — Цените са доста солени, но си успяла да се справиш, признавам. А и той е много добър, вероятно ще бъде следващият Франсис Бейкън. Чиста работа. Радвам се, че дойдох. Трябваше да дойда и да видя какво си намислила, Холи, и, разбира се, да си прибера моето — той вдигна рязко ръка и Холи нададе вик.

— Преди никога не си се страхувала от мен, Холи, защо така сега? — той се приближи още повече, като не изпускаше от очи лицето ѝ. — Даже ми се струва, че ме харесваше малко — вече беше съвсем близо и Холи започна да трепери. — Бяхме добър екип, изненадан съм, че не ме надуши. — Хюго протегна ръка и я докосна по бузата. Холи си наложи да остане напълно неподвижна. — Аз те харесвах, Холи. Имахме и хубави моменти, нали? Знаеш ли, дори използвах датата на сватбата ни за номера на банковата си сметка в Женева — той се усмихна, а после усмивката му се превърна в злорад кикот, докато наблюдаваше лицето ѝ. — Това не ти ли харесва? — Бландфорд поклати глава. — О, милата, горката Холи — отново я докосна и тя трепна. — Горката, горката Холи!

— Горкият Хюго, бих казал!

Хюго се обърна рязко.

— Гай! — остана напълно неподвижен, усмивката замря на устните, а кръвта се дръпна от лицето му. — Гай, колко мило, аз...

— Млъквай! — изръмжа Гай, насочи пистолета си към тях и им махна с него. — Застанете и двамата до стената!

Холи трепереше толкова силно, че залитна назад и се удари в стената. Остана там, като се държеше за нея, а очите ѝ бяха приковани в Гай, подивели от страх.

— Коя е датата? — кресна внезапно той. — Кога беше?

Холи се отпусна надолу, прегърна се с две ръце и захапа горната си устна, за да не зариде. Беше толкова изплашена, че не можеше да мисли, камо ли да говори. Гай прекоси залата и отиде до нея. В жалкия

й страх, в уязвимостта ѝ имаше нещо възбуждащо. Не искаше да я докосва сега, не и докато това не свършеше, но просто не можеше да се сдържи.

— Кога беше това, Холи? — попита тихо той.

Клекна пред нея с насочен към Хюго пистолет и я погали по лицето и косата. Хвана гърдата ѝ в шепа и усети как зърното се втвърдява. Тя го гледаше с празен поглед, твърде изплашена, за да се помръдне.

— Това ти харесва, нали? — като че ли напълно бе забравил за Хюго. Дишането му се учести. — Нали? — ощипа я силно за зърното и тя нададе вик. — Каж ми! — кресна внезапно той, сграбчи я за косата и я издърпа на крака. — Каж ми, кучко!

Холи се разрида.

Кит си проправяше път към вратата. Беше загубил Холи. Люси му каза, че е в задната част на галерията, но докато се провере дотам, тя вече се беше преместила. Кит започваше да изпада в паника. Разблъскваше хората, като се мъчеше да излезе навън, събаряше чаши на пода и не обръщаше внимание на възмутените викове. Вече виждаше вратата. Беше задръстена от тълпата навън, но трябваше да се измъкне. Извика да му направят път, но докато се мъчеше да се провере между телата, усети как тълпата почти го повдига и го буца на една страна. Шумът неочаквано стихна.

— Restez calmes, s'il vous plait! Restez calmes, s'il vous plait!^[5]

— Един мъж, застанал на вратата, говореше на най-близо застаналите до него спокойно и внимателно, за да бъде чуто.

— Veuillez evacuer la galerie, s'il vous plait, en petits groups, en continuant de parler. Merci!^[6]

— Какво казва? — попита Кит една англичанка пред него.

— Какво става?

Тя го погледна през рамо.

— Искат да напуснем сградата на малки групи, като продължаваме да разговаряме.

Кит започна да се поти. Той се залепи за човека пред него и тръгна напред, сантиметър по сантиметър, докато най-сетне излезе. Когато погледна зад гърба си, видя, че онзи мъж е влязъл в галерията и

продължава да повтаря инструкциите си. Навън улицата беше блокирана. На известно разстояние от галерията бяха наредени въоръжени полицаи и линейки. Полицайте се движеха сред тълпата и извеждаха хората от сградата.

— Degagez, degagez! Le plus loin possible.^[7]

Кит огледа със страх тълпата, като търсеше Холи и викаше името ѝ. Изтича по цялата улица и обратно и едва не се сблъска с малката групичка, която сега излизаше от галерията. Нямахше и помен от нея. Той изпадна в паника. Без да се замисли, се втурна към вратата до галерията и хукна нагоре по стълбите.

Секунди по-късно връхлетя в залата.

— Кит! — изпищя Холи.

Гай се обърна рязко. Незабавната му реакция бе да стреля. Той изпрати два куршума към вратата, но Кит успя да се хвърли на пода и остана там, затаил дъх. Настъпи тишина. Когато отвори очи, видя крака на Гай пред лицето си.

— Стани! — рече троснато Гай. Кит коленичи, след това се изправи с мъка. Гай насочи дулото към главата му и му направи знак да застане до Бландфорд. — Идваш тъкмо навреме — рече той. Кит видя, че по едната страна на лицето му се стича вадичка пот. — Ела насам! — кресна Гай на Холи. — Иначе ще му пръсна главата!

Холи залитна напред, като все още ридаеше.

— Веднага! — изкрещя Гай.

Тя успя да се довлече до него, като отново ухапа ръката си, за да спре хълцането.

— Добре — все още дишаше учестено, но гласът му вече беше овладян. — На колене — Холи вървеше към него и той я поглеждаше на всеки няколко секунди, докато държеше пистолета насочен към двамата мъже. — Тук... — и посочи с пистолета. — Тук долу.

Холи пристъпи още крачка напред. Изведнъж Гай протегна ръка и разкъса горната част на роклята ѝ. Тя изпищя и загуби равновесие. Кит скочи напред. Гай се обърна рязко с пистолета.

— На място! — кресна той и Кит спря.

Гай се усмихна леко и погледна Холи. Видът ѝ просто го подлудяваше.

— Съблечи я — той посочи роклята с пистолета. — Горната част, да ти виждам гърдите.

Холи беше престанала да плаче, страхът я парализираше. Тя се замъчи с роклята, свали наполовина ципа ѝ и я смъкна надолу към талията си.

— А сега коленичи на пода.

Холи застана на колене. Гай се втурна напред, сграбчи я за косата и притегли главата ѝ към чатала си. Не можеше да мисли за нищо друго, образът ѝ от предишната нощ на прозореца гореше в главата му, докато се мъчеше с копчетата на панталоните си. Погледна Кит и го видя как се опитва да преглътне надигналата се в гърлото му горчилка. Най-сетне успя да се разкопчае с едната ръка, вдигна пистолета над главата на Холи и възбудата му взе надмощие.

— Духай! — изръмжа той, без дори да я погледне. — Направи ми това, което правеше на него...

Това му беше грешката.

Тед Уелш притисна лице във вратата на пожарния изход и притаи дъх. Чувахе някакви гласове и биенето на сърцето си, но нищо друго. Не знаеше какво става там. Погледна покрива от мястото си. Сградата беше триетажна, а той се намираше на пожарния изход най-отгоре. Съгледа улука и си пое дълбоко дъх. Качи се на металния парапет, протегна нагоре ръце, хвана се за оловната тръба и скочи. Задържа се до стената, като драскаше с крака, за да се захване някак, след това успя да се повдигне с огромно усилие и едва закачи ръба на тухлата с върха на обувката си. Прехвърли крак на покрива, а след това и останалата част от тялото си.

— По дяволите! — промърмори, като гледаше надолу. Беше адски високо. Той затвори за момент очи и извърна лице, след това погледна нагоре към покрива. Коленичи бавно, изправи се, приведе се и се хвана за керемидите с върховете на пръстите си. Видя къде започва стъкленият покрив, придвижи се бавно нагоре, легна на керемидената част и надникна през стъклото в залата. Виждаше Кит и още един човек. След това изви врат. Видя Гай и Холи.

— О, мамка му! — той се сниши, покри механично главата си с ръце и промърмори: — Шибана работа!

Секунди след това свали ръце и се изправи, но продължи да върви приведен. Заобиколи стъкления таван, без да изпуска Гай от

погледа си, като опипваше всяка стъпка с крака и ръце. Тресеше се и коленете му бяха омекнали, но полагаше всички усилия да диша равномерно. Спря се точно над Гай: Чуваше говорене, монолог. Изчисли височината. Десет фута, може би петнадесет. Трябваше да бъде точен. Той си развърза шала, уви го около главата си, вдигна ципа на якето и обърна яката към лицето си. Издърпа ластичните маншети и си скри ръцете в тях, след това напъха крачолите на панталоните в чорапите си. Нямаше представа за опасността от това, което се канеше да направи, нямаше време да мисли. Не беше герой. Всичко, за което можеше да мисли, бе Джил. Ако това копеле се измъкнеше, тя никога нямаше да бъде в безопасност. Никога.

Той отстъпи крачка назад, затаи дъх, стисна юмруци, затвори очи и се хвърли върху стъклото. Гай чу страшния трясък и обърна рязко глава към вратата точно когато Уелш прелетя през продънения покрив и се стовари върху него. Навсякъде се разхвърчаха стъкла. Холи покри главата си с ръце и изпищя, докато се сипеха по нея. Уелш, изненадан, че е все още жив, се изтърколи от Гай и се хвърли към пистолета, като дращеше по пода. Но Холи първа стигна до него. Когато го грабна, Уелш вдигна поглед и видя, че Хюго бяга към вратата.

— Спри! — кресна Холи.

Хюго замръзна. Беше стигнал до средата на залата и Холи бе насочила пистолета право към главата му.

— Назад! — извика тя. — И ти! — посочи Гай с пистолета. — Ставай! До стената!

Гай се изправи с мъка. Болеше го и по лицето му се стичаше пот. Холи трепереше толкова силно, че едва държеше пистолета.

— Холи! Какво, по дяволите...

— Остани си на мястото! — изпищя тя. Кит се спря, когато пистолетът се насочи към него. — Имам намерение да ги застрелям, така че по-добре си остани там. Не ми се пречкай, Кит! — тресеше се и пистолетът трепереше толкова силно, че се наложи да прикрепя китката си с другата ръка, за да го държи насочен.

— Холи, престани! Не ставай глупава, недей да...

Тя се завъртя и пистолетът се насочи право към главата на Кит.

— Махни се, Кит, хайде, разкарай се оттук!

Но Кит не можеше да се помръдне. Стоеше като закован на мястото си. Точно в този момент Холи заплака и по бузите ѝ рунуха

сълзи. Уелш пристъпи напред. Кит го видя с ъгълчето на окото си да се придвижва бавно, стъпка по стъпка, и да се приближава все повече до нея.

— Дай ми пистолета — каза нежно той. — Зад теб съм, Холи, просто ми дай пистолета...

— И какво? — извика тя. — Да им се размине! Да ми съсипят живота! Няма начин... — тя погледна за момент през рамо към него, след това отново към Гай и Бландфорд. — Мразя ги и двамата, тези копелета! И двамата ме изнасиха, и двамата... — тя преглътна едно ридание и пистолетът се затресе опасно. Кит трепна.

— Дай ми пистолета, Холи, аз ще ги застрелям — каза тихо Уелш. — Обещавам ти. Но не ти, ти имаш пред себе си цял живот. Не бива това да ти тежи на съвестта, не е нужно да плащаш... — вече се намираще точно зад нея и говореше толкова тихо, че Кит едва го чуваше. — Дай ми го, Холи, пусни го, става ли?

Той я прегърна нежно. Кит затаи дъх. Видя, че Бландфорд вдига ръце, за да покрие главата си, но Ферейра само стоеше и гледаше.

— Холи, моля те... — Уелш покри с длани ръцете ѝ върху пистолета. — Холи...

Внезапно прозвуча изстрел и Ферейра се строполи на пода.

— По дяволите!

Уелш сграбчи пистолета и събори Холи на пода. Погледна към покрива, видя две фигури и започна да стреля във въздуха. Не можеше да се цели, нямаше време, просто стреляше. Холи лежеше под него, покрила главата си с ръце, и пищеше, докато куршумите рикошираха в стените. Когато Уелш се строполи върху нея, през тялото ѝ премина спазъм от страх и тя прехапа езика си. Последното нещо, което усети, бе кръв, миризма на кръв, вкус на кръв и усещане за кръв, топла и гъста, стичаща се по лицето ѝ.

Когато дойде на себе си, Холи лежеше по гръб, завита с одеяло. Отвори очи, но ѝ отне известно време, докато ги нагласи на фокус. След това усети болка в челюстта и се опита да седне. До нея се появи един фелдшер.

— Не се опитвайте да говорите — младежът посегна и я докосна успокоително по ръката. — Ей сега ще стигнем в болницата.

Тя отново се опита да се ориентира, като обърна глава наляво и надясно, за да види какво става.

— Всичко е наред, моля ви, опитайте се да лежите неподвижно.

Ръката на младежа отново я докосна — успокоително, но решително. Задържа я внимателно на мястото ѝ и Холи продължи да лежи с лице на една страна, безпомощна, пронизвана от болка. Едва тогава зърна обувката на Кит и тихо заплака.

[1] Желаете ли от същото? (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Телефонът? (фр.) — Б.пр. ↑

[3] Извинете ме (фр.). — Б.пр. ↑

[4] Господин художник (фр.). — Б.пр. ↑

[5] Запазете спокойствие, моля! Запазете спокойствие, моля! — Б.пр. ↑

[6] Моля, напуснете галерията на малки групи, като продължавате да разговаряте. Благодаря! (фр.) — Б.пр. ↑

[7] Отдалечете се, отдалечете се! Възможно най-далече (фр.). — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Изминаха шест часа, докато Холи се събуди от упойката. Когато дойде в съзнание, обърна глава, видя празната бяла болнична стена и по лицето ѝ се затъркаляха сълзи.

— Холи?

Тя се извърна рязко и трепна от болка, но не успя да каже нищо. Устата ѝ беше завързана, а главата ѝ бе захваната със скоба.

— Точно както винаги съм те искал — рече той. — Мълчалива и в леглото.

Опита се да се усмихне, след това се приближи до нея, хвана ѝ ръката и я притисна до устните си. Тя започна да хълца.

— Хей, шшшт, всичко е наред... — той я целуна по китката, погали пръстите ѝ и ги преплете със своите. — Слава Богу, че си добре. Помислих си... — Кит млъкна и поднесе ръката ѝ до лицето си, за да прикрие собствените си сълзи.

Дори когато спря да плаче, Холи все още не искаше да пусне ръката му. Стискаше я толкова силно, че пръстите ѝ бяха побелели. С другата си ръка правеше движения, все едно че пишеше, и Кит отвори чекмеджето на шкафчето ѝ, за да потърси химикалка и хартия.

— Ето.

Откри блокче листчета, очевидно оставено от предишния пациент, и потърси химикалка в джоба на якето си. Холи посегна и докосна кървавото петно на гърдите му. Без да отговори на въпроса в очите ѝ, той ѝ подаде хартията и писалката и зачака, докато тя пишеше. Холи вдигна листа и Кит прочете написаното. Последва мълчание.

— Сигурна ли си? Не искаш ли да изчакаме, докато станеш по-добре?

Тя поклати глава и написа с главни букви: „Не, искам да знам.“

Кит седеше, вперил поглед в ръката си, която стискаше пръстите ѝ. По-скоро на него му се искаше да остави тази тема. Не желаше да говори за това, искаше дори да забрави, че се е случвало.

— Тед Уелш загина — рече той. Отново преглътна сълзите си и извърна поглед, засрамен от тази проява на чувства. — Виж, съжалявам, но наистина мисля, че не си готова.

Холи надраска нещо върху листа и му го подаде. Кит го прочете.

— Добре — отговори той въпреки здравия си разум. — Ще го напиша, след като толкова искаш, но ще го дам на сестрата. Можеш да го прочетеш утре, когато се почувстваш по-укрепнала.

Кит взе химикалката. Не знаеше как да започне и няколко минути седя, вперил поглед в празния лист.

След това написа: „Двама мъже дойдоха за Ферейра. Застреляха го през покрива и откриха огън по всички ни. Уелш започна да стреля, беше улучен, строполи се върху теб и отнесе още два куршума. Бландфорд хукна към вратата и беше убит.“

Той спря. Холи чакаше. Няколко секунди по-късно Кит продължи да пише: „Изпълзях няколкото метра до Ферейра и се покрих с трупа му. Тръгнах към теб, но точно тогава вратата се отвори с гръм и трясък и залата се напълни с въоръжени полицаи.“

Той покри лицето си с ръце.

Когато най-сетне ги свали, видя, че Холи е прочела написаното и го гледа ужасено и недоверчиво.

— Наистина не знам как стана — рече Кит. — Един Господ знае как се измъкнахме живи...

Холи отново се наведе напред и го докосна по лицето.

Кит я погледна.

— Наистина смятам — продължи той, — че само Господ знае как не ни улучиха...

Холи остави ръката си на бузата му и Кит затвори очи. „Беше адска касапница — искаше му се да изкрещи. — Бях толкова уплашен, ти едва не загина, аз едва не загинах! Тед Уелш, каква смела постъпка, той ни спаси живота, той...“

Кит отвори отново очи.

— От полицията ще искат да ни разпитат — рече той. — Ще има много въпроси, ще разровят всичко. Съжалявам, но още не е свършило — той извърна очи. — Поне имаш галерията, към която да се върнеш. Ейдриън Уайт ще представлява огромен успех, все още разполагаш с това.

Тя кимна и Кит усети отговора ѝ с всяка частица от тялото си. Все още имаше галерията си, само това имаше значение за нея.

— По-добре да вървя — рече той. — Ще те оставя да си починеш малко — и се изправи.

Холи написа нещо на листа и Кит го погледна.

— Колко мисля, че можеш да получиш за нея? — той се намръщи. — Галерията ли имаш предвид?

Холи отново кимна.

— Един Господ знае — промърмори Кит и се обърна към вратата. — Можеш да наемеш някой оценител и той ще ти каже.

След това отвори вратата и Холи нададе вик.

— За Бога — рече тъжно той. — Какво искаш сега? Да ти намеря агент, така ли?...

Обърна се, погледна я и гласът му секна. Холи беше вдигнала лист хартия и ръцете ѝ трепереха, докато чакаше Кит да го прочете.

— Да, мисля, че от нея ще спечелиш достатъчно пари за еднопосочен билет до Ню Йорк.

Той се втренчи в пода, сякаш за цяла вечност, и Холи притаи дъх.

— Наистина ли го искаш? — попита я накрая. Не я поглеждаше, просто не можеше да събере сили.

Холи отново започна да пише. Кит чу драскането на химикалката по хартията и вдигна поглед.

— „Да, да, да, да, да, да, да!“ — прочете на листа и най-сетне се усмихна. — Типично за проклетницата Холи — рече той. — Искаш сама да си платиш пътя, така ли?

Издание:

Мария Барет. Интимни лъжи

ИК „Хермес“, Пловдив, 1999

Редактор: Венера Атанасова

Коректор: Денислава Калъчева

ISBN: 954-459-611-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.